Духовно-просвітницький журнал

Євангельська нива

Він воскрес!

Видання засноване у 1997 році

Один Господь, одна віра, одне хрищення

1. 2005
виходить 4 рази на рік

Євангельська нива

Духовно-просвітницький журнал Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

◆

Головний редактор
Григорій Комендант

Відповідальний редактор
Михайло Козубовський

Редакційна колегія:
Володимир Домашовець, Віталій Козубовський, Надія Комендант, Олександр Крещук, Віктор Кульбич, Володимир Матвіїв, Анатолій Прокопчук, Сергій Санніков, Віталій Ткачук, Павло Храпак, Микола Романюк, Костянтин Гончаров

Художник-дизайнер Євген Волостнов
Комп'ютерний набір, редагування, верстка
Ольга Дорофеєва, Світлана Лоськова
Літературний редактор
Юлія Бокоч

Адреса редакції:
вул. Л. Толстого, 3-Б,
Київ-4, 01004, Україна
тел. (044) 235-36-13
E-mail:evniva@i.com.ua
Адреса в Інтернеті: www.parusiya.org

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Журнал виходить чотири рази на рік

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

Рукописи не рецензуються і не повертаються

При використанні матеріалів журналу посилання на видання обов'язкове

"Evangelical fields"
magazine of All-Ukrainian Union of Assosiations of Evangelical Christians-Baptists

Надруковано з готових фотоформ релігійним товариством "Місійна книжкова фабрика "Християнське життя", вул. В. Стуса, 3, м. Луцьк, 43006, Україна, тел./факс (0332) 71-95-96

Один Господь, одна віра, одне хрищення (Еф. 4:5)

№1 (33) 2005

У номері:

стор. 2

стор. 16

стор. 26

стор. 41

стор. 28

Дім молитви в райцентрі Ківерці

"І великий ось ставсь землетрус, бо зійшов із неба Ангол Господній, і, приступивши, відвалив від гробу каменя, та й сів на ньому. Його ж постать була, як та блискавка, а шати його були білі, як сніг. І від страху перед ним затряслася сторожа, та й стала, як мертва"
Мт. 28:2–4

Христос воскрес!
Христос воістину воскрес!

Сталося найбільше чудо із чудес — воскресіння з мертвих. Той, Хто три дні тому прийняв мученицьку смерть на голгофському хресті, сьогодні живий! Він воскрес! Здавалося б, свідками цієї тріумфальної події мали бути не хто інший, як Його учні та послідовники. Але першими свідками й вісниками воскресіння Ісуса Христа були воїни, що охороняли гріб Господа. Та ця звістка не радувала ні їх, ні первосвященників, яким вони оголосили про зникнення Його тіла...

А як же послідовники Ісуса Христа, ті, для кого смерть Його була найбільшою трагедією? Читаючи Євангеліє, ми бачимо їх того ранку на ногах, хоча було дуже рано. Це були жінки-мироносиці. Вони відчували тривогу, глибоку самотність і хвилювання: "Хто відвалить нам камінь від гробу?"

Це вони останніми пішли з Голгофи у Велику п'ятницю, а зараз першими прийшли до гробу, шукаючи тіло Ісуса. Заглядають у печеру — та вона порожня! І раптом вони побачили там юнака, що праворуч сидів, і був одягнений в білу одежу, і жахнулись вони... Але вісник воскресіння Христа звертається до них із словами, які учні так часто чули з вуст улюбленого Вчителя: "Не жахайтесь! Ви шукаєте Розп'ятого, Ісуса Назарянина. Він воскрес, нема Його тут!" Та "Йдіть, скажіть учням Його та Петрові: Він іде в Галілею попереду вас, там Його ви побачите" (Мр. 16:5–7). Ангел особливо виділяє Петра, який потребував прощення й особливої розради.

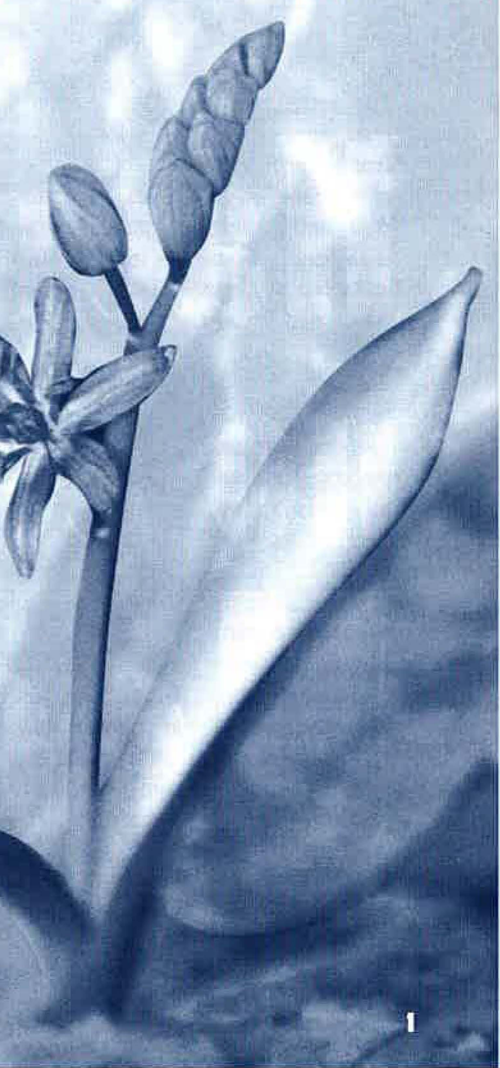
Зустріч учнів у ранок воскресіння з ангелом була благословенною, та вона не могла замінити їм зустрічі з Самим Воскреслим Господом. І тоді Христос Сам з'явився їм (Мр. 16:9).

Церква Божа, її священнодії — прекрасні й благословенні, але вони не можуть замінити нам Самого Христа. Коли Марія зустрілася з Воскреслим, Він заспокоїв її, і смуток її перетворився в невимовну радість. І от Христос дає їй чудове повеління: "Іди до братів Моїх". Зверніть увагу, тих, які ще три дні тому залишили Його, втекли, Він називає братами! Такий наш Господь. Він прощає Петра, який зрадив Його, не дорікає учням, які залишили Його в передсмертну годину одного... Він шукає з ними зустрічі.

Звістка про Воскреслого Христа — це радісна звістка і для всіх нас, і для тих, хто ослаб, упав, хто плаче й мучиться у своїх переживаннях. Він шукає всіх, бажаючи кожному сказати, як сказав Своїм учням: "Мир вам!"

Нехай чудо воскресіння наповнить наші серця миром і радістю, тому що Христос "воскрес для виправдання нашого"!

Ваш брат у Христі *Г.І. Комендант*

"І дам пастирів вам згідно з серцем Своїм, і вони будуть пасти вас умінням та розумом" (Єремії 3:15)

Пастирі по серцю Моєму

Григорій Комендант

Пастирське служіння має особливий, біблійний, Божий статус. Про це говориться в книзі пророка Єремії 3:15. Виваженість, розсудливість та знання потрібні нам зараз особливо. Життя перших християнських церков дуже схоже на церковне життя в євангельсько-баптистському братстві України сьогодні

— Віруючим і служителям Церкви Христової I століття, як Петро чи Яків, було нелегко зорієнтуватися в ситуації, в якій вони знаходилися. Перші християни були юдеями та знаходилися під впливом юдейської традиції, юдейських законів. Ставши християнами, вони змушені були пережити особливі зміни в своєму світосприйнятті та переосмислити ситуацію, в якій опинилися, відповідно до характерних особливостей того часу і Божого плану щодо їхнього життя та служіння.

— Лише в 11 розділі Дій Апостолів учнів Христових названо християнами. Цей промовистий факт добре ілюструє динаміку розвитку Церкви (учні, віруючі, християни) та дає нам змогу зрозуміти важливу річ: сьогодні в рамках нашого братства ми маємо різні назви, тому потрібно толерантно і з розумінням ставитися до наших братів і сестер в Господі, які, можливо, відрізняються від нас лише за назвою.

— Не завжди легко пасторам змінювати свої сталі, традиційні думки, і ми це маємо розуміти. Наприклад, Богу потрібно було тричі спускати з неба "простирало велике" для того, щоб переконати лише апостола Петра, який згодом зрозумів важливу істину: "Відкрив мені Бог, щоб я жодну людину не мав за огидну чи то за нечисту" (Дії 10:28).

— Рішення Першого Єрусалимського собору Церкви Христової, про яке ми читаємо в Діях 15:1-35, вчить нас тому, що і в наш час ми повинні всебічно зважувати та аналізувати ситуацію, яка складається в церковному житті нашого братства, бачити новітні тенденції, спостерігати за тим, як Бог діє сьогодні і спасає тих людей, про яких ми і подумати не могли б, що вони будуть спасенні. Але це Божий суверенітет, Його право, Він це робить. І тому ми, як братство, повинні мати певне бачення й приймати конкретні рішення.

• По-перше, кожен пастор, в тому числі представники керівництва братства, не повинен бути під впливом тільки своїх особистих думок, вражень, а часом й своїх традицій (подекуди вони надзвичайно фарисейські).

• По-друге, ми повинні боятися подвійних стандартів, відстоювати здорову науку, вірні погляди, а не вдаватися до крайнощів. Ми повинні відстоювати і свої інтереси, але не будь-якою ціною.

• По-третє, ми маємо бути готовими до співпраці, а не до компромісів. Ми на них не йдемо, але співпрацювати ми повинні.

— "Хто ж я такий, щоб міг заперечити Богові?" (Дії 11:17). Дух Святий вносить корективи в служіння: "Що від Бога очищене, не вважай за огидне того!" (Дії 11:9). Віруючі мають приймати такі зміни в їхньому церковному житті з розумінням волі Господньої. Трансформацію Церкви Христової після видінь Петра можна назвати першою церковною Реформацією.

— Пастори мають усвідомлювати, що радикальні зміни в служінні можуть викликати спротив "апологетів традицій", заздрощі: "Отож, стережіться, щоб на вас не прийшло, що в Пророків провіщене: Дивіться, погордющі, і дивуйтеся та пощезайте, бо Я діло роблю за днів ваших, те діло, що йому не повірите ви, якби хто розповів вам! Як юдеї ж побачили натовп, то наповнились заздрощів, і стали перечити мові Павла та богозневажати. Тоді Павло та Варнава мужньо промовили: До вас перших потрібно було говорити Слово Боже; та коли ви його відкидаєте, а себе вважаєте за недостойних вічного життя, то ось до поган ми звертаємось" (Дії 13:40-41; 45-46) **та розділення:** "А в місті народ поділився, і пристали одні до юдеїв, а інші трималися апостолів" (Дії 14:4).

— Пастори мають спокійно ставитися до несприйняття і критики їхніх ідей та їхнього власного бачення. Неприємні моменти, які виникають в практичному служінні, не мають бути для них каменем спотикання.

— Пастори мають сприймати труднощі в служінні як належне: "Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство" (Дії 14:22) **і вірити в те, що Бог може зробити неможливе** (Дії 12).

— Пастор має бути готовим свідчити не лише пересічним громадянам, а й "сильним світу цього": "А коли перейшли аж до Пафи ввесь острів, то знайшли ворожбита одного, лжепророка юдеянина, йому на ім'я Варісус. Він був при проконсулі Сергії Павлі, чоловіку розумнім. Той закликав Варнаву та Савла, і прагнув послухати Божого Слова" (Дії 13:6-7). Для цього необхідно:

• **Добре знання** Слова Божого **дає пастору духовний авторитет** та можливість добре орієнтуватися в церковному житті.

• **Пастор має бути дослідником Слова Божого, розвивати свої аналітичні здібності:** "Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене!" (Ін. 5:39).

• **Поглиблення біблійних знань — один з головних пріоритетів християнського життя:** "А Він відповів і промовив: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих" (Мт. 4:4). **Пастор має бути духовним просвітителем:** "Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї" (Пс. 118:105).

• **Пастор-просвітитель має цікавитися історією, культурою, традиціями та духовним світом людей, які його оточують:** "Для юдеїв я був, як юдей, щоб юдеїв придбати; для підзаконних був, як підзаконний, хоч сам підзаконним не бувши, щоб придбати підзаконних. Для тих, хто без Закону, я був беззаконний, не бувши беззаконний Богові, а законний Христові, щоб придбати беззаконних. Для слабих, як слабий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких" (1 Кор. 9:20-22).

— Пастори повинні усвідомлювати, що справжнє служіння Богові полягає в молитві, піклуванні про паству, проповіді та біблійному навчанні: "Як служили ж вони Господеві та постили,

пророк Святий Дух: Відділіть Варнаву та Савла для Мене на справу, до якої покликав Я їх! Тоді, попостивши та помолившись, вони руки поклали на них, і відпустили" (Дії 13:2-3). **Пастори мають постійно займатися самоосвітою,** щоб їхні проповіді знаходили відгук у слухачів: "Блаженна людина, що мудрість знайшла, і людина, що розум одержала, бо ліпше надбання її від надбання срібла, і від щирого золота ліпший прибуток її, дорожча за перли вона, і всіляке жадання твоє не зрівняється з нею" (Прип. 3:13-15).

— Пастори не повинні нехтувати братерським спілкуванням (конференції, конгреси, з'їзди), на яких виробляються важливі доктринальні положення: "Як велике ж змагання повстало, Петро встав і промовив до них: Мужі-браття, ви знаєте, що з давніших днів вибрав Бог поміж нами мене, щоб погани почули слово Євангелії через уста мої, та й увірували" (Дії 15:7).

— Пастори мають стверджувати авторитет духовного центру євангельсько-баптистського братства України, представники якого покликані допомагати церквам у практичному служінні, а також у вирішенні складних богословських питань (Дії 15:2-6; 22-29).

— Пастори мають проголошувати та стверджувати позицію духовного центру євангельсько-баптистського братства України щодо віровчення, догматики, церковного служіння та практичного життя віруючих помісних церков ЄХБ: "Як міста ж переходили, то їм передавали, щоб вони берегли ті постанови, які видали в Єрусалимі апостоли та старші" (Дії 16:4).

— Пастори та представники духовного центру євангельсько-баптистського братства України мають бути добре обізнаними в Слові Божому, натхненними проповідниками та мудрими вчителями: "А Юда та Сила, самі бувши пророками, частим словом підбадьорювали та зміцняли братів" (Дії 15:32). Вони мають бути послідовними, відповідальними та цілеспрямованими. Інтереси служіння мають переважати в них над особистими мотивами: "А по декількох днях промовив Павло до Варнави: Ходімо знов, і відвідаймо наших братів у кожному місті, де ми провіщали Слово Господнє, як вони пробувають. А Варнава хотів був узяти з собою Івана, що званий був Марком. Та Павло вважав за потрібне не брати з собою того, хто від них відлучився з Памфілії, та з ними на працю не йшов. І повстала незгода, і розлучились вони між собою. Тож Варнава взяв Марка, і поплинув до Кіпру. А Павло вибрав Силу й пішов, Божій благодаті братами доручений. І проходив він Сирію та Кілікію, Церкви зміцнюючи" (Дії 15:36-41). Згодом Павло й Варнава знову були разом (1 Кор. 9:6).

— Модель стосунків Павла і Тимофія дає пасторам ключ до вирішення "проблеми нового покоління" в наших церквах. Пастори мають бути не лише духовними наставниками, а й готувати молодих братів до відповідального служіння: "І прибув він у Дервію й Лістру. І ото був там один учень, на ім'я Тимофій, син наверненої однієї юдеянки, а батько був геллен. Добре свідоцтво про нього давали брати, що були в Лістрі та в Іконії. Павло захотів його взяти з собою, і, взявши, обрізав його через юдеїв, що були в тих місцях, бо всі знали про батька його, що був геллен" (Дії 16:1-3).

— Пастори мають бути різнобічно розвинутими людьми, щоб мати необхідний авторитет та вплив на церкву.

— Пастор має бути справжнім духовним лідером (І.С. Проханов, І.В. Каргель, Я.К. Духонченко).

"Я є Пастир Добрий". Знання та розсудливість у пасторів мають ґрунтуватися на доброті. В іншому випадку, знання та розсудливість перетворюються на холодний розрахунок та законництво.

— крім доброти, пастори мають виявляти любов до ближнього, адже саме християнська любов перетворює освічену та розсудливу людину на справжнього служителя: "І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, то я ніщо! Ніколи любов не перестає! Хоч пророцтва й існують, та припиняться, хоч мови існують, замовкнуть, хоч існує знання, та скасується" (1 Кор. 13:2, 8).

— щоб виконати заповідь Творця про "переображення в образ і подобу Божу", наші знання та розсудливість мають розкритися в християнській любові, що є "повнотою досконалості", якої повинен досягнути кожен пастор: "Дбайте про любов, і про духовне пильнуйте" (1 Кор. 14:1).

— любов є головною складовою частиною плоду Духа Святого: "А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких!" (Гал. 5:22-23).

Життя без любові:

I. **Віра без любові - фанатизм**
II. **Праведність без любові - жорстокість**
III. **Мудрість без любові - хитрощі**
IV. **Влада без любові - тиранія**
V. **Істина без любові - критицизм**
VI. **Слава без любові - гординя**
VII. **Відповідальність без любові - властолюбство**

— пастор повинен мати м'яке серце, виявляти чуйність та співпереживати своїм ближнім: "Оце Отрок Мій, що Я підпираю Його, Мій Обранець, що Його полюбила душа Моя. Я злив Свого Духа на Нього, і Він правосуддя народам подасть. Він не буде кричати, і кликати не буде, і на вулицях чути не дасть Свого голосу. Він очеретини надломленої не доломить, і гнота тліючого не погасить, буде суд видавати за правдою" (Іс. 42:1-3), "А Ісус, як побачив, що плаче вона, і плачуть юдеї, що з нею прийшли, то в дусі розжалобився та й зворушився Сам, і сказав: Де його ви поклали? Говорять Йому: Іди, Господи, та подивися! І закапали сльози Ісусові..." (Ін. 11:33-35).

— пастори мають бути розсудливими. "А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безсторонння та нелукава" (Як. 3:17).

Григорій Іванович Комендант — пастор, доктор богослов'я, Голова ВСО ЄХБ

Володимир Матвіїв

Кожна людина у своєму житті визначає певні пріоритети. Вони допомагають їй орієнтуватися в лабіринтах життя та нехибно триматися певного життєвого напрямку. Мають їх також і віруючі люди. Але в них вони особливі, духовні: Біблія, молитва, Церква. Біблія - це книга, через яку Бог промовляє до людей; молитва - це засіб, за допомогою якого люди звертаються до Бога, а Церква - це особливий спосіб спілкування Бога з людьми, людей з Богом та один з одним

Молитва праведника

Минулий, 2004 рік у нашому братстві за ініціативою Українського Біблійного Товариства був проголошений Роком Біблії. Таку нагоду подарував нам Пантелеймон Куліш, який зробив переклад цієї святою книги українською мовою. 100-річний ювілей виходу у світ українського перекладу Біблії (1903 р., м Львів) став чудовою нагодою для розповсюдження тисяч примірників Священного Писання серед нашого народу, а також для святкування цієї події навіть на державному рівні. Знаменним є те, що останню неділю жовтня ухвалено святкувати "День Біблії". Будемо пам'ятати про цей день, і не тільки будемо пам'ятати про Біблію кожного дня в році, а особливо у цей день: вона справді вартує цього, адже те, що пережила вона впродовж віків заслуговує всіляких похвал. Адже Слова Божого не "заглушити, не ув'язнити — воно "живе та діяльне"...

З ласки Божої ми ввійшли в 2005 рік. Маємо від нього нову хорошу ідею — оголосити 2005 рік для церков нашого братства Роком молитви. І це надзвичайно важливо, адже не секрет, що люди сьогодні більше знають про Біблію, ніж саму Біблію, більше знають про молитву, аніж вміють практикувати її. Тому на сторінках нашого часопису впродовж цього року цій актуальній темі — темі молитви — буде приділено достатньо належної уваги, особливо практичній стороні. Отже, що таке молитва?

Фіміам

"Нехай стане молитва моя як кадило перед лицем Твоїм, піднощення рук моїх як жертва вечірня!" Пс. 140:2

Бог у Своєму Слові часто вживає так звані прообрази не для того, щоб ми виконували їх буквально, а щоб краще розуміли духовну сутність образу. Один із таких прообразів описаний у книзі Вихід 30:31-38. Бог повелівае певним людям приготовляти кадило — запашну суміш із чотирьох речовин: бальзаму, ониху, хелбану і ладану. Він вказує, як приготовляти їх: відважити кожної з них у рівній мірі, дрібно потовкти та розтерти у посудині. Потім покласти їх на кадильний жертовник у скинії Заповіту перед Господнім лицем, а вогонь буде підіймати вгору запашний фіміам. Ніхто не мав права (під загрозою Божого покарання) робити таке кадило для того, щоб нюхати та насолоджуватися цим чудовим запахом самому. Це була святиня виключно для Господа.

Таким колись у давнину був прообраз. Яким же сьогодні є образ?

Відомо, що великі події свою тінь кидають попереду себе. Як колись у давнину пасхальне ягня принесло Пасху (звільнення) для Божого народу з Єгипту, так Ісус Христос став агнцем Божим — нашою пасхою для звільнення з рабства гріха. Так само старозавітне кадило стало прообразом новозавітної молитви.

Сьогодні так само необхідні 4 запашних складових частини:

- Ім'я Ісуса Христа — "до нині ви нічого не просили В Моє ім'я..." (Ів. 14:13-14; 16:23-24).
- Віра — "усе, чого в молитві попросите, вірте, що одержите і станеться вам..." (Мр. 11:24; Як. 1:6-7).
- Прощення — "коли стоїте на молитві, то прощайте" (Мр. 11:25-26; Мт. 5:23-25).
- Воля Божа — "не Моя, а Твоя хай станеться воля" (Лк. 22:42).

Необхідно також, щоб усі ці складові були взяті у рівній мірі, очищені від будь-яких домішок — гордості, хвальби — і перетерті дрібно у посудині нашого серця. А вогонь нашої щирої любові та смирення підніме запашний фіміам, який долине до святих небес.

Застереження Бога про неприпустимість насолоджуватися, любуватися своєю молитвою самому є дійсним не тільки для прообразу, але й для образу. Пригадаймо молитви фарисея і митника (Лк. 18:10-14). Цю притчу Ісус сказав власне для тих і про тих, хто думав про себе, що він праведний, і за ніщо мав інших. Вона промовисто навчає, що молитва до Бога, та ще у храмі, щоб похизуватися самим собою, виставляючи напоказ свої переваги, "козиряючи" ними, принижує інших. Молитва існує не для того, щоб розжалобити Бога й переконати Його зглянутися. Зовсім ні! Молитва існує саме для того, щоб самому смиритися перед Богом, а Він, звісно, "смиренним дає Свою благодать". Саме таких богомольців шукає Бог, які вклоняються Богові "в Дусі та правді" (Ів. 4:23). Дуже багато молитов лунають заради "красного слівця", надумано, штуч-

но, тоді як "Бог є Дух" і вловлює навіть наші невимовні зітхання. Тому й не дивно, що митник, який стояв позаду фарисея і не мав сміливості навіть свої очі підняти до неба, бив себе в груди, сокрушався духом і чекав одного — милості від Бога. Тому й повертався він додому "більш оправданим".

Молитва приносить для нас оправдання в тому випадку, коли ми знімаємо перед Богом брудні одежі нашої самоправедності, а вдягаємо святі одежі праведності Ісуса Христа.

Дієвість молитви

"Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!" Як. 5:16

По всій землі молиться безліч людей. Щоденно до неба піднімається незліченне число молитов. Сьогодні навіть стало модним ходити до храму, бути віруючою людиною і, особливо, — молитися. Та молитва молитві різниця. Є молитви завчені, машинальні, які промовляються без залучення до них розуму, почуттів, духу. Є також продумані, гарно складені молитви, які досягають вуха того, хто молиться, милуючи його слух. Є й такі, що піднімаються трохи вище, вони досягають хіба що до стелі. Але є й такі, що долітають до самого престолу Божого та торкаються серця милосердного Бога.

Якою ж має бути молитва, для якої немає жодних перешкод на її дорозі із землі до Неба — ні стелі, ні хмар, ні вітру, ні відстані?

Ми вже встановили, що необхідно, аби фіміам приємною запашністю піднявся вгору. Необхідні обов'язково чотири речі. Як для літака потрібно два крила та як мінімум два двигуни, так і для молитви необхідні: Ім'я Ісуса Христа, віра, прощення, воля Божа. Якщо в одному крилі чи двигуні з'являється найменша несправність, то це загрожує літаку, вимагає термінової посадки тощо. Тому, приготовляючи нашу молитву до відліту в Небо, потурбуймося відправити її справною, щоб були надійними обидва крила (надія на Ім'я Ісуса Христа та віра у Нього), а також потужними її двигуни (прощення усіх людей та воля Божа).

Якою ж має бути людина, щоб відправлена нею молитва досягнула Бога, Який на небесах?

Нам відомо зі слів Самого Бога, що Він молитов грішних людей не вислуховує, окрім єдиного випадку, коли грішник промовляє молитву щирого покаяння, бо Бог справді не хоче його смерті, а хоче, щоб усі люди врятувалися. Власне у цей момент Бог через народження згори дає йому дихання "нового створіння", виправдовує, всиновлює й веде дорогою освячення. Грішник стає праведним, і це зовсім не власними зусиллями, а винятково з ласки Божої до нього.

Нелегкою є дорога праведної людини, адже усе тут на землі войовничо налаштовано проти. Але добре, що вона в цій дорозі не залишена без допомоги неба. Бог гарантує, що підніме праведника, навіть якщо той сім разів впаде, що вухо Його завжди буде скероване, щоб чути його зойк, око — бачити його обставини, а рука ніколи не стане коротшою, щоб підтримувати...

Небо дуже дорожить кожним праведником, тому дано йому найсучасніший мобільний зв'язок — молитву. І справді дуже могутня його молитва. І що особливо важливе — це те, що могутність і дієвість його молитви у його ж руках. Ісус навчав: "Коли стоїте на молитві, прощайте, якщо маєте що проти кого, щоб і Отець ваш простив вам провини ваші" (Мр. 11:25). Більше того, Ісус показав, як це зробити на ділі: "Отче, прости їм — вони не знають, що чинять" (Лк. 23:34). Можливо хтось скривдив нас і ми на нього ображені. Йому важко прийти до нас, щоб вибачитись, а можливо він і ніколи цього не зробить. Ми маємо вихід — "коли стоїмо на молитві, простити". Так Ісус зробив по відношенню до нас дві тисячі років тому на Голгофі, а через якийсь час ми прийшли туди, щоб взяти своє прощення.

Друге, що необхідне, аби наша молитва була дуже сильною. "Моліться один за одного..." Це можливо тільки тоді, коли ми простили нашому братові чи зізналися перед ним у прогріхах. Бо тільки прощення і зізнання сприяють нашому вздоровленню. Саме тоді наша молитва стає дуже могутньою.

Мужі молитви

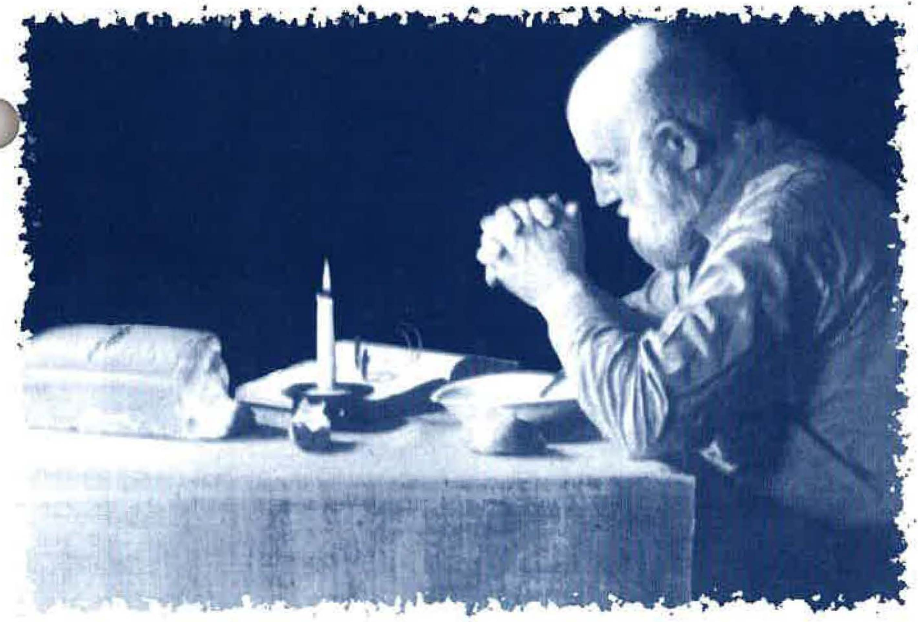
Як, про кого і про що молилися праведники?

На сторінках Святого Письма є достатньо особистостей, які по праву названі праведниками. Згадуючи декого зі старозавітних та новозавітних праведників, ми у першу чергу розглянемо, чим характеризувалась їхня праведність. З цих окремих штрихів ми зможемо отримати загальний портрет праведника. Потім прислухаємося до їхніх молитов, зміркуємо їх дієвість і важливість для нас.

Авраам недарма названий "другом Божим". Названий не людьми, а Самим Богом. Він по праву називається батьком усіх віруючих. За що такі високі титули? За те, що він "повірив Богові і це зарахувалось йому в праведність" (Бут. 15:6). Отже, праведна людина вірить Богові, вірить кожному Його слову. Бог сказав, що від нього піде незліченний народ, якого буде, як зірок на небі та піску на березі моря. Хіба легко йому було повірити в це, коли в нього не було дітей? Але він повірив Богові, повірив навіть тоді, коли дружина скептично поставилася до Божих слів, що через рік у них буде син. І це сталося всупереч усім обставинам та елементарній логіці. Його віра пройшла важкі випробування, але Авраам вірить Богові. Його віра переростає у довіру. Він упевнений, що Той, Хто у надзвичайний спосіб послав йому сина, зможе воскресити його з мертвих, щоб збулася обітниця.

Про що молився Авраам? Він не молився, щоб Бог змилувався над ним, батьком, та його сином. Він мовчки виконує повеління Бога. Віра праведника, впевненість у Божих словах, а також виконання діла згідно Божої волі. Він молився за тих лічених праведників, які проживали у Содомі й Гоморі, яким загрожувала загибель. Він не раз рятував життя свого племінника Лота, який, живучи у такому гріховному оточенні, "мучив свою праведну душу". Праведник, котрий звершував свою заступницьку молитву перед Богом, був почутий, тому що "дуже могутня ревна молитва праведного"! Вона є зразком молитви для праведників сьогодні.

Праведник **Ной** названий проповідником правди. У цьому імені — ще один штрих до загального портрету праведника — він проголошує правду, і не тільки — він підтверджує це проголошення конкретною справою. Цілі століття цей праведник проголошував людям гірку правду від Бога, але й цілі століття будував ковчега, засіб Божого порятунку, передбачений Богом не для тварин, а для людей. Проте, не сприймалися слова проповідника правди, здивування та глузування викликала його невтомна праця. Можливо, цілком можливо, що таке ставлення до Божої справи, яку він виконував, спонукувало його до горливих молитов до праведного Бога, хоч про них і не написано. Безсумнівно, вони були почуті. Якщо проповідник говорить людям правду, бажаючи їхнього спасіння, та робить усе можливе для цього, то неминно отримає справедливі результати, принаймні для себе і своєї родини точно. Адже молитва праведного "дуже могутня"!

2005 рік — рік молитви

Ілля "був людиною подібною до нас пристрастями", але на відміну від нас, сміливо "помолився молитвою і не було дощу... і знову помолився — і небо дало дощ". З цього виходить, що праведною може стати кожна людина, незважаючи на пристрасті. Основна вимога — щоб вона молилася Богу "знову і знову" та міцно довіряла Йому. Ілля відважно діяв силою Божою супроти неправдивих пророків. Бог чудовим чином зберіг його життя під час голоду та засухи. "Багато лихого для праведного, та його визволяє Господь з них усіх" (Пс. 33:20). Проте, настав вирішальний час у праведника — час горливої молитви. Саме вона рятує його, весь народ та цілий край. Бо справді "дуже могутня ревна молитва праведного"!

Згадаймо ще одного праведника — **Йова**. Він був настільки богобоязною людиною, що Сам Бог звернув увагу сатани на цей факт. Сатана домігся, а Бог дозволив, щоб на долю цієї праведної людини випали важкі випробування, непомірні страждання, і він дійсно став багатостраждальним. Не могли цього збагнути ні дружина, ні друзі, ні інші люди. Вони жалкували, співчували, киваючи головами, й не могли ніяк зрозуміти — за що? Довгий час у тих стражданнях не знаходив відповіді на це запитання й сам Йов. Лише тоді, коли він помолився ревною молитвою не про себе, а за своїх друзів, Господь відновив його здоров'я, сім'ю, благословив усіляким добром більше, ніж до того. Коли праведник, незважаючи на всі свої негаразди, молиться про друзів — це могутня сила!

А що ми думаємо про такого праведника, як **Давид**? Слово Боже називає Давида "людиною по серцю" Божому. Але, скажете ви, куди подівся той гріх, який він вчинив? Прочитаймо псалом 50. Саме у 50-му псалмі він описує, оспівує, супроводжує музикою своє покаяння, виливає свій жаль: "Тобі, одному Тобі я згрішив, і перед очима Твоїми лукаве вчинив..." (Пс. 50:6). Той, хто колись силою Бога Саваота переміг Голіята, не встояв перед спокусою жінки, спіткнувшись, не приховує, а визнає свій гріх. Справді: "Зацвіте справедливий, як пальма..." (Пс. 91:13). Трапляється, що цей цвіт в'яне, проте праведний Господь відновлює його через щиру молитву покаяння праведника — він знову зацвіте і принесе плід.

Даниїл був праведником уже від молодого віку. І що цінне — ним він був у зовсім несприятливих умовах — у полоні. Але полон не став перешкодою для його праведності, тому що "в ньому був високий дух". Умови, в яких він опинився, мали пригнічувати його дух. Сталося ж навпаки: його дух був піднесеним. Він не оскверняється "яствами із царського столу", щоденно відчиняє вікна в напрямку Єрусалима та молиться Богу, незважаючи на царську заборону. Обставини погіршилися — він опинився у глибокій ямі серед левів, яких вважають "царями серед звірів". Але що це? Леви не чіпають його! А це тому, що "праведник відважний, як лев". Високий дух, що був у ньому, допоміг йому бути між ними володарем і царем, отже, ні їхні гострі кігті, ні кровожерні пащі не заподіяли йому жодної шкоди.

Йосип, наречений діви Марії, — перший представник новозавітних праведників. Чому? Він не хотів "ославити" свою наречену, коли виявилося, що вона "має в утробі від Духа Святого". Він бентежився, різні думки тривожили його, він не знав, що робити. Мабуть, він молився Богові в цей час, і Бог вийшов йому на допомогу: послав Свого ангола, котрий переконливо пояснив йому, що сталося і що належить зробити (Мт. 1:18-25). Отже, праведна людина не може принести безчестя своїй нареченій, дружині, а впевнено робить те, що велить їй праведний Господь.

Семен — ще один праведник Нового Завіту, тільки, на відміну від попереднього, належить до старшого покоління — людина праведна і богобоязна, яка чекала потіхи для Ізраїля" (Лк. 2:25-40). Дух Святий, що був на ньому, припровадив до храму, щоб благословити Немовля Ісуса. З цього випливає, що праведна людина чекає утіхи для свого народу, знаходиться під проводом Духа Святого, ходить до храму та благословляє молоде покоління.

Новий Заовіт описує унікальний випадок: безіменний розбійник, розп'ятий поряд з Ісусом на Голгофі, в останні хвилини свого життя, вдивляючись і прислухаючись до Праведника, сам захотів стати праведним і опинитися з Ним у Його Царстві. Щиросерде розкаяння допомогло йому в цьому. "Сьогодні будеш зі Мною в раю", — відповів Господь Ісус. А, як відомо, туди "нічого нечистого не увійде". Ось якою могутньою є молитва того, хто стає на праведний шлях, — вона забезпечує йому блаженну вічність!

Ще однією непересічною постаттю із когорти людей, яких по праву можна назвати "праведними людьми", був **Корнилій**. З нього починають ламатися старозавітні уявлення та стереотипи, адже він не належав до Ізраїлевої громади, був язичником, а до того ж сотником італійського війська. Як це так, невже людина, що належить до іншого народу, іншої конфесії і такої професії може бути праведною? У такій ситуації ми звикли дивитися на людину зверхньо, зневажливо. Але Корнилій повсякчасно молиться Богу та робить багато милостині. Саме ці риси якнайкраще характеризують його як людину праведну. Саме їх відзначив Бог: "Корнилію, почута молитва твоя, і твої милостині перед Богом згадалися." (Дії 10:31). Адже Бог, на відміну від людини, дивиться не на обличчя, а на серце, знаючи, що "серцем вірують для праведності". Праведність Корнилія, його регулярні молитви приве-

ли в рух серце люблячого Бога, переконали правовірного апостола і принесли спасіння для його дому.

Дійсно, "не дивиться Бог на особу". Тому ми також не повинні сьогодні нікого принижувати чи вважати нечистим. Адже на весільній вечері Агнця на престолі будуть Наречений та Наречена, а перед престолом безліч весільних гостей. Хто вони? Звідкіля прийшли? Це ті, кого посланці Господаря познаходили на роздоріжжях, ті, які випрали свою одежу і увійшли до бенкетного залу.

А праведний богобоязний диякон церкви **Степан**! Він був "повний віри та сили" (Дії 6:7). Віра його була настільки сильною, що він побачив "славу Божу й Ісуса". Його молитва була настільки могутньою, що він молився про тих, хто на нього скреготав зубами. Він просив, щоб Бог "не порахував їм їхнього гріха"! І як не погодитися з апостолом Яковом, що "дуже могутня ревна молитва праведного"!

Зразкова молитва

"А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного" 1 Ів. 2:1

Ми могли створити для себе певний образ, щоб наслідувати його. Проте, цей образ був би далеко не повним, якби ми обминули ім'я досконалого Праведника. Свята Євангелія чудово, яскраво, живими фарбами Духа Святого змальовує Його. Звернемо увагу на один аспект цього неповторного образу — молитву, особливо молитву в останні вирішальні хвилини Його життя і служіння.

Ісус молиться:

- за окрему людину — "І промовив Господь: Симоне, Симоне, ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя" (Лк. 22:31-32). Ісус робить найбільше — цінує кожну окрему людину — про неї думає, дбає, молиться;
- за окрему родину — з Віфанії. Він відвідує Марію, Марту та Лазаря як за добрих часів благополуччя, так і під час скорботи через смерть Лазаря. Він плаче й молиться біля його гробу: "Отче, дяку приношу Тобі, що Мене Ти почув. Я знаю, що Ти завжди почуєш мене... Він скрикнув гучним голосом: "Лазарю, вийди сюди!" (Ів. 11:41, 43).
- за ціле місто — молитва Ісуса про жителів міста була висловлена у глибокому жалі та зітханні: "Капернауме, Капернауме..."(Лк. 10:15); "Єрусалиме, Єрусалиме..." (Лк. 13:34)
- за весь світ — "Отче, прости їм, бо вони не знають, що чинять" (Лк. 23:34).

Якою всеохоплюючою була молитва Ісуса Христа Праведника: вона починається з молитви за кожну окрему людину, поширюється на окрему родину, включає в себе кожне місто та село, сягає та охоплює усе людство. Кожна Його молитва мала потужну силу, і ця молитва своєю силою торкається сердець багатьох людей. Вона не обминула й нас.

Особливої, дієвої сили набули молитви Ісуса у вирішальний час, коли події на землі набували свого апогею.

- В єрусалимській світлиці Ісус молився ЗА СВОЇХ. Ними були Його учні, яких Він залишав на землі для продовження розпочатої Ним справи спасіння: "Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого... Освяти їх правдою — Слово Твоє є правда" (Ін. 17:15–17).
- Тоді ж Ісус молився ЗА ВІРУЮЧИХ: "Не за них [учнів] тільки прошу, а за усіх, які повірять їхньому слову".
- У Гефсиманії, куди Ісус пішов із Своїми учнями, Він молиться ПРО СПРАВУ ОТЦЯ, яку Він повинен виконати: "Отче, як волієш, пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!" (Лк. 22:42). Ангел з неба зміцнив Його.
- На Голгофі Ісус молиться ЗА ВОРОГІВ: "Отче, прости їм". Праведник і в останні хвилини життя молиться за всіх тих, хто незаслужено і несправедливо заподіяв Йому зло.
- Наостанок Ісус Христос Праведник молиться ПРО СЕБЕ: "Отче, в руки Твої віддаю духа Мого, і це сказавши Він Духа віддав" (Лк. 23:46).

Ісус Христос Праведник Своє життя присвятив іншим. Своє тіло віддав в руки грішників. Свою душу поклав за їхні душі. Свій дух віддав у руки Божі. Він повернувся у світлі небеса і там молиться й заступається за кожного з нас.

Будемо наслідувати приклади праведних людей і особливо приклад Ісуса Праведника. Особливо в цьому, 2005 році, Році молитви!

Для того, щоб наші молитви були предметними, варто зробити висновки про те, якою, про кого та про що повинна бути молитва праведника:

1. Праведник вірить Богові й довіряє Йому в усіх справах особистого життя, він молиться за інших праведників, яким загрожує небезпека (Авраам).
2. Праведник звіщає людям, що існує загроза Божої кари за їхні гріхи, і робить усе можливе для порятунку грішників (Ной)
3. Праведник розділяє долю свого народу, в роки засухи молиться про цю проблему й чекає її вирішення святим Богом (Ілля).
4. Праведник терпляче зносить всілякі випробування, у них думає про інших, молиться про друзів і щедро винагороджується Богом за це (Йов).
5. Праведник визнає свій гріх і щиро кається у своїх провинах, тому його милує та піднімає Господь (Давид).
6. Праведник постійно молиться у скрутних обставинах життя, тому з безвихідних ситуацій його рятує Господь (Даниїл).
7. Праведник не може допустити неслави для іншої людини, уважно вислуховує та неухильно виконує Божі вказівки щодо конкретної людини (Йосип).
8. Праведник чекає потіхи для свого народу, знаходиться під проводом Духа, ходить до храму та благословляє молоде покоління (Семен).
9. Праведником стає вчорашній розбійник через молитву покаяння, а віра в Ісуса дозволяє йому бути разом з Ним у раю (безіменний розбійник).
10. Праведник за будь-яких обставин постійно молиться Богові і робить багато милостині для людей, що має особливу вагу та ціну перед Богом (Корнилій).
11. Праведник у критичних умовах очі віри підводить до неба і проща[є] своїх ворогів (Степан).
12. Праведник (Ісус Христос) у молитві дотримується послідовності:
   - за благовісників — тих, хто несе Добру Новину;
   - за тих, хто повірить у проголошену Добру Новину;
   - за силу виконати волю Божу;
   - за недругів, ворогів і тільки наостанок
   - про себе.

Чудово було б взяти по одному з цих 12 пунктів на кожний місяць Року молитви!

Володимир Миколайович Матвіїв — пастор, доктор служіння, заступник Голови ВСО ЄХБ

Три випробування Йова

"Запалився Мій гнів на тебе та на двох твоїх приятелів, бо ви не говорили слушного про Мене, як раб Мій Йов" (Йова 42:7)

Ігор Котенко

То що ж він говорив?

У книзі Йова говориться про праведну людину Йова та про суперечку, яка виникла на небі між Господом та сатаною, про страшне випробування Йова по волі Господній, щоб відбити наклеп на нього про те, що навряд чи він буде благословляти Бога, якщо на нього зваляться нещастя (Йова 1:10-11). Одного дня загинули всі діти Йова й усе його майно, а потім і сам він був вражений проказою.

Троє друзів приходять до нього й намагаються вирішити його проблему. Вони напоумляють та настановляють його, завіряючи в тому, що Бог не карає несправедливо. Якщо Йов і не бачить за собою вини, то це не означає, що її немає, бо ніхто з живих не чистий перед Богом, бо гріх гніздиться в самій суті людської природи. Тому, мовляв, його страждання — передбачені наслідки гріховності людської природи, котрі Бог використовує на добро людині, для настановлення її, отож приймати їх треба з вдячністю (5:17-18). А тому єдиний вихід для Йова — визнати свій гріх і смиренно просити у Бога прощення.

Але Йов не бачить у собі жодного гріха: "Навчіть ви мене і я буду мовчати, а в чім я невмисне згрішив розтлумачте мені..." (6:24), а тому те, як вчинив з ним Бог, вважає жорстоким й нічим не виправданим (7:12, 20; 10:3-7).

Ці слова викликають щире обурення друзів. Вони наводять численні аргументи на користь того, що Бог не карає невинних, а нечестиві рано чи пізно поплатяться.

Та насправді друзі Йова захищали не Бога, а свої уявлення про Нього. Те, що сталося з Йовом, не вміщається в їхнє розуміння світобудови та справедливості. Якщо з ним таке трапилося, то вже точно, що десь він був більш грішним, ніж вони. Цю тіньову сторону їхніх промов відразу розгледів Йов: "Та неправду куєте тут ви" (13:4).

Але в останніх главах книги Йов погоджується з друзями і починає викладати ту ж теорію відплати злом за зло, яку відкидав до цього часу, наполягаючи, однак, на своїй невинності: "Борони мене, Боже, признати вас за справедливих! Доки я не помру, своєї невинності я не відкину від себе" (27:5). Йов продовжує твердо вірити, що Бог заступиться за нього й визволить його від лиха (16:19; 17:3; 19:25-27), хоча дії Господа й здаються йому незрозумілими та несправедливими.

Після того, як друзі Йова замовкли, слово взяв молодий чоловік Елігу, здивований тим, що старші не знайшли відповіді (гл. 32). Він говорить, що людині належить схилитися перед Богом, Який відкривається у Своєму творінні.

Потім лунає голос Божий. Господь Сам кличе Йова і вказує йому на Свою силу, що явлена була при створенні світу (38-41).

Йов схиляється перед цим об'явленням Божим і відмовляється від своїх попередніх слів. Він визнає, що сперечатися з Богом цілком безглуздо і що він, до того ж, винуватий перед Ним, бо говорив нерозумні слова (42:3, 6).

Та на цьому книга не закінчується. Бог виправдав Йова. За що ж? Не за те, що той безвинно потерпав, а за те, як він говорив про Нього, потерпаючи у стражданнях (42:7-8). В результаті правим в очах Божих став Йов, а не його друзі, якими б добрими не були наміри в їхніх словах та докорах Йову.

Виявляється, Бог хотів, щоб Йов бажав суду з Ним. Але саме за це його всі засуджували! Йов лише прийняв виклик від Бога, як колись прийняв подібний виклик Яків (Бут. 32). І від Йова, і від Якова Бог очікував наміру подолати перешкоду та увійти в спілкування з Ним. Саме така поведінка була до вподоби Богу. Йов не послухався пропозиції дружини накласти на себе руки, ані порад друзів без нарікання і мовчки підкоритися обставинам, причину яких він не міг зрозуміти.

Йов подібно до Христа був випробуваний тричі.

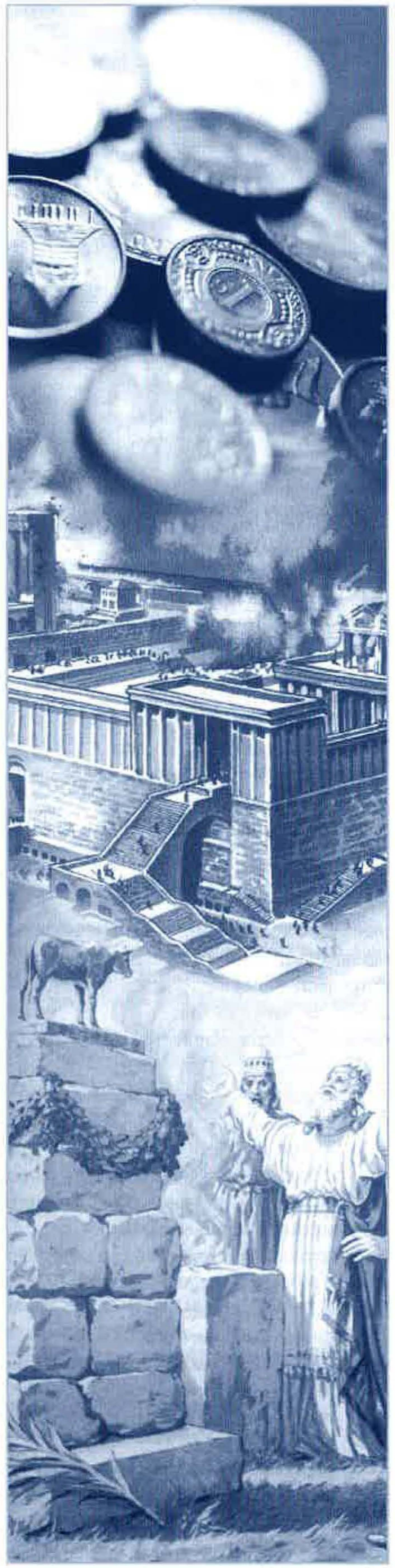
У першому випробуванні сатана спокушав Христа цінностями цього світу (Мт. 4:3). Христос мав засвідчити, кому Він служить: Богу чи життєвим потребам. Від Йова вимагалося те саме — виявити корисливі наміри Йова в поклонінні Богу. Під виглядом служіння Богу Йов міг поклонятися багатству. Але для Йова Бог, Котрому він поклонявся, був одночасно й подавцем багатства. Саме в цьому і був певен сатана, коли просив у Бога дозволу випробувати Йова: "Чи ж Йов дармо боїться Бога?" (Йова 1:9). Реакція Йова повністю спростувала вигадки сатани: "Я вийшов нагий із утроби матері своєї, і нагий повернусь туди, в землю! Господь дав, і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім'я!" (1:21).

У другому випробуванні перевірялася самовпевненість людини. Тут випробовуваний мав показати, наскільки високо він думає про себе. Христу сатана пропонував кинутися вниз з наріжника храму, щоб явити Свою зверхність над рештою, котрі при цьому неодмінно розбилися б. Устами дружини він пропонував Йову кинути гордий виклик Богу, щоб засвідчити свою духовну жорсткість. Пройти цю спокусу Йову було не важко. Дружині він сказав: "Ти говориш отак, як говорить яка з божевільних!.." (2:10). Йов знав своє місце як перед випробуванням, так і після нього.

Навіть у своєму бажанні судитися з Богом Йов ані на мить не забуває, хто він є перед Богом: "Хіба до людини моє нарікання? Чи не мав би чого стати нетерпеливим мій дух?" (21:4), "Чи зо мною на прю Він з великою силою стане? О ні, тільки б увагу звернув Він на мене! " (23:6).

Заклик друзів змиритися й визнати за неможливе "вимагати від Бога звіту у справах світозбудування" — саме те, що хотів від нього сатана, пропонуючи останнє своє випробування.

Третє випробування звернено до людської немочі. Сатана діє, як князь світу цього (Ін. 12:31) й вимагає поклоніння собі, натомість обіцяючи звільнення від труднощів та страждань. Христос був випробуваний усіма царствами світу, котрі й без того належали

Йому по праву, але для придбання їх Йому належало пройти через муки й смерть. Сатана пропонував отримати їх прямо зараз, без страждань, тільки за визнання його верховним правителем. Йову також було запропоновано уникнути страждань. Натомість було потрібно збрехати й когось із себе вдати. Тоді він і підступився до Йова, але не відкрито, а підіслав людей, котрі навряд чи здогадувалися, чиїм знаряддям стали. Вони переконували Йова не відрікатися від Бога, а навпаки, зблизитися з Ним. Але Йов здогадався, що в них на думці: "...вони мені ніч обертають на день, наближують світло при темряві!" — сказав він із сумом про своїх сліпих обвинувачів (Йова 17:12). Друзі закликали його визнати добром те, що він серце усвідомлював як зло. Вони пропонували Йову скоритися винуватцю його страждань, не розуміючи, що винуватцем був не Бог, як вони вважали, а сатана, котрий їхніми ж вустами примушував Йова підкоритися собі. Йов побачив підміну й спробував друзям відкрити очі на те, чиїм знаряддям вони стали: "...що так відповідаєш?" (16:3), "чий дух вийшов з тебе?" (26:4) — питає він Еліфаза та Білдада. "Ось гвалт! я кричу, та не відповідає ніхто, голошу, та немає суду!.." — здивовано відповідає Йов (19:7). Але слова Йова для них — наче чужа мова. Для них Бог є уособленням неупередженості.

Суть угоди, яку сатана пропонував Йову, полягала в тому, що Йов мав відмовитися від колишніх стосунків з Богом, побудованих на довірі та особистому спілкуванні, і встановити інші, менш близькі, але більш конкретні стосунки, засновані на пошані Бога як зовнішнього авторитету, зовсім незбагненного, але такого, що має над Йовом безмежну владу. Пошана до Бога з любові мусила поступитися місцем пошані від страху. Натомість він отримував прощення гріхів та зцілення. Усе це з обуренням відкинув Йов.

Різкі слова Йова були викликані страхом втратити Бога, а не бажанням самоствердитися. У Йова забирали праведність як любов до Бога, забрати яку нікому не вдалося. Зовні схожа на боротьбу з Богом, це була боротьба за Бога. Відвага Йова, засуджена всіма його друзями, була відвагою Якова, який не хотів відпускати Бога доти, доки Той поблагословить його. Однак, Йов боровся ще й за те, щоб не втратити можливість благословляти Бога. А в цьому сумнівався сатана в суперечці з Богом: "Але простягни тільки руку Свою...чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?" (1:11; 2:5). Для Йова та Якова відвага виступає як форма захисту для того, щоб боротися зі спокусами світу цього.

Бог вкладає в серця праведників окрім смирення ще й відвагу, щоб сини цього віку не сприймали смирення за слабкодухість. Сатана, який сприйняв нездатність Йова "проклясти Бога й померти" як слабкість, вирішив скористатися нею для нав'язування викривлених уявлень про Бога, однак зустрів незламну твердість Йова. Його сміливий порив мати спілкування з Богом виглядає як безумство, про яке говорив апостол Павло як про спосіб зберегти свою душу в світі (1 Кор. 3:18-19).

У цьому аналізі суперечки Йова виявляються витоки ідолопоклонства. Перехід від поклоніння Богу Живому та поклонінню мертвим богам звершується найчастіше не з бажання підкоритися волі своїх богів, а навпаки, з прагнення нав'язати свою волю Богу. В ідолопоклонстві людина формує Бога за своїми уявленнями. Приклад тому — євреї, котрі відлили золоте теля в той час, коли склали найкращі уявлення про Бога. Він вивів їх з Єгипту, годував манною, і такого Бога вони бажали б мати завжди!

Те ж саме сталося з друзями Йова. Вони твердо засвоїли, що Бог неправедливості не припускає, і раптом з їхнім другом трапилося щось, що логічно має на увазі його гріховність та нечестя. Не чекаючи, доки спантеличений Йов з'ясує свої взаємини з Богом, вони винесли йому вирок за тим розумінням про Бога, яке самі собі й створили. Заплата за зло сприймається друзями як неминучий наслідок самого зла. Злочинець сам себе карає. Але тоді справа Бога зводиться лише до підтримання Ним же встановленого порядку, незмінного на віки вічні закону.

Але ж як дізнатися, коли пошана Бога перетворюється на пошану власних уявлень про Нього? Це відбувається тоді, коли людина починає судити про нові явища за загальним розумінням, складеним нею ж на підставі минулого досвіду, або навіть на підставі вчення Біблії, але складеному абстрактно, без врахування всієї різноманітності життєвих ситуацій. Склавши з своїх принципів певну замкнену систему і відчуваючи себе цілковитими хазяями в ній, друзі Йова вже не були зацікавлені допускати в це коло щось нове, що загрожує укладеному в їхньому розумі миру та бентежить їхній душевний спокій. Ось чому, побачивши "страх", друзі "злякалися" (6:21) та кинулися з нарiканнями на Йова.

Йов, котрий волає до Бога про несправедливість, здається таким, що говорить зарозумілі слова, богохульником. Але, фактично, помиляються його друзі, тому що вони заперечують не факт безпідставної біди (вона перед їхніми очима), а саме можливість свободи вибору та дії з боку Бога. Йов не приймає зло як норму, проти якої навіть питання не можна поставити. Але саме за це його викривають друзі, котрі відкидають будь-яку можливість перемоги добра над злом.

Діалоги Йова з друзями показують нам, як людина, котра поклоняється Богу Живому, сприймає мову фактично ідолопоклонників. Їхня віра була вірою в зовнішній авторитет, що не мала підстав у живому спілкуванні з Богом, а тому мертвою. Така віра не здатна оживити людину, тому що в ній немає сили Духа Божого.

Поклоніння зовнішньому авторитетові зручне, бо звільняє від моральної відповідальності. Якщо Бог недосяжний, то Його влада над людиною виступає як стихійна сила, з якою людина не може взаємодіяти жодним чином. Жодних стосунків на особистому рівні в такому разі бути не може. І тоді будь-які міркування про совість людську є недоречними, бо від людини в даному випадку нічого не залежить, а вся відповідальність лягає на Бога. За людиною залишається лише обов'язок виконувати відвічний ритуал поклоніння. Це найбільш лукава форма ідолопоклонства, втечі від Бога, коли людині просто необхідне уособлення якоїсь ірраціональної сили в образі диктатора чи царя. Так, Ізраїль віддав перевагу тому, щоб мати царя, як інші народи. "...не тобою вони погордували, але Мною погордували, щоб Я не царював над ними" — говорить про це Бог Самуїлові (1 Цар. 8:7).

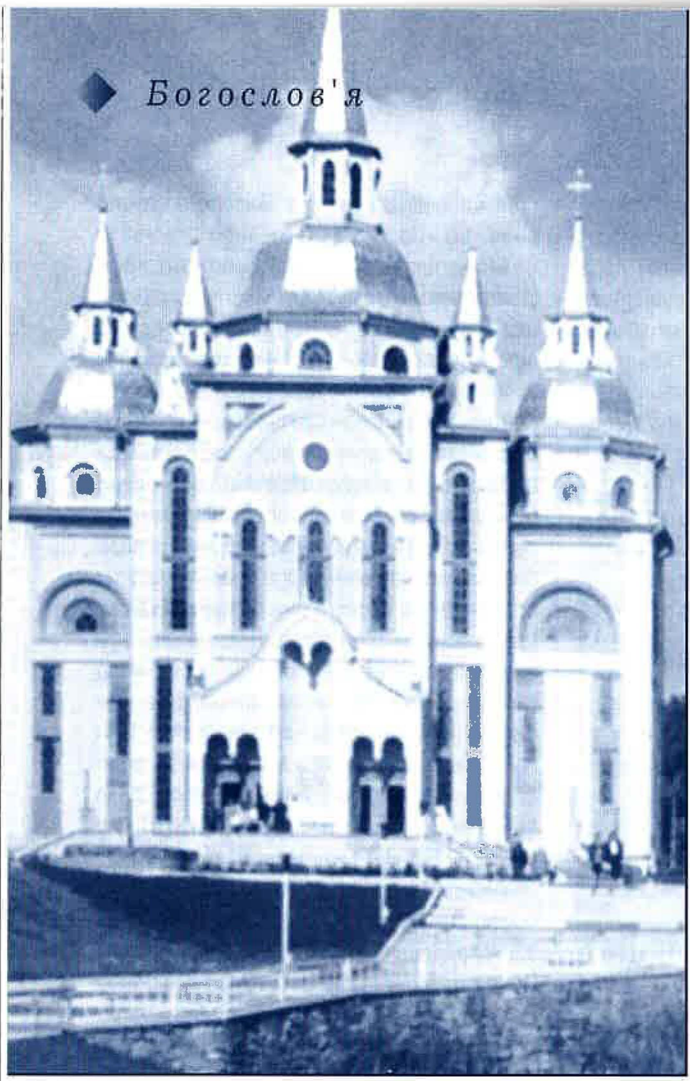
Такі люди не люблять говорити про милосердя Боже. Адже воно суперечить справедливості, згідно якій, якщо тебе спіткало нещастя, то Бог вже точно знає, за що саме.

Може скластися враження, що друзі Йова вклонялися тому ж самому Богу, що і Йов. Але їхні слова не дають підстав для такого висновку. За їхніми уявленнями, Бог — лише Вседержитель, одного разу Його навіть названо Творцем (4:17). Звернімо увагу, як саме вони називали Бога. Йов неодноразово вживає особисте ім'я Бога — Яхве, а друзі — жодного разу. Йов прагнув особистого спілкування з Ним, йому необхідні були стосунки з Живим Богом. І не маючи їх, він страждав сильніше, ніж від фізичної немочі. Про все це не знав і не міг знати Йов, коли ставив свої запитання. Його нещастя були не від Бога, а від сатани, котрий намагався позбавити Йова праведності, зробити його непокірним Господу й розлучити з Ним (1:11; 2:5). Він скаржився, що не має Захисника від Бога ("поміж нами нема посередника" — 9:33), про присутність якого здогадувався ("Та я знаю, що мій Викупитель живий..." — 19:25-27).

І потім Господь виносить Свій вердикт — слова Йова про Бога вірні, а слова його друзів — неправильні (42:7). Бог прощає їх, тільки прийнявши заступництво Йова. Він Сам через пророка Осію проголосив: "Я милости хочу, а не жертви, і Богопізнання більше від цілопалень" (Ос. 6:6). І заради таких "праведників", сліди присутності яких кожний може знайти в собі самому, заради грішників, які потребують покаяння, Він прийняв плоть людську і Сам постраждав за них.

У заключній частині книги розповідається про те, що Господь засудив трьох друзів Йова та прийняв його заступництво за них (Йова 42:7-17) і про період благополуччя, який дав Бог Йову.

Ні страждання, ні моральні муки від болючих для душі слів інших людей не змогли зупинити устремління Йова до Бога. Його страждання нагадують нам страждання Христа, але різниця між ними велика: якщо Йов шукав Бога, бо сам потребував спасіння, то Христос — Бог; Він свідомо пройшов земний шлях любові та послуху заради людей, якими б гріховними і далекими від Нього вони не були.

Священик, який потрібен усім нам

Оскільки я ріс здебільше в протестантському оточенні, то мені ніколи не доводилося брати участь у служінні, де був би задіяний священик. Хоча я бачив священиків на вулиці чи коли траплялося зайти до католицької церкви — з цікавості або як туристу, — контакт із ними був мінімальним. Я ніколи не шукав священика для молитви, сповіді чи рішення яких-небудь релігійних питань. Ці люди, з їхніми великими бородами, довгополими рясами, здавалося мені, перебували в таємничому ореолі святості. "Що це за люди? Як вони поводяться у повсякденному житті?" — хотілося мені знати...

Марк Сосі

Звичайно, в такій країні, як Україна, де є два різновиди католицької церкви й не менше чотирьох — православної, священики — явище не настільки екзотичне. Та незалежно від особистих зустрічей із ними, кожна людина якось інстинктивно розуміє необхідність існування священства. І необхідність ця була висловлена ще колись дуже давно, у журливому плачу Йова перед своїм Творцем: "...поміж нами нема посередника, що поклав би на нас на обох свою руку..." (Йова 9:33). Йов говорить тут про потребу в тому, хто "поклав би на нас на обох свою руку" в посереднику, заступнику, одне слово — у священику.

Чи потрібні сьогодні священики? Що б ми з цього приводу не думали, автор Послання до євреїв говорить своїм читачам, що є одне священство, котре в християнському житті таки необхідне. Воно описується ним протягом майже шести глав, тобто займає більшу частину Послання (4:14, 10:23). Ця особливість Послання для нас важлива, тому що автор пише його з метою укріпити своїх читачів на тому ж християнському шляху, яким сьогодні простуємо й ми. На думку автора, глибоке розуміння священства було потрібне його віруючим сучасникам, аби терпляче, настійливо, слухняно йти за Ісусом Христом до кінця, щоб перебувати в живому та динамічному спілкуванні зі своїм Спасителем і Господом. І якщо таке розуміння було необхідно їм, то так само воно необхідно й нам. Нехтувати ним означає наражатися на велику небезпеку.

Для адресантів Послання ідея священства була не чужою: вихідці з юдаїзму, вони були добре обізнані у старозавітньому вченні про священство. Вони знали про ті обов'язки, котрі священики Бога Яхве звершували для народу, наприклад, викладання Тори (Лев. 10:11), молитва та заступництво (Цар. 7:5), оголошення волі Яхве (Чис. 27:21), судові функції і навіть огляд хворих (Повт. Зак. 17:8-9). Їм було також відомо, що найбільш важлива справа священиків — це утримання Храму та проведення в ньому всіх служб.

Для кожного еврея храм в Єрусалимі — це центр світу, єдине місце в усьому всесвіті, де в славі та світлі був явлений Єдиний Всемогутній Бог. І саме в Храмі, приносячи приємні Богу жертви за себе та свій народ, виконувало свою посередницьку роль священство. Там же раз на рік Бог приймав від єдиного (вищого) священика жертви примирення за гріхи народу (див. Лев. 16). У Храмі проголошувалася й разом з тим долалася невимірна відстань між Святим Творцем і грішним творінням. Здійснювалося все це особливим класом людей, котрий був призначений класти "на обох свою руку": на Бога й людину.

У працях авторів Нового Завіту роль Храму цілком змінюється. Сьогодні для примирення Бога з Його творінням пропонується дещо незрівнянно краще, ніж Храм. Згідно з новою угодою, істинною є тільки та віра, про яку говорив біля криниці з самарянкою Ісус (Ін. 4:21-24). Тепер уже не матеріал чи місцезнаходження Храму, а "дух та істина" (Ін. 4:24), чисте нутро серця (Мр. 7:15 і далі) стають її головними характеристиками. Тепер вже служіння поклоніння є роллю не спеціальної священицької касти, що пильнує священні дні та свята, а кожного з спільноти віруючих усіх часів (Рим. 12:1). "Жертвою" є вже не кров бичків та козенят, а хвала (Євр. 13:15-16), навернення язичників (Рим. 15:16), щоденні добрі справи та пожертвування (Фил. 4:18). Тепер Божий храм, Святе Святих — це не будівля в Ізраїлі, а живе тіло кожного віруючого (1 Кор. 6:19; 1 Пет. 2:5, 9).

Та відправною точкою для автора Послання до євреїв є поява нового первосвященика, котрий перевершує всіх попередніх, — Ісуса Христа, Божого Сина. Як благословенний Син, Він перевищує ангелів (глава 1) та Мойсея (глава 3). Його священство перевищує також священство Аарона (глава 7), оскільки набагато більшими є Його завіт (глава 8) та Його жертва (глави 9-10). Його служіння як нашого первосвященика є постійним і безперервним — цей факт яскраво підтверджується тим, що Він "засів на небесах, по правиці престолу величності". Вираз "по правиці престолу", взятий із Псалму 109:1, грає дуже важливу роль в Посланні до євреїв (див. Євр. 1:3; 8:1; 10:12; 12:2). В Ісусі є повнота, завершеність, ніщо в Ньому не потребує покращення. У цьому Первосвященику є щось справді унікальне.

Саме унікальність особи та служіння Ісуса як первосвященика докорінно відрізняє Його від натовпу всіх інших священиків та посередників. Тому віра в Ісуса гідна того, щоб за неї триматися. "тримаймося ісповідання нашого... вірний бо Той, Хто обіцяв", — закликає до віри автор Послання (Євр. 4:14, 10:23). Він призначає тут сильнодіючі ліки проти неправдивих посередників та богів нашого поблажливого в цих питаннях світу. Жодна релігія не може подолати безодні гріха, що розділяє людину та святого Бога. Всі боги — це не просто різні культурні "обличчя" одного й того самого всесвітнього Бога. Писання дуже ясно, навіть категорично говорить про це. "Інші боги" — це не питання культури, не невігластво чи помилка, — вони мають демонічну природу. Якщо хтось має сумніви з цього приводу, нехай прочитає Повторення Закону 37:17.

Уся витонченість і дотепність "вищих" монотеїстичних релігій зводиться нанівець найвеличнішим Первосвящеником християнства. Іслам може стверджувати, що й він поклоняється Богу Авраама, Ісаака та Якова, але Послання до євреїв відповідає на це: істинний, живий Бог Авраама, Ісаака та Якова оголосив, що в Ньому є Син, і ім'я Синові — Ісус. Тож коли Аллах не визнає, що Ісус не тільки більший за будь-якого пророка, а Сам є Богом, тоді очевидно, що Аллах не є Богом Авраама, Ісаака та Якова, як Він представлений в Писанні.

Побачивши вражаючу картину гідності та величі Ісуса Христа, першим рухом душі може бути бажання зіщулитися й у страху заховатися подалі. Але підемо далі! Друге значення для нас нашого Первосвященика описано в Євр. 4:15: "Бо ми маємо не такого Первосвященика, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха".

Тут ми знову бачимо унікальність християнства та Посередника християнства. Суть у тому, що цей Первосвященик — Сам Бог, Котрий вийшов нам назустріч. Сам Бог подолав безодню нашого гріха, давши нам Первосвященика в плоті та крові (Євр. 2:14), Котрий по-справжньому співчуває нашому жалюгідному стану, знає слабкість людської істоти через голод, спрагу, втому і навіть смерть. У такий спосіб Він запечатав печаткою Свого "ні!" язичницьку ідею, що людина може власними зусиллями піднятися до Бога.

Наш Первосвященик поруч з нами, Він знає про наші немочі та випробування, — щоправда "окрім гріха". Він не тільки знайомий з людською слабкістю, Він також добре знає важкість "великого безбожного питання" (вислів богослова Д. Бонхоффера), питання, що приховується в цих немочах. "Чи Бог наказав?.." — так звучало питання, що кинуло виклик першій людині, натякнувши на її слабкість і залежність, і привело її до спроби піднятися над Творцем (Бут. 3:1). Єва, наприклад, відчувши, що потребує більше мудрості, разом з тим вирішила, що краще за Бога знає, як її придбати. "Чи Бог наказав?.. "Чи справді Бог знає краще?" — ось питання, що стоять з будь-якою спокусою, включаючи й ті, що випали на долю Ісуса. Чи може перетворити каміння на хліб, коли ти вмираєш? Чи може показати свою славу з легіонами своїх ангелів, коли ти слабий і самотній? З такими і багатьма іншими спокусами Ісус стикався й подолав усі труднощі Свого земного служіння. Жодного разу Він не поступився бажанню поставити Свою волю вище за волю Отця (2 Кор. 5:21; 1 Пет. 2:22).

"Однак зачекайте! — чути протест. — Адже ми змушені постійно боротися зі спокусами через те, чого в Ісуса не було, — через свою зніверену гріхом природу!" Чи правомірно говорити, що Ісус був "випробуваний в усьому, подібно до нас"? Як Ісус може співчувати нам, якщо Він жодного разу не згрішив і не був спокушений "зсередини"? Можливо, на тлі Його "захищеного", не знайомого з гріхом життя наші спокуси навіть сильніші, ніж Його?

Років з п'ятдесят тому К.С. Льюїс, мабуть, найбільш впливовий християнський апологет XX ст., дав на це запитання відповідь, яку варто повторити: "Зараз поширена дурниця, нібито хороші люди не знають, що таке спокуса. Це очевидна неправда. Лише ті, хто протистоїть спокусі, по-справжньому знають, яка вона сильна Людина, котра за п'ять хвилин здається перед спокусою, не знає, на що ця спокуса перетворюється за годину. Ось чому в певному розумінні зіпсовані люди дуже мало знають про зіпсованість. Вони живуть захищеним життям, тому що швидко здаються...

Христос, будучи єдиною людиною, Котра жодного разу не здалася перед спокусою, є також єдиним, хто досконало знає, що є спокуса — єдиний довершений реаліст".

Ісус зазнав більше випробувань, ніж було і ще буде в нас. Він знає наше життя й наші труднощі; ось чому ми не повинні ухилятися й тікати від Нього. Навпаки! Нам слід скористатися всіма тими перевагами, котрі Він представляє як наш Первосвященик. "Отож, приступаймо з відвагою" (Євр. 4:16) — ось що дійсно задає тон християнському життю, життю водночас і смиренному, і сильному в Ісусі Христі.

Смиренному, бо ми "приступаємо" за благодаттю, що тече від престолу благодаті (Євр. 4:16). Маючи настільки великого й співчутливого Первосвященика, що велично сидить по правиці Бога Отця, ми знову бачимо свою неміч і гріх, і вигукуємо, подібно до Йова: "Хто заступиться за мене перед Святим"? Один лише вигляд Ісуса ставить нас знову віч-на-віч зі своєю гріховністю та нужденністю, котрі колись зламали наше горде серце, коли ми вперше, вмиваючись сльозами, благали Його викупити нас. Розбите й засмучене серце — це серце, до якого схиляється Господь не лише на початку християнського життя, але й протягом його всього (див. Іс. 66:2 та Мих. 6:8).

Дивлячись на свого Первосвященика, Який сидить по правиці престолу Божого, ми також набуваємо сили. Служіння Ісуса всеосяжне. Тому, вдягнені в Нього, ми вже не ховаємося, соромлячись, перед Всемогутнім. Хоча ми усвідомлюємо свою негідність, але приходимо сміливо, з "відкритим лицем чи очами" (бо саме таке буквальне значення слова "відвага" у вірші 16), вільно висловлюючи будь-яку свою думку, почуття та бажання.

На жаль, багато християн сьогодні не вдягають себе в силу Ісуса, щоб у ній приходити до Отця. Вони спершу перевіряють, чи досить гідним християнським життям жили вони, в той час як належить сподіватися на те, що його належно прожив Ісус. І, бачачи, скільки невдач та провин трапляється з ними щодня, вони тікають з того дорогоцінного місця, де їх очікує втіха, — від престолу благодаті (Євр. 4:16). Однак ясний та оновлений погляд на свого Первосвященика, Котрий сидить праворуч престолу величі, — вигляд Його проколотих грудей, рук і ніг — переконує нас, що покарання за наші гріхи та злочини вже позаду. Воно впало на Нього! Брати й сестри, ніколи не дозволяйте своєму погляду відхилитися з Того, Хто сидить по Правиці!

Тож будьмо в своєму поклонінні, своїй молитві, у щоденному ходінні перед лицем Господа прагнути жити в силі та смиренні, котрі знаходяться лише в Первосвященику християнства! Ми пам'ятаємо свою крайню потребу в благодаті, але пам'ятаємо й про те, що благодать завжди тече від престолу, по правиці якого велично сидить Ісус — Первосвященик, Котрий потрібен усім нам.

Марк Соси — доктор богослов'я, професор, викладач Київської богословської семінарії

Богослов'я

Що у вас сьогодні на серці?

Чи вражав вас коли-небудь зміст того, що записане в 6-му вірші 11-ї глави книги Йова: "І знай, вимагає Бог менше від тебе, ніж провини твої того варті"? Ці слова означають, що ніхто з нас не має права скаржитися на життя і долю, оскільки Бог ніколи не чинить з нами того, на що ми заслуговуємо

Біллі Страйкен

Бранець... і все ж таки!

З книги пророка Єзекіїля (1:1-2:1) ми дізнаємося, що він знаходився серед бранців біля ріки Кевар. Здавалося б, нічого особливого, але не будемо забувати, про що попереджали пророки Єремія та Ісая — народ, закований у кайдани, що втратив майно, буде забраний у полон; усе, що залишиться в людей — це їхнє життя. Так, вони мали постраждати і втратити все, що мали, однак залишитися в живих через свою позбавлену благочестя релігійність. Навіть священики повинні були понести суворе покарання за всю ту неправду, яку вони говорили від імені Господа. Єзекіїль теж не уник ганебної долі своєї нації. Та проте в книзі пророка Єремії, 24:4-7, ми знаходимо обітницю, що навіть у полоні в людей залишиться можливість навернутися до Бога всім серцем.

Отже, Єзекіїль знав убогість, переживав вину гріха і був співучасником усіх випробувань, що обрушилися на народ, все ж він дуже відрізнявся від своїх співвітчизників. І головна причина цього — стан його серця.

Бранці... Але що це?

У Псалмі 136:1-9 описані люди, серед яких міг знаходитися Єзекіїль біля ріки Кевар. Вони потрапили у полон, але давайте поглянемо як згубно налаштовані їхні серця. Вірш 1 говорить нам, що вони сиділи й плакали. Про що? Про свій гріх? Ні, вони згадували про те, що втратили — спокійне й приємне життя в Єрусалимі, накопичене добро, гарні будинки та скарби. Вони вважали все це доказом Божого благовоління до них. Небезпечна помилка! Навіть сьогодні дехто вважає, що матеріальне процвітання є показником духовності. Але часто воно свідчить саме про інше. Воно може стати початком рабства!

У дні Ісаї (Іс. 3:16-24) навіть жінок попередили, що Бог забере в них кращі вбрання, в яких вони вважали себе такими важливими і значними, залишить їх ні з чим, а на додаток до усього поведе їх далеко в полон, щоб зустрітися з ними біля ріки Кевар. Але вони продовжували жити минулим. У вірші 2 читаємо, що люди повісили арфи свої на верби. Вони залишили музичне служіння! Згасла музика їхніх сердець, зникла радість про Господа. Часто для того, щоб опуститися руки, потрібно зовсім небагато часу, особливо коли здається, що все йде не так. Але зауважте — здається.

Загарбники просили їх співати пісні Сіону. Однак кінець псалму показує справжній настрій бранців — їхній крик про повернення на Сіон і бажання насолодитися стражданнями ворога. Жодного слова про каяття в гріхах чи про повернення до слухняності Господу.

Звісно, такий настрій, коли здається, що всі йде не так, пригнічує та змушує здатися і жити спогадами.

До цього можу тільки додати, що за своє життя в Британії я відвідував церкви, що колись мали величезне число членів. І дотепер ті, хто пам'ятає цей час, сумно повторюють: "Ми пам'ятаємо ті дні, коли в цьому приміщенні не було жодного вільного місця..." Людська природа не змінилася.

Оце так бранець!

Єзекіїль був зовсім іншим, хоча і сидів разом з іншими бранцями. Відрізняла його надія на Слово Боже, на те, що якщо народ повернеться до Нього, то Господь відновить їх навіть тут, у чужій землі, як Він робив це і раніше.

Уявіть собі: на березі річки сидять бранці. Більшість сидять понурі, повісивши арфи на гілки дерев, не в змозі співати. У них депресія: в серцях порожнеча, надія зникла... Але раптом серед цієї зневіри ми бачимо 30-річного молодого чоловіка, який з надією дивиться вгору. Його ім'я Єзекіїль.

Що ж відбулося згодом? "Побачив я Божі видіння", — говорить Єзекіїль (Єз. 1:1). У вірші 3 читаємо: "Сталося слово Господнє до Єзекіїля... священика". Виявляється, Бог ще не відмінив священства.

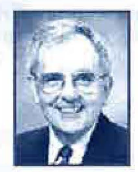
Ті, хто впав у депресію, вважали, що Бог залишив їх; однак істина була в іншому, — це вони залишили ЙОГО, промінявши на зовнішню релігійність і традиції, втратили духовний зір, і для них видіння було закрите. Єзекіїль же бачив, а потім і почув слово, звернене Богом саме до нього. Він не просто глянув, а пильно вдивлявся у те, що бачив. У вірші 15 читаємо: "І придивився я". — Це означає невідривно спостерігати за чимось. Вірш 24: "я чув", вірш 27: "і бачив я", "я бачив". Вірш 1 другої глави говорить нам, на чому в результаті зупинився його погляд — це була Слава Божа. Єзекіїль навіть знепритомнів. Так, це не узгоджується з думкою про те, що чим тісніше наші взаємини з Богом, тим розв'язніша наша поведінка по відношенню до Нього. І Єзекіїль, і інші пророки, включаючи апостола Іоанна — усі вони ставали безсилими і непритомніли, побачивши велику святість Всемогутнього Бога. У книзі пророка Єзекіїля, 2:1-2, ми читаємо, що стояти в присутності Божій він зміг лише тому, що Дух Божий увійшов у нього. Із цього моменту його служіння для Господа стало дуже ефективним. Але це служіння було непопулярним і дуже нелегким. Більшість розцінювала служіння Єзекіїля щонайменше, як дивне.

Який ти бранець?

Господь через пророка Ісаю проголосив, що це ЙОГО намір — відпустити своїх бранців на волю. Так, вони були бранцями не Вавилона, вони були бранцями Божими. Це Він приготував їм втрати, нужду й страждання для того, щоб повернути їх до дійсності (Йова 36:8-12). Але Ісая говорив, що прийде Великий Спаситель, Месія, Який відпустить бранців на волю (Іс. 61:1). Цим він прямо вказував на Господа Ісуса Христа.

Для тих із нас, хто довірився Ісусу Христу як своєму особистому Спасителю, немає таких понять як полон, рабство. Єдине поняття полону, з яким ми зустрічаємося в Новому Завіті (крім цитат зі Старого Завіту) — це образ нерозумних жінок, що вводяться з своєї власної волі в оману лжевчителями. Якщо ж, як християнин, ви потрапили в полон спогадів і охоплені безнадією, знайте, — це сталося лише тому, що ви самі дозволили подібним думкам проникнути у ваш розум.

Не забувайте настанови, залишеної для нас у 2-му Посланні до коринтян, 10:5, яка нагадує про те, що нам слід приносити кожну думку до Христа. Так, віддайте свій розум, гноблений страхами, яким не можна довіряти, у розпорядження Христа, і з надією дивіться в небеса, дивіться пильно, не відводячи погляду. Вдивляйтеся доти, доки ясно не побачите Славу Господню, не наблизитеся до Нього і не втратите сили у присутності Його величі, доки не усвідомите всієї повноти своєї незначності. Отоді шукайте Його присутності в собі, що дозволить вам піднятися на ноги і вирушити в дорогу з Тим, Хто визначив вашу долю. Але пам'ятайте, що цей шлях може виявитися зовсім не таким, яким ви його собі уявляєте, і навіть не таким, яким зображують вам його інші. Він буде ще кращим.

Біллі Страйкен був учителем, виконавчим директором місії "Біблійний радіоклас", відійшов до Господа в 2000 р.

ДУХОВНИЙ АВТОРИТЕТ СЛУЖИТЕЛЯ

"Будь зразком для вірних"
1 Тим. 4:12

Яків Духонченко

Пресвітер є центральною особою в Церкві, тому що він відповідальний не тільки за проведення богослужбових зібрань, за звершення постанов у Церкві, але й за виховання та духовний стан Церкви. Звідси й необхідність пресвітеру мати високий духовний авторитет

Без авторитету неможливо розраховувати на успіх у служінні. Високий духовний авторитет має той, хто вірно розуміє і викладає Слово Істини (2 Тим. 2:15), хто заслуговує повної довіри, тому що в нього не розходиться слово з ділом: "Роздумував я, щоб лихе з моїх уст не виходило" (Пс. 16:3), хто користується заслуженою повагою.

Велике є значення служителів у народі Божому. Так, святе життя і богобоязне служіння Ісуса Навина мали величезне значення в житті народу Божого. "І служив Ізраїль Господеві по всі дні Ісуса та по всі дні старших, що продовжили дні свої по Ісусі і що знали всякий чин Господній, що зробив Він Ізраїлеві" (І. Нав. 24:31).

Апостоли й учні, як перші провісники радісної Вістки Спасіння, були наділені високим духовним авторитетом, бо вони були не тільки уповноваженими Церкви, але й посланниками згори, що затверджують не свій, а Божий авторитет. Такий авторитет — не адміністративний, а винятково духовний.

Цей необхідний авторитет досягається не пресвітерським саном, а лише узгодженням гарячої глибокої проповіді з високим духовним життям. Високий духовний авторитет має служитель там, де він являє живий приклад того, про що проповідує. Там же, де в нього відсутнє особисте слідування за Господом, буде відсутній і той духовний авторитет, мати який служитель Божий покликаний.

Зустрічаються такі служителі, котрі думають, що вони мають авторитет уже тому, що є пресвітерами. Та це зовсім не так. Звичайно, саме становище пресвітера вже передбачає високий духовний авторитет, а тим більше, коли йдеться про обрання старшого пресвітера. Та, на жаль, зустрічаються такі служителі, що своїми діями принижують власний авторитет. Усі ми пам'ятаємо синів священика Ілія, що не визнавали Господа і обов'язку священиків щодо народу і своїми діями відвертали людей від Бога (1 Цар. 2:12–17). Великим був гріх цих священнослужителів проти Нього. Вони не звертали уваги також і на умовляння благочестивого старця, їхнього старого батька: "Нащо ви робите такі речі, про які я чую? Про ваші злі вчинки я чую від усього цього народу... Якщо хто згрішить супроти людини, то помоляться за неї перед Богом. А якщо людина згрішить супроти Господа, хто заступиться за неї?" (1 Цар. 2:23, 25) Сумна доля синів Ілія має стати серйозним уроком і для новозавітних служителів.

Авторитетність служителя в церкві складається з його впливу на її членів як проповідника, співрозмовника та впливу праведного життя — особистого, сімейного і суспільного.

В обов'язок пресвітера входить не тільки звіщати радісну, благу звістку про Христа, але і за певних умов уміти наполягти, викрити, заборонити (2 Тим. 4:2). А іноді навіть "тих, хто грішить, картай перед усіма, щоб і інші страх мали" (1 Тим. 5:20). Та, безумовно, не маючи високого духовного авторитету, робити це практично неможливо.

Як видно з вимог, поставлених до служителів (1 Тим. 3:1–7; Тит. 1:6–9 та ін.), керівники християнської церкви повинні бути людьми, що користаються прихильністю й повагою. Тут зазначається, що відповідальність служителя не обмежується тільки рамками церкви. Його відповідальність поширюється й на інші сфери.

1. Насамперед, він відповідальний за свій дім. Залишається неспростовним фактом те, що в християнина одним із найбільших і найважливіших завдань є влаштування свого дому і своєї родини. Християнство починається вдома. Не можна виправдати християнина, а тим більше служителя, якщо він настільки зайнятий церковною роботою, що в нього не залишається часу для свого дому. Ніяке церковне служіння не спокутує провини служителя, що недоглядів за власною родиною. Дім служителя ніколи не повинен бути прикладом непокори і безрозсудних витрат на особисті задоволення. Пресвітер, що не зумів наставити свою родину, не здатний керувати своєю домівкою, як може пильнувати про Церкву Божу?

2. На служителі також лежить певна відповідальність щодо зовнішнього світу. "Треба, щоб мав він і добре засвідчення від чужинців, щоб не впасти в догану та в сітку диявольську" (1 Тим. 3:7). Він має бути людиною, що заслуговує поваги не тільки своїх побратимів, але і співгромадян у буденних справах.

Найбільший збиток Церкві завдавали члени, ділове й громадське життя яких кидає пляму на віру, яку вони сповідують. Християнство не проповідує втечу від життя. "Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого", — молився Христос напередодні Голгофи (Ін.17:15). Християнство не стверджує, щоб людина забула свою індивідуальність, але воно наполягає на тому, щоб християнин не забув, що він є членом суспільства. А це означає, що особистість людини найкраще виявляється не в самотності, а в суспільстві, де вона має бути готовою на всяку добру справу. Тоді, коли її не розуміють як сповідника Христа і навіть кривдять, женуть її, вона нікого не злословить, не є сварливою, але тихою й чинить усяку лагідність усім людям (Титу 3:1–2).

І в цьому відношенні служитель покаже зразок добрих справ. Він у потрібний час і в потрібному місці виконує свій громадянський обов'язок. Тут доречно згадати відомого в нашому братерстві пастора В.Л. Жака. От що пише про нього І.В. Непрад: "Усіх дивувала його невтомна діяльність. Ця риса в ньому особливо виділялася і вражала усіх, хто його знав... Хоча населення в Астраханці було не менше 5000 людей, але пошти там не було. Це не давало спокою В.Л. Жаку. Він заговорив про це з видними представниками населення, але усі говорили тільки, що бажано було б мати свою пошту, але... Деякі зацікавилися серйозно, і тоді почалися нескінченні обговорення й суперечки, що і як. Жак поїхав куди потрібно, довідався, скільки потрібно зібрати коштів від населення, взув чоботи з довгими халявами, взяв товстий ціпок у руки й замісив вуличне болото. Потрібну суму зібрали, і через деякий час пошту відкрили. Всім сподобалося. Так само відкрили аптечний пункт, а потім і лікарню".

Тут доречно згадати Писання: "І дбайте про спокій міста, куди Я вас вигнав, і моліться за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій" (Єр. 29:7).

3. Пресвітер має бути непорочним. В одному з перекладів Нового Завіту це слово має таке значення: "в якому не можна знайти вади". Самі греки тлумачили його значення так: "в якого немає нічого, за що міг би вхопитися, зачепитися супротивник". У значенні цього слова лежить ідеал досконалості. Служитель має прагнути до того, щоб світ бачив у його житті таку чистоту, яка не залишала б місця сумніву.

4. Він покликаний виявляти статечність — почуття власної гідності (Титу 2:7). Це не відчуженість, не зарозумілість і не гординя — це усвідомлення величезної відповідальності бути посланником Христа. Інші люди можуть займатися плітками, таїти недоброзичливість до інших, бути дуже чутливими і болісно сприймати просування інших по службі, в суперечках збуджуватися і навіть впадати в гнів... Служитель же не таїть злості, скромний, звершуючи високе служіння, поводиться так, начебто ніякої посади не обіймає, має ясність розуму й широке серце, що вміщає всіх. Ніщо не завдає більше шкоди справі Христовій, ніж служитель, що виявляє у своєму служінні риси, негідні посланника Христового.

5. Він повинен нести людям слово здорове, неосудливе. Служитель як проповідник, як учитель повинен знати, що він проповідує істину Доброї Вістки, а не власні ідеї. Для нього завжди є небезпека загрузнути в деталях чи сторонніх проблемах. Пресвітер покликаний не тільки говорити людям про Христа, а показати їм Його.

Існує відома історія про св. Франциска Асизького. Якось він сказав молодому ченцю: "Підемо в село проповідувати народу". І вони вирушили. Вони зупинилися і поговорили з однією людиною, потім з іншою. Попросили шматок хліба в одному домі, потім в іншому. Св. Франциск зупинявся пограти з дітьми й обмінювався вітаннями з перехожими. А потім вони повернули додому. "Але, отче, — помітив чернець, — коли ж ми будемо проповідувати?" — "Проповідувати? — посміхнувся у відповідь св. Франциск. — Кожен наш крок, кожне наше слово, кожна наша дія були проповіддю".

І ще приклад, як може служитель впливати на інших. Історія зберегла цікавий штрих з життя Ч.Г. Сперджена. Одного хлопчика батьки завжди залишали вдома, коли йшли на роботу. Він сидів на підвіконні й дивився на те, що відбувалося на вулиці. Ідучи на богослужіння, Сперджен постійно проходив повз цей будинок і завжди з усмішкою вітав рукою маля. Якось, коли батьки були вдома, хлопчик, побачивши його, посміхнувся, відповідаючи на вітання. Батьки зацікавилися цим перехожим і пішли за ним, щоб більше дізнатися про нього. Вони прийшли в Дім молитви, де він проповідував, і того ж дня навернулися до Господа.

Цей приклад підтверджує, що служитель завжди в служінні, завжди привітний і ніколи не буває "у відпустці". Служитель повинен досконало контролювати всі свої почуття і бажання, і його внутрішнє самовладання повинне виявлятися у зовнішній красі. Він має бути людиною, у серці якої панує Христос, а життя освячене красою і сяйвом Його.

Правильне ставлення до Бога, церкви, родини і суспільства створює для служителя передумову високого духовного авторитету.

Небезпеки, що підстерігають служителя

"...щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним" (1 Кор. 9:27)

Для служителя існує набагато більше спокус, його підстерігає набагато більше небезпек, ніж рядового члена Церкви. Усім ясно, що диявол стежить за кожною п'ядю в будь-якій області його життя. Тому що "зіпсутий потік це праведний, що схиляється перед безбожним" (Пр. 25:26), тому служитель покликаний зважати на самого себе та на науку, триматися цього (1 Тим. 4:16).

Перша небезпека, що існує для служителя — це ГОРДІСТЬ.

Вже той факт, що людина піднялася у своєму служінні до керівної посади і пов'язаною з нею пошаною, мо-

же розбудити в ній самій таємне задоволення і гордість, що зроблять її не лише непридатною для подальшого зростання в служінні Христу, але такий служитель переживає падіння. Тому що написано: "Перед загибіллю гордість буває, а перед упадком бундючність" (Пр. 16:18) і "Огида для Господа всякий бундючний, ручуся: не буде такий без вини!" (Пр. 16:5)

Ніщо настільки не огидно Господу, як бундючність. Гріх гордості за своєю суттю спричиняє самокоронування за рахунок Господа. Цей гріх перетворив благословенного херувима, сторожа Божого трону і сина зорі на диявола, ворога Божого. У Писанні сказано: "Стало високим твоє серце через красу твою, ти занапастив свою мудрість через свою красу" (Єз. 28:17). Зарозумілість керувала будівельниками Вавилонської вежі, що сказали: "Тож місто збудуймо собі, та башту, а вершина її аж до неба" (Бут. 11:4).

З усіх безмежно різноманітних форм, у яких виявляється гордість, немає гіршої, ніж духовна: пишатися своїми духовними якостями чи становищем у церкві, що дані Богом. Пригадуються слова одного видатного діяча християнської Церкви: "Богу не складає ніяких труднощів виявити Себе, Свою силу через людей, але Йому буває дуже важко знайти людину, через яку міг би виявити Свою силу, і щоб ця людина не привласнила цього собі".

Є деякі способи, якими можна швидко перевірити, чи схильні ми до цього гріха.

1. ЧИ МОЖУ Я ПОСТУПИТИСЯ? Як я буду реагувати, якщо інший обирається на служіння, якого прагнув я? Якщо інший отримує підвищення, а мене обійшли? Чи радію я, якщо інший перевершує мене своїми здібностями й досягненнями?

2. ЧИ СПРАВЕДЛИВИЙ Я? У хвилину самокритики я багато можу сказати негативного про себе. Але як я сприймаю, якщо це ж говорять про мене інші?

3. ЯК Я ПЕРЕНОШУ КРИТИКУ? Чи викликає критика ворожість і відчуження в моєму серці, чи я відразу ж вдаюся до самовиправдання і до того, щоб розкритикувати критика?

Якщо ми щирі й чесні перед собою, то Господь допоможе нам бачити наш стан.

Про Дж. Уайтфільда розповідають, як він відповів людині, що застерігала його не ставитися зневажливо до своєї популярності: "Щиро дякую вам. Нехай Бог винагородить вас за турботу про мою душу; але що стосується того, що говорять про мене мої вороги, то я знаю про себе ще набагато гіршого, ніж те, що вони говорять про мене".

Однією з найвідразливіших ознак гордості є схильність людини здаватися більшою, ніж вона є насправді. Людина, котра одержима цим, зайнята думками про себе саму, багато говорить і постійно виставляє напоказ свої успіхи і своє значення. Це призводить до того, що вона все сприймає на свій рахунок, замість того, щоб усе відносити на рахунок Бога і для добра своїх ближніх. Доти, доки ми не зможемо слухати похвалу на адресу свого суперника без того, щоб у нас не виникало бажання принизити його чи применшити зроблене ним, ми можемо бути певними, що в нашій душі є чимало імпульсів, що вимагають від нас здаватися більшими, ніж ми є, і нам треба звернутися до милості Божої.

Однією з підступних небезпек для процвітаючого служителя є думка про свою незамінність. Багато служителів, що мають великий вплив на інших, піддаються спокусі вважати, що вони незамінні і в інтересах справи не повинні поступатися своєю посадою. Вони ще довго чіпляються за авторитет, коли їм давно варто було б поступитися місцем молодим. Жоден служитель, яким би обдарованим і благочестивим він не був, не є незамінним у Царстві Божому. Бог завжди готує тих, кого Він обрав для подальшого служіння, навіть якщо люди цього й не помічають. Коли настає криза, Бог ставить того, кого вибрав і покликав для служіння. Шляхи служителя завжди ведуть до того, коли через старість або хворобу він не зможе звершувати своє служіння. Ось у цьому й полягає підготовка служителів та довіра нижчим служителям звершувати служіння.

Часто стається, що в людини менш обдарованої, менш помітної, коли на неї лягають обов'язки, раптово розвиваються її здібності, пробуджуються приховані сили, яких раніше ніхто не вбачав. Ісус Навин як цілісна натура повністю розкрився лише тоді, коли Господь поклав на нього обов'язок бути вождем Ізраїлю. Бог використовує здібності високообдарованих людей, коли вони, подібно ап. Павлу, перестають покладатися на власну силу й мудрість і готові віддати всі свої здібності в розпорядження Боже. Але якщо таких немає, Бог цим не переможений. Він обирає тоді людину з меншими даруваннями, яка повністю віддалася у Його розпорядження, збільшує і підсилює її Своєю могутньою силою.

Пригадується випадок з історії християнської церкви. У IV ст. йшла гостра боротьба з аріанством, що фактично заперечувало Божественність Спасителя. Для того, щоб протистояти цьому псевдовченню, Господь поставив сильну особистість Афанасія, єпископа Олександрійського. Афанасій не тільки протистояв Арію, але мав силу протистати й імператору Костянтинові, за що був засланий. Імператор же дав вказівку єпископу Константинопольському Олександрові прийняти Арія в члени церкви. Майже столітній Олександр, внаслідок цього наказу імператора опинився у скрутному становищі. Він не мав такої сили і мужності, як Афанасій, протистати імператору, але пішов у церкву і палко благав Господа, щоб Він запобіг подібному опоганенню. Господь почув молитву Свого старого слуги: Арій тієї ж ночі помер від тяжкої хвороби.

Кожен служитель покликаний до того, щоб з любов'ю ставитися до молоді, молодих братів, допомагати їм розвивати свої духовні здібності. Це завдання вимагає багато терпіння і щирої християнської любові. Господь використав велику частину часу Свого трирічного служіння на те, щоб сформувати характери Своїх учнів. І якими ж різними вони були за своїми характерами, своїми здібностями!

Ап. Павло пішов за Господом і сприяв розвитку таких благословенних служителів як Тимофій, Тит й інші. Нам треба сміливіше залучати до служіння молодих, не боятися довіряти їм. Правильний розподіл праці між співробітниками, залучення молодих буде сприяти зміцненню авторитету служителів, і це послужить передумовою для підготовки служителів у церквах.

Однієї з небезпек, що підстерігає кожного християнина, особливо служителя, є сріблолюбство. Священне Писання підтверджує, що "корінь усього лихого та грошолюбство, якому віддавшись, деякі відбились від віри й поклали на себе великі страждання" (1 Тим. 6:10). Бажаючі збагачуватися впадають у спокусу, безрозсудну та шкідливу похіть, що кидають у нещастя і пагубу. Підступність цього гріха настільки сильна, що навіть один зі співробітників ап. Павла, який багато працював з ним, Димас, цей вік полюбивши, залишив благовістя і пішов у Солунь (2 Тим. 4:10). У книзі "Подорож пілігрима" говориться: "Як мало людей усвідомлюють, що любов до грошей — ідолопоклонство. Слухайте застереження нашого Господа: "Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості" (Лк.12:15). Пагорб Жадібність зі срібною рудою завжди на шляху християнина і заманює його зійти з дороги й зупинитися".

Щодо служителів, то в Писанні сказано, що пресвітер не повинен бути корисливим. Ч. Еінней пише: "Іноді можна зустріти грошолюбного пастиря. Він нікуди не придатний; як пастир, він ніколи не принесе користі, поки не звільниться від цієї пристрасті... Вони відступники і завжди будуть стояти вам поперек дороги. Бог забороняє мати грошолюбних єпископів, і жодна церква, що терпить їх, не може процвітати".

В наш час, коли люди не хочуть задовольнятися малим, серйозно звучать слова застереження: "Будьте життям не грошолюбні, задовольняйтеся тим, що маєте. Сам бо сказав: Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!" (Євр. 13:5).

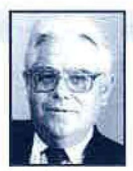

Не менш підступним гріхом є гріх, пов'язаний з неправильним ставленням до представників іншої статі. Ми знаємо, що призвело до падіння сильного Самсона, улюбленого Богом Давида, мудрого Соломона. Цей гріх вражає декого і в наш час. Служіння пресвітера пов'язане з тим, що йому доводиться віч-на-віч вислуховувати сповідання в таємних гріхах, мати відверті розмови з найінтимніших питань. Тут доречно згадати слова ап. Павла: "Браття, як людина й упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідности, сам себе доглядаючи, щоб не спокусився й ти!" (Гал. 6:1). Щоб уникнути нарікань з боку особистих спокус рекомендується самотніх та вдів відвідувати разом з дружиною чи з кимсь із братів. У таких розмовах поводитися стримано і цнотливо. Писання рекомендує вмовляти старших жінок — як матерів, молодших — як сестер, з повною чистотою (1 Тим. 5:2).

В арсеналі диявола є і безліч інших способів, якими він має намір вражати служителів. Це зневажання молитвою і живленням себе Словом Божим, недоброзичливість до когось і надмірне захоплення суєтністю, відсутність строгої чесності й дефіцит правдивості в розмові, плітки та відсутність серйозності, осуд інших за їхньою спиною й упередженість. На перший погляд — це маленькі "лисенята", але вони, як і "великі лисиці" призводять до падіння духовного авторитету служителя.

Історія християнської церкви зберегла цікаві дані про життя і служіння знаменитого проповідника християнської церкви давніх часів Іоанна Златоуста. Він звіщав не одну лише Євангелію, що полонила серця слухачів, але й суворо засуджував гріхи і розбещеність простих та знатних. Він так збудив проти себе гнів імператора, що той, при своїх радниках, якось вигукнув: "О, коли б я тільки міг помститися цьому чоловіку!" На це бажання імператора сановники поспішали зі своїми порадами: "Відправ його у заслання!" — сказав один, а інший: "Відбери в нього все майно!" Третій радив кинути його в кайданах у темницю; четвертий — стратити його. Однак п'ятий сказав: "Усе це не зашкодить йому. Ти нікуди його не можеш заслати, де не буде його Бога, а де його Бог, там і його батьківщина. Якщо ти візьмеш його майно, то забереш його в бідних. Кинеш його в темницю — Бог його буде з ним. Він стане цілувати свій хрест і буде дуже задоволений. Якщо ти навіть уб'єш його, то він і цьому буде радий. Для нього смерть — початок вічного блаженства і ворота в Царство Небесне. Я знаю лише одну можливість йому помститися. Ти повинен змусити його згрішити! Я його знаю. Він нічого на світі не боїться, крім гріха".

Я.К. Духонченко — 1984–1990 рр. — старший пресвітер ВРЄХБ в Україні, 1990–1993 рр. — Голова Союзу баптистів України. Відійшов у вічність 20 грудня 1993 р.

Подивіться, як дорожив своїм авторитетом ап. Павло: "Бо мені краще вмерти, аніж щоб хто знівечив хвалу мою!" (1 Кор. 9:15).

Досвід життя служителів показує, що одні, починаючи служіння, дорожать цим, прагнуть примножити отримане, ходять у страху Господньому, але з роками звикають до служіння і ставляться до нього, як до професії, задовольняються похвалою і лестощами людей і не помічають, як до кінця служіння вони втратили будь-який добрий вплив і прихильність народу Божого. Залишається лише одна назва без духу і життя. І до таких спрямовані слова: "Чи ж ви аж такі нерозумні? Духом почавши, кінчите тепер тілом?" (Гал. 3:3).

Інші ж, почавши життя з Христом, зберігають свіжість, добрий вплив і в старості плідні та соковиті, щоб звіщати, що праведний Господь. Вони разом з ап. Павлом можуть сказати: "Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається вінок праведности, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний" (2 Тим. 4:7–8).

Радісно, що в нашому братстві було багато служителів, які жили так, як проповідували, зберегли вірність Господу, нічим не затьмарили свій духовний авторитет до кінця життя. Вони й після смерті ще говорять, надихають наступних служителів дивитися на кінець їхнього життя, наслідуючи віру їхню.

Брати-служителі церков Христових! Будемо зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистоті!

Березень, 1986 р.

Переймайте їхню віру

Олексій Бринза

Через апостола Павла наш Господь спонукує нас до того, щоб ми згадували тих благословенних наставників, які звіщали нам істини Священного Писання та передали естафету вірного служіння Богу і церкві

Слава Богу, що в українському братстві було багато світлих особистостей, братів і сестер, імена яких залишилися в історії і в нашій пам'яті яскравими променями, що виливають світло й тепло в душі людей.

20 грудня 2004 р. виповнилося 11 років, як пішов у вічність служитель, яскравий Божий світильник Яків Кузьмович Духонченко, який присвятив Господу і нашому братству 50 років свого життя.

Народився він 9 червня 1931 р. в с. Верхня Криниця Василівського району Запорізької області в родині віруючих. З батьками хлопчик відвідував зібрання і з раннього дитинства полюбив Господа і церкву. В Молитовний дім він ходив за 12 км, сидів у зібранні, уважно слухав проповіді, любив бувати на бесідах братів, зустрічатися з досвідченими літніми братами. Зважаючи на його ревність до Господа, у 12-річному віці його хрестив брат Іван Антонович Іценко, який на той час жив у Запоріжжі і був пресвітером церкви. Відразу після хрещення Яків Кузьмович включився у працю для Господа проповіддю Євангелії, відвідуючи разом із віруючими найближчі села. У той час було важко з транспортом, тому доводилося часто ходити пішки.

У 1949 р. Я.К. Духонченко закінчив 9 класів Василівської школи. Хоча вчився він "на відмінно", та за станом здоров'я змушений був залишити подальше навчання і в 1950 р. влаштувався на роботу в бухгалтерію заводу "Комунар" рахівником. Його батько Кузьма Спиридонович був бухгалтером і навчив сина цій професії. У цьому був промисел Божий. Знання бухгалтерії стало у пригоді Якову Кузьмовичу у важкі роки тюремного життя і зберегло його від смерті.

4 лютого 1951 р. одружився з сестрою Любов'ю Демидівною Бугарь. Вінчання відбувалося в церкві ЄХБ с. Златополь, звідки родом була наречена. Але недовго молоді були разом, через чотири місяці Яків Кузьмович був заарештований і засуджений за віру на 10 років у виправно-трудових таборах (ВТТ). Його дружина залишилася жити в м. Василівка разом із його батьками. Неможливо передати скорботу молодої дружини і батьків від пережитої розлуки та безнадії щодо повернення його до родини. Але Бог потішав і зміцнював їх.

До арешту Яків Кузьмович брав активну участь у служінні центральної церкви Запоріжжя, що по вулиці Культурній, 9. Він був керівником молоді, а в той атеїстичний час це викликало ворожу реакцію з боку влади, і тому його арештували.

Після кількох пересильних в'язниць Яків Кузьмович був засланий у Свердловськ, а потім у Тавру, де разом з іншими засудженими працював на лісоповалі. Робота була виснажливою і при його слабкому здоров'ї непосильною. Годували погано. Але Бог обіцяв не посилати випробувань понад сили, тому посилав допомогу і вихід. Сам Яків Кузьмович розповідав про духовну допомогу і підтримку Господа. В один з вечорів він прийшов з лісоповалу голодний, смертельно втомлений та знесилений. Схилившись на коліна, він покликав до Господа: "Боже, дай мені скоринку хліба чи візьми мене до Себе" і ліг на нари. Через деякий час у барак зайшов днювальний і наказав йому завтра на валку лісу не йти, а зайти в контору. Яків Кузьмович не був певний, сон це чи дійсність. Але Господь подбав, днювальний прийшов вранці й нагадав Якову Кузьмовичу наказ начальства. Виявилося, що в конторі звільнилося місце бухгалтера. У супровідних документах було вказано, що Я.К. Духонченко працював бухгалтером, і, по милості Божій, він був призначений на роботу, що не вимагала таких виснажливих зусиль. Так він був врятований від смерті. У конторі він привернув до себе і начальство, і ув'язнених. Після смерті Сталіна в 1953 р. почався перегляд справ політичних ув'язнених, і в грудні 1954 р. Я.К. Духонченка звільнили зі зняттям судимості. Він повернувся до сім'ї та церкви.

Він завжди тягнувся до знань, тому після повернення із заслання закінчив 10-й клас середньої школи робочої молоді "на відмінно", а в 1960 р. вступив у Донецький інститут радянської торгівлі, який закінчив у 1966 р., отримавши спеціальність інженера-економіста.

У 60-ті рр. настали важкі часи для братства ЄХБ — часи особливих утисків і розділень. Я.К. Духонченко не пішов з церкви і Братства, сказавши: "Якщо ми підемо, то хто залишиться боротися і працювати серед Божого стада?" І в цей важкий час він користувався у Братстві великим авторитетом завдяки здоровому і богобоязному ставленню до Господа і Його справи. Яків Кузьмович об'єднував і направляв у вірне духовне річище молодих служителів не лише своєї церкви, але і церков усієї Запорізької області. Це були роки, коли проповідувати в церкві влада дозволяла лише пресвітерам і членам виконавчого органу церкви, тобто 4 особам, що суперечило Писанню і традиціям нашого братства. Тому Яків Кузьмович, не маючи можливості проповідувати з кафедри, влаштовував розбір Слова Божого у себе вдома і так спілкувався з молоддю запорізької церкви. Ці заняття і дотепер дають плоди здорового виховання. Багато хто з молоді того часу стали пресвітерами, дияконами та ін.

Згодом Якова Кузьмовича обрали дияконом церкви в с. Каменське, а влітку 1964 р. — пресвітером цієї ж церкви. Коли в Запорізькій області виникли значні ускладнення, у грудні 1968 р. на обласній нараді представників церков він був обраний старшим пресвітером по Запорізькій області. З 1968 до 1970 рр. навчався на Заочних Біблійних Курсах (ЗБК) у Москві на факультеті "Пасторське служіння". Прийнявши служіння старшого пресвітера, Я.К. Духонченко став ретельно вивчати чинні законодавчі документи і визнав незаконним подавати владним структурам списки з вказівкою місця проживання, місця роботи членів церков і бажаючих прийняти водне хрещення без згоди віруючих. Його приклад наслідували також старші пресвітери інших областей. Він мав авторитет у всій Україні.

Я.К. Духонченко та Г.І. Комендант на засіданні Ради Союзу в 1989 р.

У листопаді 1974 р. на республіканській нараді представників церков він був обраний старшим пресвітером ВСЄХБ по Україні.

Яків Кузьмович мав дві дочки. Був і син, але помер ще в ранньому дитинстві. Після переїзду до Києва у 1975 р. уся родина Я.К. Духонченка приєдналася до Києво-Святошинської церкви, а Яків Кузьмович став одним з її пресвітерів. Як старший пресвітер області, у 1969—1971 р. він був обраний кандидатом ВСЄХБ, потім у 1971—1974 рр. членом ВСЄХБ, а з 1974 р. — заступником голови ВСЄХБ. У 1975 р. у Стокгольмі (Швеція) Я.К. Духонченко був обраний членом Генеральної Ради Всесвітнього Союзу баптистів, а у 1980 р. у Торонто (Канада) і в 1985 р. у Лос-Анджелесі (США) був затверджений членом Генеральної Ради. Авторитет Якова Кузьмовича зростав не лише в нашому, але й у всесвітньому братстві. У травні 1990 р. у Майстер Семінарії (США) разом із братом Г.І. Комендантом він отримав ступінь доктора служіння. Вони стали першими докторами служіння в Україні. Якось американські брати запитали Якова Кузьмовича: "Ви так добре знаєте Біблію і так добре проповідуєте. Де ви навчалися?" — "На Уралі, під Свердловськом, у тюремному ув'язненні за віру", — відповів Яків Кузьмович.

До перебудови в Україні спостерігався великий дефіцит Біблій і духовної літератури, тому Яків Кузьмович щоразу, буваючи за кордоном, привозив Біблії і духовну літературу і безплатно роздавав братам. І за молитвами віруючих за кордоном і в нашій країні Бог робив дива під час перевезення літератури через митницю. В 1979 р. за участю та клопотанням Я.К. Духонченка на конгресі ЄБФ було прийняте рішення зробити переклад і видати 15 томів коментарів У. Барклі на Біблію (5000 комплектів). У 1980 р. ВСЄХБ доручив Якову Кузьмовичу очолити комісію з випрацювання Віровчення ЄХБ, що було прийняте з'їздом у 1985 р. За його участю підготовлений і виданий нотний збірник "Євангельська пісня". Багато він зробив для підготовки до друку українського перекладу "Новий Заповіт. Псалтир. Притчі". Рішенням Президії ВСЄХБ 2 жовтня 1979 р. під головуванням Якова Кузьмовича була створена комісія для складання історії ЄХБ, що по крихтам збирала матеріали для книги, виданої в 1989 р. На жаль через ретельну атеїстичну цензуру, в ній не був висвітлений період гонінь народу Божого. У 1991 р. було створено Українське Біблійне Товариство, президентом якого став Яків Кузьмович. Він був ініціатором заснування і головним редактором газети "Християнське життя", що видавалася з 1991 по 1994 р., де постійно друкувалися його статті з тлумаченнями Писання і на хвилюючі теми народу Божого.

До кожного з'їзду та республіканської наради він писав реферати на повчальні теми, такі як "Слово Боже про освячення, досягнення повного віку Христового і неправильне навчання про освячення", "Виконуй служіння твоє", "Духовний авторитет служителя", "Ставлення ВСЄХБ до чужих вчень, що проникають у церкви нашого братства", "Служіння Богу", "Практичне християнське життя", "Дух Святий, дари Духа Святого" і багато ін. Матеріали цих рефератів збереглися дотепер і використовуються в Ірпінській біблійній семінарії (ІБС) як навчальний матеріал з пасторології.

Я.К. Духонченко регулярно проводив пасторські конференції для служителів церков, запрошував видатних служителів, таких як Джон Макартур, Роман Дехтяренко й ін. Я.К. Духонченко був чудовою людиною, приваблював до себе дітей, молодь і людей похилого віку. Він ніколи нікого не відштовхував, усім давав добрі поради, завжди відвідував церкви України, а також церкви Росії та інших республік.

Яків Кузьмович мріяв про навчальні центри для християнської молоді. Щиро радів відкриттю Одеської богословської семінарії, доклав багато зусиль для організації Ірпінської біблійної семінарії. У 1991 р. Я.К. Духонченко став одним з перших її викладачів. Він шукав викладачів, які вірно викладали Слово Боже, знайшов кількох професорів у Церкві "Благодаті" Джона Макартура, які закінчили Майстер Семінарію, і запросив їх в Україну для викладання. Це Роман Дехтяренко, Брюс Алворд, Грег Уайт, Брайан Кінзел. Велику допомогу в організації ІБС надав йому Роберт Провост, що зараз є президентом Слов'янського Євангельського Товариства.

Яків Кузьмович з юних років любив благовістити про Ісуса Христа людям і знаходив бідних грішників, щоб сказати їм про спасіння у Христі. Коли настав час свободи, він брав участь у багатьох євангелізаціях нашого братства. З благою вісткою він відвідував в'язниці, виправно-трудові колонії, лікарні, будинки престарілих, дитячі притулки, розповідав там про Христа і подавав благодійну допомогу. Яків Кузьмович і інших служителів заохочував не лише проповідувати, але й чинити справи милосердя. Він часто повторював слова поета Некрасова: "Где горе слышится, где трудно дышится — будь первым там". Спонукуючи служителів до служіння душеопікунства, часто цитував слова християнського гімну: "И любовное слово, и ласковый взгляд, иногда лишь улыбка участья — сколько светлых минут они в жизни дарят, облегчают так много несчастья".

Служіння керівника братства ЄХБ України Я.К. Духонченко ніс майже 20 років, не шкодуючи сил, а був цілком присвячений Богу і Його справі на землі. У Братстві він залишив світлу пам'ять про себе як добрий і вірний раб Господній. Яків Кузьмович пережив багато горя, утисків, погроз із боку влади, зустрічав нерозуміння братів, але зберіг добре ставлення до всіх.

По його відході лікарі констатували, що організм його був зовсім зношений.

"Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово і, дивлячися на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру" (Євр. 13:7).

Олексій Гаврилович Бринза — пастор, доктор служіння, ректор Ірпінської біблійної семінарії

Останній урок

29 березня цього року минуло 7 років, як відійшов у вічність довголітній служитель Божий старший пресвітер по Хмельницькій області Д.М. Андрикевич

Надія Комендант

Злітає листок з календаря: 7 січня. Сьоме! Сім! Як же любив мій тато цю цифру!..
З раннього дитинства пам'ятаю у його проповідях: сім труб, сім зцілень, сім ознак приходу Христа. Також його уроки для нас, дітей: сім Божих повелінь людині, сім видів сумління, сім плачів та інші

Сім років, як мій тато залишив цю землю. Зірвав останній листок календаря свого життя і відійшов. Так, відійшов, а не помер. Це був останній урок, викладений моїм батьком для мене: відходити, а не помирати.

Пам'ять повертає мене на 7 років назад.

Закінчився з'їзд нашого Союзу. О, як чекав мій тато на цей з'їзд. За півроку, на святкуванні свого "золотого" весілля, тато оголосив всім дітям і онукам, що служіння його на землі закінчилось і що це об'явлення він отримав від Бога. За все життя батько не говорив чогось пустого чи жартів, тому ніхто не заперечив його промові. А на кінець тато сказав, що в нього є ще одне прохання до Бога — бути на з'їзді Братства. Роз'їхавшись, діти благали Господа виконати останнє бажання тата.

Через короткий час тата госпіталізували. Дізнавшись, я, завдяки синові, негайно приїхала до лікарні. Це було пізно ввечері. Ніхто не чекав на мене в такий пізній час. Та коли я з'явилася в дверях палати, тато не здивувався, а навпаки, підвівши очі, сказав: "Дякую, Господи, що й на цю молитву Ти так скоро відповів".

Зустріч була короткою. Біля ліфту тато попросив мого сина залишити нас удвох. Руки тата гладили мою голову, моє обличчя: "Я так чекав тебе, доню. Я хочу просити тебе про дещо". Він замовк на хвилину, лише його рука тісніше пригорнула мене. "Я думаю, ти це зможеш. Я хочу просити розпорядитися моїми похоронами. По-перше, нічого чорного! Купи достатньо білого гіпюру, щоб усі дівчата (так любовно тато називав дочок і невісток) мали білі шарфи на головах. Ніяких траурних стрічок, ніяких шикарних пам'ятників. І ще... якби вам Господь допоміг не плакати. Нема приводу. Господь знайшов мене, доручив так велике служіння і був завжди моєю допомогою. Обіцяв — і був".

Тато говорив поспіхом. Я дивилася йому в очі, не перебиваючи і не переводячи погляду. А коли він закінчив говорити, я, так само дивлячись йому в очі, відповіла: "Тату, обіцяю зробити все так, як ти просиш". Він обняв мене і, цілуючи, подякував, що я його зрозуміла. Поблагословив мене в дорогу, з полегшенням зітхнув, повернувся й пішов у темний коридор.

Тато гаряче любив Господа, а Господь — його, це підтверджувало життя і відповіді на татові молитви. Господь дозволив йому бути присутнім на з'їзді. Бачити, чути, радіти з усіх благословінь, які мало Братство, навіть попрощатися з усіма пасторами, повторивши їм усе, що півроку тому говорив своїм дітям. І всі, хто знав Данила Михайловича, розуміли, що це не просте прощання.

Перша неділя після з'їзду стала останньою в житті тата. Я несподівано захворіла і змушена була залишитися вдома. Григорій поїхав на зібрання до центральної церкви, мама — в Бучу, родина доньки — в помісну церкву. Тато заслаб. Отож, ми залишилися дома вдвох.

Яке невимовне щастя і благословіння відчувають діти, коли їх обнімають руки батька. Тато робив це постійно. Цей недільний день не був винятком. Обнявши мене, тато запитав, чи можу я нічого не робити на кухні, а присвятити цей день йому. Якось дивно пролунала ця фраза для мене: "Цей останній день".

Я погодилася, і за якусь мить ми вже сиділи за столом один навпроти одного. Помолившись, тато віддався спогадам. Кожна його розмова починалася словами: "А ти пам'ятаєш, Надю?.." Пам'ять... Як важливо мати цей дар.

Щоб дати татові перепочити, я, влучивши мить, також розпочала історію з нашого життя: пам'ятаю день, а точніше, вечір, коли мама, тримаючи в тремтячих руках кусень чорного хліба, приміряласся, як розділити його на сімох дітей (восьма дитина народилася пізніше). У тарілочку налито олію, посипано сіль. Це — вечеря. Перед молитвою мама сказала, що на сніданок ми не маємо нічого, хіба що Господь пошле щось вночі. Мовчки діти жували хліб з олією. Помолившись, пішли спати в ліжечка, а мама зайшла до кімнати, в якій не було навіть підлоги, стіни не штукатурені, бо не стало грошей, та й тато далеко від дому (він уже ніс служіння в іншій, Хмельницькій області). Мама молилась і плакала: "Господи, знаю, що Ти все можеш, що ніколи не запізнюєшся, але вранці... Що я дам дітям їсти, коли ні борошна, ні крупи, ні цукру?.." Про хліб не йшлося, бо то були часи Хрущова. Хліб купляли за картками, які мали лише ті, хто працював у селі.

А вранці... Мама піднімала всіх діток: "Вставайте, вставайте!" Лише світало, і старші діти думали, що мабуть щось трапилося з татом. Мама зібрала усіх діток навколо себе і сказала, що будемо молитися після того, як вийдемо у двір. О, той страх від того, що побачили, неможливо забути з роками! У ворота накидано мішки, клунки, вузлики, торбинки. Повернувшись у дім, мама схилила коліна й у дітей просила пробачення, а в Бога — щоб Він забрав з пам'яті дітей день, коли їй бракувало віри. У вузлику з цукром були гроші, загорнуті в носові хусточки. Багато грошей. Стільки мама в руках ще не тримала.

Тато слухав. У кінці він посміхнувся і сказав: "Все життя я хотів дізнатися, хто це зробив, та не зміг. Сьогодні я зустріну ту людину в небі". Сьогодні... Серце знову зойкнуло: "Господи, невже сьогодні той день, про який тато говорив цілих півроку?"

З ранку до обіду спогади тільки про Господні благословіння. А ще тато влаштував мені контрольну: "Що таке прощення?" І я, як школярка, відповідала, цитувала Біблію, потім мала сказати, що особисто для мене означає прощення. Знову рука тата на плечах, і його молитва до Господа, щоб допоміг мені жити прощенням.

Данило Михайлович Андрикевич

Дзвінок у двері нагадав, що час збіг, і домашні вже повертаються з богослужінь. Мама повернулася першою і тепер зайняла моє місце за столом біля тата, а я миттю кинулася накривати на стіл. Мама повинна була розповісти татові все: хто і що читав, що співали, хто молився.

Я подала курку в бульйоні — все, що могло приготуватися без мого втручання. Помолившись, батьки почали обідати. Тут тато взяв перечницю і почав перчити бульйон у своїй чашці. Мама здивувалася, злякано схопила його руку, попереджаючи, що йому цього не можна, бо може спричинити напад. Те, що сталося згодом, було вперше і востаннє в житті тата: він подивився на маму не так, як це було все життя, а так, ніби на чужу людину, і сказав: "Що тобі до мене, Маріє Григорівно? Господь виконав всі мої прохання, а тепер Данило Михайлович переможно крокує до небесної країни!" Тато підвів очі вгору, і якесь світло осяяло його обличчя. "А я що?" — запитала мама. Він знову поглянув на маму. "За тебе, Маріє Григорівно, не скажу, не знаю". Я при цих словах вибігла з кімнати. В серці й скронях, як на сполох: "Сьогодні! Сьогодні!"

Приїхав додому чоловік. Я зі сльозами розповіла йому все, що сталося, але впевнено закінчила: "Сьогодні тато відійде!"

Після обіду батьки пішли відпочивати. І якщо до сьогоднішньої ночі тато спав сидячи, поклавши голову на подушку, що лежала на столі, то тепер — на спині, як колись у молодості. Все це підтверджувало мої здогадки, і я просила не йти на вечірнє богослужіння всім разом. Чоловік не міг залишитися — ще не всі іноземні гості від'їхали, дочка із зятем мали вести ввечері програму. Обережно намагалася вмовити залишитися вдома маму, але ні слова не говорила про відхід тата. Почувши, як я вмовляю маму, тато втрутився: "Нема причини залишатися вдома. Якщо буде можливість, скажи слово, Маріє Григорівно, а ні, то помолися так, щоб кожен праведний покаявся". Заїхав брат, мама залишила нас удвох.

Тато підійшов до мене і радісно сказав: "Це наш день!" І знову в серці озвалося: наш останній день. Знову ми вдвох, але не за столом, а на дивані, поряд, дивлячись один одному в очі. Лише тепер не згадування благословінь, а сум за тим, що не збулося в його житті. Все, що він говорив тепер, говорив із сльозами: "Багато сиріт зустрінуть мене перед лицем Господа, багато тих, що сиділи у в'язницях за Слово Господнє. Вони будуть дякувати Господу за мене і за служіння, яке я звершував в тюрмах, але..." Тато затулив обличчя руками і гірко заплакав: "А хто скаже Слово моєму сину? Данік не спасенний! Я сьогодні йду, а навіть не знаю, де він!"

О, хто знає, що таке молитва люблячого батька! Тепер мої руки обнімали тремтячі від плачу плечі тата. Я намагалася підтримати його, запевняла, що Господь дасть відповідь, не важливо, за життя чи потім.

Трохи заспокоївшись, тато знову почав говорити: "Я маю трьох синів. Я не мав батька, не мав того, хто навчав би Слову. А вони мали мене. Я хотів, щоб вони були служителями, але ніхто з них не служитель". І знову гірке ридання. "Що я робив не так? Чого я їм недодав в житті? Їх імена Петро, Павло, Данило — я так чекав бачити їх мужами віри. Сьогодні я йду, і Господь мені скаже, що я не зробив". І знову гіркі сльози.

Я просила тата перестати хвилюватися, щоб не спричинити напад. Все було даремно. Тоді я настояла на тому, що ми продовжимо спілкування лише після того, як він прийме ліки. При цьому йому потрібно було з'їдати трохи хліба. Тато довго дивився на хліб, ніби це була велика гора, через яку він не міг перейти. Нарешті відломив малесенький шматочок, взяв до рота, але через мить вийняв і дещо винувато сказав, що не може проковтнути. Я помітила, що колір його обличчя змінився, він почав високо піднімати плечі при диханні. Я зрозуміла, що йому погано. Запропонувала викликати швидку, на що почула: "Не треба, це наш день". Раптом тато підхопився з ліжка і поспішив до своєї кімнати. Я не розуміла, що сталося, і зніяковіла. За мить він повернувся, сів у крісло й зітхнув: "Дитино, я ледь не забув. Ось тобі візитка одної людини. Сьогодні він великий начальник, але повір, він дитя Боже. Ми з мамою в їхній військовій частині показували фільм "Ісус", і я обіцяв їм християнську бібліотечку. Пообіцяй, що ти зробиш". Я прочитала на картці: "Бодров" і сказала татові, що серед військових працює брат Василь Хіміч, що я з ним поговорю про цю справу. Але тато був невблаганним. Я пообіцяла. Тато глибоко зітхнув, на якусь мить заплющив очі й розслабився. Так, начебто він зробив все, що хотів. Потім, не відкриваючи очей, запитав, чи пам'ятаю я нашу розмову в лікарні. Я підтвердила й додала, що все куплене й лежить у мене.

Мені почав дошкуляти страх, і я молилася, щоб Господь не забрав тата зараз, коли ми самі вдома. Годинник показував, що вже скоро будуть повертатися з богослужінь. Як тяжко було чекати! Мою молитву перервав татів плач. Знову руки на обличчі, а сльози крізь пальці течуть, течуть. Скільки я не потішала тата, плач не стихав. Тоді я стала на коліна перед кріслом і віднімала його руки від обличчя. Ніколи раніше я не бачила, щоб тато плакав, і тому була безпорадна і безпомічна. Я також плакала і просила пояснити, чому він так гірко плаче. Тато відняв руки від обличчя і, як дитя, крізь сльози сказав: "Я вже чую кроки Господа. Зараз, зараз Він буде переді мною. А як я віддячу Йому за все? Я ж такий без'язикий!" І знову сльози. Знову обнімаю плечі і голову тата, нагадую, що Господь дасть нові уста, які прославлять Його достойно.

Зайшла донька і, зрозумівши ситуацію, викликала швидку медичну допомогу. П'ятнадцять хвилин — і в домі всі рідні й лікарі. Кардіограма показала, що потрібна реанімація. Тим часом по телефону передавалося: "Моліться, тато відходить".

Тато вже не хвилювався, не плакав. Відчувалося, що якийсь невідомий спокій увійшов і заволодів ним. Виконував усі рекомендації лікарів. Несподівано ожився і почав кликати мене на ім'я. Коли я підійшла, обняв мене правою рукою (ліва була підключена до крапельниці) і, не дивлячись на лікарів, сказав: "Доню, ти працюєш з молодими жінками, а вони так люблять розповідати всілякі історії, сни. А ти говори їм, що коли твій тато залишав цю землю, то просив нагадувати, щоб ви ніколи не говорили "смерть", а "перехід", і це вам допоможе приготуватись". Лікарі були приголомшені таким спокоєм.

Того вечора (першої неділі після з'їзду) було все: швидка, реанімація, всі необхідні ліки і чуйні лікарі, та ніхто не зміг внести поправку в Божий календар. Сам Господь зірвав останній листок. На очах лікарів і рідних, ніби солодким сном, засинав тато. Ще на мить підвів голову, ще раз відкрив очі і засміявся востаннє. Вірю, Господи, що побачив він Твоє лице.

Заради Твоєї любові тато працював все своє життя, не мав страху перед світом, кожен день вивчав напам'ять один розділ із Святого Писання і готувався до зустрічі. Ця зустріч була бажаною. Це була не страшна смерть, а був радісний перехід. Остання мить на землі, як печатка до сказаного і зробленого. Це була любов! Це була довіра!

...Рука зриває листок календаря: 7 січня. Господи, я ще на землі. Я не знаю свого останнього дня на землі. Допоможи мені не думати про смерть. Готуй мене, Господи, до славної зустрічі з Тобою. ◘

Надія Комендант — відповідальна за жіноче служіння в Україні, дочка Д.М. Андрикевича

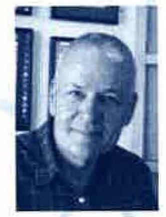
Від редакції. У минулому році побачила світ книга Д. Андрикевича "...не умолкайте", до якої увійшло 200 конспектів проповідей цього полум'яного проповідника Євангелії. Книга стане добрим помічником і послужить великим благословінням усім проповідникам

Church Leadership Development
INTERNATIONAL
МІСІЯ РОЗВИТКУ ЦЕРКОВНОГО КЕРІВНИЦТВА

Пасторська конференція-2005

"Побудова служіння, що змінює життя"

9–13 травня

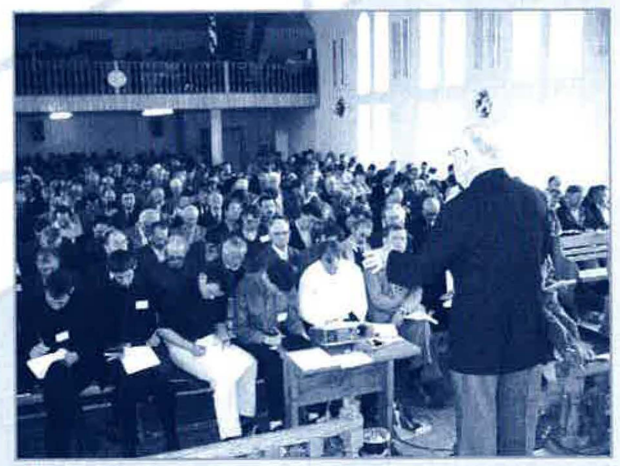
Білл Халл

Головний доповідач — *Білл Халл*, енергійний служитель, пастор, автор кількох книжок. Бажанням Білла Халла завжди було допомогти церкві повернутись до свого коріння у вихованні учнів, він вважає себе благовісником учнівства. Це дане Богом бажання вилилось у 20 років пасторського служіння і авторство 10 книжок. Його перша книга *Ісус Христос — Вихователь учнів* була написана 20 років тому і зараз відзначає своє чергове видання. *Пастор, що виховує учнів* і *Церква, що виховує учнів* стали двома наступними книгами, що складають відому трилогію з учнівства. Ці книги дали церкві нову модель виховання учнів. Білл плідно співпрацював з християнською організацією "Атлети у дії", отримав ступінь магістра богослов'я від Талботської семінарії, був засновником T-Net International, навчальної мережі, що присвятила себе біблійній трансформації помісних церков, і це ще не повний перелік. Білл — одна з тих рідкісних особистостей, котра є не тільки філософом і богословом, але й практиком. Небагато знайдеться таких промовців, котрі здібні передати сутність християнського служіння учнівства з такою сердечною пристрастю, переконанням та почуттям гумору.

А також...
Додаткові семінари для зміцнення у вашому служінні.

Для участі у конференції потрібно зареєструватись **з 2 по 18 квітня 2005 р.**:
за тел. (044) 562-7268 з 10:00 до 18:00
або за електронною поштою Ukraine@cldi.org
або написавши листа на адресу місії

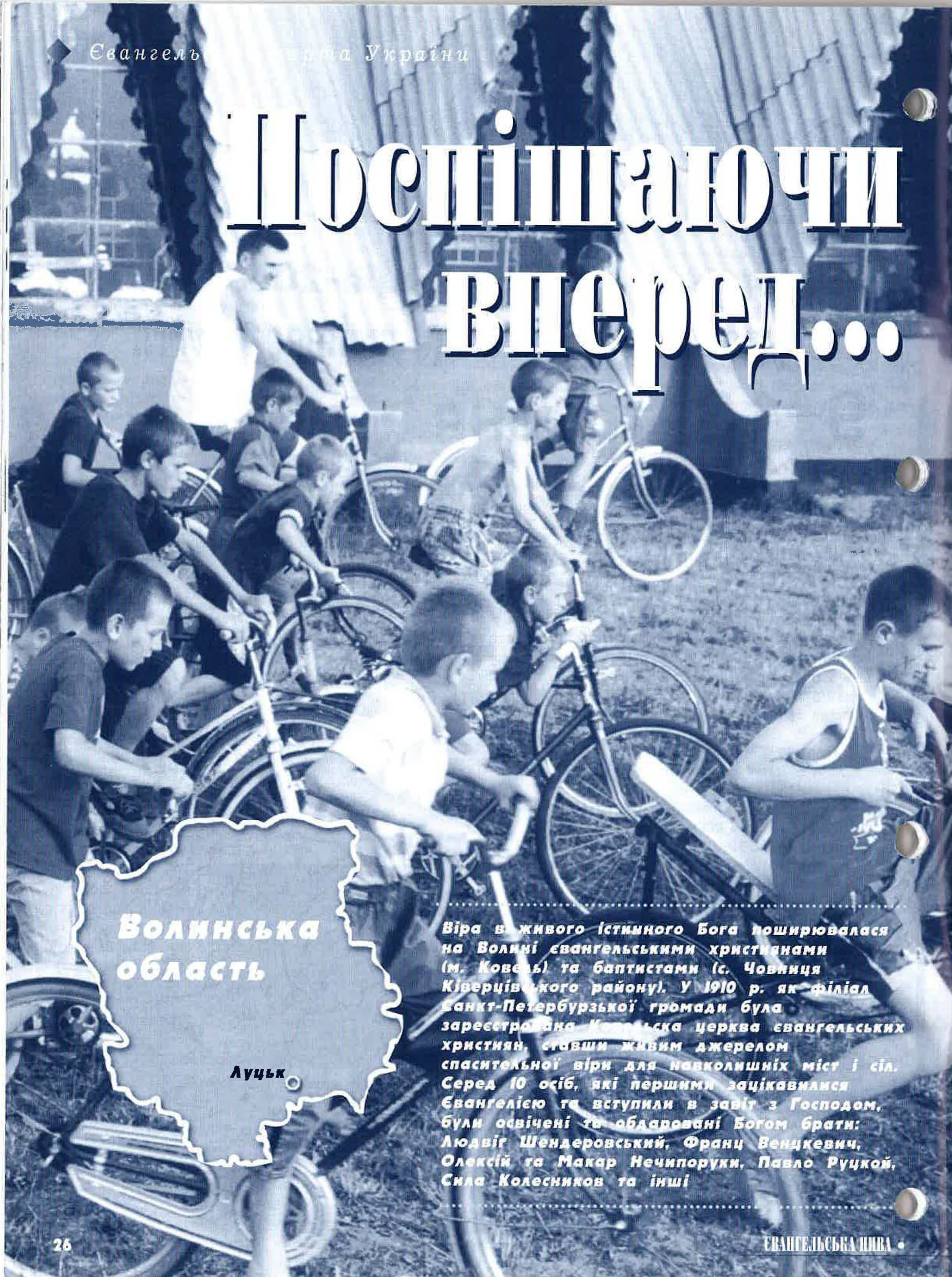

Контактна адреса:
Координатор ПК-2005
вул. Горлівська, 75
м. Київ 02091
тел. (044) 562-7268
E-mail: Ukraine@cldi.org

Конференція відбудеться за адресою:
м. Біла Церква
Церква "Благодать"
вул. Таращанська, 152

Особливий подарунок тим, хто зареєструється до 14 квітня 2005 р., написавши листа на адресу місії

Поспішаючи вперед...

> **Віра в живого істинного Бога поширювалася на Волині євангельськими християнами (м. Ковель) та баптистами (с. Човниця Ківерцівського району). У 1910 р. як філіал Санкт-Петербурзької громади була зареєстрована Ковельська церква євангельських християн, ставши живим джерелом спасительної віри для навколишніх міст і сіл. Серед 10 осіб, які першими зацікавилися Євангелією та вступили в завіт з Господом, були освічені та обдаровані Богом брати: Людвіг Шендеровський, Франц Венцкевич, Олексій та Макар Нечипоруки, Павло Руцкой, Сила Колесников та інші**

Павло Гараджа,
Микола Пирожко

Витоки

Почате ними благовістя давалося нелегко, оскільки місцеве населення дуже боялося "штундистів", часто з ними зовсім відмовлялися спілкуватися. Були й образи, і погрози як з боку місцевої влади, так і з боку православних священиків. Але Господь допомагав все переносити і наполегливо закликав грішників до покаяння. У 1922 р. церква налічувала вже близько 60 братів та сестер. У 1928 р. Ковель відвідав відомий євангеліст Іван Проханов, а в 1933-му — не менш відомий професор богослов'я Володимир Марцинковський. Їхні проповіді про Ісуса Христа торкнулися багатьох сердець.

Перед першою світовою війною брати Нечіпоруки виїхали до Рівного, де заснували церкву євангельських християн. Л. Шендеровський був обраний головою Союзу євангельських християн Польщі, Олексій Нечіпорук — його заступником (у ті роки західні області України, в тому числі й Волинь, входили до складу Польщі). Тож ковельчани щедро розсівали зерна євангельського вчення не тільки на волинській землі, але й в інших регіонах.

Жителям Луцька безцінне слово про нашого Спасителя приніс з Ковеля Василь Павлович Гибелінда. Брат Василь був першим пресвітером луцької баптистської громади.

Великий вплив на поширення "нової віри", як тоді говорили на Волині, справив відомий євангеліст Вільгельм Фетлер, який мріяв про місіонерську працю серед слов'ян. У 1918 р. він відкрив Біблійну школу в Філадельфії (США), а через 2 роки разом з 25 підготовленими у ній місіонерами виїхав до Європи. Група привезла також Біблії, Євангелії, інші християнські книги і брошури. У складі групи повернувся на рідну Волинь, у село Хопнів Ківерцівського району, Федір Каплун. У 1913 р. він був змушений виїхати до далекої Америки на заробітки. Там увірував і, закінчивши Біблійну місіонерську школу Фетлера, повернувся додому — свідчити своїм землякам про живу віру в Ісуса Христа. Серед місцевого населення почалося духовне пробудження.

У селі Стара Човниця слово про Христа в числі перших торкнулося сердець коваля Йосипа Кравчука та його сім'ї. Коли до нього приїхав проповідник з Києва Правоверов і пояснив істинний шлях до спасіння, Йосип із радістю вигукнув: "Це те, до чого прагнула моя душа!" Перед смертю він дав своїм дітям три накази: щоб у його домі жив проповідник та проводилися євангелізаційні зібрання, щоб творити сприятливі умови для утворення помісної церкви, щоб на його земельній ділянці був збудований дім молитви. Усі ці три накази були виконані, до чого доклали немало зусиль син Олександр та інші родичі.

У 1922 р. в селі утворилася громада євангельських християн-баптистів, пресвітером якої обрали Федора Каплуна. Пізніше був побудований молитовний будинок на 700 місць. Він став справжнім місіонерським центром. Тут проводилися з'їзди, курси для регентів, проповідників. У з'їзді місіонерів, наприклад, взяли участь гості з Америки, Англії, Канади, Латвії, Польщі. Протягом 3 днів у цьому невеличкому селі співало кілька хорів, грав духовий оркестр з Чехії. Згадуючи ці події, Федір Каплун писав, що й уві сні важко уявити собі таке торжество Божої справи. Другого дня з'їзду відбулося водне хрещення: у завіт з Господом вступили 20 душ. Церква в Старій Човниці й досі зберігає добрі християнські традиції й уважається однією з найстарших церков на Волині. Постійний зв'язок з нею, як і з усім Волинським баптистським братством, підтримує син Федора Каплуна — Фелікс, що живе з сім'єю в Америці.

Святкування 80-річного ювілею однієї з перших церков області – церкви села Човниця Ківерцівського району

Від спільного кореня...

У старовинній частині Луцька здалеку видно колишню лютеранську кірху з простягнутим високо в небо гострим шпилем з хрестом. Коли в 1992 р. напівзруйновану, її було передано місцевій баптистській громаді, дехто висловлював сумнів, чи варто починати ремонт, можливо, простіше збудувати новий будинок. Але віруючі дружно взялися за реставрацію, і в 1994 р. був відкритий Дім молитви, що став своєрідною візитною карткою Волинського об'єднання церков ЄХБ.

Раніше богослужіння проводили в невеликому, завжди переповненому молитовному домі по вулиці Кічкаровській, єдиному на цілий Луцьк. Тут по черзі збиралися баптисти, п'ятидесятники та адвентисти. Зараз в ньому продовжує своє служіння перед Господом невелика баптистська церква, в якій трохи більше 100 членів. Керівники громади — Олександр Леонідович Хорошенко та Іван Пилипович Шляхута — організували капітальний ремонт найпершого в

Святкування 10-річчя "Дому Євангелії"

місті молитовного дому і збудування поряд просторого приміщення для недільної школи. У церкві підібралась активна група молоді, котра виїжджає з євангельською вісткою до сусідніх сел — Рокині, Баєва та інших. Богослужіння в цій громаді вирізняються особливою теплотою, домашньою атмосферою, гарячими молитвами.

А колишня кірха нині з центральною міською церквою ЄХБ "Дім Євангелії" і нараховує близько 1200 членів. Вона має молодіжний центр "Вічність", 2 дорослих і 2 молодіжних хори, духовий, симфонічний та струнний оркестри. За 10 років тут примирилися з Господом понад 500 душ. Церква започаткувала кілька дочірніх, які сьогодні є цілком самостійними. Це церкви "Нове життя", "Фіміам", від якої вже утворилися нові: "Божий дизайн" та "Голгофа".

Недільні школи чекають на братів

Пресвітери "Дому Євангелія" Петро Вікторович Крікота та Олександр Михайлович Власюк багато уваги приділяють якісному зросту церкви, її поповненню молоддю. Вони постійно цікавляться працею та потребами недільної школи, котру відвідує 450 (!) дітей. Недільній школі відведено 2 поверхи нового будинка, в якому обладнано всім необхідним 23 просторих класи.

На одному з засідань церковної ради пролунала думка про те, що викладачами школи є переважно сестри, дуже мало братів, а підлітки краще сприймають "чоловічу розмову". Служителі замислилися і вирішили спочатку залучити до викладання в недільній школі своїх синів...

У церкві стало доброю традицією, щоб на початку кожного недільного служіння одна з груп школи представляла свою невелику програму, потім лунає загальна молитва за дітей, і тоді вони йдуть на свої заняття.

"Зараз школа складається з 24 навчальних груп, — розповідає її завуч Жанна Володимирівна Дем'янчук. — У нашому педагогічному колективі 72 співпрацівники. Десять з них мають дипломи Ірпінської біблійної семінарії. Наші вчителі ведуть також заняття в навколишніх селах та місцевій школі-інтернаті. У минулому році зі школи вийшло 55 випускників, багато з яких вже стали членами нашої церкви, поповнили хори, ведуть клуби "Авана" та "Майбутнє України", допомагають у недільній школі".

"Нове життя" як за назвою, так і за суттю

Церква "Нове життя" народилася в одному з найбільш густонаселених кварталів Луцька. Нещодавно, 6 лютого, тут відбулося посвячення Дому молитви. Новобудова стала справжньою прикрасою міста, являючи собою цілий комплекс оригінальної архітектури, в якому є комфортабельний зал для богослужінь дещо незвичайної (круглої) форми на 600 місць, ще один зал на 250 місць у цокольному приміщенні, 20 класів дитячої недільної школи, окреме приміщення для молодіжних зборів, баптистерій.

Пресвітер церкви, Веніамін Євгенович Рубаха, розповідає: "Від самого початку ми вирішили, що наша церква повинна бачити ті цілі, які ставить перед нею Господь, бути цілеспрямованою і досягати мети. Визначили для себе 5 головних напрямків: поклоніння Богу, церква як сім'я, учнівство, внутрішні служіння, євангелізація.

Щоб створити в церкві сімейну атмосферу, навчитися турботі один про одного, взаємодопомозі, раз на місяць проводимо вечірнє спілкування, де люди ближче знайомляться, діляться своїми радощами та проблемами, моляться один за одного. Учнівство здійснюється у домашніх групах з вивчення Біблії, які збираються щотижня й об'єднують 60 % наших братів та сестер. Є також групи Біблійного інституту. Коли провели аналіз, то виявилося, що разом у церковному служінні задіяні 75 відсотків членів церкви..."

Повчальним є досвід "Нового життя" в організації богослужінь. В основному вони — тематичні, проводяться згідно заздалегідь розроблених планів. Перша частина присвячена прославленню Господа Ісуса Христа. У загальній молитві за короткий час встигають помолитися 25–30 душ. Потім йдуть 2 чи 3 тематичні проповіді. У ході служіння часто використовується відеопроектор для показу діаграм, таблиць — зорова пам'ять допомагає кращому засвоєнню матеріалу. Також на екрані висвічуються тексти пісень.

Перед початком богослужіння кожному присутньому пропонується надрукована програма. У ній вказано теми проповідей, головні вірші, навіть план кожної, також є розділ молитовних потреб, розклад занять по групах, різні оголошення. Це сприяє раціональному використанню часу, відведеного для богослужіння.

Майже всі присутні роблять нотатки, звертаються до принесених з собою Біблій, робочих зошитів, тобто активно працюють, стежать за ходом думки проповідника, а не пасивно слухають. Потім удома можна повернутися до того, що особливо запало в душу, поділитися з членами сім'ї, обговорити щось разом.

Усе богослужіння записується на компакт-диск, і таким чином створюється церковний аудіо-архів. Запис із диска переписується на звичайні касети, які потім розносять братам і сестрам, що за станом здоров'я не в змозі відвідувати зібрання, а завдяки касетам можуть відчути себе присутніми на зібраннях і їхній зв'язок з рідною церквою не переривається.

На закінчення кілька слів про молитовне життя. Воно в церкві різноманітне. Але коли брати помітили, що стали віддалятися від молитви, то вирішили раз у квартал збиратися на вечірні молитви, запровадили також нічні молитви.

Божий провід

До 1993 р. житель Франції Вільям Андрійович Капітонюк, усі родини

коріння якого пов'язані з Волинню, і Віктор Васильович Товстенюк, уродженець Рівненщини, не були навіть знайомі. У 1989 р. по прибутті до Москви у Вільяма, тоді місіонера, на таможні в аеропорту вилучили з багажу 50 примірників Нового Завіту. У Віктора також свого часу відібрали при обшуку Біблію, котру йому вдалося перевезти, як велику коштовність, з Польщі. Ось така була спільна передісторія майбутніх засновників луцької християнської книжкової фабрики. У цій історії відбилася гірка доля народу, що відступив від Бога і через свою ж вину був відлучений від Слова Божого, а також історія особливого Божого проводу в житті Вільяма та Віктора, котрим 10 років тому Бог довірив спільну справу — розмножувати друком ті самі книги, що в них вилучали як заборонені.

Атеїзм упав; до колишнього Радянського Союзу Вільям почав переправляти християнську літературу десятками тисяч примірників, багатотоннажними вантажівками. Та потім якось зрозумів, що й цього недостатньо, треба друкувати літературу на місці, тобто утворювати друкарню в колишньому СРСР. Вибрав Україну. В Америці друзі-християни сказали йому, що треба прорахувати проект. Виявилося: тільки на обладнання необхідно 1 мільйон доларів. "Будемо молитися", — сказали друзі. Вільям повернувся додому у Францію і через 2 тижні отримав листа від бізнесмена-християнина; читав і не вірив своїм очам: брат писав, що вирішив пожертвувати на його місійну працю — скільки б ви думали? — 1 мільйона доларів! При цьому бізнесмен нічого не знав щодо проекту християнської друкарні. Капітонюк потелефонував йому, розповів про свої плани, і той брат зрадів, що завдяки його підтримці буде здійснене настільки важливе починання.

Луцька християнська друкарня почала працювати 1993 р. А через 10 місяців її директором став Віктор Васильович Товстенюк і також за незвичайних обставин. На той час він був успішним бізнесменом у німецько-литовській фірмі й ні про що інше й не гадав. Але дивовижним промислом Божим, коли скорився Його волі, залишив справу, що приносила йому великі прибутки, прийняв пропозицію, яка спершу здавася йому просто смішною: стати директором підприємства, що працює на пожертвування.

Узагалі, вся коротка історія християнської книжкової фабрики відзначена особливим Божим благословінням. Чого вартий хоча б початок, коли до роботи стали люди, далекі від поліграфії: столяр, фельдшер, інженер-будівельник, інженер з обробки металів тиском... І — жодного поліграфіста. Вчилися на ходу, всі, починаючи з директора, котрий закінчив поліграфічну академію. Втім якості добилися відмінної: досить сказати, що український випуск журналу "Кур'єр ЮНЕСКО", котрий вони друкували, в поліграфічному відношенні нічим не поступався своїм зарубіжним двійниками.

Директор із задоволенням бере в руки відомості з випуску євангелізаційної літератури: 1999 р. — 507 тисяч примірників, 2000-й — 1 млн. 260 тис., 2001-й — 1 млн. 365 тис... "За 10 з лишнім років, — говорить він, — ми надрукували багато хороших євангелізаційних книжок: "Чи існує загробне життя?" та "Звідки все це з'явилося?" П. Рогозіна, дитячих "Він жив серед нас" та "Життя Ісуса Христа" (усі російською та українською мовами). Був реалізований великий і дуже важливий проект на замовлення церкви "Фіміам" з випуску великих тиражів (сотні тисяч екземплярів) брошури "Правда про наркотики". Зараз готується до друку "Правда про СНІД".

Близько 90 % цієї літератури розповсюджується безплатно: приїжджають пресвітери та розбирають її для проведення євангелізаційних програм. Здебільше це є можливим завдяки зусиллям Вільяма Капітонюка, котрий знаходить за границею спонсорів для закупівлі паперу та фарби, надсилаючи це потім фабриці у вигляді гуманітарної допомоги. А взагалі фабрика існує за рахунок комерційних замовлень: друкуємо різні бланки, підручники, бухгалтерські та технічні книги, тести для ВНЗ тощо.

Робочий день у християнській друкарні, де працюють 22 працівники — члени баптистських церков, починається

На християнській книжковій фабриці. У центрі — її директор В.В. Товстенюк, праворуч — журналіст П.В. Гараджа

Друкарня обладнана за останнім словом техніки

з читання Біблії та молитви. Нехай почує їх Господь!

Недільна школа, більша за церкву

Притулок, недільна школа та експериментальна середня школа — всі вони знаходяться в одному приміщенні в Ківерцях, поряд з Домом молитви. Усе почалося з відвідин батьківщини своїх предків Феліксом Каплуном (США) та Едмондом Сардачуком (Канада). Коли вони побачили жалюгідне становище дітей, які залишилися без нагляду батьків, то зрозуміли, що не можуть залишитися байдужими. Вирішили створити сирітський притулок. Саме в цей час у Ківерцях навернувся до Бога Петро Васильович Волощук, котрий багато років працював директором школи та завідуючим відділом освіти, достроково вийшов на пенсію і відтак щонайкраще підходив до того, щоб очолити благодійний фонд "Світло життя", створений для фінансування притулку.

А Бог вів братів далі. Ще на стадії розробки проекту Петро Васильович прочитав у "Євангельській ниві" матеріал про педагога-новатора з міста Южного Одеської області Миколу Петровича Гузика та його експериментальну школу, де в основу виховання покладено християнську мораль. Виникло питання: християнський притулок — це чудово, але кожного дня діти будуть іти з нього до школи, в інший світ. То можливо, треба доповнити чудово задуманий будинок ще одною складовою й організувати в ньому християнську школу? Не відразу, повільно брати ствердилися в цій думці.

У минулому році притулок та християнська школа відчинили свої двері. У прекрасному новому будинку передбачені всі умови для життя та навчання дітей. Притулок розрахований на 30—50 дітей. Школа — на 180 (директором у ній дочка П.В. Волощука, Світлана). Усі учні пройшли відбірний конкурс, де на 1 місце претендували 3 кандидати, незважаючи на антибаптистську пропаганду, розгорнуту в місті проти школи та притулку (вона не дала очікуваного ефекту, навіть навпаки, і вже двічі працю школи у позитивному світлі показувало місцеве телебачення). Переваги намагалися віддавати дітям із соціально незахищених сімей, адже навчання. в школі майже безкоштовне: батьки жертвують у благодійний фонд підтримки школи, хто скільки може, і робиться це відкрито. День у школі починається з молитви. У всіх класах викладається християнська етика.

Третина вчителів школи — члени церкви. Підбиралися вони, в першу чергу, з урахуванням професійного рівня, оскільки в умовах експериментальної школи, де на кожного учня складається індивідуальна програма відповідно здібностей та обдарувань, якими наділив його Господь, можуть працювати лише вчителі високої кваліфікації. У школу дитина може потрапити в 5 років, а закінчити у 14 або швидше, ніж інші учні, пройде курс з якогось предмету.

А що ж недільна школа? Вона, як говорилося, працює також в новому будинку. Очолив її Петро Васильович. Незвичайна ж вона тим, що церква в Ківерцях нараховує 170 членів, а в недільній школі навчається 320 дітей (не рахуючи тих, що охоплені в навколишніх селах). Як удалося досягнути цього? Не без впливу сім'ї Волощуків, в якій і Петро Васильович, і його дружина, і дочка — вчителі, лише син став офіцером-танкістом. Усі вони, а також і невістка, прийшли до Бога одного року. А з ними — ще ціла група вчителів. Тому нині в Ківерцях у 3 з 4 загальноосвітніх шкіл та в 2 з 3 дитсадків ведуться біблійні уроки. Звідси — великий притік у недільну школу. Сьогодні, коли український уряд у своїй програмі заявив про те, щоб наша школа повернулася обличчям до Бога, такий досвід дуже необхідний.

Територія дитинства

За часів перебудови віруючі села Дубечне Старовижівського району проводили богослужіння у квартирі Миколи Крікоти. Коли їх кількість сягнула 60 і стало зовсім тісно, брат під виглядом особистого житла побудував у себе на городі молитовний дім. У міру розширення свобод в Україні став, за його словами, "розширяти територію для Господа": узяв для особистого користування понад 2 гектарів землі. Тоді у Вільяма Капітонюка виникла ідея, оскільки місце мальовниче, поряд озеро, ліс, чи не варто побудувати тут дитячий оздоровчий комплекс? Ідею обговорили з керівництвом обласного Об'єднання церков ЄХБ. Так і виник християнський табір "Віфанія".

Дитячий християнський табір "Віфанія" в селі Дубечне Старовижівського району

У 1997 р. він прийняв перших 120 дітей, у наступному — вже 750, а всі подальші роки тут проводили літо по 1000 хлопчиків та дівчат, здебільше з малозабезпечених чи так званих трудних сімей, де діти обділені увагою та турботою батьків. Три роки тут відпочивають учні з Головненської школи-інтернату для дітей з фізичними вадами.

Тепла та уваги в подружжя Крікотів вистачає на всіх. За 2 тижні дітлахи настільки звикають до тьоті Ніни та дяді Колі, що розлучаються зі сльозами. Своїх дітей у Крікотів шестеро, старші — Любов, Давид, Надія та Віра — навчаються в Київському та Одеському християнських університетах, а влітку працюють у таборі вихователями. У минулому році сім'я поповнилася: взяли до себе дівчинку Катю. Вона слаба на зір, після закінчення середньої школи відпочивала в таборі, а повертатися їй просто не було куди. Тепер у неї є сім'я.

У таборі створені відмінні умови для відпочинку та оздоровлення. Але головне, що перебування в ньому від першого до останнього дня підпорядковане пізнанню Господа Ісуса Христа як особистого Спасителя людини. Наприкінці зміни дітям надається можливість усамітнитися в кімнаті щоб навернутися до Господа — з покаянням, подякою, проханням...

Зараз Микола та Ніна Крікоти живуть новими планами та турботами. Побудовано зимовий корпус на 80 місць, необхідно закінчити проведення опалення, розширити їдальню. Незабаром зимовий табір зможе прийняти дітей, адже є діти-сироти, котрим після закінчення спецшкіл та інтернатів узагалі нема куди дітися. Для них тут буде організований християнський притулок.

Молодь обирає Христа

Коли в минулому році для колективної фотографії на зеленому лужку зібралися у своїх білих одежах понад 100 охрещених, присутні відзначили, як багато серед них молодих і зовсім юних облич.

Дійсно, останнім часом немало молоді поповнило луцькі церкви. Сприяє цьому цілеспрямована, змістовна праця, котра проводиться у двох напрямках: з молоддю, що відвідує церкви, а також з юнаками та дівчатами, що поки що залишаються поза церквою. В області стали традиційними молодіжні регіональні зустрічі, на які запрошується молодь кількох найближчих церков, щоб разом прославити Господа, поговорити на нагальні для молоді теми.

— Для віруючої молоді кожного літа проводимо фестиваль на природі, у мальовничих місцях, — розповідає керівник молодіжного відділу Об'єднання Олександр Самрук. — Таких фестивалів уже проведено 12. Кожний з них мав свою тему; у минулому році, наприклад, була тема "Слідування за Христом". А мета одна: виховання молоді в християнському дусі. Молоді в нас багато, тому стали проводити фестивалі у 2 заїзди по 350—400 душ кожен. Молодіжний відділ видав музичну збірку "Пісні християнської молоді", в якій зібрано 230 пісень, найчастіше виконуваних під час молодіжних зустрічей, євангелізацій та церковних богослужінь (більш детальну інформацію щодо збірки можна знайти на інтернетівській сторінці www.ukrmin.org).

Молодь, що пізнала в своєму житті любов Христа, намагається поділитися Доброю Новиною зі своїми невіруючими ровесниками в християнських клубах, молодіжних центрах, під час проведення євангелізацій у містах та селах. Використовується спеціально обладнаний автомобіль з висувною сценою, екраном для показу християнських фільмів, спальними місцями тощо, який називають церквою на колесах. Регулярно проводяться також зустрічі з невіруючою молоддю в навчальних закладах, на яких відверто обговорюються теми, що цікавлять молодих людей.

Зціляючи тіло та душу

Християнська медична асоціація діє у Волинському об'єднанні з 1995 р. и складається з 18 віруючих лікарів та медсестер високої кваліфікації. Вони бачать своє покликання не лише в наданні медичної допомоги та поширенні серед населення знань про здоровий спосіб життя, але головне — в духовній допомозі, у формуванні в людей життєвих установок на принципах Святої Євангелії.

— За 10 років діяльності ми звершили багато виїздів лікарських бригад у віддалені райони області, переважно до сіл, що постраждали від аварії на ЧАЕС, прийняли близько 12 тисяч хворих, — розповідає голова Асоціації, досвідчений лікар-отоларінголог Петро Юхимович Кобись. — Їм було надано кваліфіковану медичну допомогу із забезпеченням, у міру можливості, безкоштовними ліками. Особливу увагу приділяємо інвалідам, удовам, багатодітним сім'ям та іншим малозабезпеченим категоріям населення. За сприяння Української місії благовістя надано значну гуманітарну допомогу медустановам та населенню. Це перев'язочні матеріали, інвалідні коляски, медичне обладнання, зокрема системи для переливання крові, "інкубатори" для догляду за новонародженими дітьми, 12 апаратів "штучна нирка" в комплекті з сучасними медичними ліжками та багато іншого.

Християнська медична асоціація має свою аптеку, а нещодавно був відкри-

тий діагностичний центр з поліклінікою та амбулаторією.

Сестринська опіка

З 1991 р. при Об'єднанні плідно працює жіночий комітет, допомагаючи людям зі складною долею переносити тягарі сьогодення, фізичний та духовний біль. Сестри Діна Скоп'юк та Марія Кобись відвідують психіатричну лікарню, підтримують сиріт, котрі отримали психічні травми. Три рази на тиждень вони приносять дітям їжу, а також діляться духовною поживою — словом про Спасителя.

Любов Сахан несе служіння серед інвалідів, зокрема з вадами слуху. Відвідує їх по домівках, передає їм продукти, одяг та гроші для лікування, свідкуючи про любов Ісуса Христа та про шлях спасіння. Багато глухонімих охоче відвідують богослужіння, користуючись послугами сурдоперекладача.

Сестра Жанна Клекочко опікується сиротами, разом зі своїми подругами відвідує вдів та самотніх людей, котрі особливо потребують співчуття. Члени жіночого комітету постійно моляться про своїх підопічних, ведуть душеопікунську працю. Кожного року завдяки їхній турботі в літньому таборі відпочивають 80 сиріт.

Діаспора — частина Волинського братства

Ми вже згадували імена деяких зарубіжних братів, котрі своїми родинними та духовними коріннями пов'язані з Волинським краєм і постійно цікавляться, більше того, — опікуються життям місцевих церков. Про них можна без перебільшення сказати, що вони стали частиною Волинського братства. Це Фелікс Каплун, Вільям Капітонюк, Едмонд Сардарчук, Валтер Кобернштейн, брати Петро та Олекса Ойцюси та багато інших. Завдяки їхній допомозі в області під молитовні доми придбано 40 будівель.

Українська місія благовістя, котру заснував і очолює Фелікс Каплун, постійно підтримує на Волині місіонерську працю, веде широку благодійну діяльність. Брат Фелікс має велику дружну родину в Америці, але душею та серцем належить Волині. Його батько, Федір Каплун, як вже згадувалося, заповів синові продовжити його справу — сіяти Слово Істини. Кошти місії та особисті пожертвування сім'ї Каплунів були направлені на будівництво приміщення, де знаходиться канцелярія місії, Біблійний інститут, коледж, видавництво, а також — на спорудження діагностичного центру в Луцьку, сиротинського притулку та школи в Ківерцях, кількох молитовних домів. Місія передала Об'єднанню 2 мікроавтобуси та 2 спеціальних автомобілі, обладнаних усім необхідним для проведення євангелізаційних заходів. Фелікс Каплун веде велику працю в американських церквах у збиранні коштів для надання допомоги сиротам, інвалідам та малозабезпеченим сім'ям.

Вільям Капітонюк народився в Канаді, але його батьки жили в селі Борки Любомильського району. Кілька разів на рік Вільям, або, як його по-дружньому називають, брат Василь, приїжджає зі Франції на Волинь. За Господнім покликом 80-річний брат сідає за кермо та відправляється за 2 тисячі кілометрів в Україну, де його чекають невідкладні справи. У кінці минулого року, незважаючи на загострення хвороби, приїхав на засідання редакційної ради журналу "Волинь християнська", членом якої він є (журнал, до речі, видається за сприяння Слов'янської Євангельської Асоціації). Брат Капітонюк і досі повний нових ідей і поспішає втілити їх у життя.

Мабуть, важко навіть уявити дитячий оздоровчий табір "Віфанія" без участі християн із зарубіжжя. Уже 2 роки Скандинавська дитяча місія допомагає йому продуктами. Церква з німецького міста Аугустдорфа подарувала табору батути, велосипеди, гойдалки, спортивний інвентар і багато іграшок. Кожного літа віруючі з Німеччини приїжджають зі своїми сім'ями на 2 тижні в Дубечне. І не просто в гості, але надати допомогу в роботі. Коли брат Тоні з Англії дізнався, що хліб для дітей печуть в таборі — бо це виходить і дешевше, і смачніше — то подарував спочатку електричну піч, а пізніше — і тістомішалку.

З подякою згадують у багатьох церквах Волині братів Ойцюсів, Валтера Кобернштейна та інших, хто допомагав у придбанні будівель під молитовні доми. Сім'я Едмонта Сардачука, який народився в маленькому волинському селі Звози, а зараз проживає в Канаді, пожертвувала багато коштів для збудування Дому молитви та сирітського притулку в Ківерцях, а також недільної школи в Луцьку. Неоціниму допомогу Волинському братству надають Леон Чехович, Володимир Домашовець, Джон Фері, Бразильська місія та багато інших.

Мова, звичайно, не лише про матеріальні пожертвування. Наші брати і сестри, що живуть в різних країнах, але пов'язані з Волинню родинними узами, постійно моляться про наші церкви та віруючих, про пробудження краю, а, приїжджаючи, неодмінно беруть участь в духовній праці.

Зберегти вірність Богу

Коротка довідка. Володимир Георгійович Чайка, старший пресвітер по Волинській області, народився та виріс у християнській сім'ї на Рівненщині. Його батько був дияконом і проповідником у великій церкві села Пісники Млинівсько-

В.Г. Чайка з дружиною Любов'ю

го району. Батьки завжди були для Володимира добрим прикладом. Особливий вплив справив на нього батько, який дорого заплатив за свою віру в Ісуса Христа, відбувши 5 років у тюрмі. Прийшов час, коли Господь покликав Володимира до покаяння, а потім на служіння проповідника в тій самій церкві. Володимир тоді вже мав червоний диплом технікуму (то був єдиний навчальний заклад, де не вимагали пред'являти характеристику, а в ній же значилося, що його батьки є активними баптистами...), пройшов армію і працював керівником підприємства громадського харчування. Та де б він не був, пам'ятав, що найголовніше — за будь яких обставин (включно до звільнення з посади керівника) — це зберегти вірність Богу! Це гасло він проніс через усе життя. Вісім років Володимир Георгійович ніс служіння пресвітера сільської церкви в Ківерцівському районі, потім був заступником старшого пресвітера, а в 1994 р. його обрали старшим пресвітером по Волинській області.

Дрова як засіб євангелізації

Коментар старшого пресвітера Володимира Георгійовича Чайки.

Десять років тому в нашому об'єднанні було 54 церкви, сьогодні їх — 124. Звичайно, це велика Божа милість, що ми отримали свободу для проповіді Євангелія, і Слово звершує свою роботу в серцях людей. Але тоді, 10 років тому, в церквах трудилися здебільше брати похилого віку, котрі зросли як служителі під час атеїзму і не знали, що і як робити в нових умовах. Тому перше, чим довелося займатися, — це формуванням команди.

Нинішньому пресвітеру церкви "Фіміам" Павлу Миронюку було тоді 17 років; він був лідером молоді і ріс на наших очах. Коли в 1995 р. молодь організувал клуб "Фіміам", багато хто з служителів побоювалися нових форм і підходів. Але ми довіряли молодим, і ця довіра була взаємною: вони йшли до нас за порадою, підтримкою, ми підказували, дещо поправляли, допомагали, навіть відкрили коледжі факультет молодіжних лідерів. І сьогодні в Луцьку є церква "Фіміам", де 170 членів, а в неї — дві дочірні: "Голгофа" та "Божий дизайн". Розвивається служіння серед наркозалежних, невіруючої молоді міста.

Зараз в Луцьку 7 баптистських церков, котрі несуть служіння в різних районах міста. З них ми не згадували лише церкву "Відродження", де пресвітером Микола Іванович Бондарук, вона також виникла за останні роки. Усі церкви міста проводять разом євангелізації, відмічають християнські свята. Минулого літа на річці Стир вперше об'єдналися в проведенні хрещення, яке прийняли понад 100 душ.

Поступово стало ясно, що час "стадіонних" євангелізацій минув. І коли з'явилася програма "Тиждень святої Євангелії", ми негайно підхопили її. Тиждень проповіді Євангелії на одному місці, але окремо для різних вікових категорій — дорослих, молоді та дітей — дає гарний результат. Пригадую, в Турійську, де не було нашої церкви, покаялося 50 душ і незабаром утворилася церква.

Ми поставили мету, щоб в кожному з 16 районних центрів була наша церква, звідки можна було б іти в села, і нині ми близькі до її здійснення.

Ми вважаємо, що євангелізм і соціальне служіння повинні бути нероздільні. Тому підтримуємо служіння серед наркоманів, сестринське служіння милосердя, працю з сиротами (Об'єднання допомагає матеріально 70 сиротам), опікуємося дітьми з фізичними вадами, влаштовуємо дитячі християнські табори... У церкву села Розничі Манівецького району, наприклад, регулярно приїжджають віруючі-побратими з Німеччини; разом з нашими віруючими вони закуповують для нужденних, особливо для хворих та престарілих (не розділяючи на віруючих та невіруючих) жителів села дрова і розвозять по домівках. А влітку наші брати і сестри з Німеччини допомагають нам організовувати там християнський табір. Жителі бачать це безкорисливе служіння, цінують. Невипадково в навколишніх селах тут утворилося 4 церкви.

При більшості наших церков є недільні школи (у 105 з 124), у них займається понад 9 тисяч дітей. Приблизно половина — з невіруючих сімей. Це найважливіший напрямок роботи, оскільки діти для наших церков не лише майбутнє, але й теперішнє, вони — найкращі євангелісти, через них нерідко до Бога навертаються батьки, бабусі та дідусі. Добре зарекомендували себе в нас дитячі клуби "Авана" та "Майбутнє України". Ми намагаємося розвивати ще один напрямок в діяльності недільних шкіл, коли наші вчителі виїжджають на місця і проводять роботу в загальноосвітніх школах. Сьогодні, мабуть, як ніколи, ми потребуємо вчителів-професіоналів, які можуть викладати Біблію.

Область поділена на 10 регіонів, за кожним закріплений відповідальний служитель. Нині до регіону входить від 10 до 16 церков. Регулярно проводимо регіональні конференції, на яких розглядаємо насущні духовні теми, наприклад, освячення, вирішуємо поточні питання. Щодо теми освячення, то ми розробили свій матеріал до неї, який виносимо на регіональні конференції.

Наші регіони об'єднані в молитовному служіння. Щоденна одна з церков знаходиться в пості та молитві: у понеділок, скажімо, це церква одного регіону, у вівторок — з другого і т.д., тобто створено безперервний молитовний ланцюжок. У нас заведено, що в день молитовної варти церкву відвідують члени 3 навколишніх церков. А загальний пост та молитва всіх церков Об'єднання призначується раз на 3 місяці за конкретними потребами.

Протягом року ми проводимо щонайменше 2 духовно-настановчі конференції для служителів усіх церков Об'єднання. Так, у минулому році взяли тему "Дари Духа Святого, хрещення Духом Святим", яка має для нас особливе значення, оскільки на Волинь сильно впливає п'ятидесятництво. Запросили доктора богослов'я Сергія Саннікова, який прочитав глибокі за змістом лекції; подарували кожному слухачу відповідні брошури. Конференція виявилася дуже корисною.

Прагнучи у майбутнє

Кажуть, що народ, який не пам'ятає свого минулого, не гідний і доброго майбуття. Баптистське братство Волинської області по крихтам збирає й відтворює свою складну, часом драматичну історію, бережно зберігає пам'ять про тих, хто стояв у витоків євангельського руху, сіяв у краю Слово Істини. Нашим попередникам довелося пережити тяжкі роки тоталітаризму та войовничого атеїзму; сотні щирих послідовників Христа пройшли через важкі випробування, були заслані в Сибір, у далеку Пущу Безводну, багато хто за віру наклав головою. Однак посіяне ними, незважаючи на дуже несприятливі умови, зійшло, зросло, зміцнилося й принесло плід у стократ.

Нинішнє покоління християн живе у зовсім інший час — час небувалої у нас раніше духовної свободи. За минулі 10 років на Волині відкрито майже 70 церков, у церквах Об'єднання нині понад 7200 дітей Божих. Для такої невеликої за населенням області, як Волинська, це порівняно багато. Але Господь через апостола Павла говорить нам, щоб ми забували про свої досягнення та прагнули в майбутнє ("...забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду" — Фил. 3:13). У людей, які належать Христу, воно є прекрасним!

Євангельська карта України

Менно Сімонс і анабаптизм

Чому за перехрещення страчували? Як воно з'явилося? За 18 століть забуття практика дорослого хрещення воскресла в Цюріху, в тісному колі реформаторів під керівництвом Ульріха Цвінглі. Він почав своє служіння, навчаючи, що Біблія і тільки Біблія може бути єдиним критерієм істини. Він почув стук Господа і широко відчинив двері для божественного Гостя, але, впустивши Його, не наважився віддати Йому весь Цюріх. Міській Раді була залишена влада приймати рішення у церковних питаннях. Це спричинило розкол у невеликому колі реформаторів Цюріха

Менно Сімонс повернув анабаптизм у біблійне річище

Сергій Санніков

(Початок у "ЄН" №4/2004)

Вранці 26 жовтня 1523 р. на площі біля будинку цюріхської ратуші зібралася юрба городян. Усюдисущі хлопчиська шленгали між пишними і статечними чоловіками, що чемно розкланювалися один перед одним й обмінювалися думками з приводу останньої проповіді наставника Цвінглі. Хтось знаходив її занадто зухвалою, хтось вважав недостатньо відкритою. Цього дня Рада Двохсот, котра була вищим органом керування міста і всього цюріхського кантону, збирала усіх бажаючих на другий диспут із приводу меси й ікон. Голова Ради, д-р Севастян Гофмайстер, надав слово Ульріху Цвінглі, який почав палко, але ввічливо: "Мілорди! Збережи нас Боже, щоб сказати що-небудь проти жертви Ісуса Христа, але ми не можемо погодитися з тим, що в месі неповторну жертву Ісуса Христа щоразу приносять на користь кожного бажаючого". Після нього слово дали священику з Вальтсгута, д-ру Валтасару Губмайеру, що прочитав із Писання уривок, де Павло пише про встановлення Вечері Господньої (1 Кор. 11:23-26), і довів, що цю заповідь треба творити "на спомин про Мене".

"Хто хоче заперечити?" — гучно запитав Гофмайстер. У залі стояла тиша. "Якщо ніхто не може нічого сказати проти, Рада йде на нараду". В залі зашуміли, але дуже скоро Голова повернувся і сповістив рішення Ради: "Протягом шести місяців кожному священику дається право використовувати ікони і реліквії чи ні, робити месу чи ні. До кінця цього терміну Рада сповістить про вирішення цього питання через указ". Більшість присутніх схвально зашуміли, хтось тиснув Цвінглі руку на знак перемоги, але близькі друзі реформатора були незадоволені. Сімон Штаумпф, священик села Генег (на північ від Цюріха), зухвало вигукнув: "Навіщо давати вирішення Раді, коли зміст Слова Божого зрозумілий? Хіба Рада вище Біблії?" Цей вигук дорого коштував Сімонові. Місяць потому його позбавили права нести служіння, і представник Ради з воїнами вигнав його з кантону, незважаючи на протести селян, що хотіли ледь не силоміць захистити свого пастора.

Вільгельм Герман, що стояв поруч із Сімоном під час диспуту, син знатного члена Ради і затятий поборник Реформації, теж розумів безглуздість ситуації. Через кілька тижнів він запросив у свій родовий замок Конрада Гребеля, сина іншого шанованого члена Ради, і Фелікса Манца, чий батько також займав високу посаду в Цюріху. Гребель і Манц одержали чудову університетську освіту і були тонкими знавцями давніх мов. Цього вечора, коли за вікном уже завивав холодний листопадовий вітер, вони сиділи біля каміну й розмірковували про церкву. "Кілька днів тому я був у Штаумфа, — говорив Герман, — і він розповів мені, що зустрічався з наставником Ульріхом і намагався переконати його, що треба будувати церкву тільки з людей віруючих, які збираються для взаємного зміцнення і повчання, а не з усіх городян". "І що сказав Цвінглі?" — запитав Гребель. — "Цвінглі сказав, що це погляди донатистів, яких він прийняти не може. Він навів притчу Христа про кукіль і сказав, що до кінця віку разом будуть рости і пшениця і кукіль". — "Але якщо церква повинна складатися з відроджених людей, це означає, що і хрещення треба приймати усвідомлено, дорослим, а не дитиною", — задумливо зауважив Манц.

"Давайте згадаємо життя ранніх християн", — Гребель підвівся з крісла і приніс велику товсту Біблію латинською. Вони стали читати книгу Дій Апостолів і з якимось дитячим подивом зауважили, що скрізь, де йдеться про хрещення, його приймають лише дорослі й лише свідомо. "Я багато разів читав ці тексти і грецькою, і латиною, але ніколи не думав, що хрещення мають приймати дорослі", — вголос міркував Конрад Гребель. Фелікс Манц додав: "Я знаю, Цвінглі також висловлював думку, що краще було б хрестити у свідомому віці. Однак, потім він зрозумів, що державну церкву важко будувати на такому фундаменті. І, зважаючи на все, він вирішив іти по лінії такої загальнонародної, державної церкви. Він вважає, що союз церкви з державою корисний для обох сторін..."

Приблизно за годину, коли вже смеркло і на камін поставили великий канделябр зі свічками, у бібліотеку зненацька ввійшов Цвінглі. Він очевидно хотів поговорити наодинці з Германом, бо знав про бродіння в рядах своїх прихильників, але, побачивши Гребеля і Манца, вибачився й хотів піти. Друзі попросили його залишитися і стали запитувати про церкву і хрещення дорослих. На Цвінглі було моторошно дивитися: пориви вітру задували камін і полум'я свіч починало скажено танцювати, відкидаючи на обличчя наставника косі, кудлаті тіні, і від чого його стиснуті вилиці здавалися окресленими ще більш різко. Він не став заперечувати чи сперечатися, а лише підняв голову і запитав: "Невже і ви мене залишите?" — "Бачить Бог, — відповів Герман, — що я нікого, крім свого батька, не любив і не люблю так, як вас. Але, якщо Слово Боже на стороні Штумпфа, я маю йти за ним, як і ви мене вчили", — закінчив він. Цвінглі встав, ще раз вибачився і пішов.

...Учитель тут. Господь уже прийшов і почав Реформацію, але яка потрібна була мужність, щоб іти в перетвореннях церкви до кінця. Цвінглі не зважився розірвати з державою і будувати церкву як зібрання святих, котрі свідомо і добровільно обрали вузький шлях спасіння. Конрад Гребель і Фелікс Манц першими вирішили слухатися Слова Божого в усьому. У вересні 1524 р. вони написали листи визнаним лідерам протестантського руху: Мартінові Лютеру, Андреасу Карлштадту і Томасові Мюнцеру, де наполягали на необхідності йти в реформах не оглядаючись на людей, як велить Слово Боже. Відповіддю було глухе мовчання.

Гравюра на титульному аркуші книги, написаної на захист анабаптистів, 1589 р., зображує сім'ю анабаптистів Моравії

Через кілька місяців у Вільгельма Германа і його дружини Берти, дочки відомого в Цюріху книгодрукаря, народився син, якого батьки відмовилися хрестити, посилаючись на практику Нового Завіту. Рада захвилювалася і дала вказівку Цвінглі проводити щовівторка особисті бесіди з тими, хто відмовляється хрестити дітей, а таких уже було в місті чимало. Цвінглі зустрівся зі своїми колишніми соратниками двічі, а потім оголосив Раді, що ці бесіди марні. Рада призначила на 17 січня 1525 р. публічний диспут з питання хрещення дітей.

Результати цього диспуту було легко передбачати вже з тексту оголошення: "Оскільки дехто помилково стверджує, що маленьких дітей не слід хрестити доти, доки вони не досягнуть повноліття, Мілорди — Мала й Велика Ради міста Цюріха — повідомляють, що всі повинні прийти у вівторок наступного тижня на диспут". На диспуті виступив Гребель і вказав, що в Новому Завіті немає випадків хрещення дітей і що зміст водного хрещення полягає саме в добровільному союзі з Христом. Цвінглі, начебто не чуючи аргументів Гребеля, став говорити про те, що новозавітне водохрещення є аналогом старозавітного обрізання і хрещення дорослих є відступом від Слова Божого. Він не пояснював, чому це є відступом, але в дуже різких словах звинувачував тих, хто не кориться авторитету влади. Бургомістр закрив збори, оголосивши, що перемога залишається за Цвінглі і відповідний указ буде виданий незабаром. Указ не змусив себе чекати, і в ньому під погрозою суворого покарання чи вигнання потрібно було негайно хрестити всіх немовлят. Прихильники нових поглядів опинилися в підпіллі. Формально вони відвідували богослужіння в Гросмюнстері, але вирішили також зустрічатися невеликими групами по домівках і продовжувати вивчення Слова Божого.

Увечері 21 січня 1525 р. друзі зібралися на другому поверсі будинку матері Фелікса Манца, що знаходився на кривій вуличці Нойштадт поруч із центральним собором Грюсмюнстер. Ставні на вікнах були щільно зачинені, навіть на другому поверсі. У великій кімнаті горіло лише кілька свічок. Більше двох десятків людей стояли на колінах і молилися: "Господи, оголоси волю Свою — що нам робити, тому що плоть і кров не підказують нам нічого". Півморок створював враження, що стін не було і дахом їм було саме Небо. Зненацька роздався голос колишнього ченця з Хура — Георга Кахакоба, якого через його одяг прозвали Блауроком, тобто, Синій Каптан. Він стояв у тіні, далі ніж інші від Конрада Гребеля, але в цю мить твердо пройшов вперед і з якимсь очужілим і запеклим блиском в очах буквально крикнув: "Конрад! Хрести мене!" Конрад Гребель сторопів. Він тримав у руках Біблію і щойно гаряче до-

водив, що саме дорослі й тільки дорослі за Писанням мають приймати водохрещення, але щоб хрестити... прямо тут... це було занадто сміливо.

"Ні. Я не можу цього зробити, — повільно вимовив Гребель". — "Ти боїшся?" — "Ні, але я не буду хрестити". Георг упав на коліна: "Я просто благаю тебе, Конрад! Господь ясно сказав мені, що я повинен прийняти справжнє хрещення". Гребель мовчав. Слова Георга ставали тихішими, начебто хтось зменшував гучність, і через мить Конрад уже не чув доводів Георга. Сльози виступили в нього на очах. "Хто я, щоб міг противитися Богу?" — подумав він і здався. У кімнату внесли мідний таз із водою. Георг продовжував стояти на колінах із таким виглядом, що було ясно — ніяка сила не зможе зрушити цю людину. Гребель помолився, тремтячими руками зачерпнув воду і окропив Георга в ім'я Отця, Сина і Святого Духа.

Звершилося! Начебто блискавка блиснула з Небес і освітила темну кімнату. Вітер стих. Обличчя в усіх стали радісними й світлими, здавалося, що Ангели заспівали над Цюріхом. "І мене хрести, і мене..." — стали просити всі, хто зібралися. Гребель відійшов від води. Він був ніби у забутті. Його місце зайняв Блаурок, він збуджено молився і хрестив усіх бажаючих, і краплі першого дорослого хрещення блищали в полум'ї свічок, як алмази, і змішувалися зі сльозами тих, хто приймав нерозсудливе, за людським розумінням, рішення — заявити про свій розрив зі світом і про союз із Христом, чого б це їм не коштувало. Це був порив почуттів і віяння Святого Духа. Ніхто не планував цієї церемонії хрещення, ніхто не готувався до неї.

Як згодом свідчив Гребель про цю подію: "Ці люди у великому страху Господньому довірилися один одному і закликали один одного до євангельського служіння, і стали вчити і зберігати свою віру. Почалося їхнє відчуження від світу і від гріховності". Так проста цюріхська кімната стала святим Йорданом, що знову відновив раньохристиянську практику особистого і свідомого входження у Церкву.

За іронією долі чи злою грою князя світу цього, у декількох кварталах від будинку, де пройшло перше водохрещення по вірі, по вулиці Шпігельгассе, 6, знаходиться інша кімната, з мармуровою меморіальною табличкою, яку так натхненно оспівала Маріетта Шагінян. Тут у 1916–17 рр. жив і працював Ленін, тут він написав свої Квітневі тези і саме тут визрів план жовтневої революції в Росії, як про це яскраво і захоплююче розповів О. Солженіцин у своїй повісті "Ленін у Цюріху". Яка сила привела вождя світового пролетаріату саме туди, де 400 років тому почалася духовна революція Реформації? Навряд чи Ленін цікавився анабаптистськими ідеями. Він мріяв про перетворення не окремої людини, а суспільства в цілому. Окрема людина для

Якщо люди не впустили Христа, Котрий тут, Котрий прийшов і стукає у двері людського серця, то вони ніколи не приймуть закони Нагорної проповіді

нього не важила нічого. Він мислив тільки широкими категоріями — нація, клас. А хто такий цей клас, як він живе і як плаче, чого бажає і про що мріє — усе це для вождя не мало принципового значення. Хоча сам він жив у досить фешенебельному місці і партійна каса дозволяла йому відвідувати знамените кабаре "Вольтер", що знаходилося на початку цієї ж вулиці, й обідати з келихом бургундського вина і маринованими грибочками.

По різних кінцях вулиці розвинулися два протилежні рухи, розділені чотирма століттями. Обидва ставили найвисокіші ідеали: щастя людей, воля, братерство, але якщо хрещенці-анабаптисти твердо стояли на буквальному і точному виконанні волі Того, Хто створив людей і знає, як дати їм щастя, то марксисти-леніністи вирішили вирвати щастя для людей, принаймні для деякої групи людей, своїми власними руками, не рахуючись ні з ким. Вони вирішили побудувати золотий вік — комунізм — так, як їм здавалося правильним. Історія розвела ці дві групи не тільки по різні сторони Цюріха, але і по різні сторони барикади. Марксисти-леніністи будували свою мрію красивими гаслами і маузером, убиваючи всіх, хто не вписувався в їхню модель "правильного" суспільства, а хрещенці-анабаптисти стали суворими пацифістами, що відкидали право одних людей мати щастя через нещастя інших, тобто категорично відкидали меч. Вони готові були страждати, але не завдавати страждань іншим. Чи можливо це? Що це за божевільна ідея з погляду здорового розуму! Як можна тому, хто вдарив тебе в праву щоку, не дати здачі? Як можна підставити іншу щоку? Чи не божевілля це? Чи не стане при такому підході зло збільшуватися безмежно? Можливо треба відповісти по-марксистськи? Так, щоб і сліду від супротивника не залишилося? Але чи зупинимо ми зло таким чином?

Історія дала можливість поставити дослід марксистсько-ленінського суспільства. Скільки людей було вбито в братовбивчій громадянській війні! Б. Пушкарьов говорить, що надлишкова смертність у Росії 1918—22 рр. склала 12 мільйонів, а з них не більше 430 тисяч — бойові втрати білих і червоних. Всі інші загинули від голоду й епідемій. А ледь герої громадянської підвели голови, як почалася єжовщина, а потім берієвщина, за якими підносилася спокійна фігура "батька народів". Понад 2 мільйони разом із учорашніми переможцями загинули від червоного терору. Важко коментувати ці факти. Вони підтверджують закон, який не змогли усунути навіть генії світового пролетаріату: "Хто меча взяв, від меча загине". Історія СРСР, як ніяка інша історія, яскраво доводить правильність цього закону. Бідність і страх майже 70 років на 1/6 частині земної суші! Але люди навіть не думають аналізувати досвід історії. І сьогодні не менше третини Східної Європи з сумом згадує сталінську міцну руку, коли був порядок і, хоча їсти не було чого, зате усім було нарівно і справедливо! Якщо люди не впустили Христа, Котрий тут, Котрий прийшов і стукає у двері людського серця, то вони ніколи не приймуть закони Нагорної проповіді, і безглуздо очікувати від них іншої поведінки, ніж те "справедливе насильство", що пропонував ленінізм і пропонує сьогодні весь цивілізований світ.

У Цюріху світ відреагував на перших хрещенців так, як він завжди реагує на щирих учнів Христових. Уже через 9 днів — 30 січня почалися перші арешти анабаптистів (тобто перехрещенців), як їх стали презирливо називати в Цюріху. Понад 20 осіб, у тому числі Георг Блаурок і Фелікс Манц були арештовані і посаджені в стару закинуту каплицю августинського монастиря, який іноді використовували як в'язницю для єретиків. Тиждень їх тримали на черствому хлібі й воді, а потім викликали на засідання Малої Ради і присудили штраф 1000 гульденів і взяли клятву відмовитися від майбутньої діяльності з перехрещування. Штраф був абсолютно немислимий, але наступного дня розпорядник Ради зненацька вивів із в'язниці всіх, крім Фелікса Манца і Георга Блаурока. Ці двоє відмовилися дати клятву і залишилися чекати своєї долі.

Щовечора з вежі доносився спів і голосні молитви. А за десять днів, незважаючи на непохитну і зухвалу поведінку, Георга відпустили без усяких пояснень. Можливо, у його звільненні зіграло роль те, що він не був громадянином цюріхського кантону. Але Георг не залишив своєї праці. Відійшовши від в'язниці буквально на кілька кроків, він зустрів на вулиці Антона Роггеначера, який запросив його до себе, і наступного дня, у неділю 19 лютого Георг хрестив Антона і ще двох його друзів. Рух хрещенців, чи, як вони самі себе називали, братів, став поширюватися по всій Швейцарії та Північній Німеччині, немов на невидимих крилах небесних посланників. Особливо масові хрещення пройшли в Санкт-Галлені, де Конрад Гребель хрестив під час Великодних свят 1525 р. близько 300 чоловік, а до травня там уже була церква з не менше 800 хрещених по вірі. Тут хрещення уже звершували тільки через повне занурення, і для цього збори були призначені біля ріки Зіттери, тому що в самому Санкт-Галлені не було досить великої водойми. Саме в Санкт-Галлені віруючі вирішили першими офіційно відокремитися від Цвінглі і його церкви і стали організовувати власну громаду на принципах Нового Завіту.

Число хрещенців росло, і влада призначила на 6–8 листопада третій диспут з питань хрещення, після якого був виданий ще більш суворий указ, що забороняв дорослі хрещення. Але вони продовжувалися. 18 листопада цього ж року Конрада Гребеля, Георга Блаурока і Фелікса Манца знову заарештували, закували в кайдани й кинули до в'язниці Кецертурм, утримуючи на хлібі та воді, — доки не покаються, а 6 березня 1526 р. їм оголосили вирок — довічне ув'язнення без права побачень. Наступного дня, 7 березня, глашатай звіщав на всіх площах нове рішення Ради: "Перехрещування буде каратися утопленням". "Хочуть мати хрещення, — саркастично сміявся один із членів Ради, — нехай мають".

Однак цього разу небезпека обійшла братів стороною. Вночі 21 березня якийсь невідомий відчинив вікно у башті, де знаходилися Гребель, Блаурок, Манц і ще 15 братів. Усі вони прослизнули повз охорони, яка спокійно спала. Почалися пошуки і переслідування втікачів, і на початку грудня 1526 р. начальник Грюнінгського району Бергер заарештував Блаурока і Манца і відправив їх у Цюріх. Цього разу у в'язниці їх тримали недовго, й у січні оголосили вирок: Фелікса Манца засудити до смерті через утоплення.

5 січня 1527 р. вперше реформатори страчували анабаптиста. Вранці Фелікса, якому не було ще й 30 років, вивезли з башти Велленберг і на невеликому човні привезли на Рибний базар, неподалік від міської ратуші. От як описує останні хвилини Фелікса Манца торговець шовком Вільгельм Штубнер у листі до Вільгельма Германа, що був написаний наступного дня після страти: "Місто хвилювалося. Ніхто з братів не мав доступу до Манца. По дорозі з в'язниці його супроводжували пастор, чиновники і варта. Я привітав його з вікна, коли його проводили повз наш будинок, а він помахав рукою, прощаючись зі мною. Його обличчя не було блідим, навпаки, він виглядав безстрашним і безтурботним. Потім я супроводжував хід і міг побачити, що на початку шляху він розмовляв з пастором, який супроводжував його. Нарешті він прибув на місце, де його очікували мати і брат. "Будь вірним до смерті!" — сказала йому ця дивовижна жінка. "Не бійся, — відповів їй Манц, — я знаю, в Кого повірив". При цьому він заплакав і, коли мати підійшла, поцілував її. "Любий мій сину, любий мій сину", — повторювала вона вслід йому. Я йшов у ході до пристані, куди його повели".

Пристань знаходилася біля того місця, де зараз через річку Ліммат перекинуто Ратхауський міст, у центрі старого Цюріха. Тут Манцу звеліли сісти навпочіпки і під коліна вклали палицю, прив'язали до неї ноги і руки, і зробили його схожим на скорчену устрицю. У такому вигляді двоє стражників поклали його на дно човна і глумливо помахали рукою, відправляючи в останню подорож. На середині Ліммата на якорі стояла досить велика дерев'яна рибацька платформа з обмерзлою катиною з очерету. Було близько 3 годин пополудні, дув пронизливий січневий вітер і платформу трохи хитало. Манца вивантажили з човна і, як мішок з рибою, потягли на протилежний кінець платформи, щоб усі, хто зібралися на березі, бачили кінець. "У руки Твої, о Боже, віддаю дух мій!" — голосно виголосив, буквально прокричав Манц і сплеск води був відповідним "Амінь", що стверджував його останні слова. Через кілька днів тіло прибило до берега і його поховали на цвинтарі біля церкви Святого Якова.

Цього ж дня, буквально відразу після утоплення Манца, Георга Блаурока привели на рибний ринок і, прив'язавши до стовпа, наказали сікти до крові. Двоє солдатів узяли батоги і з задоволенням виконали наказ. Юрба роззяв спочатку голосно рахувала удари, а потім почала битися об заклад — скільки ударів він витримає. Георг лише стогнав, не говорячи ні слова. Він знепритомнів, і його через Малі Нідердорфські ворота поволокли вулицею, що зараз є однією з центральних вулиць Цюріха і дотепер називається Нідердорф-штрассе. Капітан, що керував екзекуцією, прокричав майже нерухомому Георгу: "Якщо з'явишся в межах нашого кантону — будеш утоплений".

Так почався рух хрещенців, з яким 4 роки потому Менно Сімонс зіткнувся вже у Фрісландії.

(Далі буде)

Сергій Вікторович Санніков — пастор, доктор богослов'я, радник Голови ВСО ЄХБ з питань освіти та науки

Сповіль колишнього НАРКОМАНА

Лілія Дорошина

Про незвичайну долю цієї шанованої зараз у селі людини ми дізналися від людей невіруючих, але розповідали вони про неї, як про щось дивовижне, що не можна пояснити. Адже життя сільських жителів завжди на виду, важко щось приховати, і доля Сергія - не виняток

Хрещення з обманом

Він народився в сім'ї, де ставилися до релігії як до частини побуту — традиційні свята без згадки про їхнє духовне походження, виконання обрядів

Сергій Лимарь, пастор церкви ЄХБ с. Чапаєвка Черкаської обл.

без справжньої віри. Батько Сергія був партійним, обіймав хоч і не високі, але керівні посади, тому мати похрестила сина таємно й сказала, що в нього немає батька.

Про Бога в сім'ї згадувалося лише в усталених висловах без вкладання в них жодного змісту, тому Сергій виріс нормальним радянським безбожником з незатьмареним "опіумом" світоглядом. Але згодом його на довгі роки полонив інший "опіум" — справжній наркотик, що відбирає розум, волю, життя.

"До шостого класу я був, як тоді казали, круглим відмінником, рік за роком приносив похвальні грамоти. Коли якось на уроці заробив першу четвірку, то всі сусіди переполошилися, бачачи, як я ридав, повертаючись додому".

Породження "відсутності наркоманії"

Стаючи старшим, Сергій потроху послабив навчання, в нього з'явилися інші інтереси, вуличні компанії приваблювали більше, ніж підручники. У його звички потроху увійшли паління цигарок і вживання алкоголю, а згодом і наркотиків. Спочатку це були поодинокі моменти — типовий початок глибокої багаторічної залежності. Вони давали хлопцеві оманливе відчуття власної значущості у своєму оточенні, розкутість під час спілкування в компанії однолітків. Щодо фізичних відчуттів, то перші спроби наркотика навіть не приносили йому задоволення, швидше навпаки. Але потім він став незамінною часткою його самого, життєво необхідним мінімумом. Спочатку це були таблетки (так звані "колеса"), але дуже швидко їх замінила "ширка" (ін'єкції). І вже в 9-му класі він, бувало, не міг дочекатися перерви, щоб уколотися.

Тоді, в середині 80-х, наркоманія ще не набула такого значного поширення, як зараз, і дістати "зілля" не становило особливих проблем. Багато людей садили й вирощували мак, з його залишками обходилися не надто дбайливо, сировини вистачало, а рецепти виготовлення наркотика передавалися з вуст в уста, від досвідчених нарк... манів — початківцям. Чапаєвські підлітки швидко освоїли всі секрети, якими поділився один приїжджий черкащанин.

У ті часи в Радянському Союзі офіційно наркоманії не існувало взагалі. Інформації про її страшні наслідки сільські підлітки не мали, й страху чи психологічного бар'єру в призвичаєнні до наркотика в них не було, все мало вигляд невинних забав. Сергій і гадки не мав, що невдовзі наркотики перетворять його життя на суцільний жах. Наркомани стверджували, що можна будь-коли кинути, спочатку так і було. Раз на місяць, потім — раз на тиждень, далі — кілька разів, а скінчилося потребою колотися кілька разів на день про... сто для того, щоб вижити.

"Я перетворився на зомбі, на робо... та, котрий був запрограмований тільки на пошуки чергової дози. Я мусив вколотися, щоб мати сили встигнути знайти, чим уколотися через кілька годин. Фізичне задоволення переросло в біль. Але стан "ломки" взагалі жахливий: до фізичних страждань додавалися ще й моральні, душевні, емоційні — безпросвітна депресія".

Армія, тюрма, "хімія"...

Середню школу він закінчив лише тому, що через ін'єкцію підхопив хворобу Боткіна й перед випускними потрапив до лікарні. Його звільнили від іспитів, і він одержав атестат зі своїми натягнутими трояками.

Сергій був реальним кандидатом ... "смертники", адже наркотик вразив його організм у дуже ранньому віці, але армія допомогла йому не пропасти зовсім. Зібравши волю, він пережив "ломку" й два роки не коловся, хоча в Узбекистані, де він служив, були для цього досить сприятливі умови. Та він усе-таки соромився свого становища, і цей сором змусив його перетерпіти нестерпний біль у черевній порожнині, печінці, страшний головний біль, нудоту. Він навіть нахилятися не міг від болю, і його відправили в будівельний батальйон.

Повернувшись з армії, Сергій мріяв про нове життя, вступив до Черкаського філіалу Київського політехнічного інституту. Але вже на першому курсі ...ихологічна залежність від наркотиків ...ла про себе знати: він знову взявся за старе. Фізичного потягу вже не було, але щось надприродне владно повертало його до голки.

Серйозного криміналу він уникав: красти, грабувати не вмів і боявся, але різати мак на чужому городі не вважав крадіжкою, бо без цього не можна було обійтися. І от якось під час одного з таких "промислів" на них "наскочив" наряд міліції і заарештував крадіїв.

Півроку Сергій був під слідством, його виключили з інституту, засудили до 3-х років позбавлення волі. Але потім це покарання замінили на умовний строк, який він відбував на "хімії".

"Це були страшні роки. Адже тільки ... ніч ми приходили в комендатуру, а ...сь інший час були на волі й увесь час кололися. І звільнившись, я продовжував те саме. З тих років пам'ятаю тільки моменти, коли варили зілля, все інше зливається в суцільну темряву. Для життя мені потрібно було по 3-5 "кубиків" двічі на день".

Промінь світла - Лілія

Невідомо, як довго могло тривати таке життя, якби доля не звела Сергія з чарівною молодою дівчиною на ім'я Лілія. Вона була на 8 років молодшою, знала, що Сергій наркоман, але щиро кохала його й хотіла бути з ним, незважаючи ні на що. Він розумів, що з такою дівчиною можна побудувати життя й не хотів її втратити. І тоді в нього почали з'являтися серйозні думки на... ...вжди покінчити з наркотиками, але

"Якщо Господь не посоромився мене, колись покидька суспільства, наркомана, чи можу я соромитися розповідати, які дива вчинив Він у моєму житті..."

Сергій Лимарь з дружиною Лілією та дочками

сам він зробити цього не міг. П'ять разів він лікувався: тричі в Черкасах і двічі в Києві в дуже дорогих клініках, де застосовували найкращі методи. Йому зробили повне переливання крові. Але наслідків лікування вистачало лише на місяць. Без наркотиків життя здавалося сірим, тоскним і втрачало будь-який зміст. Сергій просто не вмів жити інакше. На той час Лілія вже була вагітною, і він нерідко думав, якою ж народиться його дитина, що він зможе дати їй у цьому житті.

"Десять років я був наркоманом і протягом усього цього часу Господь хотів урятувати мене: посилав мені зустрічі з віруючими людьми. Пам'ятаю, як ще на "хімії" підвозили мене якісь хлопці і, не знаючи ні мене, ні мого життя, сказали: "Слухай, браток, звертайся до Бога, Він є, Він допоможе, ось побачиш". Була також випадкова зустріч з однією жінкою, яка також сказала: "Запам'ятай, Сергію, молися до Ісуса Христа". А мати моя, бажаючи мене врятувати, ходила по знахарках і ворожках, не знаючи, який це гріх. Не дивно, що це не допомагало, а тільки поглиблювало мою залежність. У мене тоді вже була Біблія, я пробував її читати, але не все в ній розумів. Та найголовніше мені відкрилося..."

Відродження

Він пам'ятає той ранок дуже яскраво, ніби це було вчора, хоча минуло вже понад 8 років. Лілія ще спала, а він став на коліна біля ліжка й... заплакав. "Господи! — промовив він тоді. — Якщо Ти є, прости мене, позбав мене від цієї залежності. Прошу Тебе в ім'я Ісуса Христа. А я обіцяю, що буду дякувати Тобі все своє життя!" Тоді не сталося ніяких видимих надприродних ознак, але в той момент він відчув у собі надзвичайну силу й зрозумів, що відтепер він уже не наркоман, він — зовсім інша людина.

Дійсно, життя його дуже змінилося: він перестав уживати наркотики, одружився, почав працювати разом зі своїм тестем (виготовляти меблі), опанував майстерність різьби по дереву. У нього народилася чудова здорова донечка.

...Жителі Чапаєвки є свідками дива, коли один за одним місцеві наркомани кидали колотися й ставали нормальними людьми. І тільки після цього почали в Бога вірити. Як і їхні родичі, змучені досі безрезультатною боротьбою за життя своїх близьких.

Зараз Чапаєвська церква налічує 40 душ. Її нова споруда прикрашає одну з центральних вулиць села. Коли для новобудови було обрано місце, розроблено проект, розпочато будівництво, виявилася ще одна незрозуміла для матеріалістів обставина: за архівними даними, у 20-30-х роках минулого століття (перед початком репресій), молитовний будинок євангельських християн-баптистів був саме на тому місці, де зараз височить нова церква.

фото Сергія Косенка та з архіву героя

Анна - приклад довіри Господу

Світлана Свіщова

Давайте розглянемо приклад життя однієї з біблійних жінок — Анни. Її історія записана в 1-й книзі Царів, 1-2 главах. Анна була однією з дружин Елкани. Сказано, що в неї не було дітей, тому що Господь замкнув її утробу. Щороку обидві дружини разом із чоловіком ходили в місто Сілом поклонятися і приносити жертву Господу. Після того, як Елкана приносив жертву, Анні він давав особливу частину їжі.

Пеніна, друга дружина, ревнувала і завжди засмучувала її, спонукуючи до ремства. Анна ж страждала від цього, а також від того, що була бездітна. Анну навіть не радувало те, що чоловік любив її. Він не розумів її скорботи, але бачив її смуток. "Чи ж я не ліпший тобі за десятьох синів?"

Коли вона приходила з чоловіком на свято, там її становище бездітної жінки ще більше виявлялося перед усіма, тому що багато хто приходили туди зі своїми синами.

Так продовжувалося кілька років. Біблія не говорить нам скільки. Але одного разу, коли вони їли і пили після жертвоприношення, Анна встала і пішла в храм помолитися Господу. Біблія говорить, що вона гірко плакала і довго молилася "з великої своєї скорботи та з туги своєї" (в. 16).

Про що ж молилася Анна? У сльозах вона виливала свою душу Господу. "Господи Саваоте!" ("Володар воїнств"), — звертається вона до Господа. Іншими словами, вона визнала панування і владу Господа, сказавши: "Ти Пан над панами, Господь неба і землі, Господь над усіма". У цих словах висловлена віра в Його велич і всемогутність.

Правильне ставлення людини до Бога дає їй можливість правильно бачити саму себе. "Я перед величчю Твоєю — ніщо, — думає Анна. — Я лише раба". І повторює це тричі. Вона почуває себе перед святим Богом такою незначною, неважливою, але хоче Йому служити.

Бог хоче, щоб людина служила Йому. Анна виливає своє серце Господу, і говорить: "Господи, я дуже хочу сина! Але я прошу його для Тебе! Якщо Ти даси його, то я обіцяю віддати його Тобі. Дай мені можливість послужити Тобі".

Ілій, побачивши Анну, подумав, що вона п'яна. Очевидно, це було можливо в ті дні, тому що Ізраїль і священики охолонули у своєму ставленні до Бога. Хоча Анна жила в такий час, але зберегла віру у Всемогутнього Бога. Анна просить хлопчика і говорить, що він обов'язково буде присвячений Господу, він буде назореєм Божий. І Анна отримала впевненість, що Господь почув її молитву, вона вже не сумує як колись, вона вірить Господу.

Чому Господь допустив таку ситуацію в житті Анни?

Бог обрав Ізраїль бути Його народом. Він виховує Його, являє йому безліч чудес. Але в той час, коли жила Анна, самі священики не знали Господа і відвертали весь народ від служіння Богу своїм ставленням до жертвоприношень. Богу потрібна була людина, яка істинно служила б Йому і навертала серця євреїв. Господь обирає благочестиву Анну, яка дуже хотіла мати дітей. Чи любив Бог Анну? Так! Як ми можемо про це довідатися, адже Бог замкнув її утробу. Коли Бог щось робить, Він робить це з певною метою. Чи хотів Бог благословити Анну дітьми? Так, хотів. Після чудесного народження первістка Самуїла Він дає Анні ще дітей, щоб вона була щаслива.

Отже:

1. Бог не дає Анні дітей.
2. Анна дуже страждає.
3. На вершині своєї скорботи Анна звертається до Бога. Вона висловлює своє прохання і говорить про бажання служити Господу. У молитві вона добровільно віддає Богу в жертву те, чого так сильно хотіла. Вона обіцяє присвятити свого сина Господу.

Бог завжди любив Анну:

1. Не давши їй дітей, Бог має мету.
2. Анна довіряється Господу, і її стосунки з Ним поглиблюються через великий сум.
3. Бог використовує Анну для Своєї слави. Він дає сина, який згодом став пророком. "І виростав Самуїл, а Господь був із ним, і не опустив ані жодного зо всіх Його слів. І ввесь Ізраїль, від Дана аж до Беер-Шеви, пізнав, що Самуїл вірний, як пророк Господній" (1 Цар. 3:19-20).

Таким був син Анни... Самуїл був не тільки пророком, він став суддею Ізраїлю.

4. Бог благословив Анну особисто, подарувавши їй ще п'ятьох дітей.
5. Бог сказав: "Я шаную тих, хто шанує Мене" (1 Цар. 2:30). Господь прославив Анну через Самуїла, якого вона віддала Йому.

Отже, вся Біблія вчить нас, що бути жінкою не просто. Ми переконалися, що наше призначення — бути Божою жінкою, тобто виконувати роль, що визначив нам Бог — бути помічницею чоловіку. У нашому жіночому служінні ми покликані бути помічницями нашим чоловікам, служити під їх керівництвом і в слухняності їм.

Бути жінкою — це завжди бути об'єктом любові нашого Господа. Господь любить особисто мене. Він любить особисто тебе. І в Нього для мене є мета. Я можу не розуміти, чому я створена такою, якою я є. Але в Господа є план щодо мене, виконуючи який, я приношу Йому славу. І цей факт робить мене особистістю, що має величезну цінність.

Ми, жінки, потрібні Богу. Якими б здібностями і можливостями Він не обдарував нас, він хоче, щоб ми працювали в Його світі й у Його царстві. Ніхто більше не зможе виконати те, для чого Він створив нас, і так, як це зробимо ми.

Ніхто більше не зможе виконати нашу роль. Ніхто не знає наших можливостей. Ми — унікальне творіння, створене для того, щоб зайняти особливе місце, відведене Господом лише для нас у Його світі.

Вінець творіння

Світлана Свіщова

Я народилася в Україні. Мама моя була християнкою. З раннього дитинства я чула про Бога, бачила, як молиться моя мама. Її віра була щирою, живою, дієвою. Її Бог був живим Богом! У тяжкі часи вона говорила: "Я вірю в живого Бога! Він не залишить нас!" Життя мами, сповнене близькими стосунками з Господом, було першим живим доказом існування Бога і спонукало мене прийняти Христа. Я навернулася до Господа і стала християнкою. Живучи поруч із мамою, я легко зносила всі негоди, що зустрічалися в моєму юному віці. У 23 роки я вийшла заміж і переїхала жити до чоловіка.

Інша родина... І от перші труднощі сімейного життя. Коли з'явилися діти, одне за другим, я стала часто себе запитувати: яка ж роль жінки? Для чого, власне, створена жінка? Іноді мені здавалося, що Бог більше благоволить до чоловіків, адже вони не переживають того, що випробують жінки — хвилювання, пов'язані з вагітністю, страждання при пологах... Господи! Чому Ти створив мене жінкою? Чи лише для того, щоб мені бути матір'ю? Яку мету переслідував Бог, створюючи жінку? Чи є якесь особливе призначення для жінки? Чи любить Він жінку так само, як чоловіка?

Давайте звернемося до Священного Писання і подивимося, як було все з самого початку.

На початку створив Бог небо і землю. Він створив сушу і рослинний світ. Він одягнув землю, прикрасивши її численними деревами і квітами. Потім Бог створив місяць і зірки, незліченні галактики. Потім Бог створив увесь тваринний світ і благословив його. Бог створив усе, що є в природі, і сказав, що це добре. Потім Бог створив людину з пороху земного "і дихання життя вдихнув у ніздрі її, і стала людина живою душею" (Бут. 2:7).

Після того, як Бог створив Адама, Він уважно подивився на нього і сказав: "Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього" (Бут. 2:18). Треба було завершити творіння Адама, зробивши його досконалим.

Якось я прочитала вислів однієї людини. Було сказано, що коли Бог створив Адама і як слід подивився на нього, то сказав: "Оце так! Йому безперечно буде потрібна допомога!" І тоді Він узяв одне з ребер Адама і у буквальному перекладі з єврейського тексту "вибудував жінку". Так Бог створив Єву. Вона було створена з ребра Адама руками Господа, а отже, вона — двічі досконале творіння.

"Жінка створена Богом із ребра, взятого в Адама. Не з його черепа, щоб не перевершити його; не з його ніг, щоб не бути розтоптаною ним; а з його боку, щоб бути рівною йому; під його рукою, щоб бути під його захистом і поблизу його серця, щоб бути коханою ним" (Матей Хенрі).

У 18-му вірші вказано призначення жінки — бути помічницею чоловіку. Бог створив жінку рівною чоловікові. Єва створена помічницею Адама, відповідною йому. Це означає, що вони могли спілкуватися як рівні, тому що обоє мали дух, розум, волю вибору, тобто те, що визначає особистість. Вони мали однаковий доступ до Бога і разом розмовляли з Ним.

І все-таки ми бачимо, що з самого початку в чоловіка і жінки різні ролі, різні функції. Жінка — помічниця. Це велике призначення. Сам Бог називає Себе помічником: "Бог для нас охорона та сила, допомога в недолях" (Пс. 45:2). Адам просто не міг обійтися без жінки.

Отже, Бог почав творіння з простого і закінчив найскладнішим — жінкою. Жінка — вінець творіння. І мета її створення — помічниця для чоловіка: "жінка ради чоловіка" (1 Кор. 11:9), і це найперше призначення жінки залишилося в силі й після гріхопадіння.

У 3-й главі Буття ми читаємо історію про те, як Єва згрішила. "І сказав він (змій) до жінки: Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?" Єва почала розмовляти зі змієм, потім вона подивилася на плід і побачила, що він приємний для очей, отже, він має бути чудовим на смак. Вона вірила, що цей плід зробить її мудрішою. Єва була без гріха, безневинна, досконала, але вона була жінкою. У звабі жінки змій зіграв на почуттях, і тому переміг. Єва була обманута змієм. Вона не повинна була приймати рішення, не порадившись з чоловіком, тому що тільки разом вони являли повноту. Тому вона повинна була добровільно віддавати перевагу чоловіку в рішенні будь-яких питань.

Єва була обманута, будучи досконалою, безневинною. Якщо Єву обманули, то наскільки ймовірно, що й нас можуть обманути.

Єва втратила обох своїх синів — Авеля вбито, а Каїн пішов "з-перед лиця Господнього" (Бут. 4). Але Бог дав їм ще одного сина — Сіфа. Бог святий і вимагає святості від нас: "Душа, що грішить, вона помре". Бог покарав за гріх, але Він не прокляв жінку. Ніколи не вірте, що Бог прокляв жінку, Він прокляв землю і змія, але Бог ніколи не проклинав Своїх дітей.

Світлана Олександрівна Свіщова — відповідальна за жіноче служіння в Дніпропетровській області

Місіонерське служіння

Україна – стартова площадка місіонерства

Юлія Долматова

Одинадцять років тому до Києва приїхали Мік і Деліз Стоквелл із трьома синами. Тоді вони ще не знали, що їх очікує в чужій країні. Що дуже скоро вона стане їм рідною, тут вони знайдуть своє служіння, свій дім, тут виростять і виховають своїх дітей.

Сьогодні Мік Стоквелл — стратегічний координатор ПБК в Україні, Білорусі та Казахстані — людина, від служіння якої залежить дуже багато.

Ось що він сам розповів про це:

— Моє завдання — знайти служителів та скоординувати їхню роботу. Я переконаний, що знайти місіонерів і допомогти служителям у країнах колишнього Радянського Союзу — це дуже велика відповідальність. Чому? Тому що Бог дав нам велику свободу, яка й зумовлює велику відповідальність.

Мік поділився своєю історією, яка для нього почалася ще в дитинстві:

— Коли мені було 14 років, я прочитав книгу про життя баптистів у СРСР, про їхні страждання й гоніння, про переслідування за віру. Саме з тієї миті Бог почав роботу в моєму серці. Тоді в моїй рідній х'юстонській (штат Техас) церкві ми часто молилися про християн у Радянському Союзі, про наших братів і сестер, намагалися хоча б чимось допомогти їм, відправляли посилки.

У 80-ті роки, коли в Радянському Союзі стало вільніше, країну відвідали мої друзі. Пам'ятаю, що я тоді про них молився, і щоб хоч якось взяти участь у цій місіонерській подорожі, я запропонував їм свої гроші на квитки.

У 90-му році в Кишеневі (Молдова) на стадіоні проходила велика євангелізація. І тоді я вперше побував у Радянському Союзі. Тоді я побачив, скільки люди в цій країні відкриті для Слова Божого. А ще я зрозумів, що не кожна людина зможе приїхати сюди й жити тут. У нашій церкві ми багато молилися про цю потребу. І тоді я сказав: "Боже, якщо Ти хочеш, щоб я поїхав до тієї країни — я готовий".

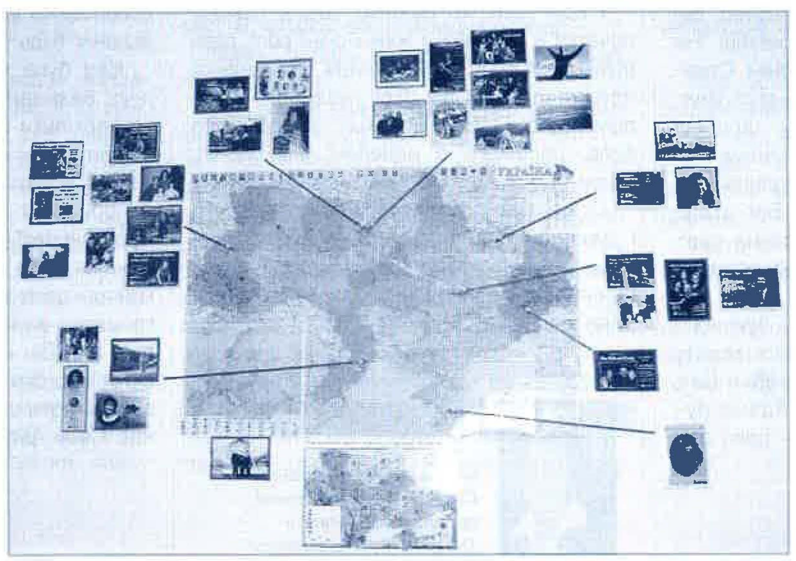
Коли я зустрічаюся з місіонерами Південної баптистської конвенції (ПБК), то щоразу дивуюся, якими ж дивними є шляхи, що ними Господь привів їх в Україну, як беззастережно присвячують вони своє життя служінню, і наскільки важливим це служіння є для них і для нас

Через 4 роки я закінчив навчання в богословській семінарії, і ми з сім'єю почали готуватися до від'їзду в Союз. Для цього нам необхідно було пройти складний процес — навчання, численні співбесіди, заповнити багато анкет. Ми пройшли його успішно. Після цього ми продали все, що у нас було, і зараз в Америці у нас немає ніякого майна. В 1994 р. ми переїхали в Україну, в Київ, де прожили 15 місяців. Тоді нашим синам було 11, 9 і 6 років. Зараз вони вже дорослі, добре знають російську; у них було тут служіння, і ми щасливі, що вони виросли в Україні.

Після Києва ми 6 років жили в Харкові. Там у нас було дуже важливе служіння. Але були й деякі складнощі, пов'язані з особливостями східної України, яка розвивається повільніше, ніж захід чи центр країни. Тому доводилося відмовлятися від багатьох нових видів служіння, які вже ефективно працювали в інших регіонах України. На сході ж потрібно було суворо дотримуватися традицій, що складалися протягом багатьох років.

У нас склалися чудові стосунки зі старшим пресвітером по Харківській області Володимиром Андрійовичем Шевченком. Протягом цих кількох років ми плідно співпрацювали. Для нас є дуже важливими підтримка й розуміння українських служителів, пасторів, тому що лише у спільному служінні ми зможемо досягнути найкращих результатів.

У Харкові моїм основним завданням була координація служіння ПБК в області. Що ми робили? Відкривали нові церкви, підтримували братів, якщо була в цьому потреба. Де не було приміщення для церкви — ми купували, де було необхідно — робили ремонт. Та найголовніше — ми побудували в Харкові церкву й центр з утворення нових церков "Нова надія". У Харкові на 10 км^2 приходиться 600 тис. населення. Це найбільш населений масив в Україні. Тому він має потребу у відкритті якнайбільшої кількості церков.

Три роки тому, в 2001 р., ми повернулися до Києва. Тут на мене чекало служіння координатора місії ПБК в Україні, Білорусі та Казахстані. Ми вже були добре знайомі з керівництвом ВСО ЄХБ, тому наше спільне служіння з перших днів було плідним.

У той час я часто їздив до Америки, щоб запрошувати якнайбільше місіонерів для служіння тут. Та не для того, щоб вони просто приїжджали, а щоб працювали скоординовано. Бо й до цього багато місіонерів приїжджали в Україну, але кожен з них працював так, як сам вважав за необхідне, без певної стратегії. Я ж хотів, щоб усі вони мали одну спільну мету й разом досягали її. Не можу сказати, що я вигадав якусь нову стратегію, адже немає нічого нового під сонцем. Головне, щоб ми працювали разом, щоб була співпраця з українськими церквами. Мені хочеться, щоб і українські брати усвідомлювали для чого ми тут, якою є наша мета. А це — відкриття нових церков і виховання лідерів для цього служіння. Україна — це ваша країна, ваш народ і ваше служіння. Ми тут — лише ваші помічники.

Є чудові місіонери, які працюють у дитячих будинках, організовують табори. Служінь багато. Але зараз є можливість відкривати нові церкви, і я вважаю це головною метою нашого служіння.

З того часу, як наші перші місіонери приїхали сюди, минуло вже тринадцять з половиною років. Багато з них спробували працювати тут, але у них не вийшло. Звичайно, було багато складнощів. Та я стверджую, що є посвячені служителі, місіонери, які ініціативно працюють у вашій країні й чудово знають свою справу.

Коли приїжджає новий місіонер, я завжди говорю йому: "Брате мій, мені не важливо, що ти будеш робити. Мені дуже важливо, кого ти будеш навчати". Я маю на увазі наставництво. Головне не те, що ти хочеш робити, головне, що ти зробиш. Якщо ти завтра поїдеш, то хто і що залишиться на місці твого служіння?

Є місіонери, які приїдять в Україну й відкривають свої церкви. Часто вони проповідують англійською мовою, іноді з перекладом. Я ж вважаю, що краще допомагати українським служителям відкривати українські церкви.

Кожен місіонер — особистість, у кожного — свої духовні дари. Кіт Вофорд, місіонер у Харкові, дуже добре розуміє, як працювати у великому місті. Майк Рей у Дніпропетровську — чудовий наставник і вчитель. Він добре говорить російською і в нього ефективна програма служіння і начального процесу. Сем Тейлор у Києві чудово знає, як підтримувати пасторів, адже він сам пастор. Шеннон Форд у Львові також добре знає свій регіон, і у нього багато ідей з відкриття нових церков. У Криму серед татар працюють наші місіонери, у них також свій певний підхід. Джоуел Регенс керує новою навчальною програмою в Київській богословській семінарії. Тобто кожен місіонер працює у своєму регіоні по-своєму.

У порівнянні з іншими країнами колишнього Союзу, де працюють наші місіонери, в Україні найкращі умови для роботи. Тут ми працюємо вільно, можемо відкрито проводити євангелізації. В Білорусі з цим дуже складно. Там зараз працює 14 наших місіонерів, і вони не можуть вивчати Біблію в групах по домівках, працювати з дітьми на вулицях, проводити євангелізації, табори, організовувати клуби. За законом проповідувати можна лише в молитовних домах.

У Казахстані, де також працюють місіонери ПБК, зараз хороші можливості для служіння. Нарешті там починається пробудження. Франц Тіссен, президент Союзу баптистів Казахстану, добре поставився до нашої співпраці. Ми вже визначили 12 великих міст, де немає жодної церкви. Ми плануємо направити до Казахстану українських місіонерів, створюючи команди з українців і казахів. Отже, відкривається величезне поле діяльності.

Говорячи про плани на майбутнє, можу сказати, що їх у нас багато. Вже розпочалася робота серед військовослужбовців. Військові складають значну частину населення України. І для того, щоб працювати серед них, потрібна особлива підготовка. Ще одним напрямком нашої роботи є медичне служіння. Це хороший метод євангелізації — подавати медичну допомогу і свідчити людям про Бога. Одним із важливих наших проектів є заснування традиції президентських молитовних сніданків (за прикладом тих, які проходять в Америці).

Юлія Долматова — кореспондент журналу "Євангельська нива", студентка Технічного університету України

Запрошуючи сюди місіонерів, я не говорю їм: "Ви повинні приїхати в Україну, бо люди тут бідні, у них стільки проблем, потреб..." Ні. Тут, в Україні — стартова площадка місіонерства, стратегічний центр служіння. Тут багато богословських навчальних закладів. Тут хороші служителі, багато ідей і можливостей, і звідси ми можемо подавати допомогу іншим — Росії, країнам Середньої Азії. В Україні ми можемо підготувати хороших місіонерів і виробити стратегію, як досягати великі міста (70 % населення). Тут служителі можуть набути такий досвід і ділитися ним з іншими. Саме тут, в Україні, Бог дає свободу й відкриває нові можливості для служіння. В Україні відбулася "помаранчева революція", і увага всього світу була прикута до вашої країни. І ще раз хочу наголосити, що це стратегічне місце між Азією, Сходом і Заходом. Це вікно, через яке Слово Боже може розповсюджуватися в різні країни. І я сподіваюся, що ми використаємо цю можливість повною мірою.

Мік Стоквелл (справа) — координатор ПБК в Україні, Білорусі та Казахстані, з дружиною Деліз і синами Джонатаном та Деніелом

ПОДАРУНОК ДЛЯ СИРІТ

З 15 по 27 січня співробітники Біблійної місії відвідували дітей-сиріт та дітей-інвалідів у містах і селах України – Донецьку, Києві, Переяслав-Хмельницькому, Ніжині, с. Потієвка, Білій Церкві, Одесі, на Закарпатті. У кожному інтернаті чи дитячому будинку нас радо зустрічали сотні знедолених дітей, що з захопленням дивилися різдвяну лялькову виставу, слухали Добру Новину та з радістю приймали подарунки і дитячі християнські книжки.
Кожна зустріч залишилася в пам'яті яскравим спогадом, незабутнім враженням...

...У Карпатах лютувала хуртовина. Дужий вітер несамовито жбурляв навсібіч великі пригорщі снігу, вкриваючи дерева і гори дедалі товщим білим килимом. Через цей сніговий хаос повільно рухалася колона мікроавтобусів. Світло фар ледве проникало крізь густу пелену снігу, освітлюючи метрів десять дороги, обабіч якої лежали метрові замети. Позаду було майже 4500 кілометрів дороги. Відвідано 8 інтернатів та дитячих будинків для сиріт та інвалідів, а також сотні сімей знедолених дітей-сиріт, яким допомагає Біблійна місія. Майже 1200 дітей почули про Христа та отримали різдвяні подарунки і християнські книжки.

Коли згадуєш нещасних і тяжко хворих діток, яких нам вдалося відвідати, серце стискається знову і знову. Але на душі стає тепліше, коли перед очима спливають їхні радісні та щасливі обличчя, які проводжали нас після закінчення кожної програми. Ми були щасливі, що змогли хоч на деякий час огорнути їх любов'ю і теплом наших сердець та допомогли бодай на мить забути про їхню гірку долю.

– Ура! Ви знову приїхали! – радісно вигукували діти з Потієвського інтернату, оточивши нас на вулиці і наввипередки тиснучи нам руки. Ті, кому важко було ходити, шкутильгаючи та тримаючись за стіни, повиходили в коридор і зустрічали нас радісними вигуками. Приємно було бачити радість, що засвітилася на обличчях дітей.

Потієвському інтернату для дітей, вражених церебральним паралічем, ми допомагаємо понад п'ять років, тож його вихованці нас добре знають і люблять та з нетерпінням чекають нової зустрічі. От і цього разу вони ледве дочекалися, доки ми готувалися до показу вистави, а тоді гомінкою юрбою заповнили зал, що ледве вмістив їх.

– З Різдвом Христовим! – привітав дітей директор Біблійної місії Михайло Атаманський, розпочинаючи святкову програму. Він розповів дітям про Добру Новину, яку дві тисячі років тому звістили людям ангели – про народження Спасителя Ісуса Христа, цього дорогоцінного Подарунка людям від Бога. А далі залунали перші акорди музики, і лялькова вистава почалася. З цікавістю діти спостерігали за різдвяною історією, яка розгорталася перед ними на сцені. Час сплинув швидко, і настала така довгоочікувана для дітей мить – подарунки. З яким щастям вони приймали великі барвисті коробки! Одні притискали їх до грудей, інші притулялися до них щокою, хтось піднімав над головою та палко повторював: "Дякую! Дякую!..." Словом, зал перетворився на оазис дитячої радості і щастя, яке приніс дітям Різдвяний спектакль і отримані прекрасні подарунки. Все це було приготоване завдяки люблячим серцям сотень братів і сестер з усієї України, що відгукнулися на заклик Біблійної місії та зібрали кошти, щоб подарувати свято знедоленим дітям.

Схвилювали нас і відвідини Ніжинського інтернату. Серце краялось, коли ми бачили десятки скалічених діток, що на візках, на милицях, навколішки, а хто і поповзом добиралися до залу, де мала бути лялькова вистава.

Особливо вразила нас розмова із Світланою.

Коли після програми ми підійшли до колясок із найбільш хворими дітьми, то зненацька почули приємний голос:

– Доброго дня, – звернулася до нас маленька дівчинка без ніг, що сиділа в інвалідному візку. Зі світлого дитячого личка на нас привітно дивилися великі добрі очі. Дівчинка виявилася дуже товариською й одразу ж почала знайомитися.

– Мене звати Світлана, – відрекомендувалася вона. Коли ми трохи розговорилися, то були вражені, що їй уже чотирнадцять років. Виявляється, її тіло зовсім не росте з шестирічного віку, лише голова, а ніжки хоча й є, але малесенькі як у немовляти.

– Я дуже люблю малювати й співати, – охоче розповідала Світлана про свої захоплення. Ми були здивовані, як по-дорослому вона говорила і розмірковувала. Та зненацька замовкла, а потім засмученим голосом відкрила страшну правду:

– На жаль, я не зможу стати художником, лікарі сказали, що мені залишилося жити зовсім небагато...

Світлана ще раз журливо зітхнула, а тоді попросила підвезти її візок до мікрофону. Вона притисла його худими ручками до ковдри на грудях, і над затихлим залом полилася сумна пісня сироти. Дівчинка з невимовною тугою співала про те, як сумує за мамою, як мріє, щоб та обняла і пригорнула її, але знає, що вона ніколи до неї не прийде...

На очі наверталися сльози, а серце краялося від болю, коли ми слухали її спів... Тішила лише думка, що ми вчасно приїхали до неї, розповіли про Христа, принести їй подарунок і краплинку щастя та любові в ці останні для неї тижні життя...

Також запам'яталися відвідини двох інтернатів для сиріт на Закарпатті, яким ми почали допомагати у цьому році. Коли ми приїхали у Часлівський інтернат, то були здивовані, що там стільки смаглявих хлопчаків – угорців, румунів, циган... Вони одразу ж кинулися допомагати нам розвантажувати коробки з подарунками і понесли їх до залу. Поки ми встановлювали декорації для лялькової вистави, зал ущерть заповнили смагляві хлопчаки і дівчатка. Вони відразу ж почали знайомитися, розпитувати нас, деякі малюки довірливо притискалися до нас. Було видно, як ці діти скучили за ласкою і теплом.

Тільки-но вистава почалася, діти затихли і з великою цікавістю стали дивитися. Коли ж ми почали роздавати подарунки, то щастю сиріт не було меж. Скрізь ми бачили радісні личка. Діти захоплено показували нам іграшки, пакуночки солодощів, фломастери, зубні щітки і пасту, християнські книжки, які вони отримали, та дякували за чудові подарунки. Було видно, що вони давно не отримували таких гостинців, тож серце раділо від того, що ми змогли подарувати їм це свято любові. Ми прославили Бога за всіх друзів, які внесли свою часточку в цю справу.

Шлях до іншого інтернату в с. Солотвино був нелегким. Дорога обмерзла, видимість була погана, тож рухалися ми повільно. Чим ближче ми під'їжджали до Солотвино, тим вищими ставали снігові замети. Коли ж дісталися до інтернату, то деякий час не могли заїхати у двір, доки трактор не розчистив півметрові кучугури.

Коли ми зайшли до будинку, то були вражені холодом, що панував там. Дітям доводилося носити в приміщенні куртки і шапки та спати в них.

Справжнім святом для цих дітей став наш приїзд, вистава, ігри та подарунки, що ми їм приготували. З лялькової вистави, а також з наших розповідей діти дізналися про Різдво. Тепер вони знали, як Бог полюбив усіх нас, і що за Подарунок приготував людям в різдвяні дні. Та ми подбали не лише про це. Ще восени, завдяки Біблійній місії, актовий зал відремонтували і причепурили. Там стало тепліше й затишніше. Тож, щоразу, заходячи сюди, діти будуть згадувати про нас.

Ми не змогли розповісти про все, що пережили під час поїздки, але про декілька найяскравіших епізодів ви дізналися з цієї розповіді. Просимо вас молитися за всіх тих сиріт і знедолених дітей, яких ми відвідали, та за їх вихователів, аби всі вони навернулися до Бога. Також моліться, щоб ми змогли допомогти у нагальних потребах 8 інтернатам, які відвідали на Різдво. Ми дуже хочемо хоч трошки полегшити життя цих нещасних і знедолених діток-сиріт та інвалідів. Щоб вони, не маючи батьківського тепла, у холодні зимові дні мали тепло та елементарні умови для життя в дитбудинках. Ми хочемо в деяких інтернатах побудувати або відремонтувати душові та туалетні кімнати, зробити ремонт їдалень, ігрових кімнат, замінити меблі та ін. Моліться за ці плани, і коли Бог побуджує вас, приєднуйтесь до цього служіння та пожертвами підтримуйте його.

Свої пожертви надсилайте:
– ***Поштовим переказом:***
м. Київ – 03061, вул. Кар'єрна, 53,
Біблійна місія.
З позначкою: добровільна пожертва.
– ***На банківський рахунок:***
р/р. 26006301231034 Філія Жовтневого
відділення Промінвестбанку м. Києва,
МФО 322067, код 21685444,
Біблійна місія.
З позначкою: добровільна пожертва.

Арсен Малець – завідуючий інформаційним відділом Біблійної місії

Покликання бути чоловіком

Шлюб – це не робота, де кожен чоловік точно знає свої посадові обов'язки. Тут чоловікам слід чітко знати, якою є їхня роль

Білл Томас

Якщо хтось підійде до вас і запропонує роботу, які два запитання ви поставите йому перш за все? Напевно, ви запитаєте: "Що я повинен буду робити?" та "Скільки я за це отримуватиму?" Ви попросите ту людину детальніше описати роботу для прийняття виваженого рішення і для того, аби визначитися, чи захочете ви цим займатись. Вам слід знати, що треба робити, аби бути певним, що ви виконуватимете саме те, чого від вас очікують. Також ви напевне захочете дізнатись, які у вас будуть права та привілеї.

Шлюб вимагає докладання значних зусиль для побудови та підтримки здорових і щасливих сімейних стосунків. Отож, кожному майбутньому чоловіку не завадить ознайомитися з тим, якою буде його роль.

Існує книга, в якій описана ця роль. Це — Біблія. В ній Сам Творець шлюбу — Бог — дає мудрі вказівки через Своє Слово. Багато людей з подивом констатують, що в Біблії містяться вказівки щодо такої практичної та щоденної речі, як подружнє життя. У Посланні до ефесян 5:22-23 апостол Павло описує Божий задум щодо шлюбу. При належному тлумаченні і застосуванні ці тези не лише приносять свободу для чоловіка і дружини, але й допомагають подружжю краще працювати разом, як одна команда, борючись з відчуженням та конфліктами у шлюбі.

" ...бо чоловік голова дружини, як і Христос Голова Церкви".

У цьому вірші описана перша роль, яку ми, як чоловіки, маємо виконувати.

Роль №1: Бути лідером

Бути лідером означає бути головою. Це не означає, що ви кращий чи мудріший. Це не означає, що ви можете приймати будь-які рішення без врахування почуттів та думки вашої дружини. Лідер — це той, хто врешті-решт несе відповідальність. Багато чоловіків не хочуть нести відповідальності. Нам подобається читати про те, що дружина повинна коритись чоловікові, однак ми не дуже хочемо замислюватися про відповідальність, яка лежить на лідерові чи голові. Бог каже, що чоловік є головою дружини. Він є головою сім'ї, незалежно від того, як він справляється з цією роллю. Якщо він не приймає до уваги думки і почуття дружини, то він поганий, але ж таки лідер. Це його найважливіша роль.

Що робить лідер? Він вміє планувати наперед, вести у певному напрямку, контролювати ситуацію та робити все можливе для досягнення мети. Хороший лідер знає ціну оточуючим людям; він слухає їх та мудро і з подякою зважає на їхні думки. Також, хороший чоловік віддає належне своїй дружині, високо цінує та прислуховується до неї, мудро зважає на її таланти. За Божим задумом, у сім'ї мають бути голова і помічник.

Роль №2: Любити свою дружину, не висуваючи ніяких умов

"Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе у жертву".

У віршах 25-33 описується найголовніше, що має робити чоловік. У віршах 25 і 28 чоловікам наказано "любити своїх дружин". Можливо, ви запитаєте: "Хіба ж це не очевидно?" Чому ж Бог наказує нам любити своїх дружин? На мою думку тому, що ми не любимо їх так, як нам належить, бо за своєю природою ми егоїстичні.

Любити дружину безумовно означає приймати її такою, як вона є. Любити її тому, що вона є подарунком від Бога, незалежно від того, наскільки добре вона справляється зі своєю роллю дружини. Давайте їй зрозуміти, що ви високо цінуєте її та вдячні за неї Богові. Скажіть: "Я люблю тебе!" Не будьте схожими на чоловіка з анекдоту, який каже дружині: "Я вже говорив тобі у день нашого весілля, що люблю тебе. Якщо щось зміниться — повідомлю про це окремо". Говоріть їй про любов частіше і не забувайте про її потребу в романтиці.

Часто ми, чоловіки, вважаємо, що любити свою дружину означає заробляти гроші, щоб "мати дах над головою" і щоб "холодильник не був порожнім". Часто ми виявляємо свою любов за допомогою матеріальних речей, якими забезпечуємо сім'ю. Однак, для дружин слово "любов" у багатьох випадках означає романтичні стосунки! Для чоловіка пошук дружини схожий на полювання або на завдання, яке потрібно вирішити. Одружившись, він вважає, що досягнув своєї мети, здобув жінку, а тепер можна спокійно жити разом з нею. Натомість вона очікує таких же романтичних вчинків, які чоловік здійснював, намагаючись здобути її серце. Проста записка чи інколи квітка (не лише на свята)... "бо я просто люблю тебе" — роблять чудеса, не даючи згаснути вогню романтичних почуттів.

Роль №3: Любити свою дружину жертовно (служити їй)

"Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а годує та гріє його, як і Христос Церкву".

У віршах 28-29 чоловікам наказано любити дружин як самих себе і піклуватись про них так, як вони піклуються про власні тіла. Ми готові йти на певні жертви задля себе, заради наших власних потреб і бажань, але... ми не завжди чинимо так заради потреб і бажань наших дружин. Жертовна любов включає у себе готовність навіть віддати життя за свою дружину.

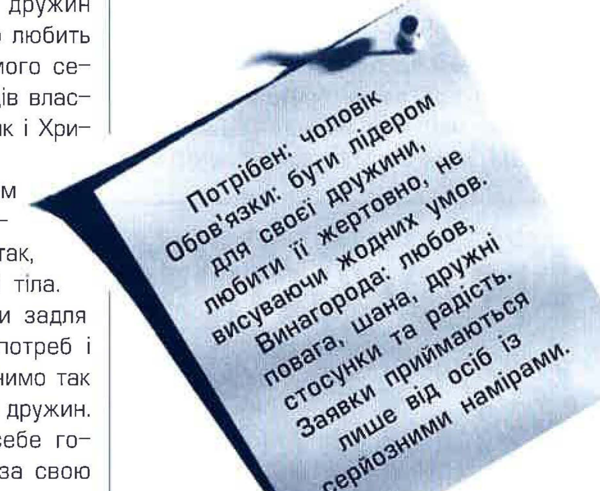
Двічі на тиждень я знаходжу час для занять спортом. Мені потрібно також допомогти своїй дружині Коллін, щоб і вона знайшла час на прогулянку чи заняття спортом. Це буде їй корисно, а те, що корисно їй, корисно і мені. Вона потрібна мені, і я хочу, щоб вона була здоровою та енергійною. Тому щоранку я готую сніданок, щоб вона могла у цей час піти на прогулянку.

Можна послужити своїй дружині, якщо, повернувшись з роботи, зайнятися дітьми, доки вона готуватиме вечерю. Використайте цей час, щоб насолодитись спілкуванням з дітьми. Не шукайте одразу газету чи пульт від телевізора — поспілкуйтеся натомість зі своєю сім'єю.

Жертовна любов — це також лагодження у квартирі речей, які потребують ремонту. Якщо ви самі не можете цього зробити, покличте когось, хто це зробить.

Якщо мийка на кухні протікає впродовж трьох років, це свідчить про те, що моя любов до дружини не досить сильна, аби вирішити цю проблему. Можливо, це не докучає мені, однак, якщо це хвилює мою дружину, через свою любов до неї я повинен полагодити мийку.

Щоб показати свою любов до дружини, можна залишити їй записку, вірш, квітку чи плитку шоколаду в такому місці, де можна легко помітити. Це не потребує значних коштів чи зусиль, однак такий вчинок рівноцінний тисячі слів любові та вдячності.

Білл та Коллін Томас живуть у Львові та здійснюють служіння в місії "Подружнє життя", яка співпрацює з місією "Україна для Христа". Вони читають лекції про подружнє життя та батьківство на всеукраїнських конференціях.

IV КОНГРЕС КИЇВЩИНИ

27 листопада 2004 р. у центральній Київській церкві "Дім Євангелія" відбувся IV конгрес євангельських християн-баптистів м. Києва та Київської області

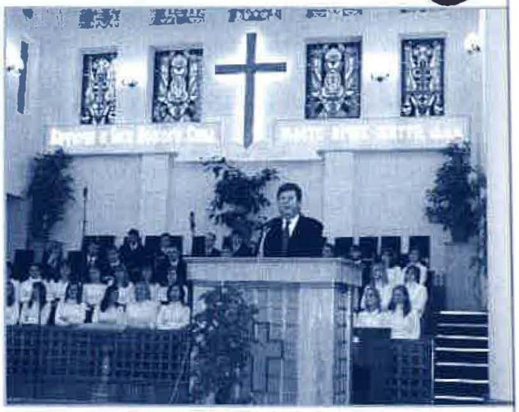
З самого ранку біля церкви "Дім Євангелія" було багатолюдно. Вулицю заповнили автомобілі; люди, більшими або меншими групами, прямували до церкви. У вестибулі брати і сестри віталися, розмовляли та розглядали літературу, що лежала на столах.

Час настав, і всі пішли до залу. Конгрес розпочався. Григорій Іванович Комендант, голова ВСО ЄХБ, привітав присутніх та оголосив тему конгресу — "Поклоніння". Потім поділився короткою, змістовною проповіддю, а наприкінці розповів про плани братства на найближчий час. Далі на всіх чекала прекрасна музична програма конгресу, брати і сестри насолодилися співом чудових солістів — Валерія Щербини та Ігоря Мельничука, а також музикою молодіжно-дитячого ансамблю скрипок із "Дому Євангелія".

Потім всіх привітав Михайло Михайлович Андрашко, голова Об'єднання церков ЄХБ м. Києва і Київської області, та представив ще одного цікавого гостя — Сергія Саннікова, відомого українського богослова. Сергій Вікторович провів невеликий семінар на тему: "Бог, Якому ми поклоняємось". Інформацію з цікавістю вислухали всі присутні — члени церков, диякони, пастори... Та на цьому сюрпризи не закінчилися, і згодом на кафедрі з'явився відомий євангеліст Віктор Гамм, який звернувся до всіх з гарячою, проникливою проповіддю. Він також розповів про плани щодо проведення у 2006 р. конгресу за участю Франкліна Грема. Всі присутні незчулися, як швидко промайнув час, і конгрес закінчився.

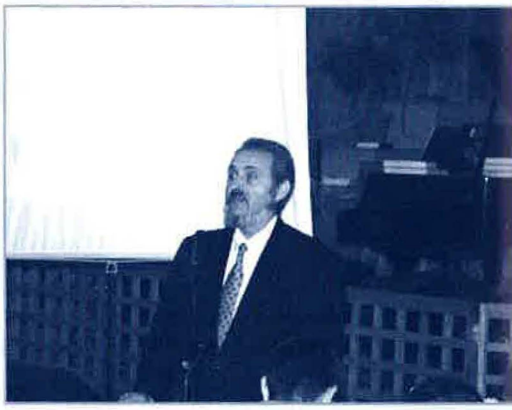
Приємно, що організатори подбали про все — і про гарну духовну та музичну програму, і про вдів служителів, які приїхали на конгрес. Алла Андрашко вручила їм подарунки від Біблійної місії. Конгрес був чудовим. Брати та сестри поїхали додому натхненними й підбадьореними.

А. Малець

Учасників конгресу вітає М.М. Андрашко - старший пресвітер по Київській області

Семінар для учасників конгресу проводить С.В. Санніков

Братні зустрічі

(Румунія)

Минулого року делегація ВСО ЄХБ у складі заступника Голови ВСО ЄХБ у Карпатському регіоні І. Романюка, ст. пресвітера Закарпатської обл. С. Немеша, директора Закарпатського регіонального коледжу І. Кондора, заступника ст. пресвітера Чернівецької обл. А. Руснака та пресвітерів Ю. Мигалка й Д. Кідеша на запрошення Румунського баптистського Союзу відвідала одну з 20 баптистських церков м. Арад (Румунія).

Ми були приємно вражені кількістю домів молитви та членів церкви в них. Та ще більше нас вразив духовний стан членів церкви, а також організаційний і адміністративний порядок у церквах та в Союзі.

Українську делегацію зустрів і гостинно приймав старший пресвітер Захарія Йоан. Зранку в суботу ми зустрілися з пресвітерами всіх церков м. Арад. Серед присутніх були Генеральний секретар Союзу баптистів Румунії Онисим Младем, ст. пресвітер Захарія Йоан, професор Християнського університету Тіті Булзан, заступник президента Союзу баптистів Віорел Юга. Під час зустрічі ми поділилися інформацією про становище українського євангельського баптистського братства в Україні, послухали братів-румунів про їхнє церковне життя, спільно розважали над Словом Божим. Закінчилася зустріч дружнім обідом — ще однією можливістю спілкування один з одним.

У неділю ми розділилися на три групи і відвідали вісім церков. Без перебільшення скажу, що отримали величезне благословіння від участі в цих церковних служіннях.

У понеділок ми відвідали найбільшу церкву в Європі в м. Ородія та Університет. Студенти зібралися в церковному приміщенні. Я мав змогу поспілкуватися з студентами, розповісти про працю Українського баптистського братства, відповів на їхні численні запитання. Під час обіду з ректором Університету, президентом Союзу баптистів Румунії Паулем Негруц ми поділилися своїми враженнями про побачене, почули грунтовну розповідь про Університет, отримали відповіді на свої запитання.

Ця поїздка була благословінням як для нас, так і для наших братів-румунів.

Ми запросили братів відвідати церкви Карпатського регіону ВСО ЄХБ, а також взяти участь у духовно збудовуючій конференції.

І. Романюк

Запорізький Біблійний Коледж

Оголошує набір студентів на 2005-2006 навчальний рік

Запорізький Біблійний Коледж — духовний навчальний заклад України, що був заснований у 1994 р. Мета коледжу — підготовка служителів для помісних церков євангельських християн-баптистів. Щорічно на денному відділенні навчається більше ста студентів.

Факультет "Церковне служіння" (2 і 4 роки)

— Протягом двох років навчання студенти вивчають богослов'я, історію церкви, методи дослідження Біблії, гомілетику й інші важливі для служителя церкви предмети.

— Після закінчення дворічної програми здібні студенти можуть продовжити навчання та отримати ступінь "Бакалавр пасторського служіння". Програма бакалавра включає обов'язкове вивчення біблійних мов.

Факультет "Християнська освіта" (2 роки)

— Мета факультету — підготовка вчителів недільних шкіл. У програму входить: поглиблене вивчення Священного Писання, методика викладання Біблії й навики спілкування.

— Факультет має денне й заочне відділення.

Музичний факультет (2 роки)

— Мета факультету — підготовка керівників церковного музичного служіння (регент хору, керівник оркестру). У програму входить вивчення таких предметів: дослідження Священного Писання, робота з хором, освоєння музичного інструменту, аранжування і гармонізація музичних творів та інші спеціальні дисципліни.

— Бажано мати початкову або середню музичну освіту (дитяча музична школа, музичні класи чи студія, самонавчання).

Факультет "Бібліотекар церкви" (2 роки за очно-заочною системою)

— Програма "Бібліотекар церкви" допоможе студентам здобути знання в області бібліотечної справи, а також поглибити знання Священного Писання.

— Програма розрахована на два роки (10 шестиденних сесій, що проходять раз на два місяці). Кожен випускник факультету отримує 300 книг для організації бібліотеки в своїй церкві.

Проживання в коледжі

Під час навчання коледж забезпечує іногородніх студентів гуртожитком і одноразовим харчуванням. До послуг студентів бібліотека, комп'ютерний клас, просторі аудиторії та кухня.

Умови прийому

— Вік абітурієнта — не молодше 18 років

— Членство в помісній церкві та досвід служіння не менше 2-х років

— Направлення на навчання від пастора церкви

За більш докладною інформацією звертатися за адресою:

Голові приймальної комісії
Запорізький Біблійний Коледж
вул. Совхозна, 38-А
м. Запоріжжя, 69050, Україна
тел./факс: (0612) 95-05-46
E-mail: zbc@zapbc.zaporizhzhe.ua

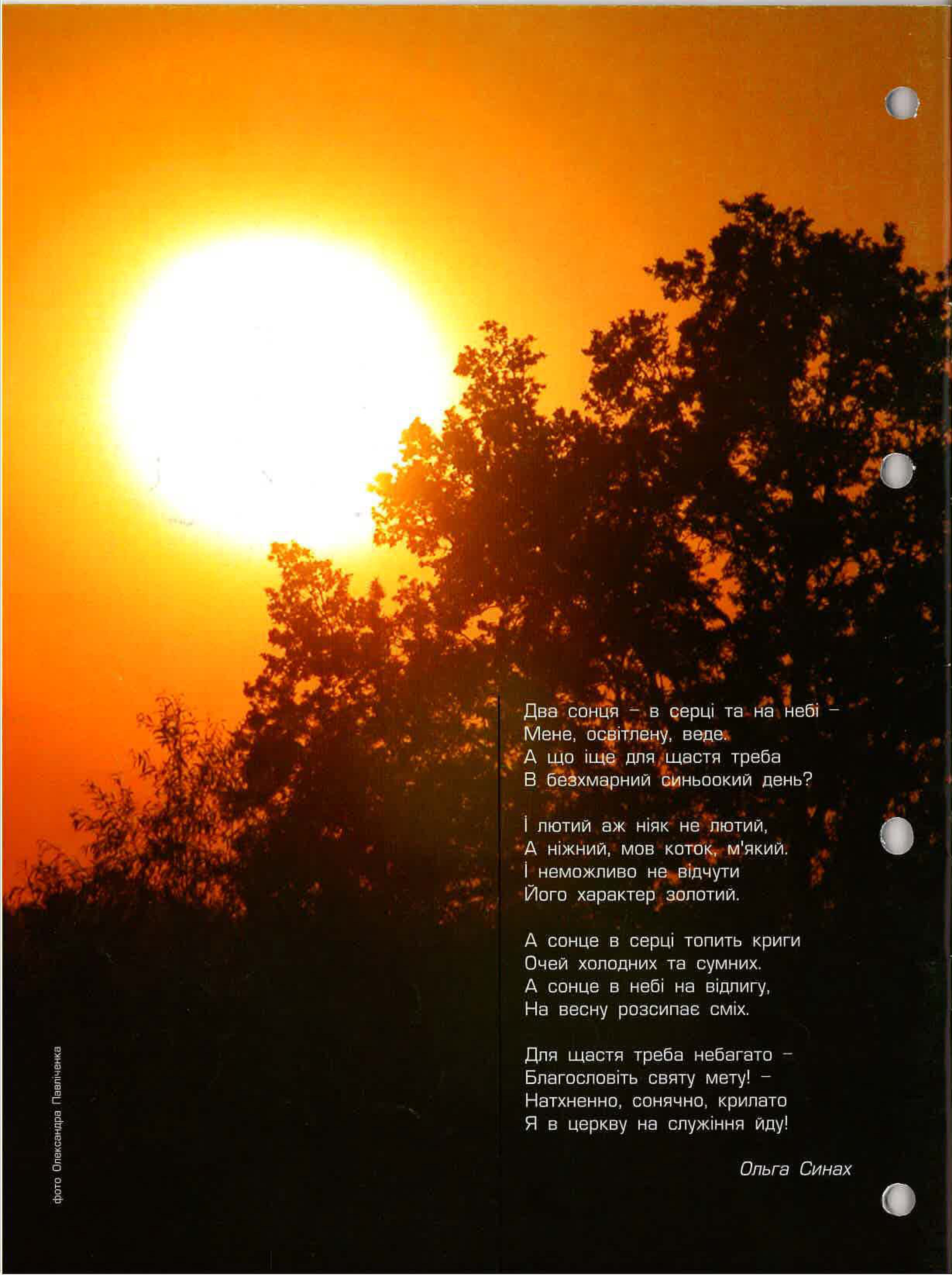

фото Олександра Павліченка

Два сонця – в серці та на небі –
Мене, освітлену, веде.
А що іще для щастя треба
В безхмарний синьоокий день?

І лютий аж ніяк не лютий,
А ніжний, мов коток, м'який.
І неможливо не відчути
Його характер золотий.

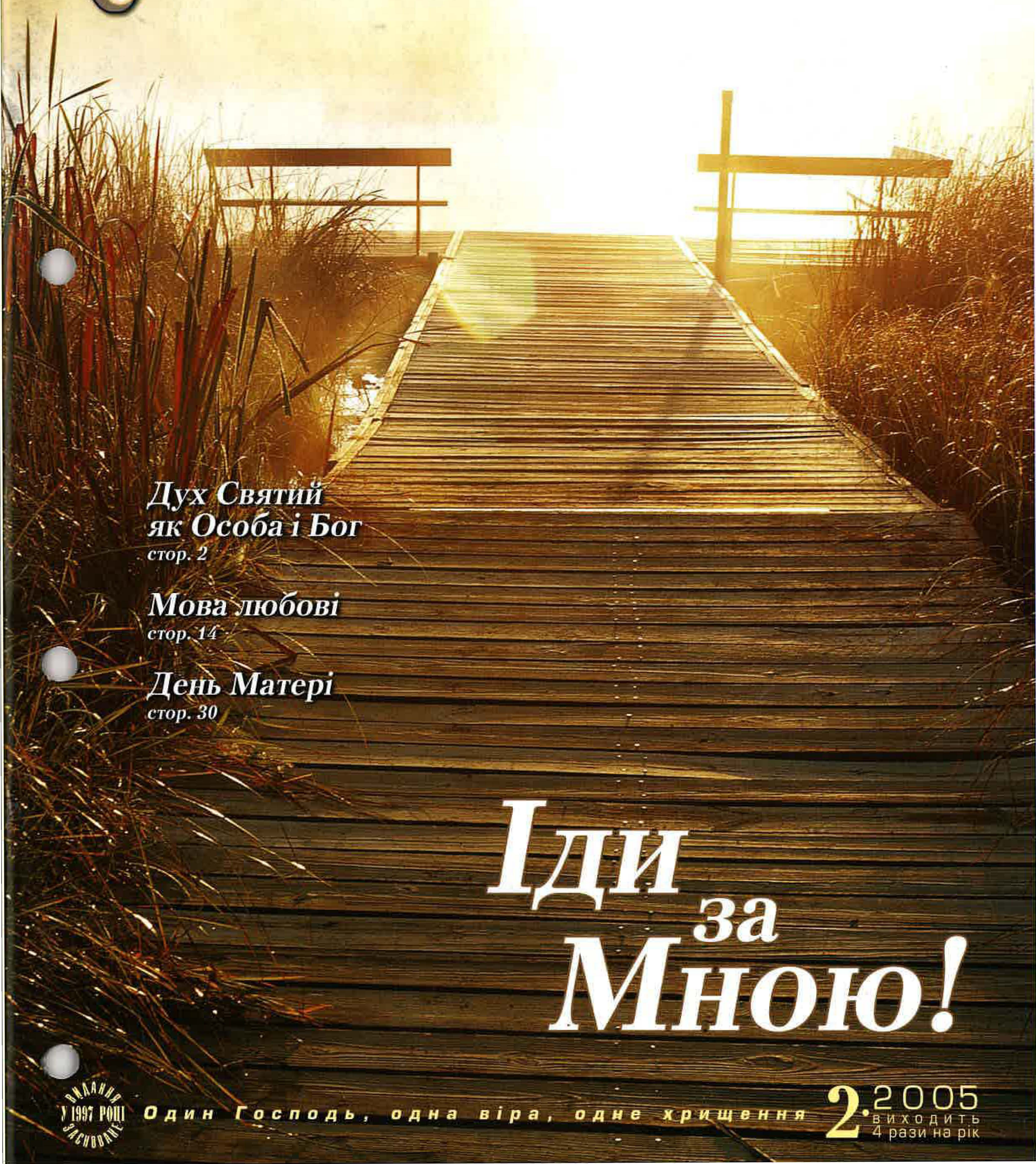
А сонце в серці топить криги
Очей холодних та сумних.
А сонце в небі на відлигу,
На весну розсипає сміх.

Для щастя треба небагато –
Благословіть святу мету! –
Натхненно, сонячно, крилато
Я в церкву на служіння йду!

Ольга Синах

Духовно-просвітницький журнал

Євангельська нива

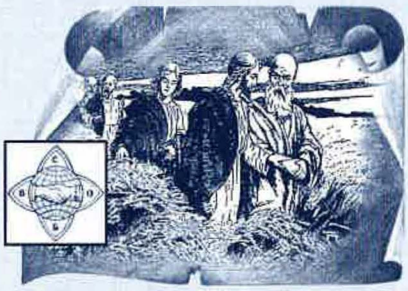
Іди за Мною!

Видання у 1997 році засноване

Один Господь, одна віра, одне хрищення

2.2005
виходить 4 рази на рік

ЄВАНГЕЛЬСЬКА НИВА

Духовно-просвітницький журнал Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

Адреса редакції:
вул. Л. Толстого, 3-Б,
Київ-4, 01004, Україна
тел. (044) 235-36-13
E-mail:evniva@i.com.ua
Адреса в Інтернеті: www.parusiya.org

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Журнал виходить чотири рази на рік

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

«Evangelical fields» magazine of All-Ukrainian Union of Assosiations of Evangelical Christians-Baptists

Надруковано з готових фотоформ релігійним товариством «Місійна книжкова фабрика «Християнське життя», вул. В. Стуса, 3. м. Луцьк, 43006, Україна, тел./факс (0332) 71-95-96

Один Господь, одна віра, одне хрищення (Еф. 4:5)

№2 (34) 2005

У номері:

стор. 6

стор. 22

стор. 14

стор. 42

макет християнского центру у м. Суми

Важливим є не те, як ми називаємось і що декларуємо, а те, ким ми є насправді. Власне, єдність, і ніщо інше, здатна номінальне Братство підняти на щабель Братерства, а щире братолюбство — міцно зцементувати його

кинув їх самотніми напризволяще, а приходив до них у гості. Подумати тільки — перші люди на землі, перша сім'я мала унікальну можливість спілкування з святим Богом! Розмова ця проходила «як повіяв денний холодок...»

І було б напевно так до сьогоднішнього дня, якби не трапилось щось трагічне і непоправне. Біблія не приховує цього від нас. Благословенна спільність, приємне спілкування, усталена єдність між Творцем і Його творінням, Богом і людиною, були порушені та розірвані. Причиною цьому став гріх, який поклав кінець такому благословенному початку. Саме з цього моменту життя людей на землі та вся історія розвитку людства пішли шкереберть.

Найбільше був опечалений тим, що трапилося, святий Господь Бог. Серце Бога-Творця сумувало з того, що така чудова ПОСУДИНА, якою були Адам і Єва, та утворена ними перша СІМ'Я зіпсувалися на «кружалі життя». Добре, що усі вони були в ру-

ках Всемогутнього Гончаря (Єр. 18:1–6). Серце доброго Бога-Отця тужило від того, що Його улюблені діти стали блудними синами і дочками. Тому, керований любов'ю до них, Він шукав шляхів, щоб знайти та навернути їх.

Кроки назустріч

Від тих прадавніх часів святий Бог всіляко намагався відновити втрачену спільність і розірвану єдність. Проте, цього зробити не вдалося жодним чином: ні потоп, ні полон, ні кари, ні визволення з них, ні Закон, ні застереження пророків ніяк не могли зупинити людей на їхніх гріховних дорогах. Проходили віки, а людство все більше віддалялося від Бога. Бували періоди, коли люди зупинялися на своїх дорогах, оглядалися довкола, каялись, наверталися, проте, потім знову і знову збочували.

Новий початок

Запанувала глибока тиша... Ніхто не наважувався порушувати її. Першим, хто наважився це зробити, як і належало, найвідважніший з усіх архангел Михаїл — гетьман війська небесного. Він сказав: із службового обов'язку я готовий виконати будь-який наказ, що буде поставлений переді мною... Але добровільно я цього зробити не можу — хто ж буде керувати легіонами війська Бога Саваота? Обізвались херувими — носії слави Божої та охоронці Ковчегу Завіту Божого на небесах: і ми не підемо — наша справа тут. Відмовились також серафими, служителі біля столу Божого: а хто без нас день і ніч співатиме «свят, свят, свят Господь Вседержитель!» ?

І раптом тишу порушив один впевнений голос: «Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!» (Євр. 10:7). Це був голос предвічного Слова, єдиного улюбленого Сина Божого. Власне, момент проголошення Ним готовності виконати волю Божу, став новим початком. У той час, коли людина, докладаючи навіть усі свої надзусилля, ніяк не могла повернутися та наблизитись до Бога, Бог вирішив Сам наблизитись до людини. Коли безуспішними виявились усі спроби Землю наблизити до Неба, Бог вирішив Небо наблизити до Землі. Для цього Син Божий змушений був стати Сином Людським: залишити славу неба, прийти в оточення грішних людей, стати «Агнцем Божим», щоб видалити першопричину конфлікту між Небом і Землею — людські гріхи.

Бог більше не захотів цілопалень і жертов тварин, якими хоч трішки загладжував провини людей. Тому для Свого Сина приготував ТІЛО, яке Він змушений був зодягнути, стати в ряди роду людського «щоб викупити підзаконних, щоб вони отримали всиновлення» (Гал. 4:5).

На небі розпочалася активна підготовка до виконання цього грандіозного плану визволення планети Земля, цієї «великої таємниці благочестя — Боговтілення» (1 Тим. 3:16).

Спочатку був посланий ангел Гавриїл у місто Назарет з Благою Вісткою до діви Марії, інший ангел — до праведного Йосипа. Був підготовлений проповідник, а також хор небесного війська для урочистого Богослужіння на Віфлеємських полях. Небо послало яскраву зорю для мудреців на Сході, відрядило ангелів-охоронців для захисту Немовляти — від мечів Ірода — та святої родини — під час втечі до Єгипту. Небо ніколи не залишало свого Посланця у час Його нелегкого служіння людям впродовж короткого життя на землі: у пустелі після перемоги над спокусами (Мт. 4:1–11), на горі Переображення (Мт. 17:1–9), у Гефсиманії перед стражданнями (Лк. 22:42–43).

Ісус сказав: «Ось іду!» — і прийшов, щоб виконати наказ Неба та волю Свого Отця. Це були кроки доброго Батька назустріч винуватій людині, а нероздільна єдність між посланцем Неба Ісусом Христом і Тим, Хто послав Його, святим небесним Богом, стали запорукою успіху Божого плану спасіння й визвольної місії Христа.

Єдність між Богом і Сином Божим, між Батьком і Сином Людським стала неперевершеним, ідеальним зразком для наслідування. Тому, закінчуючи місію, на яку Він добровільно погодився, Ісус у Своїй первосвященничій молитві молиться:

- За учнів (вірші 9–19), тобто за тих, хто має продовжити Його справу на землі (Апостолів)
- За всіх послідовників (вірш 20) — тих, хто повірить словам апостолів і понесе Євангеліє «аж до краю землі».

І що найцінніше — Ісус молиться

- За єдність віруючих усіх поколінь (вірші 21–23) — «щоб БУЛИ ВСІ ОДНО!»

Для того, щоб відновити втрачену єдність, необхідно зробити рішучі кроки назустріч. Сильніший завжди робить їх першим, крокуючи назустріч винуватому.

Зразок єдності

«... як ТИ, Отче, в Мені, а Я у Тобі...»

На нашій землі сталася епохальна подія, яка ознаменувала собою новий початок — початок Нової Ери. Відвічне Слово, яке «споконвіку було в Бога», в особі Божого Сина, прийшло на землю, «сталося тілом», щоб пробувати поміж людей, повне благодаті та правди і, найважливіше, що «в Ньому було життя, а життя було світлом для людей». Життя Ісуса Христа стало зразком, еталоном для наслідування усім людям. Особливо цінним є те, що це Світло засяяло у темряві, і ця непроглядна темрява гріха не могла охопити і перемогти Його. Адже над землею зійшло «Сонце Правди», щоб у Його променях знайшло уздоровлення хворе людство. Сила цих променів була у непорушній єдності між Отцем і Сином Його. Бо й справді — між Отцем, що на небі і Сином, що на землі, була повна узгодженість, одностайність і гармонія. Чи буває щось подібне, коли сини залишають батьківську домівку і опиняються у «вільному світі» серед всіляких спокус, поза колом батьківського нагляду та впливу?! Ісус же, коли залишив безгрішне небо і прийшов на грішну землю, не відірвався від Свого Отця, а був із Ним одно.

Ось кілька фрагментів цієї зразкової єдності. Їх виділяє Сам Ісус у Своїй

взагалі. Боятися Бога — означає, мати священний трепет благоговіння, глибоку повагу та пошану перед своїм Творцем, Владикою та Викупителем. Правильно орієнтований страх — страх Божий — дозволяє правильно розставити пріоритети (тобто визначити головне і другорядне), дає єдино вірну точку зору на життя, світ і все, що відбувається.

Більш того, страх Божий — єдиний засіб чинити опір та запобігти всім іншим страхам, в тому числі страху людей, їхніх суджень чи погроз. За словами Освальда Чамберса, «страх Божий добрий тим, що коли ви боїтеся Бога, то вже більше нічого не боїтеся, тоді ж коли ви не боїтеся Бога, то боїтеся всього іншого».

Було б нечесно сказати, що як віруючі, ми зовсім не відаємо страху. Хочемо ми того чи ні, нерідко трапляються обставини, коли страх супроводжує нас. Ап. Павло пише в Другому посланні до коринтян: «Коли ми прийшли в Македонію, тіло наше не мало спочинку ніякого, у всьому бідуючи: назовні бої, страхіття всередині» (7:5). Смертельно налякані були несподіваною бурею й учні Ісуса. Але коли Він заспокоїв вітер, вони «налякалися страхом великим, і говорили один до одного: Хто ж це такий, що вітер і море слухняні Йому?» (Мр. 4:39:41). Це відомий феномен витіснення меншого страху більшим, коли страх чогось більш небезпечного, більш значного витісняє всі інші. Учні забули про небезпеку, тому що налякалися перед Богом. Вони побачили могутність і владу Ісуса Христа. Тож коли стає страшно, ми повинні поставити собі запитання й пригадати, хто з нами в човні, з ким ми подорожуємо і куди. Століття християнського історичного досвіду дають нам тверді засади віри в ефективність цього засобу.

Якщо ми будемо боятися людей, нам не уникнути поразки та ганьби, а покладаючись на Боже провидіння, ми ніколи не помилимося. Господь знає, як потурбуватися про нас, як підтримати нас у скрутну хвилину. І тому, якщо вас страхом примушують стати на бік неправди, загрожуючи розправою, пригадайте, як страждали за правду наш Спаситель, Його апостоли та тисячі й тисячі наших братів і сестер. Сам Бог називає їх блаженними: «Коли ви за правду й страждаєте, то ви блаженні! А їхнього страху не бійтеся, і не тривожтеся!» (1 Пет. 3:14). «І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може, — сказав Господь Ісус, — але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занапастити в геєнні» (Мт. 10:28).

Страх мучить багатьох керівників у нашій країні, тому що вони не мають страху Божого, не керують праведно, як заповів Бог: «Пануючий серед людей, справедливий панує у Божім страху!» (2 Цар. 23:3). Неможливо мати спокій і задоволення, якщо, не боячись Бога, грабувати свій народ. Неємія мав благословіння, тому що боявся Господа та турбувався про народ Божий: «А намісники попередні, що були передо мною, чинили тяжке над народом, і брали від них хлібом та вином одного дня сорок шеклів срібла; також їхні слуги панували над народом. А я не робив так через страх Божий» (Неєм. 5:15).

> *Людям властиво постійно чого-небудь боятися: невідомості, думки оточуючих, майбутньої великої праці, своєї неспроможності в чомусь. Страшно запізнитися, страшно не досягнути...*

Страх Божий має незаперечні переваги перед усіма іншими страхами, котрими повний світ: погляньте лишень на оформлення відеокасет з фільмами жахів, де експлуатується людський острах, — від них віє мороком та нечистотою. А «Страх Господа чистий, він навіки стоїть» (Пс. 18:10). Страх та тривоги перед лицем невідомості знесилюють людину, сприяють передчасному старінню, позбавляють сили та здоров'я, а «Страх Господній примножує днів, а роки безбожних вкоротяться» (Прип. 10:27). Страх паралізує, робить беззахисним найсильнішого, безпорадним — наймайстернішого, а «У Господньому страхові сильна надія, і Він пристановище дітям Своїм» (Прип. 14:26). Ісус Христос сказав, що прийде час, коли страх оволодіє світом настільки, що «люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на ввесь світ, бо сили небесні порушаться» (Лк. 21:26).

Якщо ми, віруючі, не підкоряємося Божій волі й шукаємо свого, страхи світу можуть оволодіти й нами. І хоча у віруючих людей вірогідність спокуситися грубими гріхами менша, однак нестриманість, ненаситність у бажаннях, прагнення володіти власністю можуть обернутися в нашому житті непевністю та страхом за майбутнє. Недаремно Соломон попереджав: «Ліпше мале у Господньому страху, ані ж скарб великий, та тривога при тому» (Прип. 15:16).

Якщо ми, як лагідні діти, будемо завжди з благоговійним трепетом дивитися на свого Небесного Отця, питати Його волі, шукати Його настанови, ми ніколи не будемо жити в страхах людей, що не знають Бога. Він обіцяв, що ніколи не покине нас у життєвій боротьбі. «Отож, мої любі, мавши ці обітниці, очистьмо себе від усякої нечистоти тіла та духа, і творімо святиню у Божім страху!» (2 Кор. 7:1). ■

Анатолій Прокопчук — пастор-учитель, магістр богослов'я, ректор Київської богословської семінарії

Молитва Первосвященика

Володимир Матвіїв

ІСНУЮТЬ ТРИ СЛОВА, ЯКІ ЯКНАЙКРАЩЕ ОКРЕСЛЮЮТЬ СПІЛЬНОТУ, ДО ЯКОЇ МИ НАЛЕЖИМО Й ЯКУ УТВОРЮЄМО БРАТСТВО — ЦЕ ТЕ, ХТО МИ Є ЗА НАЗВОЮ: МИ БРАТИ (МТ. 23:8-10); БРАТЕРСТВО — ЦЕ ТЕ, ЯКІ МИ Є ЗА СУТНІСТЮ: МИ ЄДИНІ (ЄФ. 3:4-10); БРАТОЛЮБСТВО — ЦЕ ТЕ, В ЧОМУ МИ ПОСТІЙНО ПОВИННІ ПРОБУВАТИ (ЄВР. 1:31; 1 ІН. 3:18). ЦИМ ТРЬОМ ВИЗНАЧАЛЬНИМ СЛОВАМ ВІДПОВІДАЄ ЩЕ «ТРІЙКА» СЛІВ: СПІЛЬНОТА-СПІЛЬНІСТЬ-СПІЛКУВАННЯ, А ТАКОЖ ЄДНІСТЬ ТА ЄДНАННЯ

З них випливає важливий висновок:

БРАТСТВО — це фізична спільнота віруючих людей, яких об'єднує єдність віри, поглядів, напрямків.

БРАТЕРСТВО — це духовна спільність народжених згори людей, між якими існує єдність Духа.

БРАТОЛЮБСТВО — це спілкування та духовне єднання, що покликані міцно поєднати їх в одне ціле — Церкву

Важливим є не те, як ми називаємось і що декларуємо, а те, ким ми є насправді. Власне, єдність, і ніщо інше, здатна номінальне братство підняти на щабель братерства, а щире братолюбство — міцно зцементувати його. Саме цій актуальній темі сьогодення присвячуються мої роздуми.

Буває єдність національна, партійна, політична, державна. Проте, усі вони є умовними, нестійкими, короткотривалими, і якесь незначне непорозуміння може їх легко порушити і навіть знівечити. Часто стає надзвичайно важко, а деколи просто неможливо їх відновити. Таке трапилося і на світанку життя людства на землі.

Кінець благословенного початку

Перші сторінки Біблії розповідають, що «на початку Бог створив небо і землю», створив усе бездоганним і досконалим. Кожен із шести днів творіння закінчувався чудовим резюме: «І бачив Бог, що добре воно». Вінцем Божого творіння була Людина — Адам і Єва, яких Бог поєднав в одну родину та благословив. Більше того — Бог подбав про їхній добробут: «Насадив рай в Едені на сході», який омивався річками, а його надра заховували і золото, і дорогоцінне каміння. У такому затишному райському куточку Бог поселив першу сім'ю, щоб вона там жила, його доглядала та оберігала. Особливо цінним було те, що Господь Бог не п...

«Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий».

(б) Хрещений Духом Святим:
Лк. 3:21-22 — «Дух Святий злинув на Нього».

(в) Ходив у Дусі:
Лк. 4:14 — «У силі Духа вернувся до Галілеї».

(г) Діяв Духом:
Мт. 12:28 — «Духом Божим виганяю Я демонів».

2. Дух Святий і учні Христа.

(а) Вони були народжені від Духа:
Ін. 1:12-13 — «Його прийняли ... народились від Бога».
Ін. 3:3-5 — «Коли хто не народиться згори ... Духа».
Ін. 3:6 — «Уродилося з Духа».
1 Ін. 5:1 — «Кожен, хто вірує, що Ісус то Христос, той родився від Бога».
Мт. 16:15-16 — «Ти Христос, Син Бога Живого».

(б) Учням було обіцяно Духа за їхнім проханням:
Лк. 11:13 — «Подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього».

Немає жодного доказу, що будь-хто з учнів діяв згідно з цією обітницею.

(в) Через те, що вони не просили, то Христос обіцяв Сам просити за них:
Ін. 14:16-17 — «І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, ... Духа правди».

(г) Дух був відкритий учням.
- Як тоді з ними:
  Ін. 14:17 — «При вас перебуває».
- Як — в них:
  Ін. 14:17 — «В вас буде»
- Як Той, що на них знаходиться:
  Лк. 24:49 — «На вас»
- Після Його воскресіння Він вселив Духа в них:
  Ін. 20:22 — «Прийміть».

3. Дух Святий і грішники.

(а) Викриває у гріху невір'я:
Ін. 16:7-9 — «Що не вірують у Мене».

(б) Про праведність у Христі та через Христа:
Ін. 16:10 з Рим. 3:21-22.

(в) Про неминучий суд:
Ін. 16:11 з Ін. 5:27; Дії 17:31; Об. 20:11-15.

Дух Святий з часу П'ятидесятниці

Обітниці Христа щодо зішестя Духа були виконані в П'ятидесятницю (Дії 1:4-5; 2:1-4), і обітниці щодо дії Духа безупинно здійснювалися весь час після П'ятидесятниці.

1. Дух Святий і Церква.

Церква збудовується через Духа Святого:
1 Кор. 12:13 — «Одним Духом охрищені в тіло одне».
Дії 2:44 — «А всі віруючі були вкупі».
Дії 2:47 — «І щоденно до Церкви Господь додавав тих, що спасалися».

Церква є тіло, подібне до людського (1 Кор. 12:12), що складається з «багатьох» членів, які усі разом складають «одне тіло». Це тіло називається «Христом» (1 Кор. 12:12), «Новим чоловіком» (Еф. 2:14-15). І це Тіло, що таким чином утворене з віруючих, є храмом (порівняйте Ін. 2:21) та «Духом на оселю Божу» (Еф. 2:22).

2. Дух Святий і віруючі з часу П'ятидесятниці.

(а) Кожен віруючий хрещений Духом Святим:
Дії 2:3 — «На кожному з них по одному осів».
Дії 2:4 — «Усі ж вони сповнились».1
Кор. 12:13 — «Всі ми напоєні Духом одним».
Еф. 1:13 — «Запечатані стали Святим Духом обітниці».

(б) У кожній віруючій людині перебуває Дух Святий:
Рим. 8:9 — «Хто не має Христового Духа, той не Його».
1 Кор. 6:19 — «Ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте».

(в) Та не кожен віруючий наповнений Духом Святим:
Еф. 5:18 — «Але краще наповнюйтесь Духом».

Сила та благословіння приходять від наповнення Духом. Дві наступні умови необхідні для наповнення Духом: «Не засмучуйте» (Еф. 4:30-32), «Духа не вгашайте» (1 Сол. 5:19).

Дія Духа

1. По відношенню до світу:
Ін. 14:17 — «Що Його світ прийняти не може».
Ін. 16:8-9 — «Світові виявить про гріх, ... що не вірують у Мене».

2. У віруючій людині.

(а) Як грішник, Він був викритий Духом:
Ін. 16:8-9 — «Про гріх, ... що не вірують у Мене».

(б) Коли він повірив у Христа, то був народжений від Духа:
Ін. 3:5-6 — «Уродилося з Духа».

(в) Через Духа він отримав перемогу над собою:
Рим. 8:2 — «закон духа життя в Христі Ісусі визволив мене».
Рим. 8:13 — «Духом умертвляєте».
Гал. 5:16-18 — «ходіть за духом, і не вчините... бо» і т.д.

(г) Робить реальним як Христа, так і Його благословіння:
Гал. 4:6 — «Духа ... що викликує: Авва, Отче».
Ін. 14:26 — «Пригадає вам усе».
Ін. 16:13 — «Попровадить до цілої правди».
Ін. 16:14 — «Він візьме з Мого та й вам сповістить».

(д) Дає справжній християнський досвід:
Рим. 14:17 — «Праведність, і мир, і радість у Дусі Святім».
Рим. 8:5-6 — «Думка духовна життя та мир».
Рим. 15:13 — «Щоб ви збагатились надією, силою Духа Святого».
Гал. 5:22-23 — «Плід духа».

(е) Він сповнює віруючу людину силою (Дії 1:8), керує (Дії 16:7-9) і дає духовні дари (1 Кор. 12:4-7).

Кого боятися?

Анатолій Прокопчук

Бояться всі: і прості люди, і найвпливовіші. Бояться, незважаючи на те, що, як зазначає популярний нині письменник Дейл Карнегі в книзі «Як припинити хвилюватися і почати жити», приблизно 90 відсотків того, чого люди бояться, так ніколи й не трапляється, а решта 10, навіть якщо й трапляється, все одно знаходиться практично поза їхнім контролем

Страх — тривожне почуття, яке виникає при реальній чи уявній небезпеці. Ця емоція виконує функцію попередження про небезпеку, але вона втрачає свої корисні властивості, коли ми дозволяємо їй контролювати нас. Різні види страху (фобії) здатні відволікати й заплутувати нас, а їх, за моїми спостереженнями, існує понад 600, починаючи від страху перед павуками до страху висоти, бідності, раптового нещастя тощо.

«Де є страх, там не може бути мудрості,» — сказав ранній християнський письменник Лактаній. Справді, у стані страху людина легко здійснює невиважені, часто небезпечні вчинки. Сильний страх спотворює дійсність. У народі кажуть: хто боїться, у того в очах двоїться. Налякавшись, ізраїльтяни втратили всі свої орієнтири: «І пустили вони між Ізраїлевими синами злу вістку про той Край... говорячи: ...народ, що ми бачили... люди високі на зріст. І там ми бачили велетнів, синів Енака, з роду велетнів, і були ми в своїх очах немов та сарана, і такими були ми і в їхніх очах. І зняла зойк уся та громада, та й заголосила. І плакав народ той тієї ночі» (Чис. 13:33-34-14:1). Швидко забули вони великі діла Божі в Єгипті, забули про всемогутність Творця неба та землі і тим самим прирекли своє покоління на сорокарічне блукання по пустелі та вимирання.

Такого роду страх шкідливий тому, що замість того, щоб щось робити, крок за кроком просуватися вперед, людина, заглиблена в думки про свою обмеженість та страхи, даремно гає час. Якщо ми надто боїмося того, що скажуть про нас або що з нами буде, то почуваємося, наче птах, який потрапив у тенета. Ми не зможемо ні нормально жити, ні тим більш звершувати служіння в церкві, тому що воно вимагає особливої мужності та незалежності від людської думки. (Це не означає, що ми не повинні рахуватися з думкою своїх братів та сестер по вірі, але мотивом наших рішень та дій не можуть бути страх чи побоювання: «Страх перед людиною пастку дає, хто ж надію складає на Господа, буде безпечний» (Прип. 29:25).

Звісно, людям є чого боятися: життя та здоров'я є дуже нестійкими, тому все, що лякає, привертає до себе особливу увагу (наприклад, страшні новини). І цей страх повсюди використовується з метою наживи: ворожками, віщунами та розповсюджувачами різних товарів; не гребують ним і політики. Всі вони застерігають нас від майбутніх небезпек та нещасть, і кожний пропонує свій надійний рецепт від будь-якої напасті, звичайно, не безкоштовно. Але Бог вчить нас іншому: «Не кажіть 'змова' на все, на що каже змова цей народ, і не бійтесь того, чого він боїться, і не лякайтеся! Господа Саваота Його свято шануйте, і Його вам боятись, Його вам лякатись!» (Іс. 8:12-13). Людські погрози не вічні, справді страшним є лише розділення з Богом, страшний Його вирок.

Слова «Його вам боятись» підводять нас до того, що існує страх, котрий людині знати необхідно. Це — страх Божий. Він має зовсім інше джерело, ніж страхи, про які говорилося перед цим. Біблія говорить: «Страх Господній початок премудрости, а пізнання Святого це розум» (Прип. 9:10). Чому ж саме «страх Господній», а не духовна освіта, християнський досвід або настанови мудрих? Чим він відрізняється від інших видів страху? Чому вони не додають нам мудрості та знання?

Справа в тому, що Бог — єдиний істинний та абсолютний авторитет у нашому житті та й будь-якому бу...

«Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив»
Ін. 14:26

Улюблені у Христі брати та сестри!

Щиро вітаю Вас зі святом Трійці — днем зішестя Святого Духа на Церкву!

День П'ятидесятниці став початком історії Церкви. Дух Святий оселився в серцях дітей Божих, охрестивши усіх віруючих в одне тіло і сповнивши їх силою для того, щоб були свідками нашого Спасителя. У цей день виконалася велика обітниця Ісуса Христа: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Христос не тільки дав Велике Доручення Святій Церкві (Мт. 28:19-20), але й наділив її силою Духа Святого для здійснення цього важливого служіння.

Дух Святий зійшов з небес для того, щоб звіщати про великі діла Божі, для кожного його «власною мовою» (Дії 2:8).

Тільки сповнені силою Духа Святого можуть підносити свій голос для проповіді Доброї Новини. Тільки сповнені Духом Святим можуть зміцнювати єдність Церкви, «зберігати єдність духа в союзі миру» (Еф. 4:3).

Слово Боже закликає нас сповнюватися Духом (Еф. 5:18), щоб бути правдивими свідками Христа, щоб наше життя було святе та благочестиве.

Сьогодні Дух Святий невтомно працює над серцем кожної людини, адже саме Він спонукує її до усвідомлення свого гріховного становища та необхідності покаяння.

Наша молитва, щоб праця Духа Святого продовжувалася і серед нашого народу, який став на шлях духовного відродження. Ми, як діти Божі, завжди виявляємо готовність до тієї співпраці, щоб нам не вгашати Духа (1 Сол. 5:19), а навпаки, служити Господеві (Рим. 12:11) і палати Духом.

Молімося за Братство і за єдність у наших церквах, за наш народ!

Нехай Бог благословить Вас.

«Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога й Отця, і причастя Святого Духа нехай буде зо всіма вами! Амінь» (2 Кор. 13:13).

З братньою любов'ю,
Григорій Комендант

Дух Святий як Особа і Бог

Не можна оцінити важливості для віруючої людини життя у правильних стосунках з Духом Святим. Як спасіння тільки через Христа, так зростання, благословіння, перемога й сила через Святого Духа. Ми живемо в період Духа Святого, а тому дуже важливо для нас знати вчення про Нього.

1. Дух Святий є Особою

Те, що Дух Святий є Особою, а не просто впливом, — бачимо з будь-якого тексту щодо Нього.

Досить подати декілька місць для ілюстрації цього.

1. Слова, що використовуються для означення тих чи інших осіб, використовуються і щодо Духа Святого. Два добре відомих місця повністю ілюструють цю істину:
   Ін. 14:16-17, 26 — У цих віршах слова «Він» і «Його» щодо Духа Святого використано шість разів.
   Ін. 16:7-8; 13-15 — «Він Дух Правди», «Утішитель».
2. З того, що було сказано про дії людських істот, витікає, що Дух Святий є Особою:
   Мт. 12:31 — «Богозневага на Духа не проститься».
   Еф. 4:30 — «І не засмучуйте Духа Святого Божого»;
   Євр. 10:29 — «Духа благодаті зневажив».
3. Про Духа Святого сказано, що Він звершує дії, які були б неможливими для простого впливу:
   Ін. 3:6 — «Що ж уродилося з Духа є дух».
   Ін. 14:26 — «Той навчить вас усього».
   Дії 8:29 — «Дух до Пилипа промовив».
   Дії 16:6-7 — «Та їм не дозволив Дух Ісусів».
   Рим. 8:26 — «Дух допомагає нам».

2. Дух Святий є Божественною Особою; у власному розумінні — Богом

1. Він називається Богом.
   Порівняйте Іс. 6:9 з Діями 28:25-26; Єр. 31:33-36; «Каже Господь» — з Євр. 10:15-16 — «Свідкує ж і Дух Святий нам»; 2 Кор 3:18 з Діями 5:3-4 — «Чого сатана твоє серце наповнив, щоб ти Духу Святому неправду сказав», «Ти ... неправду сказав... Богові».
2. Священне Писання приписує Духу Святому Божественні властивості: всюдисутність, всевідання, всемогутність і святість:
   Пс. 138:7-10 — «Куди я від Духа Твого піду».
   Йов 26:13 — «Своїм Духом Він небо прикрасив».
   1 Кор. 2:9-11 — «Усе бо досліджує Дух, ... знає».
   Євр. 9:14 — «Святим Духом».
   Мт. 28:19 — «Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа».
3. Він представлений як вершитель справ, що можливі лише Богові.
   Усі місця, що вказані в пункті 2-му, доводять цю істину. Дивіться також : Йов 33:4 — «Дух Божий мене учинив».
   Пс. 103:30 — «Посилаєш Ти духа Свого вони творяться».
   1 Кор. 6:11 — «Духом нашого Бога».
   2 Пет. 1:21 — «Проваджені Духом Святим».
   Дії 1:16 — «Дух Святий був прорік».
   Лк. 12:11-12 — «Дух бо Святий вас навчить».
   1 Кор. 12:8-11 — «Уділяючи кожному осібно, як Він хоче».

Дух Святий у Старому Завіті

Біблійне об'явлення про Духа Святого поступово розкривається.

1. У Старому Завіті Дух Святий розкритий так:
   (а) Той, що був Співучасником у творінні:
   Бут. 1:2 «Дух Божий ширяв».
   Бут. 1:26 — «Створімо».
   Йов 26:13 — «Своїм Духом».
   (б) Той, що бореться з людьми: Бут. 6:3 — «Не буде Мій Дух перемагатися в людині навіки» (в англ. та франц. перекладах замість слова «перемагатися» стоїть «боротися»).
   (в) Той, що освячує — Йов 32:8; Пр. 20:27.
   (г) Той, що наділяє мистецтвом — Вих. 31:2-5.
   (д) Той, що дає фізичну силу — Суд. 14:6.
   (е) Той, що дає духовну силу слугам Божим — Вих. 28:3; Вих. 31:3; Чис. 11:25-29; Суд. 11:29; 14:6, 9, 15, 14; 2 Цар. 23:2; 2 Пет. 1:21.

Треба зауважити, що у Старому Завіті Дух Святий виявлявся у вільних і незалежних діях. Він сходив на кого хотів. Не було ще відкрито шляху, за допомогою якого кожен ізраїльтянин міг би отримати Духа Святого, як у наш час, коли Дух Святий живе у кожній віруючій людині. Це почалося після воскресіння Христа. Старий Завіт має тільки обітниці, що у майбутньому Дух буде вилитий на всяке тіло (Йоїл 2:27). Здійснення цієї обітниці почалося після П'ятидесятниці (Дії 2:16-28).

Дух Святий у Євангеліях

У Євангеліях Дух Святий відкритий трояко:

1. Дух Святий і Христос.
   (а) Зачатий через Духа Святого: Лк. 1:31 — «Зачнеш ... Ісус». Лк. 1:35

молитві в єрусалимській світлиці. Вони дуже важливі й сьогодні для нас, бо є тими стовпами, на яких повинна будуватися наша єдність. Ось вони:

«Я прославив ТЕБЕ на землі» (вірш 4). Прославляти ім'я Боже на небі, де всі прославляють ім'я живого та святого Бога — це одна справа. Цьому сприяє багато факторів: і контингент небожителів (ангели, архангели, херувими, серафими, сили, легіони війська небесного тощо) і та чудова атмосфера, що благотворно впливає і заохочує до прославлення. Але тут на землі інше оточення (лицеміри, злодії, вбивці, обманщики — словом грішники), зовсім невідповідна атмосфера... Здається, що в таких умовах неможливо прославляти ім'я Боже. Так, неможливо це робити, проте, не Богу, а «Ісус Христос це правдивий Бог» (1 Ін. 5:20) і Йому це вдалося на землі, адже Він не шукав слави Своєї, слави для Себе, але слави для Свого Отця, з Яким був єдиним, а Той у свою чергу не залишав Його. Це розуміння повинно заохотити кожного з дітей Божих думати та дбати, щоб «усе, що робимо словом чи ділом» принесло славу не нам, а йменню нашого Бога.

«Довершив Я те ДІЛО, ЩО ТИ ДАВ» (вірш 4). Звісно, що Ісус Христос прийшов із неба на землю, щоб виконати волю Свого Отця. Кожне слово, яке Він промовляв на землі, говорив не Сам від Себе, не те, що Сам хотів, а те, що чув від Отця, все, що Він звелів Йому. Про кожне діло, яке чинив, Ісус говорив: «ті справи... що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мене послав!» (Ін. 5:36) і дуже хотів, щоб люди повірили, якщо не словам, то хоча б ділам Його.

Одного разу Ісус сказав: «Отець Мій працює аж досі, працюю і Я» (Ін. 5:17), хоч знаємо ціною яких зусиль дісталось Йому кожне діло та кожне слово. Адже тут, на нашій землі, всі обставини й усі люди були налаштовані проти, бо «більше полюбили темряву, ніж світло». І за таких обставин Ісус довершив головне діло Отця — діло викуплення людства від загибелі. Цій святій справі Свого Отця Ісус присвятив три десятки років Свого життя на землі перед служінням, три яскравих роки служіння людям і три славні Голгофські години. Справді — «ЙОГО ДІЛО краса та величність!» (Пс. 110:3)

«Я ІМ'Я ТВОЄ виявив людям» (вірш 6). Від тих прадавніх часів, коли людина втратила блаженну можливість живого спілкування з Богом, позбулася чудового райського місця, звернула на манівці і плутаними дорогами гріха далеко відійшла від Бога, вона забула Його праведне ім'я. І Бог попустив людям ходити кривими стежками, проте не залишив їх без свідчення, чи не відчують Його, не пригадають, не навернуться (Дії 14:16-17). Ім'я Бога-Творця люди ще смутно пам'ятали, визнавали, але насправді Христос змушений був констатувати, що їхнім батьком став інший (диявол), і вони чинять його волю. Тому Ісус повинен був не тільки пригадати їм забуте ними ім'я Бога-Отця, явити Його батьківську турботу, ласку, любов, але й звільнити з полону ненависного «вітчима» та повернути у сім'ю дітей Божих.

І це Йому вдалося! Ми знаємо, якою ціною. Тому вчинок Ісуса став подвигом у віках. А сталося це завдяки тому, що між Отцем і Сином біла непорушна єдність. Більше того, — вони були ОДНО! Подвиг Його став прикладом для всіх людей на всі покоління.

«Я їм дав ТВОЄ СЛОВО...» (вірші 8 і 14). Зразок єдності Ісуса зі Своїм Отцем був би неповним, а Його місія була б неоціненою та забутою, якби Він не передав людям Слово Свого Отця. Явити людям Ім'я Боже — добре, виконати Його діло і цим прославити ім'я Боже на землі — чудово. Але це було б надбанням лише тих небагатьох людей, які жили у той час на землі. І тільки завдяки виконанню Ісусом четвертого пункту цієї величної Програми Неба воно стало надбанням багатьох поколінь людей впродовж уже двох тисяч років.

Умови єдності

«Щоб ОДНО були в НАС»

Ми розглянули ідеальний зразок єдності Ісуса Христа із Отцем Небесним. Тепер поміркуємо над

> ***Важливо визнати, наскільки чудовою, бездоганною та вартою наслідування є послідовність передачі слова Божого: ТИ — дав Мені, Я — дав їм, ВОНИ — прийняли, зрозуміли правдиво й увірували***

УМОВАМИ нашої єдності з Ісусом Христом.

- ВИ — БРАТИ Мої, якщо виконуєте волю Отця Мого Небесного (Мт. 12:46:50)
- ВИ — УЧНІ Мої, якщо пробуваєте в Слові Моїм та маєте любов між собою (Ін. 8:31-32; 13:35)
- ВИ — ДРУЗІ Мої, якщо виконуєте те, що Я заповідав вам (Ін. 15:12-17)
- ВИ — СВІДКИ Мої, якщо зодягнені силою згори (Дії 1:4-8)
- МИ — ЛИСТ Христів, якщо люди читають наше життя та впізнають у ньому Христа (2 Кор. 3:3)
- МИ — ЗАПАШНІСТЬ Христова, якщо розповсюджуємо запашність життя (2 Кор. 2:15-16)
- МИ — ПОСЛИ Христові, якщо вірно представляємо справу примирення з Богом (2 Кор. 5:20)

Маленьке слово «якщо», а так багато важить і так багато від нього залежить. Між Отцем і Сином його не-

має — єдність між ними безумовна. Наша ж єдність з Христом побудована на умовах, які ми повинні виконувати.

Мета єдності

Мета єдності — потрійна:

ЩОБ увірував світ (вірш 21)

Церква Христова завжди була сильна єдністю. Завдяки єдності вона була і є непереможною. Більше того, єдність була силою, яка перемагала світ.

- «Радість у Господі — сила» (Неєм. 8:10)
- «Господь — сила моя і щит» (Пс. 27:7)
- «Євангелія — сила Божа...» (Рим. 1:16)
- «Перемога, що світ перемогла — це віра наша» (1 Ін. 5:4)

> ***Він блудних синів і дочок простив, виправдав і привів у присутність Отця для всиновлення. Грішник став сином (Гал. 4:3-5)***

ЩОБ були досконалі (вірш 23)

Церква Христова завжди була сильна любов'ю:

- Любов'ю до Бога (Повт. Зак. 6:5)
- Любов'ю до ближніх (Лев. 19:18)
- Любов'ю до ворогів (Мт. 5:44) (Кол. 3:14)

А «любов — це союз досконалості» Таку досконалу любов, Божу любов, приніс Ісус Христос із неба на землю, показав на ділі. Ця любов вилилась у серця наші Духом Святим і робить нас досконалими.

ЩОБ були там, де Я (вірш 24)

Церква Христова зараз на землі для того

- Щоб повірив світ через проповідь Євангелії, яка є силою Божою для спасіння кожного, хто вірує.
- Щоб самій стати досконалою через «віру, яка діяльна любов'ю». Напевно, земля — найкраще місце для вдосконалення
- Щоб пізнав світ Божу любов, явлену через: Ісуса Христа (Ін. 3:26) та життя і служіння віруючих (Ін. 14:23)

Але місце церкви Христової на небесах. І основною умовою для цього є: єдність між собою та з Ісусом Христом. «Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною...» (Об. 3:21)

Деякі висновки

Чудова єдність:

- ТИ — в Мені
- Я — у Тобі і у них
- ВОНИ — в Нас

Чудовий ланцюжок єднання:

- Неба з землею
- Святого Бога з прощеною людиною

Колись гріх розірвав цю єдність. І щоб відновити її, прийшов Ісус Христос: Він блудних синів і дочок простив, виправдав і привів у присутність Отця для всиновлення. Грішник став сином (Гал. 4:3-5). Більше того, для синів Бог послав Святого Духа (вірш 6). І Дух Святий об'єднав усіх віруючих у Церкву — тіло Ісуса Христа (1 Кор. 12:12-14). І ніяке інше порівняння не висвітлює єдності Церкви краще, як ТІЛО.

Але щоб зберегти оту святу єдність, необхідно:

- Наслідувати зразок єдності Отця і Сина
- Виконувати умови єдності (усі «якщо») з Ісусом Христом
- Бути єдиними між собою

Тоді буде досягнута оця потрійна мета: повірить світ, станемо досконалими у любові та будемо там, де Господь.

Як досягнути цієї мети? Є чудовий рецепт — Фил. 4:1-7:

- «Стійте у Господі...» (вірш 1)
- «Однаково думайте в Господі...» (вірш 2)
- «Радійте у Господі завжди...» (вірш 4)

Тоді справді «і мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі».

Історія розповідає цікавий випадок. В одне дике плем'я з Доброю Звісткою прийшли місіонери. Вони належали до трьох різних християнських деномінацій. З їхнім приходом життя тубільців змінилося на краще як на побутовому рівні, так і в культурному та соціальному. Але непомітно плем'я поділилося на три групи, між якими почалася ворожнеча. Вождь племені, збагнувши причину проблеми, покликав місіонерів і сказав їм: «Моє плем'я хоч було дике, але дружнє і єдине. Ви ж принесли для нас багато чого доброго, але разом з тим і розбрат». Він звелів викопати глибочезну яму, вкинути до неї місіонерів, стерегти і спостерігаючи за ними, доповідаючи йому, що там робиться. Наступного дня картина була невтішною — вони завзято сперечалися. Проте, уже через день вони сиділи мовчки, але вождь не поспішав їх звільняти. Приємне здивування приніс третій день — в тісному колі вони молилися, але й це не зворушило серце вождя. Коли ж доповіли, що всі вони після молитви обнімаються, він звелів їх випустити. І дав їм суворе повеління: «Те, що ви зробили між собою у глибокій ямі, ви повинні зробити серед мого племені. В протилежному випадку — всім вам голова полетить з плечей».

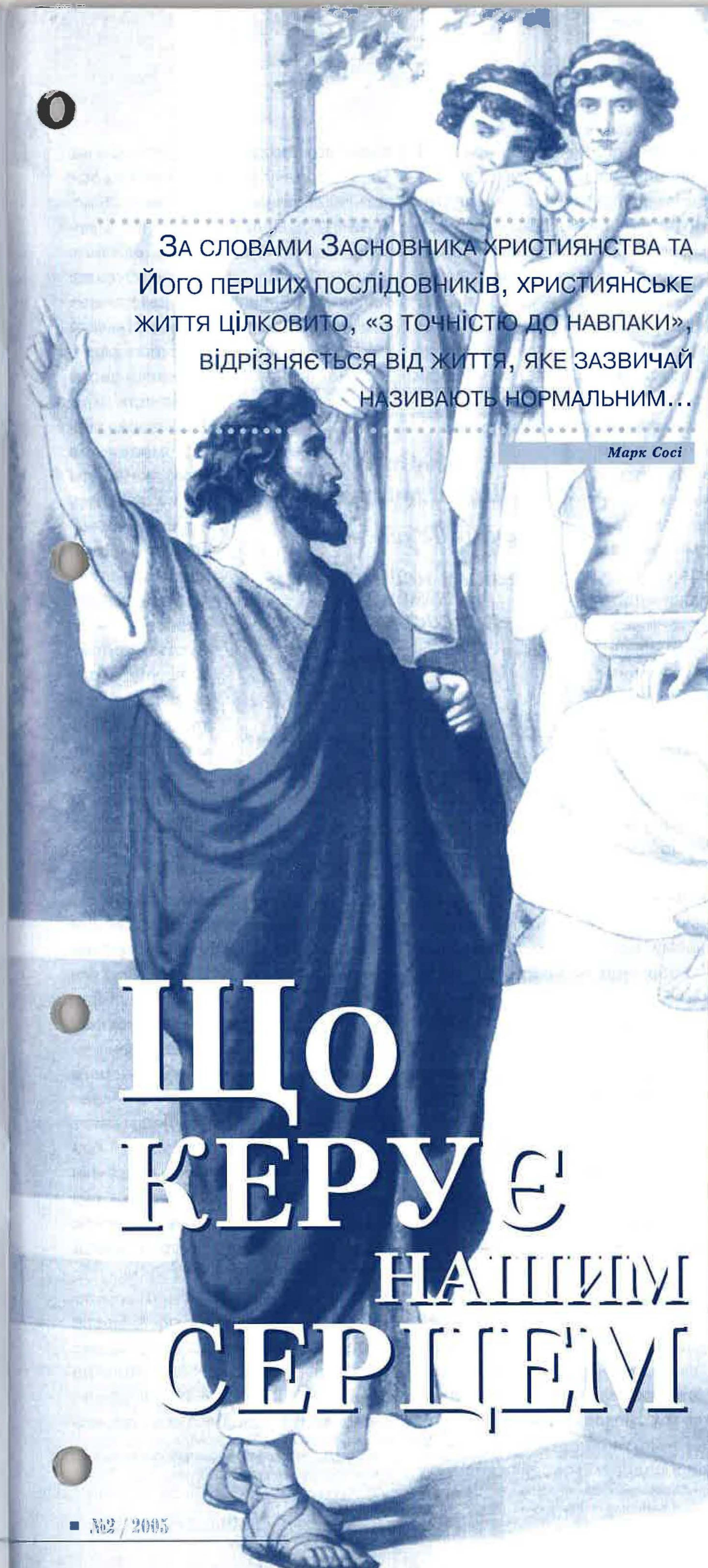
Історія свідчить далі, що ця важлива справа досягнення єдності була успішно виконана тими місіонерами. Останнім, хто покаявся, був вождь того племені.

Тож будемо «зберігати єдність духа в союзі миру» (Еф. 4:3).

Для молитовних роздумів

ЄДНІСТЬ:

- Вимагає кроків сильного назустріч винуватому
- Сильна благодаттю (незаслуженою милістю)
- Потребує гідного взірця для наслідування
- Непорушна тоді, коли дотримуються умов єдності
- Має високу, достойну мету і винагороду
- Неможлива без молитви і чималих зусиль
- Заслуговує на впровадження окремого свята — ДНЯ ЄДНОСТІ.

> За словами Засновника християнства та Його перших послідовників, християнське життя цілковито, «з точністю до навпаки», відрізняється від життя, яке зазвичай називають нормальним...
>
> *Марк Сосі*

Що керує нашим серцем

Схоже, що Ісус та Його учні проповідували переважно парадоксами: життя походить від смерті (Лк. 17:33); начальники повинні бути слугами (Мр. 10:43-44); сила проявляється в немочі (2 Кор. 12:9); краще віддавати, ніж отримувати (Дії 20:35). Ще більше вражають запевнення, що християнський шлях — шлях страждань і вимагає повного самозречення (Кол. 1:24; Мр. 8:34). Притому мається на увазі, що як учень (буквально «той, хто вивчає») Ісуса Христа кожен християнин накладає на себе тягар такого життя добровільно. До того ж учень має словом і ділом проповідувати (пропагувати) такий стиль життя по всьому світі!..

Що ж примушує учнів Ісуса жити таким невигідним, «перевернутим» життям? Страх? Любов? Надія щось отримати? Нові погляди?

Автобіографічні відомості з листів апостола Павла допомагають зрозуміти, як втілюється парадоксальне християнське вчення Христа в життя, а також дають можливість зазирнути в серце апостола, зрозуміти причини його вчинків. Справді, і страх, і надія, і прозріння, і любов — все це в тій чи іншій мірі впливало на життя Павла, але головним, без сумніву, було щось одне. Саме воно і є важливим уроком для кожного, хто бажає йти за Ісусом, як Павло. Воно ж має утримувати в рівновазі наше учнівство для радісного підбадьорення одне одного.

Щоб краще зрозуміти, що ж рухало Павлом, давайте поглянемо, як на його життя вплинула парадоксальність християнських принципів.

Для початку пригадаємо розповідь Павла про своє життя до зустрічі з Ісусом. Ревний хра-

нитель юдейської віри, він пильніше за своїх сучасників дотримувався «отцівських передань» (Гал. 1:14). Пізніше, розповідаючи про себе филип'янам, він описує свій колишній релігійний стан сміливим словом «невинний» (Фил. 3:5-6). Але одного разу в погоні за єретичними сектантами «християнами» Павло (тоді ще Савл) на дорозі в Дамаск зустрів живого Господа Ісуса Христа (Дії 9:3-8). Ця подія докорінно змінило його життя. І через декілька років почалося апостольське служіння Павла.

Послання, відоме нині як Друге до коринтян, Павло писав на захист свого служіння проти пихатих супротивників, котрі ставили під сумнів його апостольські повноваження. Тому тут зустрічається опис деяких дивовижних моментів з життя Павла як Христового послідовника. У главі 11 (вірші 23-27) він, не вдаючись до подробиць, перераховує, що пізнав і побої, і каменування, тюрму, багато інших випробувань, тричі розбивався його корабель, також зазнавав голод і спрагу. І все це він терпів заради свого Володаря, Ісуса. Він також пише: «...у мандрівках я часто бував». Дослідник Нового Завіту Реймонд Браун у своїй нещодавно виданій книзі «Вступ у Новий Завіт» пояснює деякі деталі побуту того часу і допомагає краще зрозуміти нашого брата, людину на ім'я Павло.

Ось що пише Браун про умови подорожування у римському світі. Ми, прочитавши, що Павло мандрував, скоріш за все уявляємо собі знамениті мощені шляхи, по яким, як нам відомо з кінофільмів, з гуркотом проносилися колісниці або урочисто йшли легіони переможців. Однак насправді така розкіш, як добра дорога, була далеко не всюди. Крім того, мандрівний ремісник, якому в поті чола доводилося здобувати на прожиток, Павло був недостатньо багатий, щоб найняти воза. Подорож верхи без сучасного сідла зі стременами в ті часи була складною справою, що вимагала вміння верхової їзди. Скоріш за все, у Павла не було можливості сплатити витрати на віслюка, котрий би віз його багаж, до того ж тварин у беззахисних мандрівників часто забирали римські солдати. Отже, вимальовується картина, з якої ми бачимо, як наш Павло втомлено бреде кам'янистими дорогами, несучи свій нехитрий скарб в дорожній сумі й проходячи за день у кращому випадку кілометрів 30 тридцять.

Коли шиттям наметів Павлові вдавалося заробити трохи грошей і на його шляху траплявся заїжджий двір, він міг зняти місце для ночівлі. Це означало розміститися біля вогнища на внутрішньому дворищі або, що дорожче, на ліжку, скоріш за все повному блощиць. Та частіше йому доводилося за будь-якої погоди — чи то дощ, холод і сніг — спати де-небудь обабіч дороги. Як людина бідна, він легко міг стати здобиччю розбійників, особливо в сільській місцевості, яка майже не охоронялася.

> *Що ж примушує учнів Ісуса жити таким невигідним, «перевернутим» життям? Страх? Любов? Надія щось отримати? Нові погляди?*

Чому ж Павло йшов на все це? Адже становище родини, в якій він народився, забезпечувало його всім необхідним для респектабельного, комфортного й успішного життя. Як і через що все, що було важливим та значущим, раптом стало для нього дрібним і мізерним (Фил. 3:8)?

Частково відповідь на це запитання ми знаходимо в словах самого Павла, в тій його інтонації, коли він з подивом говорить, що Богу було до вподоби відкрити Свого Сина Ісуса Христа такій недостойній людині, як він, Павло (Гал. 1:12-16). В іншому посланні він захоплено пише, що пізнання Христа настільки перевершує всі його попередні цінності, що для нього вони перетворилися на сміття (Фил. 3:8). Проте тут замислимося: чи насправді натхнення цього місіонера в достатній мірі пояснюється його пізнанням прихованих таємниць? Взагалі, чи може щось нове в розумінні богослов'я спонукати на добровільну згоду зносити страждання та негаразди, як були у Павла? Гадаю, сам Павло сказав би: «Ні, було дещо більше за це».

Великий вчитель церкви V ст. Августин дійшов висновку, що насправді нас спонукує робити те чи інше наша любов*. Вона, а не розумові знання чи відкриття, з глибинних надр нашого серця скеровує наші вчинки й визначає ціну, яку ми готові за неї платити. І що стосується Павла, то, без сумніву, саме тут, у його сердечній пристрасті, знаходиться відгадка, яка повністю й остаточно пояснює силу, котра спонукувала його служити Христу.

Як високоосвічений юдей, Павло добре знав з Писань про божественну любов, виявлену до його отців, до ізраїльського народу, але в об'явленні Ісуса Христа його осяяла сама любов, затьмаривши собою всі його колишні уявлення та цінності. Апостол пише, що Христос «наздогнав» («досягнув») його (Фил. 3:12). «Божий Син мене полюбив і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20) — з благоговійним трепетом осмислював він у своєму серці. І, долаючи негаразди своїх частих подорожей, він, імовірно, не раз тихо повторював слова, котрі ми читаємо сьогодні в його посланні до римської церкви: «Хто нас розлучить від любови Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?.. Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив» (8:35, 37). Ось чим Павло долав усе, ось що скеровувало його серце — любов Ісуса, що цілковито заволоділа ним. «Христова любов спонукує нас...» — прямо пише він до коринтян (2 Кор. 5:14).

> *«Будьте наслідувачами мене, як і я Христа!»*
>
> *(1 Кор. 11:1)*

Любов'ю, що спрямовувала його серце, Павло спонукував до дій і серця інших. Незрівнянна любов та прийняття, що відкрилися йому в Ісусі, лягли в основу формули «оскільки... отож», яку він запровадив у свої послання до церков. Богослови називають її ще «дійсне та наказове»*. Ідея її не настільки складна, як може здатися. Суть у тому, що заохочення, настанови і навіть повеління апостола своїм читачам (наказове «отож»), завжди, без винятку, стоять поряд з описом благословінь, які мають читачі через любов Христа (дійсне «оскільки»).

Принцип такий: «дійсне» (розділ про те, ким ми стали у Христовій любові) завжди служить підставою для «наказового». Наприклад: «...ви воскресли з Христом [«оскільки»], то шукайте того, що вгорі [«отож»]» (Кол. 3:1). Виключно через те, що вони володіють цим новим життям у Христі, вони можуть і повинні чинити відповідно. Частіше спочатку йде виклад істини, «дійсне», а потім повеління, але іноді зустрічається й зворотна побудова: «Христос для волі нас визволив [«оскільки»]. Тож стійте в ній та не піддавайтеся знову в ярмо рабства [«отож»]!» (Гал. 5:1); або «...очистьте стару розчину [«отож»], щоб стати вам новим тістом, бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений [«оскільки»]» (1 Кор. 5:7). Так чи інакше, але ці два поняття — повеління та його підгрунтя, «дійсне», — у Павла нерозривні. Ви можете подивитися на самого себе в динаміці Павлових «оскільки» та «отож» в таких настановах: Рим. 6:11-12; Кол. 3:9, 12; Гал. 5:13; Кол. 2:20-21 та 1 Кор. 6:20.

Можна не сумніватися, що будувати послання саме в такий спосіб Павла навчила та ж сама любов, котра настільки могутньо діяла в його житті. Щоправда, побутує думка, що розділ «оскільки» в перших главах його послань — «богословський», сухий, складний, тому краще одразу переходити до наступних, більш практичних. Але якщо ми пильніше розглянемо зміст «сухих та складних» розділів, ми помітимо, як ретельно, через глибокі роздуми та детальний виклад того, що саме читачі отримали в любові Христа, Павло підводить до настанов і повелінь наступних глав. Наприклад, Послання до ефесян. На підставі великої множини небесних благословінь, отриманих ефесянами у Христі (глава 1), та їхнього становища як «нових людей», з'єднаних і очолюваних Христом (глави 2-3), Павло закликає їх поводитися гідно одне щодо одного (глави 4-5) і вести духовну боротьбу, що на них очікує (глава 6).

«Будьте наслідувачами мене, як і я Христа!» (1 Кор. 11:1) — закликає навернений юдей, що довгі роки ходив дорогами Римської імперії. І це не просто пропаганда оригінального способу життя та самовідданості. Це заклик дозволити тій любові, що «наздогнала» його серце, «наздогнати» наші серця. Це заклик дозволити їй керувати ними, як це було в нього. І коли піднесена любов Христа закладена в сердечні наші підвалини, де її належне місце, то й спосіб життя, який ми спостерігаємо в апостолі Павлі та багатьох інших християнах, що згадуються в книзі Дій, проявиться в нас найприроднішим чином. Тож будьмо наслідувати прикладу апостола і постійно розмірковувати, ким ми стали і що надбали в могутній любові Ісуса.

Будемо також пам'ятати заклик апостола до взаємного умовляння та настанови, будемо шукати, як підбадьорити та заохотити одне одного до наслідування Павла. Давайте, подібно до нього, знаходити радість та силу в пізнанні глибини, висоти та довжини любові, що перевершує розуміння (Еф. 3:17-19). І нехай наше вчення та проповідь будуть не суцільним нагромадженням повелінь, а, за прикладом Павла, кожне з них нехай буде огорнене благословіннями Христової любові.

Марк Сосі – доктор богослов'я, професор, викладач Київської богословської семінарії

* Всеохоплююча любов і предмет любові тут одне й те саме *(прим. ред.)*

* Формула описується за допомогою такої категорії дієслова, як спосіб дії, котра виражає ставлення дії (чи стану) до дійсності — дійсного та наказового способу (ще є умовний спосіб). Дійсний спосіб означає, що мовець стверджує (чи заперечує) те, що відбувається, відбувалося чи має відбутися. Наказовий спосіб висловлює спонукання до дії.

Створивши людину «за образом Нашим, за подобою Нашою», Господь доручив їй панувати над землею і тваринним світом (Бут. 1:26). Засобом для реалізації поставленого завдання стала здатність говорити, яку дав Бог, називати речі і спілкуватися (Бут. 2:19)

Мова любові

Ігор Котенко

Так була закладена в людині здатність до прославлення Господа, через вираження думки словами. Цю здатність Бог може дати тим, хто має проблеми з мовою (Іс. 35:6; Мк. 7:33-37), а може і забрати її як покарання (Лк. 1:20).

Адам і Єва були першими, хто почав говорити відразу ж як з'явилися на світ, обминувши фазу дитинства та поступового оволодіння навичками мовного спілкування. Всім іншим довелося проходити природний, тобто регулярно повторюваний і загальний для всіх шлях засвоєння мови. Людина виявилася здатною вивчити в перші роки свого життя будь-яку мову, причому саме ту, якою розмовляли її батьки чи ті, хто знаходився в близькому контакті з нею.

Хоча лінгвісти і не дійшли до однозначного висновку, як розвивається наша мова в міру дорослішання, вони погоджуються з тим, що розвиток відбувається в три стадії.

Перший рівень — мова внутрішнього спілкування. Такою мовою спілкується мати з дитиною. Такою мовою розмовляють найближчі один одному люди, подружжя, що люблять один одного.

Другий рівень являє собою мову інформації, передавання відомостей. Ми дізнаємося, що все на світі має свою назву. Вивчаючи мову, ми опановуємо світ предметів. Поява нових предметів і явищ необхідно викликає в нашій повсякденній мові велику кількість нових термінів. На цьому рівні спілкування ми починаємо говорити реченнями, з'єднуючи словесною тканиною людей, предмети і поняття. Мова стає потужним засобом для передачі думки. Потім настає момент, коли ми переходимо до третього рівня мови.

Третій рівень — це рівень спонукання до дії. Мова необхідно бере участь у створенні чогось нового. Вона має силу, що закладена Творцем. Ще раніше нам із власного досвіду стає відомо, що слова мають здатність викликати події до життя, переконувати людей щось робити. Це той інструмент від Бога, який слід дуже обережно використовувати, тому що він, говорячи сучасною мовою, є засобом підвищеної небезпеки, а тому і відповідальності (Як. 3:7-11).

У нашому суспільстві мови другого і третього рівнів домінують. Вони переважають у діловому стилі, стають дуже розповсюдженими в домашньому побуті, навіть в особистих і загальних молитвах. Деякі люди вже не можуть чи соромляться говорити лагідні слова. Натомість з язика злітають якісь цитати з книги скарг і заяв дільничному. А мова особистого спілкування, мова, що розвиває стосунки віри, надії та любові, витискується й забувається. Але саме такого спілкування чекає від Свого творіння Творець. Це коренева мова, що керує часто неконтрольованими, а тому надзвичайно важливими механізмами нашої свідомості та підсвідомості, які Писання позначає ємним поняттям «думки». Вона виражає прагнення, що перебувають глибоко в нашому серці. Вона стоїть вище лексикону інформації та команд. Саме ця мова, що правильно поставлена, допомагає приборкувати наші думки, тримати їх у чистоті.

І щоб розвити її, потрібні чималі зусилля. Найбільше допомагає читання псалмів, що дуже сприяє практиці молитовного спілкування з Богом. Адже вони буквально передають нам молитви Давида та інших людей Божих, сердечні, особисті та щирі. Тому мова першого рівня — основа для особистого молитовного спілкування з Богом. Це мова серця.

Гріховна суть людської природи обумовлює те, що сама по собі ця мова, якщо регулярно не розвивається, то грубіє. Ми не лише самі не можемо висловити те, що маємо на серці, ми не можемо зрозуміти, що ж нам говорить Бог. Навіть народ Божий, Ізраїль, на певному етапі виявився не в змозі прислухатися до голосу Божого, тому що мав «все серце боляще» (Іс. 1:5).

Заради відновлення такого спілкування Отець послав на землю Сина Свого, а нашого Спасителя Ісуса Христа. Заради тих, хто гине у гріхах, Син Божий прийшов на землю, щоб стати жертвою за їхні гріхи і зруйнувати перешкоду, що не дозволяла віруючим спілкуватися зі святим Богом. Багато людей, які читають Слово Боже, говорять, що навіть розуміючи текст, не розуміють змісту. Проблема не нова. Господь Ісус у спілкуванні з учнями сказав: «Я тому говорю до них притчами, що вони, дивлячися, не бачать, і слухаючи, не чують, і не розуміють» (Мт. 13:13). Можливо, слід читати Писання тією мовою, якою воно було споконвіку написане? Виявляється, кардинально проблема не знімається. Дещо може стати більш зрозумілим, але в результаті близьке спілкування з Господом встановлюється не завжди.

Фахівці з мовознавства визначили, що головним у пізнавальному процесі є не мова комунікації, а спрямована активність, скерованість людини. Потрібне народження згори силою Святого Духа та докладання зусиль з боку того, хто працює, бо «Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт. 11:12). І з моменту запечатання Духом Святим починається той зв'язок з Богом, що веде до Його прославлення в житті віруючої людини, зв'язок, реалізований мовою щирого спілкування.

Але як бути, якщо не вистачає слів, якщо не знаєш, що сказати і як висловити свою подяку Спасителю, як віддати Йому славу? Ще апостол Павло сформулював її в Посланні до римлян 8:26-27: «Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зідханнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо з волі Божої заступається за святих».

Так Бог вирішив нашу проблему — через заступницьке служіння Сина і Святого Духа, тому що в нас два Заступники — Син Божий, Котрий клопоче за віруючого на небесах, перебуваючи праворуч Отця (Рим. 8:34), і Святий Дух, що клопоче, перебуваючи у віруючому (Рим. 8:27). І навіть коли ми до ладу не можемо висловити те, що маємо на душі, Дух Утішитель виконує волю Божу, підкріплюючи і передаючи нашу молитву Господу краще за нас самих.

Слід зазначити, що ця мова є найбільш близькою мові спілкування люблячих один одного чоловіка та дружини. Це не означає, що в нашому лексиконі, що використовується для спілкування з Богом, відсутні елементи мови другого і третього рівнів. Ми ділимося з Богом своїми проблемами, ми кличемо до Нього і просимо Його. Проблеми ж виникають тоді, коли в мові переважають командні нотки. І таке буває часто. Адже мова першого рівня відповідає за встановлення і підтримку зв'язку з Богом. І коли вона заглушається інформаційним шумом, що йде від нас, обуренням, вимогами і наказами, то наші стосунки як з Богом, так і в сім'ї, спотворюються щодо споконвічного задуму Творця.

Мова першого рівня — це зона безпеки, що не тільки зберігає наші стосунки, але й оберігає їх від формалізму та маніпулювання. Завжди можна сказати, коли у стосунках виникають проблеми. Це трапляється, коли спілкування обмежується тільки мовами другого і третього рівнів. Іноді ж спілкування взагалі руйнується.

Цікавим є те, що коли ми починаємо розвивати забуту мову першого рівня, то мови двох інших рівнів (інформування і спонукання) одержують новий імпульс до розвитку і звучать по-новому. Аналогічно відбувається розвиток стосунків у шлюбі між чоловіком та дружиною. Лагідна мова з щирим бажанням добра діє набагато ефективніше і довше, ніж тверді й металеві повеління. Всі накази й обмеження, як ми знаємо з досвіду спілкування зі своїми дітьми, діють недовго. Тому, якщо потрібно оцінити і перевірити наші стосунки з Богом, найпростішим критерієм послужить аналіз того, яка мова переважає в нашому спілкуванні з тими, кого ми любимо, і насамперед, з Богом.

І якщо в нашій мові переважає командний стиль і гучні наставляння, то нам саме час смиренно покаятися і пригадати перші роки любові й відновити ту мову спілкування, якою Господь спілкувався з нами в час народження згори. ЄН

Коли в літературі ми зустрічаємо слово «доля», то в нашій уяві виникає образ людини, котра зазнала багато горя, чи навпаки пройшла неушкодженою крізь «вогонь та воду». У такому разі люди, дивуючись, говорять: «Напевно, в сорочці народився». У світі існує багато таємниць. І багато людей не мають правильного розуміння того, що відбувається навколо них

Доля

Леонід Кротик

Виникає безліч проблем, що породжують в свою чергу багато запитань. Та лише на деякі ми можемо дати вірну відповідь. Не всі наші плани та задуми збуваються в житті. Що це, вибір чи приреченість, що ніколи не залежить від нас? Там пройшла стороною смертельна небезпека, а там знову пощастило. Що це, сліпий випадок долі, чи відповідний Божий план?

Один невіруючий чоловік розповідав на святі жнив історію свого життя: «Під час війни чотири рази горів у танку. Весь екіпаж гинув. Я ж залишався живим і неушкодженим... Чому? Не знаю, але це правда». Чи є у когось відповіді на такі запитання? Чи все це звершується за встановленим планом Божим, чи такі обставини залежать від чогось іншого?

А один брат розповідав, що під час війни був розвідником. Одного разу їх (10 чоловік) захопили вороги. Допитали та повели на розстріл. Їх змусили викопати собі загальну могилу, розстріляли і злегка присипали землею. Куля влучила йому в щелепу, розтрощила її та пройшла наскрізь. До нього повернулась свідомість і він, обливаючись кров'ю, вибрався з могили і поповз до своїх ворогів, щоб його добили. Та його не вбили. Там був хороший лікар, котрий добре розмовляв російською. Він склав йому щелепу і декілька тижнів доглядав його. А потім його відправили у табір для військовополонених, де він пробув аж до кінця війни. У нього була віруюча мама, яка молилась за нього і чекала зустрічі з ним. На жаль, прийшовши з війни, він почав жити без Бога, як усі, не відаючи про те, що вела його Божа рука. І лише під старість прийшов до Господа і зрозумів те, що вважав сліпим випадком долі.

Але скільки ж віруючих не повернулися з війни! За них також молились матері. Чому ж загинули? Ви скажете, така їхня доля. «Життя прожити — не поле перейти» — це правда.

Та чи можна, наприклад, вважати щасливою дівчину, яка не вийшла заміж? Чи можна мати щасливе життя навіть в такій самотності? Вона, як і всі інші, мріяла про своє майбутнє, щасливе життя, коханого чоловіка та хороших дітей. А тепер залишилася самотньою, ніби билина в осінньому полі, нікому не потрібна, умивається гіркими сльозами довгими темними ночами. В чому зміст щасливого життя в подібних життєвих обставинах? Чи можна виправдати братів Йосипа, якого вони продали в рабство на чужину, коли ми знаємо, що такою була воля Господня? Хто змусив Якова тікати з дому після отримання батьківського благословіння (Бут. 27–43)?

Інколи люди вдаються до забороненого Господом ворожіння, вгадування своєї долі, не відаючи того, що підставляють себе під удар, даючи дорогу нечистому духу, а потім звинувачують в усьому, що сталося, Бога.

Хто керує нашою долею? Яке місце вільної волі в житті людини, коли усім керує Бог? Чи завжди я можу сказати, що моєю долею керує Бог? Чому це сталося зі мною, запитуєш, сумно вдивляючись у далечінь? Чому іншим такого немає? Невже ж я гірший, ніж вони? Чи завжди я заслуговую того, що сталось? Чи підлягають під цю статтю невіруючі люди,

котрі вважають, що керують своєю долею самі? Чи керує Бог долею країни, всього світу, чи хоча б моєї сім'ї? Чи визначені Богом мої дні? Чи правильні слова, що так широко вживаються: «долі не минути; так вже судилося». Якщо ж все, що зустрічається в житті, від Бога, коли все одно буде так, як запланував Бог, тоді навіщо потрібно молитися? А можливо ти вважаєш, що все стається лише через сліпу випадковість? Блукаючи в марних пошуках щастя, ти знаходиш лише порожнечу і у відчаї заявляєш: «Немає щастя у житті». Принаймні, таке татуювання я прочитав на руці у одного чоловіка, з яким працював. Багато розчарованих в житті людей написали б подібне. Деякі з них закінчують життя самогубством. І про них люди, хитаючи головою, також скажуть: «Така в нього доля». Невже все в житті так безнадійно? Де щастя? А може взагалі його немає? В чому сенс земного буття? Можливо і ти живеш, блукаючи в пошуках кращого життя, без усякої мети і сенсу. А совість, що інколи тривожить твою душу, топиш у чарці одурманюючого розум напою.

У 2002 р. мені довелося побувати на зустрічі з однокласниками, поговорити з ними після довгого (30-річного) проміжку часу, що збіг немов один день. Це були вже дорослі люди. А колись — юнаки та дівчата, що впевнено крокували у своє «щасливе комуністичне майбуття». Мріяли про любов та щасливе сімейне життя. Про це їм багато доводилося читати у художніх творах та дивитися кінофільми на цю тему. Їхня юність припала саме на той час, коли у нашій країні панував войовничий атеїзм. Ці діти нерозумно заявляли, що Бога немає, і іншої відповіді навіть не бажали знати. На це їх штовхали такі ж безбожні вчителі. Одну вчительку я дуже добре пам'ятаю, бо, як ніхто інший, вона навчала нас як досягнути поставленої мети у житті та вибороти своє щастя. Вона сама мріяла про щасливе майбутнє і закликала інших боротися з своєю долею, домагаючись свого. Неодноразово в тому переконувала й мене: «І навіщо молодим той Бог? На старість, як захочеш, підеш до церкви». На той час мені було лише 12 років. Я не погоджувався з нею, але й не міг суперечити. Та життя йшло вперед, незалежно від переконань. «Курчат по осені рахують», — неодноразово повторював я цю народну приказку. В 1972 р. я закінчив школу, а вона продовжувала вчителювати. Але так і не досягнули бажаної щасливої долі ні діти, яких вона навчала, ні вона сама. Бо те бажання, як марево, все далі і далі заманювало їх у життєву пустелю. І ось результат: вчителька вийшла заміж, розбивши чужу сім'ю, але зі своїм обранцем так і не зазнала ні щастя, ні любові, ні миру. Озирнулися назад, а життя вже й прожито. Так і відійшли у вічність обоє зі своїми нездійсненними мріями. А скількох я побачив на цій зустрічі з розбитими мріями, з опущеними руками. Бурхливе життєве море виявилося сильнішим, ніж ці самовпевнені молоді люди, котрі зараз, оглядаючись назад, запитують себе: «Де щастя? Яка його формула, за якою можна розв'язати цю складну задачу життя? Чи, може, назавжди закарбувати у своєму серці страшні слова: «Немає щастя в житті»?» Ні, я не згоден з ними і зараз, як і тоді, коли доводилося пливти проти течії, що намагалась усіх тягнути за собою у страшну безодню безбожного життя. Пройшовши цей, хоч і невеликий відрізок шляху, я впевнено заявляю: «Ні, не дарма пройшли роки. Є ціль життя, не стерлись орієнтири в ньому, хоч і багато чого довелося пережити.

Яка в мене доля? Що на мене чекає завтра? Не маючи можливості заглянути в майбутнє, людина живе в постійному страху, чекаючи чогось гіршого

Та ще й сьогодні ми в дорозі. Ще й сьогодні ніжний голос Батька закликає всіх блудних синів та дочок: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм» (Мт. 11:28–30).

Можливо сьогодні ти у пошуках. І думаєш, що реалії життя не для тебе? Звичайно, є й такі, котрі говорять, що вони щасливі, маючи хорошу роботу, чоловіка та дітей. Нехай буде й так. Це непогано тоді, коли кращого не бачив. Що ж, черв'яку солодко і в редьці, бо в моркві він іще не був. Та все це тимчасове, і дуже швидко минеться, якби ти був навіть володарем всесвіту і без проблем прожив аж 1000 років. Але закінчаться твої земні дні, і для тебе відчиняться двері вічної прірви пекельного вогню. Яка ж тобі користь з того добра? Отже, давайте пошукаємо відповіді на деякі запитання, хоча б у загальному їх значенні.

1. Не слід упадати в крайнощі

Щоб цього не сталося, нам слід запам'ятати, що Бог має абсолютну владу над усім Своїм творінням. Він знає абсолютно все: що було, що є і що тебе чекає завтра. Створивши прекрасний світ, Бог дав для нього і відповідні закони. Ці закони існують у видимому і невидимому світі. Ми зустрічаємо їх у природі. Існує багато фізичних законів, які люди відкрили. Та є ще й духовні закони, що дані Богом для спілкування людей з Ним та один з одним. Порушення їх тягне за собою не тільки відповідальність пе-

ред Законодавцем, але може завдати непоправної шкоди у нашому житті та в житті інших людей. Маючи абсолютну владу над усім існуючим, Бог Сам підкоряється Своїм же законам, ставши у залежність від нашої вільної волі, молитви віри та Своїх обіцянок. Тобто, абсолютно незалежний Бог поставив Себе в залежність від створених Ним же законів. Ми також повинні знати Його закони, щоб жити у злагоді з ними, повністю довіряючись Законодавцю. В такому разі багато тягарів впали б з твоїх плечей. А хіба не це томить твою душу, і ти не маєш душевного спокою, якби навіть матеріально був забезпечений? Лише повністю довірившись Богу, ти будеш знати, що випадкового у твоєму житті немає нічого. Скільки людей стали б щасливими від такої довіри! І все ж таки це не означає, що все, що сталося, буде тобі подобатись. Але, якщо ти любиш Господа, навіть не розуміючи того, чому з тобою сталося лихо, запам'ятай слова: «Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Люблячий Бог тримає долю твою (Пс. 16:5). Тому, в першу чергу, нам слід виконувати направляючу нас волю Божу. Вона дана нам для нашого щасливого життя. Це Його заповіді. А заповіді Господні мають значення не тільки в земному житті, а й у майбутньому.

2. Скільки людей стали б щасливими, якби виконували заповідь «Люби ближнього твого, як самого себе»!

Хіба не є ПРИЧИНОЮ багатьох нещасть людський егоїзм та себелюбство, вершиною якого є гордість? Горді люди не зможуть ні з ким змиритись, ні з ким ужитись, бо ніколи не поступляться своїми правами. Ніколи у них немає компромісних варіантів вирішення складних питань. І не маючи смирення, вони продовжують страждати.

Можливо, така доля у тих, які не вийшли заміж чи не змогли оженитися? Навіть Бог не може підібрати їм пари, бо одружившись, через місяць вони говорять: «Не зійшлися характерами». Тому, не виконуючи заповіді Божі, не треба звинувачувати Його у своїх стражданнях. Та не завжди це є правилом для тих, хто не вийшов заміж чи не зміг оженитися. Є й інші причини. Проповідуючи виконання заповіді про любов, ми можемо лише на маленький відсоток щось змінити в житті людей. Та лише тих, хто почне жити в любові. А решта продовжують страждати. Про що це свідчить?

3. Присутність гріха. Люди живуть і не думають про те, що причиною усіх нещасть є гріх, який живе глибоко в людських серцях

Скільки людей стали б щасливими, якби зрозуміли цю істину та засудили б себе у своїх гріхах. На скільки менше стало б на землі страждань! Неодноразово мені доводилося розмовляти з людьми, котрі вигороджували тих, що мали, крім своєї жінки, ще й коханку. «А що ж йому робити, коли він її любить? Нічого ти не розумієш у цій любові», — говорили мені жінки, котрі навіть самі страждали від зради своїх чоловіків. Можливо, я справді не все розумію в цій любові. Але, принаймні, багато з цих людей не хотіли б, щоб так вчинили з ними. Справді, що ж робити чоловіку, котрий закохався в заміжню жінку? Чи досить лише закону про заборону чинити перелюб? — Ні! Та скажіть, будь ласка, з ким же ці чоловіки чинять перелюб, як не з тими жінками, котрі схвалюють гріх? Але скільки людей стали б щасливими, якби знали про Божу благодать, котра звільняє людей від влади будь-якого гріха у різних його проявах? Маючи її, ти ніколи не впустиш навіть в думки свої гріх, що хоче проникнути в твоє серце. Але буває вже занадто пізно боротися з гріхом, коли він оселився у серці, і чекає, щоб рано чи пізно перерости в дію. Тоді гріх стає бажаним. Гріх спричиняє біду не лише тим, хто повинний в гріху, а й тим, хто не винний. Лот страждав, дивлячись щодня на гріховні вчинки содомлян. Але хто його туди послав? Чому він не запитав у Господа, куди йому йти? У Содомі він залишив усе своє багатство, а в дорозі загинула його дружина. Кого ж тепер звинувачувати? Та вже й занадто пізно. Цю чашу потрібно випити. Авель постраждав від рук свого брата. А скільки сьогодні є тих, котрі постраждали від рук бандитів? Тому присутність гріха завжди завдає болю іншим людям. Існуюче зло є результатом вибору вільної волі усіх людей. Цей вибір зробили перші люди в саду Едема. Тому сьогодні зло діє по допущенню Божому. Та не завжди буде так. Це лише сьогодні, тут, на землі, де ми навчаємось терпінню, досягаємо досконалості у вірі та любові. Тому одні люди страждають через свій гріх, а для інших це може бути випробуванням. Перевір себе, від чого ти страждаєш? Можливо, це плід твого засіву? Подумай, скільки пережив Яків через свій обман. Обманувши свого батька, він сам був жорстоко обманутий своїми дітьми, котрі продали Йосипа в рабство, а йому сповістили про смерть улюбленого сина. Чиї ж це такі гіркі плоди, котрі довелось пожати Якову? Такі ж плоди пожинав свого часу й Давид, згрішивши проти Урії. Але для Йосипа це страждання було випробуванням, передбаченим Богом. І Господь допустив його. У Нього був інший план, що стосувався не лише особистого життя Йосипа, але й долі усього народу. Інколи передбачення Боже може діяти, застерігаючи людину від небезпечних кроків (читайте Йова 33:14-30). Отже, невідворотність долі та вибір ідуть поряд. І можна у більшості випадків розібратися у цьому самостійно, не нарікаючи на свою долю. Змирися, як зробив це Давид, і Господь вийде тобі назустріч.

4. Випробування

Потрібно пам'ятати, що тут, на землі, ми в гостях. І земна долина життя для нас — місце боротьби та випробувань. Це твоя доля, твій хрест, необхідність, яку вбачає Бог. Та не завжди так буває. Після хмарних грозових днів приходять сонячні й теплі. Все це потрібно для твого зростання. Навіть у тяжкі хвилини випробувань перед нами завжди стоїть ціль майбутнього, перед яким все земне втрачає своє значення. Ось як про це сказав ап. Павло у Посланні до римлян 8:18: «Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас». Сюди входять усі страждання за Христа, страждання заради Нього, страждання для Його слави. Такі страждання мають великий привілей, перед якими усе земне втрачає будь-яку цінність. Ця велика ціна, яку ти віддаєш як жертву заради Господа, окупиться сторицею, якщо ти залишишся вірним Йому, не зрадиш Його у важкій життєвій боротьбі. Ап. Павло багато разів страждав за Христа, і не тільки він. Мільйони тих, кого ми побачимо перед Божим престолом, отримають велику нагороду. Це ті, котрі зреклися свого особистого щастя заради Нього, не бажаючи порушити волю Господа, не пішли на зрадливий компроміс з гріхом, залишившись вірними Слову Христа. Господь є гончар, а ми глина. Він має владу виліпити те, що бажає (Рим.9:21), не сперечайся з Ним. Твій вінець чекає на тебе.

Давайте згадаємо, що доводилося переживати людям заради Божої слави. Господь все створив для слави своєї. У нашому житті бувають такі моменти, що випробуванням це назвати можна також. «І спитали Його учні Його, говорячи: Учителю, хто згрішив: чи він сам, чи батьки його, що сліпим він родився? Ісус відповів: Не згрішив ані він, ні батьки його, а щоб діла Божі з'явились на ньому» (Ін. 9:2, 3). Уявіть лише, скільки цьому чоловіку довелося чекати цього дня? Скільки страждань переніс він та його батьки? Його обминуло щасливе дитинство, не бачив він щастя і в юні роки. Він відчував, що світ навколо красивий, і через це ще більше тужила його душа. І лише тепер зцілений та щасливий, переповнений невимовною радістю, він прославляє свого Творця. Таких прикладів дуже багато. А чи легко було жити маленькій дівчинці, яку схопили вороги, відірвавши від рідного дому, від батька та матері. Там, у чужій країні, далеко від своїх близьких, без материнського тепла, вона стала товаром у немилостивих людей, рабинею без дитинства, юності й навіть надії на краще життя. І цю дівчинку Господь використовує, щоб засвідчити ідолопоклонникам про живого Бога, Творця неба і землі, сильного вилікувати від такої хвороби, як проказа. Яким стало її життя потім — невідомо. Можливо, зцілення Неємана принесло і їй радість (4 Цар. 5 гл.). Чому так Бог чинить? Напевно я відповісти не можу. Та порозважайте, чи принесли ви за роки свого життя стільки слави для Господа, як ця дитина своєю вірою?

1. Твоя доля в багатьох випадках залежить від твоїх дій. Є сівба, але будуть ще й жнива. Ти пожинаєш те, що посіяв. А могло б бути зовсім інакше, якби ...

2. Твоя щаслива доля залежна від виконання направляючої тебе волі Господа, тобто, Його заповідей. В іншому випадку, ти пожнеш те, що посіяв, як допущення Боже. Обдумуй свої дороги.

3. Ти можеш страждати від різних випробувань за Господа, а також заради Нього. Але кінцева мета подарує тобі невимовну радість, якщо ти залишишся вірним Йому. Така твоя доля.

4. Земне життя не є твоєю самоціллю. Головне для християнина виконувати волю Божу, шукаючи не свого, а того, що угодно Богу. І не темного, а Небесного.

5. ЖИТТЯ без Бога не принесе тобі щастя ні в цьому світі, ні в майбутньому. Усі мрії мати його розіб'ються рано чи пізно. Молися, завжди пізнавай волю Божу в усіх питаннях. Йди тією стежиною, якою пройшов Сам Господь. І наповняться твої страждання іншим змістом.

А на всі інші значні запитання ми знайдемо відповідь тоді, коли з'явиться на хмарах небесних Той, від Якого залежить все наше життя. А що думаєте ви з цього приводу?

Леонід Кротик — пастор церкви с. Бузівка Черкаської області

Поразка і Перемога

Юлія Долматова

Пронизливий крик дивовижного птаха розірвав тишу. Єва здригнулася, але не злякалася. Вона повністю прокинулася, з насолодою потягнулася, усією шкірою відчуваючи прохолодний шовк трави. Несміливий порив вітру колихнув гілки дерев, крізь які прорвався сонячний промінець. Він пробіг по золотавому волоссю Єви, на мить затримався на її смаглявій щоці, а потім раптом заплутався в довгих оксамитових віях. Вона замружилася... Крик птаха повторився, і за найближчим кущем почалась якась метушня. Цікавість перемогла сон, Єва підкралася до кущів, розсунула гілля... і завмерла. Там, на невеликій, залитій сонцем галявинці, ходила велика птаха. Вона була просто красунею: чорні пера виблискували синню, невелику голівку прикрашав коричневий чубчик, а на шиї, прямо посередині, красувалося намисто білосніжного пір'я.

Єва боялася поворухнутися. «Оце так, який же дивний наш Бог, якщо Він створив таку красу. Цікаво, як Адам назвав її? До речі, а де він сам?..» Єва обережно, намагаючись не шуміти, відійшла до дерева, що росло неподалік. Деякий час постояла в його тіні, немовби вирішувала, що робити далі. А потім повільно побрела витоптаною нею ж, майже непомітною у високій траві, стежиною. Її рухи були легкими, вона ледь торкалася землі. Здавалося, що, живучи поруч із тваринами, Єва перейняла ходу пуми чи левиці — м'яку, безшумну, граціозну.

«Треба знайти Адама. Він, напевно, теж десь відпочиває, ховаючись від денної спеки. Та незабаром стане прохолодніше, і Бог прийде поговорити...»

Єва зійшла з стежини і попрямувала до річки. Адам любив купатися і відпочивати на березі.

– О, які чудові плоди!

Єва захоплено завмерла. Вона стояла перед невисоким деревом. Його гілля гнулося до самої землі під вагою прекрасних плодів. В кожному з них виблискувало сонце, і від цього вони здавалися прозорими.

Єва вже потягнулася було за одним з них, але раптом оглянулася навколо і зупинилася. Так, це було саме те дерево, з якого Бог заборонив їсти.

– Як же прикро...

Вона вже зібралася йти далі, аж раптом якийсь шерех у траві зупинив її. Блиснула волога сіра шкіра, і перед нею на самий кінчик хвоста звівся змій.

– Що тебе зупинило, Єво? — прошипів він, і в хижих зелених очах блиснув недобрий вогник. — Ти не хочеш спробувати цих плодів?

– Хочу, дуже хочу,– довірливо прошептала вона. — Але Бог сказав Адамові, щоб ми не їли їх... І навіть не торкалися, — додала раптом.

– А-а, нісенітниця! — змій кільцем оповив її струнке тіло й нахабно зазирнув у самі очі.

– Повір мені, Єво: Бог боїться, що ви станете розумнішими за Нього. Невже ти не хочеш дізнатися, що таке добро і зло?

Змій сковзнув у траву.

– Підійди сюди, Єво. Дивися, які дивовижні плоди. Вони напевно такі солодкі й смачні... Спробуй, спробуй, спробуй...

Єва зітхнула. У голові все змішалося: смачні, красиві, буду, як Бог... Вона нерішуче простягла руку, зірвала плід, піднесла до рота і... відкусила.

Чомусь боляче занило серце...

* * *

Гарячий вітер величезними пригорщами піднімав пісок і жбурляв в усі боки, то намітаючи величезні пагорби, то миттєво руйнуючи їх. Колір неба визначити було неможливо. Важке, свинцеве, воно вбрало в себе найтемніші фарби, переходячи із сіро-попелястого в грязно-синій колір. Лише далеко на заході вгадувалося сонце: саме там по темному небу розпливлася мутна багряна пляма.

Коли вітер знову розметав стовп пилу, на обрії раптом з'явилася людська постать. Самотній подорожній утомлено пересував ногами, час від часу зупиняючись і витираючи рукою спітніле чоло. Видно, що він уже давно в цій виснажливій подорожі: його одяг вратив колір і форму, лохміттям звисаючи на худощавому жилавому тілі. Губи обвітрилися, потріскалися. Він уже не пам'ятав, коли востаннє пив воду...

Та в Його чистих блакитних очах зовсім немає занепокоєння чи страху. В них можна прочитати думку — глибоку, мудру. І здається, що саме ця думка веде Його кудись... Ось Він підходить до купи каміння і сідає на один з них. Розпускає ремені сандалій, щоб відпочили змучені ноги. А потім утомлено схиляється на коліна, і з Його почорнілих губ злітає ледь вловимий шепіт. Він молиться...

Раптом серед каменів блиснула волога сіра шкіра:

– Ти голодний, — почулося єхидне шипіння. — Якщо Ти Син Божий, звели, щоб каміння це зробилося хлібами.

Чоловік оглянувся.

– Написано: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним Словом Божиим» (Лк. 4:4), — відразу знайшлася відповідь. Його голос набув впевненості та сили.

З-за величезного валуна блиснули злі зміїні очі.

– Я покажу Тобі всі царства світу. Їхня слава буде належати Тобі. Тільки... вклонися мені.

Пальці подорожнього міцніше зімкнулися на дорожньому ціпку.

– Відійди від Мене, сатано. Написано: «Господу Богу своєму вклоняйся і служи Одному Йому» (Лк. 4:8).

Шкіра блиснула десь поруч, і єхидне шипіння почулося біля самого вуха:

– Якщо Ти Син Божий, кинься вниз із крила Єрусалимського храму. Бо написано: «Він накаже про Тебе Своїм ангелам, щоб Тебе берегли! Вони на руках понесуть Тебе, щоб коли не спіткнув Ти об камінь Своєї ноги!» (Лк. 4:10-11)

Подорожній мовчав. На чолі з'явилася напружена зморшка. Потім різко встав, важко обпершись на ціпок:

– «Не спокушай Господа Бога свого!» (Лк. 4:12)

І знову схилився на коліна... Він молився.

* * *

Ці дві історії сталися в різні часи (між ними близько 4000 років), з різними людьми, але назвати описане в них можна одним словом — спокуси. Та чому в першому випадку переможцем вийшов спокусник, а в другому — Той, Кого спокушали?

Пам'ятаєте, в Біблії є такий вірш: «Бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва, — це не від Отця» (1 Ін. 2:16). Сатана добре вивчив людську натуру і, спокушаючи, діє по цьому давно випробуваному плану.

Пожадливість тілесна.

«Єво, ти не хочеш спробувати цих плодів?»

«Ісусе, Ти голодний. Зроби ці камені хлібами...»

Не секрет, что наша плоть найбільш уразлива. Вона постійно чогось вимагає. І саме в момент її бажань з'являється сатана зі своїми пропозиціями спробувати, ризикнути, випробувати, а врешті-решт — згрішити.

Пожадливість очам.

«І побачила жінка, що дерево... принадне для очей» (Бут. 3:6).

Диавол «за хвилину часу показав Йому всі царства на світі» (Лк. 4:5).

Наші очі... Саме їх сатана намагається використати, щоб спокусити. А особливо сьогодні майже неможливо прожити день, щоб не наштовхнутися на надто відверту картинку в газетному кіоску чи на такий самий кадр по телебаченню.

Пиха життєва.

«Невже ти, Єво, не хочеш бути, як Бог? Знати, що таке добро і зло?»

«Христос, якщо Ти Син Божий, кинься з крила храму вниз».

«Ти сам собі бог, — часто повторює нам сатана. — Ти все можеш, ти сам впораєшся, ти сам вирішуй. Чини так, як тобі хочеться». Людині властива гордість, і саме цю струну часто щипає брудна рука сатани.

Єва здалася. Син Божий вийшов переможцем.

А що чекає на нас? Тепер ми знаємо схему спокуси і можемо вгадати, з якого саме боку може підійти до нас спокусник. І якщо Христос переміг, то і ми зможемо зробити те ж саме. Адже Він для того переніс спокуси, щоб «і випробовуваним помогти» (Євр. 2:18).

В оновленні — благословіння

Моя поїздка до Сумської області відбулася напередодні Великодніх свят. Усюди з ранку до вечора ремонтували дороги. «Президент на Великдень на батьківщину приїде», — пояснили сумчани (та *«пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський»...*). На в'їзді в місто встановлено великий плакат, на якому Суми, що змінили своє обличчя за останній час, названі «оновленим містом» (та *«перемініться відновою вашого розуму»...*). Так, відчувається подих вітру перемін. Чи торкнеться він служіння християн? Чи скористаються вони цією чудовою свободою для благовістя? Чи наважаться обновити свої стосунки з Господом?..

Юлія Долматова

У Сумській області великих, тобто понад 100 членів, 9 церков. Церков, де понад 50 членів — 15. Решта — від 25 і менше — їх приблизно однакова кількість. На сьогодні тут 73 церкви та 12 груп. Більшість складають сільські церкви.

На схилі свого земного життя у Сумській області багато потрудився відомий служитель нашого братства Іван Каргель. Він жив у селі Токарі-Берешки, що в 6 км від Лебедина, відвідував тюрми, проповідував, роздавав Євангелії, проводив біблійні курси. Багато людей навернулося до Бога через нього. У Лебедині й був похований у 1937 р. Одну з його дочок, Олену, було розстріляно в сумській тюрмі.

Зараз дуже добре розвивається робота з організації нових церков. Основні зусилля спрямовані на міста, такі, як, наприклад, Шостка — 3-тє за чисельністю населення місто області. На сьогодні там зареєстровано вже 4 церкви, котрі мають власні молитовні доми, іде організація п'ятої.

Друге за населенням місто — Конотоп. До речі, в ньому виникла перша євангельська баптистська церква в області. Тут 2 церкви. Одна постійно діє і залишилася на своєму місці, а друга утворилася в приміщенні, котре було повернене державою. Друга знаходиться в стратегічно зручному місці і швидко зростає (в ній уже понад 100 душ).

«Ромни — особливе місто в житті Сумської області, — розповідає старший пресвітер по області Володимир Савченко. — Тут була одна церква, вона знаходилася на околиці. Якось нинішній губернатор, а на той час бізнесмен, Микола Іванович Лаврик запросив мене для зустрічі в цій церкві. Чому? Тому що він з дитинства чув про Бога від віруючих родичів, і увірувала його старша сестра. Тоді він також прийшов у церкву, послухав, подивився і на цій зустрічі зі мною сказав про своє бажання зробити подарунок церкві — новий молитовний дім... На час освячення нового Дому молитви він уже став мером, прибув на торжество разом зі своєю командою і подарував церкві автомобіль! Він сказав: «Такі молитовні доми повинні бути в кожному районі нашого міста».

Церква «на Правді»

Найстарша в місті церква ЄХБ знаходиться в провулку ім. Газети «Правда». У наступному році їй виповнюється 110 років. Сто десять років тому з Харкова приїхав віруючий механік. Ім'я та прізвище його не відомі. З ним на водокачці працював Купрун Федір Федорович. У результаті бесід з харків'янином він та його сім'я увірували. У їхньому домі стали проводитися зібрання, через рік група складалася з понад 10 осіб і подала документи на реєстрацію для отримання легалізації своїх зібрань.

Найстаріша церква ЄХБ в Сумах

Це був не дуже сприятливий час для євангельських зібрань. Пізніше молодий чоловік на прізвище Шовкопляс, почувши, що десь збираються «штунди», про яких він знав багато суперечливого, і якось на Різдво прийшов до Федора Федоровича колядувати. Він чекав одного, а побачив у домі текст: «Покайтеся і віруйте в Євангелію». Ці слова проникли в його серце. Він дізнався про час зібрань, став відвідувати їх, увірував і з часом став дияконом цієї церкви.

Довгий час церква не мала свого Молитовного дому. Доводилося орендувати незручні чи віддалені приміщення. Під час другої світової, в 1942 р., церкві було виділено місце в католицькому костьолі. Але після війни, в 1948 р. на пожертвування громади церква купляє за 20 тис. карбованців будівлю в центрі міста, де знаходиться й до нинішнього часу. Це звичайний приватний будинок. У 1980 р. він був перебудований і в такому вигляді стоїть і зараз.

У нашому місті сьогодні є ще дві нові церкви, а також чотири інші, які не входять до нашого Союзу. Отже ця церква є матір'ю сумських церков.

У 1990 р. у зв'язку з тим, що в церкві було вже 856 членів, а відвідуваність була до 1000 осіб — вмістити таку кількість людей в цьому Молитовному домі було неможливо, оскільки в ньому близько 400 місць. Стали думати про те, щоб утворити ще одну церкву. Було отримано дозвіл на будівництво нового приміщення. Сьогодні в церкві «Світло Євангелія» близько 400 членів, її пастор М.В. Пимоненко.

З приходом незалежності України для братів і сестер з-за кордону відкрилася можливість відвідувати нашу країну і наші церкви. Американські віруючі запропонували нам проводити євангелізації в новому районі. Так там виникла група. З часом було отримано дозвіл на будівництво свого будинку. А сьогодні вже закладено фундамент під більший Дім молитви Церкви Благодаті, оскільки вона нараховує до 200 членів (пастор В.П. Нечай).

В основної церкви є проблема: за колишньої влади частину церковної земельної ділянки було відібрано. Та, слава Богу, нинішня адміністрація дала вказівку розібратися і зробити все можливе, щоб ця церква могла нормально функціонувати. Тож будівництво нового будинку для цієї першої в Сумах церкви планується, а назва в неї буде «Дім Євангелії», тому що з цього дому поширилася Добра Новина в багатьох напрямках, організовано багато євангельських церков.

Наша довідка

Старший пресвітер по Сумській області Володимир Петрович Савченко.

Народився в 1952 р. в християнській сім'ї. Усі в сім'ї були хористами єдиної на той час баптистської церкви в Сумах. Дітей в сім'ї було четверо. У 1969 р. закінчив десять класів загальноосвітньої школи. Потім відслужив в армії. Після повернення, в 1972 р., був обраний в церкві керівником молоді. Основним служінням церковної молоді було відвідання сільських церков. Брав участь в служінні хору, вчився в вечірній школі на відділенні вокалу.

У 1974 р. був утверджений на служіння проповідника, через рік став членом церковної ради. Старшим пресвітером по Сумській області був у той час Павленко Гаврило Іванович. У 1978 р., будучи регентом хору, був обраний на дияконське служіння з 4-річним випробувальним терміном.

Закінчив дворічні регентські курси. У 1982 р. М.В. Мельником був рукопокладений на дияконське слу-

В.П. Савченко з дружиною, Любов'ю Олексіївною

жіння. У січні 1984 р. за рекомендацією пастора К.М. Кіптенка був обраний на пресвітерське служіння в Сумській церкві і рукопокладений братами Духонченком і Комендантом. У ній тоді було 700 душ. З тих пір звершує це служіння до сьогодні. У 1997 р. обласною радою вибраний на служіння старшого пресвітера по області. У ній в той час було 57 церков.

У 1977 р. одружився. У них з дружиною, Любов'ю Олексіївною, 5 синів і дочка. Старший, Еммануїл, закінчив Біблійний коледж і працює адміністратором в обласному центрі та очолює регіональне відділення

місії «Подорож по Біблії». Другий син, Віталій, закінчив біблійний коледж, є регентом молодіжного і другим регентом основного хору. Владислав – керівник молоді, навчається в університеті, на аграрному факультеті. Станіслав – хорист молодіжного та основного хорів. Аліна навчається в аграрному коледжі, також навчає в недільній школі для найменших, а з тих пір, як в церкві почалося служіння для глухих, є сурдоперекладачем. Наймолодший, 12-річний Руслан, в минулому році покаявся, навчається в загальноосвітній та недільній школах.

Служіння для глухих

Керівник цього служіння Дмитро Багаєв приїхав із Запоріжжя. Там покаявся в 1996 р., а в 1998 прийняв хрещення. Він розповідає, як розпочалося і з чого складається це служіння.

– В одної нашої сестри дочка Таня глуха. До церкви Таня вперше

Група слабочуючих у літньому таборі

прийшла у 1999 р., прийшла з подругою Наталею. Моя дружина, Аня, побачила, що дівчата нічого не розуміють. Вона підсіла до них і стала писати їм слова проповідника на папірцях. Після цього в неї з'явилося бажання вивчити мову жестів. Вона закінчила факультет сурдоперекладачів Ірпінської біблійної семінарії.

Спочатку ми організували тільки переклад проповіді та пісень, але згодом стало зрозуміло, що треба влаштовувати додаткові зустрічі. Проводити їх запропонували мені. Ми почали зустрічатися щонеділі. Проводимо бесіди на актуальні теми, розбираємо важливі питання. По середах відбувається спілкування самих глухих, без перекладачів. Радісно бачити, що Бог дає здібності й бажання тим, котрі вже давно покаялися і стали членами церкви, проводити такі зустрічі самостійно.

Тепер я викладаю глухим, а Аня перекладає. Ще ми працюємо з групою молоді, близько 10 осіб, які бажають навчитися перекладати.

Серед глухих в основному розвивається особиста євангелізація. Наша невелика група глухих після служіння, як правило, іде до когось із своїх знайомих, відвідують своїх вчителів загальноосвітньої школи, до друзів приходять, ідуть на ринок і там спілкуються з глухими, запрошують у Дім молитви.

Відвідують нашу церкву 10–13 осіб глухих. Група відрізняється тим, що складається з молоді: наймолодшому 19, а найстаршому нема й 30, причому в основному всі брати. Групу вирішили назвати «Молодий росток».

Аня перейшла працювати в школу-інтернат для глухих і сьогодні вже 4 дев'ятикласники покаялися і є ядром нашої групи.

Ми організуємо для глухих табори. Перший табір був проведений в 2002 р. У ньому було до 30 осіб, в наступному році – вже 78. Про наш табір в санаторії «Зелений Гай» уже знають багато людей, і в ньому брали участь слубочуючі з Полтави та Харкова, яких ми хочемо запросити і в цьому році.

Програма «Сироти»

Її з 1991 р. веде сестра Ніна Олексіївна Бовтун. Програма охоплює дітей-сиріт та напівсиріт, розподіляючи матеріальну допомогу друзів-лютеран з Німеччини. Ніна Олексіївна донедавна поєднувала цю працю зі служінням відповідальної за жіночу працю і, крім того, продовжує нести служіння благовісниці по Україні. Вона розповідає про програму:

– Надію Данилівну, старшу по жіночій праці по Україні, дуже непокоїла доля дітей-сиріт. Вона шукала

Молодіж Церкви Благодаті

хоч якоїсь можливості допомоги їм. Певний час по деяких областях допомагала Біблійна місія. Вони брали на утримання таких дітей. Але потім в Україну стала поступати допомога від німецьких християн-лютеран. Наша область була четвертою, яка отримала цю допомогу. А зараз майже всі області України охоплені нею.

У цій місії – дуже гарні друзі, котрі на кожну дитину виділяють певну суму. Це дуже старанні, добросовісні люди. Ми їм дуже вдячні за їхню турботу. Кошти збираються в різних християнських конфесіях. Тому робота місії дуже широка. Присилають одяг, взуття, іграшки, кожного року – різдвяні подарунки, кошти на проведення таборів. Співробітництво різних християнських конфесій у благодійності дає дуже гарний результат. Це нове бачення, нові можливості.

Ми зробили вторинний фонд: збираємо добровільні пожертви для сиріт і для дітей з малозабезпечених сімей. У вторинний фонд спрямовуються і зекономлені кошти. Програма «Сироти» охоплює понад 70 дітей, а якщо враховувати вторинну допомогу, то набагато більше.

Ми допомагаємо дітям до 16-річного віку. Але іноді, коли дитина продовжує вчитися і не може заробляти, тоді я прошу для неї допомоги до досягнення 18 років.

Обличчям до церкви

Відповідальною за сестринське служіння по області Галину Дмитрівну Дудку вибрали в листопаді 2004 р. на звітно-виборчій конференції. З чого ж почалося її служіння? Співала в хорі, а хор же сидить обличчям до церкви, і якось помітила потребу церкви: сестри засмучені, плечі опущені, очі печальні. І тоді вона загадала й організувала з сестрами спілкування на тему «Носіть тягарі один одного» (Гал. 6:2). Коли пастор відвідав це спілкування, то побачив, наскільки сестрам необхідне таке спілкування. Зібралося десь 50 сестер. Розбилися на невеличкі групки «за інтересами» (окремо самотні, окремо дружини служителів тощо), щоб всі могли помолитися.

Своє служіння як відповідальної по області почала з сел. Особливість там в тому, що сестри ревні, прийдеш до них на молитовну бесіду – хутко розгоряються. А вийшли за стіни церкви – мова про одне: гуси, свині, корови... Вирішили призначити в церкві сестру-лідера, яка могла б організувати інших. В області – 5 регіонів, і за кожний відповідає регіональна відповідальна. Було розроблено програму бесід по сільських церквах та узгоджено з братами.

«Наша мета, – говорить Галина Дмитрівна, – щоб кожна сестра в церкві була чимось зайнята, як у притчі про робітників, яких господар наймав протягом цілого дня. Кожна повинна зробити, що може».

Сестри готуються до жіночого євангелізаційного табору, який буде в серпні. Очікуємо, що сестри з сіл

Відповідальна за сестринське служіння по області Г.Д. Дудка

приїдуть зі своїми невіруючими подругами.

В області ведеться робота сестер з відвідин дитячих будинків, лікарень, шкіл-інтернатів. Сестра Ольга Река відвідує дім престарілих. Його відвідують також і брати-служителі. У Сумах до кожного району прикріплена сестра, яка відвідує прикутих до ліжка хворих сестер.

«Блаженні милостиві»

Анна Миколаївна Кацова – одна з перших, хто покаявся у Церкві Благодаті (1990 р.). Незабаром після неї до церкви прийшла її дочка, а через 8 років – і чоловік. Анна Миколаївна за фахом педагог, закінчила педінститут, фізико-математичний факультет. Працювала вчителем, потім програмістом. Від самого початку взялася за соціальне служіння.

– Мета нашого служіння – через поповнення матеріальних потреб досягати людей в оточуючому нас світі любов'ю Господа Ісуса Христа, – говорить Анна Миколаївна. – Біллі Грем сказав якось: ми повинні йти до людей з Євангелією в одній руці та склянкою води, тобто з милосердям, – в другій.

У Сумах є 4 установи для дітей, що не мають батьківської опіки, і ще кілька по області (у Гребениківках, Путівлі). Ми намагаємося регулярно відвідувати їх, приходячи з продуктами, взуттям, одягом. Також відвідуємо зі святковими програмами: різдвяною, пасхальною, іншими (наприклад, святкування дня народження дитини, на яке прийде навіть найпасивніша дитина і таким чином хоч раз на рік почує Добру новину та поспілкується з віруючими).

Наша команда складається з 20 осіб. Ще є 10 осіб, які відвідують пенсіонерів. Кожний має свою ділянку, вид служіння, за який відповідає: чи то гурток «Умілі руки», чи «Клуб друзів 'Суперкниги'», гурток англійської мови, духовної культури, відвідування як віруючих, так і невіруючих людей похилого віку. Адреси беремо в центрі соціальної допомоги, розпитуємо соціальних працівників і йдемо за тими адресами, де люди не проти наших відвідин.

Також проводяться благодійні акції, на які запрошуємо за завдалегідь врученими запрошеннями. Частіше проводимо їх у церкві, але проводили і в міськвиконкомі, жеках, орендували ТЮГ. Ще ми збираємо щонеділі старших дітей з інтернатів на молодіжні служіння, оплачуємо їм проїзд, даємо вечеряти.

Кошти – і церковний бюджет, і пожертви наших християн-бізнесменів, християн, які виїхали за кордон, братніх церков за кордоном.

Один з хобі-класів клубу "Майбутнє України"

Назва нашої організації «Християнський духовний центр», директор – пастор Віктор Павлович. Там, де нас не приймають як церкву, ми називаємо себе «Благодійним товариством». Не приховуємо, що ми християни, але приходимо до них як організація. Ми відвідуємо й навчальні заклади, надаємо фінансову допомогу дітям, які знаходяться на лікуванні. Співпрацюємо з інспектором відділу по опікунству. Ще ми проводимо благодійні акції разом з товариством інвалідів «Доля», союзом «Чорнобиль». Беремо участь у засіданнях громадської ради мікрорайонів, співпрацюємо. У такий спосіб наводимо мости з громадськими організаціями.

У мене гарні помічники: Сергій Геннадійович – працює організатором позашкільної праці в інтернаті, Антоніна Чугай – завідуюча відділом духовної культури. Слово Боже нас об'єднує.

Ми співпрацюємо з Міжнародною асоціацією християнських шкіл. Вона допомагає нам програмами та коштами.

У більше цілити легше

Порівняно з церквами інших областей у церквах Сумської області молоді не багато, у багатьох церквах її немає зовсім. І одною з завдань своєї команди молодіжний керівник по Сумській області Михайло Пимоненко вважає заохочення церков до залучення молоді, треба допомогти церквам побачити свою потребу в ній. До церкви, яка розуміє, що молодь церкві потрібна, молодь приходить. Наприклад, у Церкви Благодаті, де брат Михайло несе служіння пастора молоді, 100 молодих людей, при цьому разом членів церкви — 180, є молодіжний відділ, підлітковий, розвивається студентське служіння.

Друге завдання — підготовка молодіжних лідерів, третя — навчання та заохочення молоді до служіння. У багатьох церквах табори для дітей

Так виглядає євангелізаційний храм-палатка

проводить молодь. У минулому році провели 4 заїзди табору. Проводяться обласні молодіжні зустрічі.

Про служіння серед студентів розповідає його лідер Женя Язвинський:

— Якось ми помітили, що в нас у церкві молоді зменшилося вдвічі. Почали молитися: чому це трапилося? Намагалися якось змінити ситуацію. Потім я поставив собі за мету розповісти своїй групі і всьому потокові в університеті про Христа. Мета велика, та у велике і цілитися краще... Ми почали про це молитися. Нарешті вирішили провести зустріч усіх віруючих студентів із трьох наших міських церков. Потім почали запрошувати невіруючу молодь, проводили різні спілкування. Служіння сподобалося. Лід було зламано. Звернулися через Інтернет з проханням: допоможіть, хто чим може. Відгукнулися друзі з «Кемпусу». Ми познайомилися з їхнім досвідом. Проводили євангелізації в особистому порядку: приходили додому чи до себе запрошували на фільм, збиралися сусіди, по 2—3 особи. У такий спосіб ми охопили близько 25 студентів. Потім взяли ще один рубіж — проводили служіння в студентських гуртожитках. Приймали по-різному. Якось в одній кімнаті нас зібралося 25, і було так чудово! Подивилися фільм «Пристрасті Христові». Почали спілкуватися. Потім ми почали розширятися. Провели конференцію у студентському гуртожитку. Днями хочемо зібрати 70—90 студентів — з тих, хто вже чув про Христа — і закликати їх прийняти конкретне рішення.

Уже близько 45 студентів побували в нашій церкві. Я сподіваюся, що результати будуть. Радий, що знайшов підтримку у своїх пасторів — Віктора Павловича, Михайла...

Розповідь продовжує молодіжний пастор та обласний керівник молоді Михайло:

— Молодь бере участь у кожному виді служіння церкви. Той же інтернат: щонеділі хтось із молоді проводить заняття, зустрічі, групи, лялькові вистави. Ми відвідуємо інші церкви області. Ті церкви, які вже працюють з молоддю, — підбадьорюємо, які ні — намагаємося запалити молодіжним служінням.

Нещодавно організували програму «Жодних вибачень» — про наркоманію, про стосунки, про любов. Її провів Станіслав Грунтковський. Намагаємося провести її для всіх студентів.

Ми — церква малих груп, тому що розуміємо: сьогодні це — єдина можливість досягти більше людей, особливо молоді.

Церква Благодаті

Віктор Павлович Нечай — пастор однієї з нових церков міста, про себе говорить мало, — більше про церкву, її служіння. Вчитися йому довелося багато: в московському центрі «Відродження», у першому наборі, у Центрі християнського співробітництва в Києві з організації нових церков, в Ірпінській біблійній семінарії, де отримав ступінь бакалавра, пізніше — у Київській (ступінь магістра). Усе це знадобилося: треба коледжем керувати, людей вчити, тим більше, що до церкви інтелігенція пішла: вчителі, викладачі ВНЗ, вчені. Другий пастор, Михайло, має ступінь бакалавра, хоче вчитися далі. Віктор Павлович з неприхованою радістю та ентузіазмом розповідає про свою церкву:

— Наша церква — єдина на 90 тисяч населення звичайного так званого «спального» мікрорайону. Почалася з євангелізації у 1992 р. за участю двох американців. На заняття з вивчення Біблії записалося приблизно 400 дітей і близько сотні дорослих. Орендували приміщення. Стало відвідувати близько 20 дорослих і сотні півтори дітей. У 1993 р., на Трійцю, було перше хрещення — 6 душ. Почали шукати місце. Будувати почали в наступному році. За рік будинок був готовий. У цьому році йому буде вже 10 років. Коли ми сюди перейшли, було лише 24 члени. Організували регіональний біблійний коледж. Є підліткові клуби, недільна школа на 4 класи, 70 дітей

З 1996 р. почали проводити табори, орендуючи на місяць-два необхідні приміщення, а в 2003-му придбали великий (4 га землі) піонерський табір. Буває, і по 600 дітей за літо приймаємо. І денні табори при церкві робимо. Близько 800 дітей за літо і євангелізуємо, й оздоровлюємо.

З 2000 р. почали організацію нових церков. На сьогодні їх по об-

Пастор Церкви Благодаті В.П. Нечай зі своєю сім'єю

ласті вже 6. Ми молимося і прагнемо, щоб до 2010 р. організувати 20 дочірніх церков, щоб через 5 років наша церква послала 10 місіонерів до інших країн, щоб до 2010 р. наша церква мала 300 домашніх груп.

Отже, в нас три основні напрямки. Перший — малі групи (їх у нас 17). Другий — місіонерське служіння. Третій — освіта. Плануємо будувати загальноосвітню християнську школу, медичний центр.

Служіння в нас проходять у дві черги: на 8:30 та на 10:10, тому що приміщення не вміщає усіх (членів церкви 200, а разом відвідують служіння близько 300 осіб). Понад половини членів церкви — люди з вищою освітою і студенти, здебільшого всі новонавернені. У нас є хор, є і група прославлення. У євангелізаціях використовуємо театр. Наше бачення — досягти принаймні 5% населення нашого мікрорайону, щоб наша церква виросла до 5 тисяч.

Церква прийняла рішення найближчі 5 років ревно й охоче жертвувати фінанси, щоб завершити будівництво приміщення Християнського духовного центру; підтримувати коштами своїх служителів, щоб вони свій вільний час могли присвятити духовній праці, утримувати не тільки свого місіонера Е. Сиренка в Болівії, але як мінімум 10 місіонерських сімей в інших країнах; забезпечувати соціальне служіння в лікарнях, інтернатах, сиротам, удовам, інвалідам, знедоленим.

Служіння серед дітей

Любов Андріївна Язвинська, координатор цього служіння по області, розповідає:

— Служіння з дітьми я почала у 90-х рр. До нього мене покликав Господь, хоча спочатку я дуже опиралася. Але коли змирилася, Господь дав мені любов до цього служіння, я дуже полюбила дітей.

У нашій області 45 недільних шкіл. Уже 10 років проводимо табори. У цьому році плануємо провести 6 таборів. Ми також побачили, що більше дітей можемо охопити дворовими таборами (у школах, дитсадках), притому не тільки дітей, а й батьків. Діти нашої НШ допомагають проводити дворові табори. Запрошуємо до таборів як дітей, що відвідують нашу НШ, так і просто з вулиць.

Два роки тому у нас з'явилася нова форма служіння — клуб «Май-

Рукопокладення на пасторське служіння в Церкві Благодаті

бутнє України», який відкрила місія «Хоуп Інтернешнл», подібний до клубу «АВАНА», тільки там більше спортивний ухил, а тут хобі-класи (це гуртки за інтересами: хлопчики — майструють, дівчата шиють ковдрочки для дому маляти, фартухи, вишивають бісером, роблять рамки). В області таких клубів уже 17.

Молодь завжди з готовністю їде на відвідини інших церков для занять із дітьми. Щонеділі 3 команди виїжджає в різні села. Для них працює команда поварів, а церква виділяє фінанси, щоб готувати обіди цим нашим місіонерам. Їдуть до таких сіл, як Рибиця, Запсілля, де взагалі немає церков. І ось вже придбали молитовний дім у Запсіллі. Стали навертатися до Бога дорослі. Одна сім'я — колись алкоголіки, які все пропили, втратили батьківські права — тепер дружина, Олена, вже 3 роки як член церкви.

Найбільша наша потреба — вірні служителі.

Ми не ставимо собі за мету «покаяти» дітей, тому що, кажуть, на всіх євангелізаціях та конференціях Україна вже тричі покаялася. Слава Богу, що й керівництво не ставить такої мети клубу. Ми ж сіячі. А Бог у Свій час Свою справу зробить. Наприклад, коли молоді наставники у наших таборах ділилися на уроках свідоцтвами про своє навернення, то ми з подивом і радістю дізналися, що майже всі вони покаялися в недільній школі чи в таборі, причому вони в основному — з невіруючих сімей!

За два тижні до початку табору запрошуємо батьків на зустріч. Для багатьох дуже трудно переступити поріг Дому молитви, але через те, що хочуть відправити дітей у табір, приходять. І нерідко бувало потім, коли діти, повернувшись, на зібранні співали, дякували церкві, то в присутніх батьків наверталися сльози.

Покидаючи оновлену Сумщину, цей мальовничий куток України, я відчувала спокій і легкість. Було радісно від того, що оновлюються не лише міста — оновлюються церкви й служіння, оновлюються християни. І ці переміни благословенні. Діти, дорослі, старики, студенти сьогодні чують Добру Вістку, і Господь змінює їх, даруючи нове серце!

Юлія Долматова — кореспондент журналу «Євангельська нива», студентка Технічного університету України

Гортаючи сторінки життя...

Іван Горянський

Колискою мого народження були Карпатські гори з веселими гірськими річками та кришталево-чистим повітрям. Але ця чудова атмосфера недоторканості природи отруювалася родинними негараздами. Родина хронічних алкоголіків — у ній я розпочав своє «рачкування»

Іван Горянський на молодіжній зустрічі в с. Ромейково

Щойно я навчився ходити, як мене почали посилати за «сатанинським пійлом», після чого часто проводив ніч просто неба... Якщо я щось робив «не по-їхньому», до мене застосовували метод «буратіно»: тримали за ноги головою донизу і трусили, витрушуючи з мого розуму непокірність. Іноді дядько «розвивав» мій орган нюху — підіймав за барки до гарячої лампочки і змушував відповідати, чим вона пахне. Іноді він «розвивав» мій орган смаку — відривав від стіни провід зі словами: «Зараз ти у мене спробуєш, який смачний струм!». Хоч того смаку я так і не спробував, та серце від таких випробувань шалено калаталося. А іноді дядько вирішував «розвинути» в мені голос артиста своїм особливим методом: прив'язував мене до ліжка ланцюгом, щоб я гавкав як собака...

Така школа «виховання» викликала у мене запитання: Боже, для чого я живу? Для чого Ти створив людину? Навіщо її перебування на землі? Який у цьому сенс? Хоча відповідей на ці запитання я не знаходив, але був упевнений, що вони існують ні в кого іншого, як у Творця життя. Я сердечно вірив у Бога, вірив у те, що Бог покарає кожний вчинений гріх, вірив, що існує рай і пекло...

Але разом із тим, що вірив, я робив «генетичні» гріхи. Ще в дитинстві почав «гратися» цигарками, ковтком «диявольської отрути». Ці забавки змушували красти все, що не так лежить, і в усіх. З такою нечистотою в серці я бігав до церкви цілувати ікони, вірячи, що це очистить від гріха. Та в мене було так тяжко на серці, що іноді я навіть волів померти.

Після смерті мого двадцятидев'ятирічного татка я залишився без охорони від дядька. Мама з вітчимом поїхала на заробітки на Черкащину, й там вирішила залишитися. А згодом забрала нас із братом до себе. Ми гадали, що там нам буде краще. В моїй уяві розквітали пуп'янки надій — ніколи вже не буде повторюватися те, що було раніше! Але я дуже помилився, тому що вітчим був тираном ще гіршим, ніж дядько. Хоч до мене і брата руки він не часто простягував, а все звірство виливав на матір. Перегорнулася ще жахливіша сторінка мого життя. Але не розмірковуючи над цим, кожну вільну хвилину від жаху я біг до рук сатани і з жагою заповнював порожнину в серці гріховною насолодою.

«Обіцяю служити Тобі чистою совістю»

Вітчим був шофером голови колгоспу, а я ходив у восьмий клас, коли у нього трапилася нагода поїхати на Закарпаття. І якось весняної ночі я з п'яним вітчимом їхав перегорнути ще одну сторінку свого життя. Несучись у машині з швидкістю 120 км на годину, вітчим не впорався з керуванням на повороті, і ми вилетіли з дороги. Але, слава Богу, нас «зупинило» дерево, яке росло біля річки. Обійнявши його, машина перетворилася на букву «с». Запасне колесо з багажника, пробивши метал, вилетіло аж до керма; коробка передач «сіла» на заднє сидіння. Вітчима прижало до керма, яке переломало йому ребра. А я... в ту секунду, як нас кинуло, нахилився до магнітофону перекинути касету, і зі швидкістю 120 км вдарився лівою частиною голови об важіль перемикання передач. Я проломив череп, пробив мозкову оболонку, забив кістку в мозок лівої півкулі й отримав крововилив. Внаслідок такої травми в мене паралізувало лівий бік, руку, ногу, до того ж я зламав праву руку. У Черкасах мені зробили дуже складну операцію, що давала лише один відсоток на моє життя. Півмісяця я провів без свідомості у реанімації Черкаської лікарні. І з кожним днем мені ставало гірше.

Саме в цей час лікарню відвідували віруючі. Вони ходили по палатах і звершували молитву за «тяжких пацієнтів». В цей список потрапив і я. Була звершена молитва за моє здоров'я, та на покращення я не пішов. Лікарі попередили мою маму, щоб вона готувалася до похорону, а не витрачала кошти на моє безрезультатне лікування. Мама в розпачі заголосила, щоб мене виписали додому, тому що хотіла, щоб я зустрів смерть вдома, а не в лікарні, де, доречі, не було ні шприців, ні ліків, ні крапельниць... Лікарі погодилися, і мене виписали. Моя сім'я готувалася попрощатися зі мною. Мої однокласники ходили по селу і збирали допомогу на похорони.

Та чомусь я... пішов на покращення.

Але, ставши на ноги, я залишився інвалідом.

Одного разу, лежачи в лікарні, я знову зустрівся з віруючими і почув про Ісуса. Вони подарували мені Євангелію, в якій я прочитав заклик до життя: «Прийдіть до Мене струджені та обтяжені, і Я вас заспокою». І моє серце спалахнуло вогнем, побіг кип'яток по венах і я зрозумів, що тут говориться про мене. Це ж я струджений, я обтяжений, це мені говорить Ісус, це мені Він потрібен. І задихаючись від хвилювання, зі сльозами я промовив: «Боже! Якщо Ти щось можеш змінити — зроби, бо я безсилий!»

Через деякий час перегорнулася ще одна сторінка мого життя. Я покаявся! Став членом церкви, і зараз, що тільки можу, намагаюся робити для Бога. І лише будучи членом церкви, я зумів знайти відповіді на мої запитання, які з дитинства хвилювали мене.

Ісус дав мені дар проповідника, і я працюю у Катеринопільському районі Черкаської області. Я місіонер, і ми з братами-місіонерами намагаємося до кожного серця донести вогонь Божої любові, який розтоплює будь-який лід.

Дорогі та любі брати й сестри, прошу вас, моліться за наш Катеринопільський район.

Материнське серце — скарбниця, в якій заховані найбільша в світі радість і найжорстокіші розчарування та біль

День Матері

Надія Комендант

Так прекрасно, що свято Матері відзначається саме весною. Мати дарує життя дитині. Як весняні промені світла зігрівають перші квіточки, так мамині лагідні руки першими обіймають новонароджену дитину. Жінка дає початок новому життю, продовжуючи родовід. А тому має бути «чистим джерельцем» : вести здоровий спосіб життя, готуючись до великого служіння, яке доручив Сам Бог — материнству. Кожна мати-християнка, читаючи Слово Боже, вже тоді знає, як виховувати своє дитя, коли воно ще знаходиться в утробі. Адже вона перша знає, коли заб'ється серденько дитини. Лише мама знає, як допомогти дитятку адаптуватися в цьому жорстокому світі. І хто краще за матір допоможе зробити перші кроки. Мати-християнка навчить бачити, цінувати та берегти прекрасне навколо себе. Та найціннішим є те, що з маминих вуст дитя почує про велику Господню любов, що спасає. Слова маминої молитви супроводжуватимуть дитину впродовж усього життя. Дорогі мами, чи це не найбільша наша відповідальність перед Богом і прийдешніми поколіннями?

Чому в житті зустрічається так багато зажурених, стурбованих матерів, що не мають надії? Економічне становище в країні, нестабільний світ, війни, природні катаклізми, епідемії, невпевненість у завтрашньому дні лягають великим тягарем на серце матері.

Але хочеться звернутися зі словами: «Жінки дорогі, матері милі, зупиніться на хвилинку та підніміть очі свої до неба. Господь — наш порятунок!» Коли ми визнаватимемо Його як Господа та Спасителя, Він завжди буде з нами, як і з багатьма іншими матерями. Чи ж не Він оберігав життя

«Матері в молитві», м. Донецьк

єгиптянки Агари, невільниці Авраамової, коли вона заблукала в пустелі Беер-Шева? Закінчилася вода в бурдюці, і це означало смерть: смерть дитини і смерть матері. Так думала Агар. А Господь? О, якби ми не забували про Нього і Його вірність! «І відкрив Бог очі її, і вона побачила криницю води. І пішла вона, і наповнила бурдюка водою, та й напоїла хлопця» (Бут. 21:19).

Конференція «Дочки-матері», м. Одеса

У книзі Вихід ми читаємо про матір, яка вміла молитися до Бога, чути відповідь Його і, нічого не змінюючи, втілювати Божий план в життя. І став над Єгиптом новий цар, що не знав Йосипа. Звернув цар увагу на те, що народ Ізраїлевих синів численніший і сильніший за них. І наказав фараон усьому народові своєму, говорячи: «Кожного народженого єврейського сина — кидайте його до Річки» (річки Ніл). Велике горе і випробування прийшли в життя Йохевед. Замість радості народження сина — страх знищення. Та Йохевед була мудрою матір'ю, вона знала живого Бога, Бога Авраама, Ісака та Якова. Ця жінка вірила обітницям Божим, даним Його народу. Йохевед робить все можливе зі свого боку: молиться і одержує відповідь; переховує дитя; обережно готує старших дітей, Аарона та Маріам, до розуміння Божого плану щодо їхнього молодшого брата. Вона вселяє в серце доньки віру в Слово: «Бог обіцяв», і готує її до участі у врятуванні брата. Йохевед робить усе так, як сказав їй Бог: «І взяла йому папірусову скриньку, і виасфальтувала її асфальтом та смолою, і положила до неї дитину, та й поклала в очереті на березі Річки» (Вих. 2:3). Це все, що наказав їй зробити Бог. Оце так довіра! Ані слова, щоб Господь вчинив чудо, ані слова заперечення, що донька замала для таких важливих справ. Бог винагородив віру матері — дитя врятоване і знову повернене матері. Йохевед мала покірний дух. Навіть ім'я сину — Мойсей — дала дочка фараона. За час годування груддю Йохевед зуміла вселити в серце сина велику віру в Живого Бога. «Вірою Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду» (Євр. 11:24, 26).

У 15 розділі Євангелії від Матвія розповідається ще про одну матір — героїню віри.

Ісус зі своїми учнями прийшов в землі тирські та сидонські. І ось одна жінка , яка жила в околицях хананейських, почула, що Ісус прийшов у їхні землі. Вона мала великі переживання: демон тяжко мучив її доньку. Десь, хтось, колись розповів жінці про Ісуса не просто як про чудотворця, а як про того, хто має силу й демонами повелівати. Той, хто говорив хананеянці, знав, що Ісус відрізняється від усіх інших людей, в кожному Його погляді — лише любов і милосердя, від слів Ісуса віє дивним миром, а на Його обличчі — глибокий спокій. Свідчення було настільки переконливим, що бідна мати сповнилася великої віри в Ісуса. Хананеянка не пропустила свій час: їй навіть не потрібно було йти до Єрусалиму, Він — тут. Мати з великим голосінням припала до Господа: «Допоможи мені!...» Навіть відповідь Ісуса: «Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого» (Мт. 15:24) не відштовхнула жінку. Вона не гнівається, не ображається, а лише смиренно просить допомогти їй в цих життєвих обставинах. І віра хананеянки винагороджується. Всі учні почули з вуст Учителя: «О жінко, твоя віра велика, — нехай буде тобі, як ти хочеш» (Мт. 15:28). І тієї ж години дочка її видужала.

Дорогі жінки, дорогі мами, нам потрібен Господь! Нам потрібна велика віра в те, що обітниці Божі належать нам і дітям нашим (Дії 2:39). Нам потрібно пробувати в Слові Божому, щоб не робити невірних кроків в житті. Ми маємо бути покірними і приймати життєві ситуації з вірою в те, що Бог тримає все в Своїй руці. Випробувана віра — найдорожча.

День Матері. Нехай у цей день кожна жінка-мати згадає, що ми маємо благословіння від Бога через наших дітей (Пс. 128) І хоча часто наші діти приносять у наше життя не тільки радість, а й переживання, та все ж ми, як християнки, не маємо причин впадати в розпач чи відчувати себе розгубленими. Діти мають бачити в нашому житті сильну, діючу та спасаючу віру. Нехай наше побожне життя і наші постійні молитви підготують добрий грунт, щоб посіяне нами, святе і цінне, зросло і принесло плід (Прип. 22:6).

Дорогі жінки, Бог дарує нам спокій в Сині Своєму, а Слово Боже наголошує: «...людині спокою належить майбутнє» (Пс. 37:37).

Надія Комендант – відповідальна за жіноче служіння в Україні

БІБЛІЙНА МІСІЯ ЄВАНГЕЛІЯ ДЛЯ СТРАЖДЕННИХ

ХТО З НАС НЕ ПОТРАПЛЯВ ДО ЛІКАРНІ? КОЛИ МИ ОПИНЯЄМОСЯ ТАМ, ТО БАЧИМО НАВКОЛО СОТНІ НЕЩАСНИХ, ПОКАЛІЧЕНИХ, ЧАСТО САМОТНІХ, УСІМА ЗАБУТИХ ЛЮДЕЙ, ЯКИХ НЕМА КОМУ ПРОВІДАТИ ТА РОЗРАДИТИ. ЯК ЖЕ ЇМ ДОПОМОГТИ? ЯК ЇХ ПІДТРИМАТИ І ПІДБАДЬОРИТИ? ЯК ВСЕЛИТИ В ЇХНІ СЕРЦЯ НАДІЮ?

Шукаючи відповіді на ці запитання, одеська церква «Благодать» і Біблійна місія десять років тому організували нове служіння в одеській обласній лікарні. Брати і сестри церкви разом з пастором Василем Юхимовичем Логвиненком почали активну духовну роботу на цій ниві. У лікарняній бібліотеці було створено відділ християнської книги. Завдяки цьому тисячі хворих людей, що перебували в лікарні, змогли читати християнські книги і дізнатися про Бога. Також у читальному залі щотижня відбуваються богослужіння, щоб донести хворим Добру Новину про Христа. За ці роки багато людей побували на них і почули про Бога. Чимало з них покаялись і почали ходити до церкви. Про це цікаве і благословенне служіння й хочеться вам розповісти.

Богослужіння у бібліотеці

– Добридень! Запрошуємо вас на богослужіння! Там будуть цікаві проповіді, співатимуть християнські пісні, відповідатимуть на запитання, а також помоляться за вас, — звертається до хворих жінка, зайшовши до палати. Її обличчя світиться якоюсь внутрішньою радістю, цим вона одразу ж приваблює до себе.

Це Вікторія Хваткова, місіонер Біблійної місії у лікарні. Щосереди вона обходить зі своїми помічницями майже 360 палат лікарні і запрошує хворих на богослужіння. В інші дні просто відвідує хворих і приносить християнські книжки, розповідає про Бога, відповідає на запитання та молиться з хворими. Хто лежить тут давно, вже добре її знають, адже вона невтомно виконує свою благородну місію в цьому місці страждань, підбадьорюючи і підтримуючи хворих.

– Як проходять служіння? — питаю сестру Вікторію.

– Люди в лікарні по різному реагують на Добру Звістку: хтось із радістю приймає запрошення і приходить послухати про Бога, комусь байдуже, а дехто навіть грубо відповідає. Але дяка Богові, що серця людей ще відкриті для Євангелії. Чимало хворих охоче розмовляють про Бога, ставлять питання.

Відділ християнської книги у бібліотеці

Арсен Малець

– Чи багато людей відвідують богослужіння в лікарні?

– Хоча в лікарні біля тисячі хворих, але на служіння зараз ходить 15-25 людей. Колись приходило набагато більше, але зараз відчувається загальне охолодження, люди менше цікавляться питаннями про Бога, дехто обпікся на всіляких сектах і тепер боїться всього «релігійного». Тож мені доводиться багато розповідати людям про християнство, про церкву, Біблію...

Люди вибирають християнські книги

– А як зараз працює християнська бібліотека в лікарні?

– Це ефективне служіння. Адже багато людей, переживаючи різні тілесні страждання, починають замислюватись про духовні речі. Маючи багато вільного часу, вони з цікавістю читають християнські книги. Оскільки не всі знають, що тут є бібліотека, то я двічі на тиждень сама розношу хворим в палати християнські книжки — художні розповіді про життя християн, місіонерів, а також свідчення, християнську поезію тощо. Люди дуже люблять читати розповіді Крістіни Рой та інших цікавих авторів. Міняючи книги, я маю змогу поговорити з хворими, часто до розмови долучається вся палата. За рік приблизно півтори тисячі людей беруть християнські книги. Багато хто прочитують по кілька книг за час лікування. Якщо в палаті є магнітофон, то я приношу касети з християнськими піснями та проповідями з нашої церкви «Благодать».

– Чи каються люди у лікарні?

– Звичайно ж! Дехто — на богослужіннях, а дехто — саме під час особистих бесід у палатах. Ми їм даємо адресу нашої церкви, якщо ж вони з іншої частини міста, чи з області, то даємо адреси церков, що поруч з ними.

Покаяння хворих

Завдяки роботі Біблійної місії в лікарні багато людей одержали підтримку та підбадьорення в тяжку хвилину, інші змогли навернутися до Бога та приєднатися до церкви. Ось кілька свідчень з багатьох, що надходили до Біблійної місії за ці роки.

«Я вдячна Богові за те, що тут у лікарні працює Біблійна місія і є чудова бібліотека. До цієї лікарні мене привела біда. Мого майбутнього чоловіка дуже побили і мало не вбили. Замість весілля на нього чекав операційний стіл, а на мене — невимовний розпач. Мені довелося самій доглядати за ним у лікарні, бо всі друзі та рідні відвернулися. Іноді здавалося, що навіть Богу ми не потрібні. Але якось, коли вже не лишалося ніякої надії на покращення, до палати зайшла сестра Вікторія Хваткова, пропонуючи хворим християнську літературу. Вона заговорила з нами. Ми були вражені тією любов'ю та добротою, що вона випромінювала. Відтоді я відчуваю, що Бог про нас турбується і дає допомогу в потрібний час. Через сестру Вікторію Господь послав нам не тільки чудову християнську літературу, але й сердечну увагу, слова підбадьорення і настанови. Сестра Вікторія, незважаючи на свою зайнятість, щоденно відвідувала нас та духовно підтримувала й молилася за нас. А найголовніше — у мого майбутнього чоловіка Миколи, завдяки бесідам з пастором церкви «Благодать», якого приводила до нас сестра Вікторія, почалося зцілення душі. Також і в моєму серці запанував мир і спокій. Тепер я бачу, що Господь наше горе перетворив на благо. Раніше ми жили без Бога, а тепер постійно кличем до Нього про допомогу, читаємо разом Біблію, молимось — і Господь допомагає нам жити.»

Сестра Тетяна

«Мій брат тяжко захворів і надовго потрапив до лікарні. Мені довелося також там оселитися, щоб доглядати його. Якось я зайшла до бібліотеки і натрапила там на християнську літературу. Мені стало цікаво, і я взяла почитати кілька книг. А через кілька днів нас відвідала Вікторія Хваткова і запросила на богослужіння. Я прийшла, і мені дуже сподобалось там. Потім ми ближче познайомилися з Вікторією і часто подовгу говорили про Бога. Я почала читати християнські книги, а по середах не пропускала жодного служіння в бібліотеці. Одразу ж відчула себе краще, на душі стало світло і радісно. Згодом щиро покаялась перед Богом і попросила прощення у Христа. Тепер я — щаслива людина. Дуже вдячна Богові й Біблійній місії за те, що в нашій лікарні в бібліотеці відбуваються богослужіння. З великим нетерпінням чекаю їх кожного тижня. Дуже дякую Богові, що Він мене знайшов і тепер не залишає.»

Сестра Люда

Служіння в бібліотеці

***Арсен Малець** — завідуючий інформаційним відділом Біблійної місії*

Для багатьох хворих богослужіння в лікарні стало свого роду віддушиною. Тут вони дізналися про люблячого Бога та відчули розуміння, підтримку, розраду... І тому деякі з них виписуються з лікарні не лише зі зціленим тілом, але й із зціленою душею. А потім, як маленькі іскорки, роз'їжджаються по всій Одеській області і запалюють вогонь рятівної віри в серцях багатьох людей.

Ми вдячні Богові за цю багаторічну плідну і благословенну співпрацю з одеською церквою «Благодать». Адже через це служіння сотні людей не тільки почули про Бога, але й примирилися з Ним. Моліться, щоб і надалі Господь благословляв цю роботу, і щоб через неї ще багато людей прийшли до Бога. Якщо ви бажаєте, то можете також приєднатися до служіння Біблійної місії та підтримати його своїми пожертвами.

Люди отримують Нові Завіти

Свої пожертви надсилайте:

– Поштовим переказом:
м. Київ — 03061, вул. Кар'єрна, 53, Біблійна місія.
З позначкою:
добровільне пожертвування.

– На банківський рахунок:
р/р 26006301231034
філія Жовтневого відділення Промінвестбанку м. Києва,
МФО 322067, код 21685444,
Біблійна місія.
З позначкою:
добровільне пожертвування.

Насіння життя

«… А ЗАРАЗ, ДОРОГІ ДРУЗІ, ЙДЕМО БЛАГОВІСТИТИ. МИ ПРОЙШЛИ КУРС НАВЧАННЯ ЗА ПРОГРАМОЮ «ВІРА В ДІЇ», І Я ДУМАЮ, ЩО НАСТАВ ЧАС ЗАСТОСУВАТИ НАБУТІ ЗНАННЯ НА ПРАКТИЦІ …»,

– сказав брат Валерій. Одна з сестер хвилювалася: «О, це не для мене. Я не можу уявити, що так просто на вулиці можна почати свідчити. Люди не сприйматимуть, це неможливо».

– Давайте довіримося Богу. Згадаймо лекцію про життя, сповнене Духом Святим.

– Так, я розумію, але від страху стискається серце, – відповіла сестра.

Інші не висловлювалися, але було видно, що хвилюються.

– Я пропоную помолитися за тих людей, яких зустрінемо, щоб Господь приготував їхні серця для прийняття Його Слова, а також попросити прощення за наші сумніви. І з вірою, вперед! – закликав Валерій своїх друзів.

Першими ми зустріли трьох чоловіків.

– Доброго дня! Чи можна вам дещо запропонувати? – запитав Валерій. – Що саме? – один з чоловіків. – У нас є насіння буряка, моркви, огірків та ін. Це все приготувала християнська місія для безкоштовного розповсюдження...

– Звичайно, ми не відмовимося, – відповіли чоловіки.

– Але є невелика умова, – сказав Валерій. – Люди, що зібрали це насіння, віруючі, і їхнє бажання, щоб ви почули деякі поради зі Слова Божого, яке є «Живим Насінням» для нашої безсмертної душі!

– Якщо це не довго, то можна.

Члени групи спостерігали осторонь. Сестрі, яка боялася свідчити на вулиці, здавалося, що коли дійде черга до молитви, ці чоловіки підуть на Валерія з кулаками. Коли почалася молитва, вона відійшла ще далі. Та все було спокійно, чоловіки повторили молитву і запросили Христа ввійти в їхнє життя. Валерій попрощався, залишив чоловікам брошуру «Чотири Духовні Закони» і взяв їхні адреси.

Благовістя у с. Глеваха

– Ну що, переконалися, що свідчити на вулиці зовсім не складно? – запитав Валерій.

Сергій Бутенко

– Можливо, це просто щасливий випадок.

– Звичайно, що не всі сприйматимуть однаково. І це нормально, бо так говорить Слово Боже.

Потім всі підійшли до жінки, яка витрушувала килим.

– Доброго дня вам. Скоро вже час сіяти. Чи хотіли б ви безкоштовно отримати насіння?

– Ні, насіння мені не потрібне, – відповіла жінка.

– А чи хотіли б ви почути «Чотири Духовні Закони», що передають суть Євангелії?

– Це я із задоволенням послухаю.

Цього разу Євангелією ділилася сестра Таня. Жінка уважно вислухала, а коли настав час молитви – вона помолилася.

Так розпочалося благовістя. Дві групи по 15 людей благовістили в м. Ладижин Вінницької області. Того зимового дня 20 людей вислухали Євангелію, 15 з них молилися молитвою покаяння, 6 – вивчатимуть Біблію у малих групах. Слава Богу!

Господь посилає нам різних людей, щоб вони почули Євангелію і зробили свій вибір. Ми не можемо збагнути Господньої волі щодо спасіння окремих людей. Це Його таємниця, але Він використовує нас (Об. 22:17).

Ось цікава історія, яку розповів наш учень Богдан. Їхав він потягом з Києва до Івано-Франківська і познайомився з чоловіком, якому вирішив засвідчити про Христа. Спочатку розповів про себе, потім запропонував вислухати Євангелію. Чоловік відмовився. Богдан помолився і запропонував прочитати брошуру «Чотири Духовні Закони». Чоловік знову відмовився. Богдан помолився і втретє запропонував поговорити, але відповідь була та сама: «Ні».

– Можливо ви пізніше таки захочете дізнатися про Божий план щодо вашого життя. Я залишу вам брошурку, а також свій номер телефону. Зателефонуєте мені, якщо буде бажання, -- сказав Богдан на прощання. Через два тижні чоловік зателефонував:

– Я вам щиро вдячний за допомогу. Того дня я їхав до матері, щоб попрощатися перш, ніж покінчу життя самогубством. Та коли я прочитав «Чотири Духовні Закони», Господь проговорив до мене і я покаявся. Дякую.

Цей чоловік – військовий, полковник. Господь робить Свою справу: спасає людей, використовуючи нас.

Ми не зажди можемо бачити яскраві плоди покаяння, навернення до Бога, але отримуємо благословіння й насолоду від того, що Господь використовує нас. «Віра без діл мертва», – говорить ап. Яків. І найбільша справа, що доручив нам Господь, – це виконання Його Великого Доручення (Мт. 28:19-20). Нехай Господь благословить нас у цьому.

«Віра в дії» – це служіння, метою якого є навчання віруючих особистому благовістю і наставництву. Розпочалося воно у 2002 р. Місіонери, що працювали з фільмом «Ісус», розпочали працю з 2-3 учнями, і в червні 2003 р. 53 студенти закінчили навчання з цього курсу. Наступного року випускників було більше – 131 людина. Цього року навчається приблизно 300 студентів, які в червні отримають сертифікати про закінчення курсу «Віра в дії», і в свою чергу виховуватимуть інших.

Звичайно, не всі можуть бути наставниками, не всі знаходять собі учнів. Але тим, хто залишається в «русі», ми пропонуємо навчання в Біблійному інституті для церковних служителів, де, окрім теологічного курсу, вони навчаються наставництву та душеопікунству.

Цього року ми хочемо задіяти в програму «Віра в дії» більше служителів, які в майбутньому могли б очолити навчання та євангелізаційний рух у своєму районі. Місія «Україна для Христа» сприяє у проведенні євангелізаційних заходів з допомогою показу фільму «Ісус», проведенню сімейних свят, конференцій тощо. Це дуже важливо для тих, хто турбується про розповсюдження Слова Божого у своїй місцевості.

Ми попросили наших випускників написати відгуки про навчання, а також про плани на майбутнє. Ось деякі з них:

«Навчання в місії «Україна для Христа» з курсу «Віра в дії» змінило моє життя. Я зрозумів, що покликання християнина – Велике Доручення Ісуса Христа: «Ідіть, і навчіть...» Ісус з Своїми учнями змінив світ, і це означає, що ми з Божою допомогою будемо нести Добру Новину, і Він змінить серця людей. Я насправді відчув себе учнем Ісуса. Це те, що я шукав, про що молився. Зараз я готовий застосовувати отримані знання у своєму житті, щоб зростала Божа церква. Слава Богу!» (Приходько Михайло, м. Харків);

«Я вдячний Богові за програму «Віра в дії», що дуже допомогла мені і багато чому навчила. Тепер я знаю як приводити людей до Христа сам намагатимусь учити так, як вчили наставники мене. Бажання мого серця, щоб Господь благословив вашу працю на Божій ниві» (Матюк Руслан, м. Маневичи, Волинь).

Випускники програми "Віра в дії" з наставниками, червень 2004 р.

Оголошення

Ваше серце горить любов'ю до Господа? Ви сповнені бажанням приводити своїх ближніх до Ісуса Христа? Ви бажаєте, щоб ваша церква зростала духовно і кількісно? Місія «Україна для Христа» подає вам руку допомоги.

Місія «Україна для Христа» пропонує навчальну програму NLTC (Віра в дії), що дає можливість отримати знання і необхідні навички євангелізації та проведення малих груп. Набуті знання ви зможете використати в практичному житті вашої церкви і станете успішними виконавцями Великого Доручення Ісуса Христа – Мт. 28:18-20.

Термін навчання 1 рік. За бажанням можна буде продовжити навчання при місії. Форма навчання – очно-заочна: 1 – 2 дні на місяць та особисті зустрічі з наставниками для набуття практичних навичок у формі моделювання (як це зробити на практиці). Для служителів церкви і місіонерів ми пропонуємо Біблійне навчання.

Для вступу на навчання необхідно подати такі документи:

- Заяву на ім'я виконавчого директора місії (Бутенко Сергій Федорович).
- Рекомендацію від пастора церкви.

Та найголовніше – це бажання навчатися і передавати свої знання іншим.

Документи приймаються до 20 серпня 2005 р. Термін прийняття документів в разі необхідності буде продовженим.

Документи надсилайте за адресою: місія «Україна для Христа», а/с 35, 01030, м. Київ, тел. 220-16-32; 227-11-57; 413-08-78.

Початок навчання 10 вересня 2005 р. (дата буде повідомлена додатково).

Вимоги до студентів:

- Регулярно відвідувати навчальні конференції;
- Виконувати практичні роботи.

Підтримка місії:

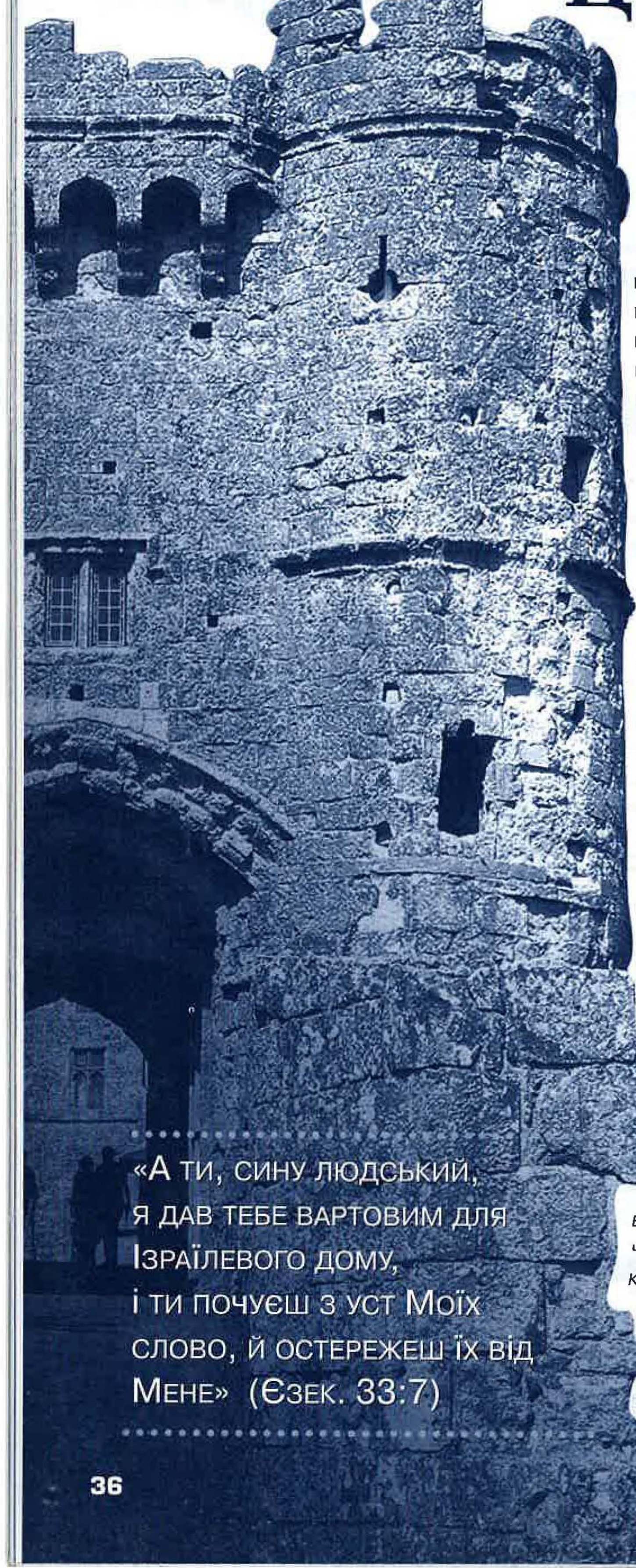
- Оплата навчального процесу;
- Оплата проїзду на навчання;
- Забезпечення необхідними навчальними засобами;
- Забезпечення засобами, необхідними для євангелізації, а також коштами для проведення широкомасштабної євангелізації.

Апологетичний центр

Сергій Чуткий

Колись люди, щоб захиститися від ворога, будували високі стіни та міцні укріплення. Але й це не давало гарантії повної безпеки, якщо ворог нападав зненацька, особливо ж вночі. З метою попередження на стінах міста ставили вартових, які мали б пильнувати і, у випадку нападу, попередити народ про небезпеку. Ці люди повинні були мати певні якості для того, щоб нести таку відповідальну службу — адже вони відповідали за долю всього міста. Це не тільки хороший зір і здатність не зімкнути очей круглу ніч, а й велика любов до свого народу, відвага і вірність своєму обов'язку.

Через Єзекіїля Господь попереджував Свій народ, говорячи: *«...коли б Я спровадив на який край меча, і взяв би народ цього краю одного чоловіка з-поміж себе, і поставив би його собі вартовим, і коли б він побачив меча, що йде на цей край, і засурмив би в сурму, й остеріг народ, і почув би хто голос сурми, та не був би обережний, і прийшов би меч та й захопив би його, то кров його на голові його буде! Голос сурми він чув, та не був обережний, кров його буде на ньому, а він, коли б був обережний, урятував би свою душу. А той вартовий, коли б побачив меча, що йде, і не засурмив би в сурму, а народ не був би обережний, і прийшов би меч, і захопив би одного з них, то він був би узятий за гріх свій, а його кров Я зажадаю з руки вартового»* (Єзек. 33:2–6).

Зверніть увагу, завдання вартового — вчасно попередити народ. Його відповідальність закінчувалася там, де починалася неслухняність народу голосу труби. Але навіть тоді, коли народ був особливо неслухняним Господу, пророки Божі ще з більшою ревністю й силою сурмили про небезпеку.

В усі часи народ Божий піддавався нападу ворога: як ззовні, так і зсередини. Особливо лютими та витонченими ці атаки будуть в останні часи. Про це говорив Христос, про це писали Його апостоли. Наш ворог порівнюється з левом, що ходить ричучи (1 Пет. 5:8). Особливо звір страшний після смертельного поранення, він готовий на все, розуміючи, що йому вже не довго жити.

З появою християнства з'явилася й перша єресь, лжевчителі привертали до себе все більше прибічників. Тоді Господь виховав цілу когорту апологетів, які сміливо стали на захист християнського віровчення, попереджуючи народ Божий і розкриваючи завжди злі наміри диявола.

Сьогодні, як ніколи раніше, у світі з'явилося величезне число лжевчителів, сект й інших вітровчень. Ворог став особливо витонченим, все частіше з'являючись у вигляді «ангола світла» (2 Кор. 11:14). Та обітниця Ісуса є незмінною: «Побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її» (Мт. 16:18). Церква Божа знову й знову потребує ревних вартових, що пильнують на стінах. Господь побачив цю потребу і кілька років тому поклав на серце братам з міст Львова і Києва, Боярки і Запоріжжя молитися про це. І Христос чудовим чином відповів на молитви Своїх дітей — при Союзі ЄХБ був створений Апологетичний* Центр (АЦ). Головне завдання Центру — не тільки самому бути тим вартовим, а й допомогти кожній церкві Братства «взяти із середовища свого» присвячених на це служіння людей, навчити їх і поставити в себе вартовими, щоб «боротись за віру, раз дану святим» (Юди 1:3).

* Апологетика — галузь богослов'я, що захищає догми християнської релігії (Тлумачний словник)

Стратегічний принцип роботи Апологетичного центру — працювати з церквами і через церкви.

Чому АЦ діє через церкви?

По-перше, тому що Церква утворена Богом, а не людьми. Отже, вона вистоїть, які б шторми на неї не насувалися.

По-друге, тому що Церква Христа за покликанням — апологет.

І по-третє, тому що таким чином діє Бог — це Божа стратегія.

Усе, що Бог зробить у цьому світі, Він зробить через Свою Церкву в силі Духа Святого.

Місію (завдання) Апологетичного центру, можна висловити, використовуючи військову термінологію, чотирма словами: дослідження, укріплення, захист і наступ.

- **Дослідження** тоталітарних релігій і формування у суспільстві біблійного розуміння тоталітарних сект і правильного ставлення до них. Дізнаватися, визначати стратегії диявола та руйнувати його плани
  Біблійна основа:
  «Щоб нас сатана не перехитрував, відомі бо нам його задуми» (2 Кор. 2:11).
- **Укріплення** основи віри членів церкви і надання їм механізму, як розрізняти лжевчення та протистояти йому.
  Біблійна основа:
  «Тому, браття, тим більше дбайте чинити міцним своє покликання та вибрання, бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь» (2 Пет. 1:10).
- **Захист** християнського віровчення і його чистоти. Проведення навчальних програм, щоб запобігти впливу тоталітарних культів на суспільство.
  Біблійна основа:
  «Боротись за віру, раз дану святим» (Юди 1:3).
- **Наступ:** відкривати світло істини тим, хто заплутався у тенетах лжевчення (євангелізація в середовищі адептів сект, допомога людям, що залишають секти).
  Біблійна основа:
  «що навчав би противників із лагідністю, чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати, щоб визволитися від сітки диявола, що він уловив їх для роблення волі своєї» (2 Тим. 2:25–26).

Шлях, який ми звершуємо, оснований на біблійних цінностях і принципах, а не на структурі чи програмі. Цінності є надзвичайно важливими, тому що вони визначають, як буде досягатися мета.

Нашою найбільшою цінністю є близькі стосунки з Богом, а безумовним авторитетом — Слово Боже. Господь нагадує, що для служіння Йому святість і єдність дітей Його є необхідними. В очах Божих кожна людина має величезну цінність. Адже Ісус пішов на хрест через любов до цього світу, що гине. Тому немає більшого завдання для християн, як приводити до свого Небесного Отця тих синів та дочок, що заблукали. Люди, що заплуталися в тенетах лжевчення, чиї очі засліпив князь світу цього, потребують любові та спасіння. Як повітря їм необхідне світло Христове.

Команда Апологетичного Центру звертається до кожного брата і сестри в Господі: ми дуже потребуємо вашої молитовної підтримки. Бажання нашого серця — бути корисними вам і вашим церквам в укріпленні та захисті вчення нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа.

Якщо у вас виникли запитання, побажання або пропозиції для співпраці, будемо раді відповісти, приїхати у вашу церкву, провести навчання або семінар, надати матеріали, які вас цікавлять.

Нехай Отець Небесний щедро благословить ваші церкви, зміцнить основу нашої віри, дасть сили та вміння протистояти дияволу.

Сила Церкви — в її єдності та вірності Господу. ■

АПОЛОГЕТИЧНИЙ ЦЕНТР ОБ'ЄДНАНЬ ЦЕРКОВ ЄХБ

АНКЕТА

П. І. Б. (за бажанням) ....

Назва церкви: .... Місто (село) ....

Дайте, будь ласка, відповіді на наступні запитання:

1. В якому з доктринальних питань християнства Ви хотіли б розібратися більш досконало? ....
2. Який культу вашій місцевості є найактивнішим? ....
3. Чи є у Вас бажання мати зустріч (бесіду) з представниками культу? ☐ Так ☐ Ні
   Якщо ні, то чому? ....
4. Ваше ставлення до цих людей: ....
5. Чи є хто-небудь з Ваших родичів свідком Єгови? ☐ Так ☐ Ні
6. Чи хотіли б Ви отримати більше інформації по культах та як з ними працювати? ☐ Так ☐ Ні
7. Чи потрібні, на Ваш погляд, семінари (конференції) на ці теми у Вашій церкві? ☐ Так ☐ Ні
   Якщо так, запропонуйте свої варіанти тем семінарів: ....

Дякуємо за допомогу в роботі Апологетичного центру!

Наша адреса: вул. Л. Толстого, 3-Б, Київ-4, 01004, «Апологетичний центр», тел. (044) 458-96-42, (067) 725-53-07, apolog.c@ua.fm

З американцем Роном Шейфером, колишнім морським піхотинцем, ветераном в'єтнамської війни, а нині місіонером, вперше я зустрівся в червні 2002 р. під час проведення табору для військовослужбовців та членів їхніх сімей на базі «Жива надія» в селі Кийлів (Київська область). Ми познайомилися. Під час наступних зустрічей я почув свідоцтво Рона про навернення до Христа і дізнався про його служіння Богу в Україні. Сподіваюся, читачам «ЄН» також буде цікаво познайомитися з ним

«Вперше я заплакав, коли каявся»

Василь Хіміч

— Роне, розкажи, будь ласка, про себе та свій шлях до Бога.

— Мене звати Рон Шейфер, я з Америки, з штату Алабама. Зараз живу в Україні, у Києві. Народився та ріс у католицькій сім'ї, мене відповідно й виховували. Вчився в католицькій школі, регулярно відвідував церкву. У 1965 р., коли Америка вже вела війну у В'єтнамі, мене призвали служити в морську піхоту. Пройшов спеціальну підготовку в Каліфорнії й у 1966-му потрапив у В'єтнам. Там був призначений у склад роти «F» 2-го батальйону 1-ї дивізії морської піхоти. Нашим звичайним завданням було патрулювання в джунглях з метою виявлення та знищення противника. Я був сапером-підривником, також виконував функції стрілка.

Одного березневого дня 1966-го наша рота у складі 220 морських піхотинців вийшла на звичне піше патрулювання. Було дуже рано. Раптом зник зв'язок з іншими військами. Потім розпочалася стрілянина, всі лягли на землю. Як стало відомо потім, ми наштовхнулися на полк ППО Північно-в'єтнамської регулярної армії чисельністю близько 1000 військових, оснащений зенітними установками. З них в'єтнамці й відкрили по нас вогонь. Бій закінчився опівдні. За нашими правилами, кожній битві по закінченні дається назва. Той бій був названий «Нью-Йорк». Він ішов лише кілька годин, але тоді здавалося, що вони розтягнулися на кілька років. На тому місці залишилося лежати майже 1200 вбитих в'єтнамців та американців. З нашої роти вцілило лише дванадцятеро, в тому числі й я. Через те, що нас залишилося надто мало, щоб сформувати нову роту, нас просто порозкидали в різні підрозділи.

У день повернення на базу я став атеїстом. Я просто зневірився в Бозі. У той вечір був сильний шторм, гримів грім, палахкотіли блискавки, тоді я вхопився рукою за громовідвід, підвів голову до неба й вигукнув: «Боже, якщо Ти такий сильний, то забери мене!» І ще я кричав Богу, що Він — ніщо, порожнє місце. Нарешті я прокляв Його. Побачивши, що нічого надприродного не сталося і Бог не забрав мене, я сповнився гордістю, відчув себе дуже сильним, незалежним. Того ж вечора я вперше в житті запалив цигарку і вперше випив горілки, просто напився, хоча до цього був зразковим католиком.

Після того служив у В'єтнамі ще 16 місяців. Брав участь в інших, вже не таких великих боях. Усього ж провів у В'єтнамі близько 23 місяців.

— Роне, в тому бою ти за півдня втратив майже всіх своїх друзів. Це мало стати величезним потрясінням для тебе...

— Так, справді. Ми досить добре знали один одного. Був один хлопець, котрий для мене дуже багато важив. Його звали Мек. Від початку мого перебування у В'єтнамі він взяв мене під своє крило й опікувався мною. У цьому бою Мекові прострелили легені. Він лежав у мене на руках і дуже просив пити, але я не міг дозволити йому, бо через поранення йому не можна було пити, я тільки змочував йому губи. Він помер. Багато, дуже багато людей померло того дня.

Після В'єтнаму я ще два роки служив сержантом-інструктором в Америці і готував солдат, котрі відправлялися у В'єтнам.

У 1969 р. я звільнився в запас, одружився. Народилася дитина, через два роки — ще одна. Мої діти зростали вже не в християнській сім'ї, хоча я й віддав їх до католицької загальноосвітньої школи. Працював в друкарні. Справи в мене йшли настільки добре, що в 1985 р. у мене було два нових дорогих автомобілі — моделі того ж року. Моя дружина носила сережки, обручки й підвіски з діамантами, дорогі хутряні шуби. Ми мали великий гарний будинок. Але якось дружина прийшла і сказала мені: я більше не люблю тебе, я люблю свого начальника. Гаразд, немає проблем, — відповів я. — Переживу, ще й не таке проходили. Вона пішла. Я знайшов іншу жінку, продав свій дім, і ми переїхали до штату Алабама. Там збудували дім, але через деякий час і друга дружина сказала мені: я більш не люблю тебе. Нема проблем, — відповів я й їй.

Тоді я читав книгу «Підпис Христа», і там йшлося про єврейського юнака, що жив у нацистській Німеччині. У нього була можливість покинути Німеччину, але його батьки не хотіли, щоб він їхав. Однак він сказав: ні, я таки іду. І коли він пакував свій чемодан, то його Біблія випадково відкрилася, і відкрилася саме на 10 заповідях. Перше, що цьому хлопцеві кинулося в око у відкритій Біблії, була заповідь «шануй батька твого й матір твою». Коли я прочитав у книзі ці слова, то вперше за весь час впав на коліна й помолився. Справа в тому, що коли я їхав з дому, помирав від раку мій батько. Мої батьки також просили мене залишитися. Але я був безсердечною людиною і нікого не любив. Я поїхав. І ось тепер через цю книгу Бог мене викрив. Хоч я вважав себе атеїстом, десь в глибині душі щось мені говорило, що Бог є. Та незабаром після цієї молитви я повернувся до старого способу життя. На той час я вже випивав близько 24 банок пива на день і через слабкість до алкоголю був позбавлений водійських прав.

> ***«...Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:9)***

Одного разу до мене зайшов сусід і запропонував: Роне, хочеш піти з нами до церкви? Гаразд, пішли, — відповів я. Боже, Ти знову привернув мою увагу. Три місяці поспіль я регулярно відвідував церкву: двічі недільного дня і щосереди. Але, повертаючись додому, так само регулярно діставав з холодильника пиво й пив. Одного разу серед тижня потрапив на «Служіння відродження». Сів у останніх рядах. Не пам'ятаю, про що тоді проповідували, які псалми співали, але добре пам'ятаю, що в серці своєму я ясно почув голос Божий, котрий сказав мені: це твоя остання спроба. Мої руки вхопилися за спинку лавки, що стояла попереду настільки сильно, що кісточки пальців побіліли. Я встав, пройшов наперед, схилився на коліна і попросив у Бога прощення. Я просив, щоб Ісус Христос увійшов у моє життя. Це сталося 2 листопада 1997 р. Коли просив у Бога прощення, я вперше в житті заплакав.

— Ти хочеш сказати, що коли втрачав своїх бойових друзів, ховав батька, розлучався зі своїми дружинами, ніколи не плакав?

— Ні... Не міг. Коли я молився, підійшов пастор, поклав мені на коліна відкриту Біблію і запитав: можеш прочитати? Але я не міг нічого читати, оскільки скельця моїх окулярів були залиті сльозами. Тоді пастор сам прочитав мені з Послання до римлян, 10:9-10: «...коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведности, а устами сповідуємо для спасіння». Я відповів йому, що саме це я й роблю зараз і запрошую Христа у своє життя.

Потім я хрестився. Через кілька тижнів хтось з віруючих дав мені відеофільм «Круг гончара». У цьому фільмі показаний за роботою гончар у своєму робочому одязі. Ось він узяв трохи сирої глини, поклав на круг, полив водою, розім'яв, потім почав крутити круг і надавати руками глині форму. У його руках почав виникати горщик. Автор фільму говорив про те, що так само Бог формує Свої посудини. На мене це справило неабияке враження. Я сказав Богу: Господи, я Твій на всі 100, роби з мене, що Тобі до вподоби.

Кілька місяців потому, у травні 1998-го, мені випала можливість поїхати в Україну. Я деякий час вагався, тому що Україна свого часу була частиною Радянського Союзу, проти якого мене вчили воювати. Але вирішив поїхати. У Києві наша команда сіла на пароплав, і ми попливли Дніпром до Чорного моря. Щодня зупинялися в якомусь новому місті, збирали місцевих жителів і розповідали їм про Христа. Під час цієї подорожі я відчув бажання приїхати до України ще. Я попросив пастора разом з іншими віруючими помолитися, щоб так і сталося, якщо на те є воля Божа. Ми зібралися в каюті й помолилися. Пастор згодом сказав: «Можливо, це в тебе лише емоції. Потім все заспокоїться і бажання мине».

Повернувшись до Америки, я весь час шукав можливості поїхати в Україну. Звертався до Міжнародного місіонерського офісу Асоціації баптистських церков. Але там мені відмовили, сказали, що поки що я не можу бути місіонером, тому що як християнин ще дуже молодий, до того ж розлучений, не пройшов відповідного навчання, не знаю мови. Одне слово, не підходжу за багатьма критеріями для цієї роботи.

Минуло майже дев'ять місяців. Бажання поїхати в Україну не вщухало. А можливості не було. Якось я стояв у себе на кухні з Біблією в руках і раптом у якомусь пориві кинув її на стіл і сказав Богу: якщо це Твоє бажання, щоб я поїхав в Україну, то Ти мене туди й відправ!

Через два дні отримую листа. У зворотній адресі вказано: організація «Нове життя». Назва мені не сподобалася і я, не розкривши конверта, кинув його в корзину для сміття. В Америці є немало сумнівних релігійних організацій, в тому числі й антихристиянських, які вкидають свої послання до поштових скриньок. Але раптом я збентежився. Бог сказав моєму серцю: не роби дурниць, піди, забери того листа. Коли я відкрив конверт, то побачив, що це — запрошення повернутися в Україну і працювати там місіонером. Виявляється, ту місіонерську подорож на пароплаві по Дніпру організовувало саме «Нове життя», чого я не знав. .. Через кілька місяців я був уже в Україні, в дитячому християнському таборі «Жива надія», що знаходиться в Кийлові.

Шість місяців працював з дітьми. Повернувся в Америку, розповідав у церквах, чим займався в Україні. Потім поїхав в Україну знову, вже точно знаючи, що та як буду робити. Тепер я живу тут, і ми беремо участь у спонсоруванні дитячих християнських таборів, які організовуються в різних куточках України, надаємо матеріальну допомогу дитячому будинку № 2 у Севастополі.

— Хто це «ми» і яким чином ви здійснюєте своє служіння?

— Ми — це моя дружина Галина та я. Щороку ми їздимо до Америки і та[…] у 12—14 церквах розповідаємо пр[…] своє служіння, і вони підтримують нас. В Америці я здаю в оренду весь свій будинок з меблями, а гроші, отримані за оренду, також використовую на служіння в Україні.

Ми допомагаємо сиротам севастопольського дитячого будинку отримувати яку-небудь професію, наприклад, кондитера, кухаря, перукаря, швачки. Наприклад, Віка (вона вже заміжня), коли виходила з дитячого будинку, за нашою допомогою вивчилася на перукаря та швачку. А потім уже сама вивчилася на кухаря. Олексій їде до Києва вступати в університет на художника, а ми допомогли йому пройти підготовчі курси. Також допомагаємо зараз навчатися в художній школі Аркадію; Денису — на комп'ютерних курсах, а Гулі — на курсах англійської мови. Намагаємося також відповісти на якісь поточні проблеми дітей. Наприклад, для цих літніх таборів купили 75 пляшок шампуню, футболки. У цьому дитячому будинку працюють дві христи[…]

1966 р. Морському піхотинцю Рону Шейферу 20 років

КИЇВСЬКА БОГОСЛОВСЬКА СЕМІНАРІЯ

ПРОГРАМА «БАКАЛАВР БОГОСЛОВ'Я»

ЩОРІЧНИЙ НАБІР СТУДЕНТІВ

Київська Богословська Семінарія проводить набір студентів на програму «Бакалавр Богослов'я» 2005-2009 рр.

Програма «Бакалавр богослов'я» — базова вища богословська освіта, що готує студентів для служіння та праці в різних сферах церковного та християнського життя. Програма враховує потреби служителів євангельських церков, забезпечує зміцнення біблійно-богословської бази, вдосконалює навички, необхідні в служінні.

Навчаючись в КБС, студент має можливість отримувати освіту без відриву від основного служіння з практичним застосуванням набутих знань.

Одною з переваг даної програми є те, що студент може обрати одну з трьох запропонованих спеціалізацій та поглиблено вивчати певний напрямок. Навчальна програма спеціалізації складається з 12 дисциплін, кожна з яких має 40 лекційних годин.

Після закінченню навчання присвоюється ступінь «Бакалавр Богослов'я» із зазначенням напрямку спеціалізації.

Про програму:

Форма навчання: модульна, чотири двотижневі навчальні сесії протягом року.

Період навчання: чотири роки.

Академічні вимоги до абітурієнтів: повна загальна середня освіта.

КБС працює відповідно до західних та європейських стандартів освіти й планує розпочати акредитовану ATS навчальну програму «Магістра біблійних та богословських наук» взимку 2007 р.

СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ ПРОГРАМИ «БАКАЛАВР БОГОСЛОВ'Я»

ЗАСНУВАННЯ НОВИХ ЦЕРКОВ

Мета спеціалізації — озброїти студентів знаннями і вміннями, необхідними для заснування церков, що проводитимуть місіонерську діяльність, спрямовану на заснування нових церков як в Україні, так і в інших країнах СНД.

Спеціалізація пропонується тільки для братів.

МОЛОДІЖНЕ СЛУЖІННЯ

Мета спеціалізації — озброїти майбутніх служителів грунтовними професійними знаннями, вміннями та навичками для звершення служіння молодіжного пастора, керівника молоді, директора молодіжного табору, співробітника християнської організації та в інших сферах християнського служіння, пов'язаних із молоддю.

Спеціалізація заснована «Національним центром молодіжного служіння», що працює тільки в КБС. Унікальна навчальна програма спеціалізації сертифікована організацією «Міжнародне молодіжне служіння» (Youth Ministry International). Після закінчення випускнику надається міжнародний сертифікат.

Спеціалізація пропонується для братів і сестер.

ХРИСТИЯНСЬКА ОСВІТА

Мета спеціалізації — дати студенту необхідні знання та підготувати його для служіння у сфері християнської освіти (викладання в недільній школі для дітей та дорослих, організація християнської освіти в церкві, коледжі, інституті), а також навчити розробляти теоретичні та практичні аспекти цього служіння.

Спеціалізація пропонується для братів і сестер.

ЯК СТАТИ СТУДЕНТОМ?

1. Якщо Ви бажаєте навчатися за цією програмою, будь ласка, надішліть запит про пакет документів.
2. Отримайте, заповніть та відішліть пакет документів до 1 серпня 2005 р. на адресу Семінарії з приміткою «У Приймальну комісію».

Вступні іспити відбудуться 27-30 серпня 2005 р.

Відбір на навчання проходитиме в два етапи: конкурс документів та іспити.

Абітурієнт запрошується на іспити в разі проходження першого етапу. Другий етап складається із співбесіди та наступних іспитів: українська та російська мови (диктант і граматика), доктринальний твір на задану тему з використанням Біблії, тест на знання Біблії.

Зарахування на навчання відбувається на конкурсній основі з урахуванням кількості балів, набраних під час іспитів та співбесіди.

Київська Богословська Семінарія
вул. Горлівська, 75
Київ 02091
Україна
тел. (044) 563-2499; 563-9527
Email: info@kts.org.ua
www.ktsonline.org

Запорізький Біблійний Коледж та Семінарія

Запорізький Біблійний Коледж — вищий духовний навчальний заклад України, що був заснований у 1994 р. Мета коледжу — підготувати служителів для помісних церков євангельських християн-баптистів. Щорічно, протягом десяти років, на денному відділенні навчається більше ста студентів

Оголошує набір студентів на 2005–2006 навчальний рік

Факультет «Церковне служіння» (2 і 4 роки)

- Протягом двох років навчання студенти вивчають богослов'я, історію церкви, методи дослідження Біблії, гомілетику й інші важливі для служителя церкви предмети.
- Після закінчення дворічної програми здібні студенти можуть продовжити навчання та отримати ступінь «Бакалавр пасторського служіння». Програма бакалавра включає в себе обов'язкове вивчення біблійних мов.

Факультет «Християнська освіта» (2 роки)

- Завдання факультету — підготувати вчителів недільних шкіл. До програми входять поглиблене вивчення Священного Писання, методика викладання Біблії й навики спілкування.
- Факультет має денне й заочне відділення.

Музичний факультет (2 роки)

- Завдання факультету — підготувати керівника церковного музичного служіння (регента хору, керівника оркестру). До програми входить вивчення таких предметів: дослідження Священного Писання, робота з хором, освоєння музичного інструменту, аранжування і гармонізація музичних творів та інші спеціальні дисципліни.
- Бажано мати початкову або середню музичну освіту (дитяча музична школа, музичні класи чи студія, самонавчання).

Факультет «Бібліотекар церкви» (2 роки за очно-заочною системою)

- Програма «Бібліотекар церкви» допоможе студентам здобути знання в області бібліотечної справи, а також поглибити знання зі Священного Писання.
- Програма розрахована на два роки (10 шестиденних сесій, що проходять раз у два місяці). Кожен випускник факультету отримує 300 книг для організації бібліотеки в своїй церкві.

Проживання в коледжі

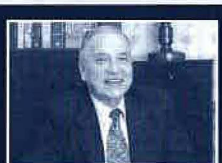
Під час навчання коледж забезпечує іногородніх студентів гуртожитком і одноразовим харчуванням. До послуг студентів бібліотека, комп'ютерний клас, просторі аудиторії та кухня.

Умови прийому

- Вік абітурієнта — не молодше 18 років
- Членство в помісній церкві та досвід служіння не менше 2 років
- Направлення на навчання від пастора церкви

За більш докладною інформацією звертатися за адресою:

Голові Приймальної комісії
Запорізький Біблійний Коледж
вул. Совхозна, 38-А
м. Запоріжжя, 69050
Україна
тел./факс: (0612) 95-05-46
E-mail: zbc@zapbc.zaporizhzhe.ua

Протягом трьох днів учасники конференції мали чудову можливість:

- довідатися, що говорить Слово Боже про місіонера XXI століття;
- встановити контакти з перспективними місіями для подальшої співпраці;
- поділитися своїм досвідом служіння і перейняти досвід інших;
- побувати на презентації служіння деяких випускників;
- поспілкуватися з друзями і місіонерами.

Основні теми конференції розкривалися як на загальних лекціях, так і під час семінарів, де в невеликих групах обговорювалися актуальні питання благовістя: духовні якості місіонера, його життєве свідчення, професійна підготовка місіонера, ділові якості, бачення і стратегія місіонера, його можливості сьогодні.

Лекції і семінари проводили служителі з великим місіонерським досвідом. Адже бути місіонером — це не просто виконувати роль проповідника чи благовісника, але, як Енох, «ходити із Богом». Саме таких служителів хоче бачити молоде покоління місіонерів — мудрих, досвідчених практиків, готових передати свої знання і навички. Серед основних лекторів — Г.І. Комендант, В.В. Козубовський, В.В. Нестерук, Тод Маршалл, Схіп Картер і ін. Не випадково лектори були і українські, і закордонні — це було зроблено з метою більш об'єктивного, двостороннього підходу до питань місіонерства.

Представляли свою роботу, практичні ідеї такі місії: «Біблійна ліга», «Проект-25», «Молодь для Христа», «Євреї за Ісуса», «Всеукраїнське Служіння Єврейських Місій», «Євангелія народам Росії», «Робота з наркозалежними», «Бізнесмен-місіонер».

З великим інтересом учасники конференції слухали лекцію Президента ВСО ЄХБ Г.І. Коменданта, що розповів про місіонерське служіння Братства:

– Українські місіонери працюють в Росії, Латвії, Литві, Польщі, Португалії. Але сьогодні такими ж актуальними, як і в першому столітті, залишаються слова Господа: «Жниво велике, та робітників мало». Але я вірю, що ви — саме ті робітники, яких чекає Господь.

Колись Христос запитав одного з Своїх учнів: «Чи любиш ти Мене?» Під час конференції це запитання пролунало і для кожного студента і випускника: кого чи що ти любиш по-справжньому — християнський ВУЗ чи Христа, богослов'я чи Бога, освіту й успіх чи людей? Під час молитовних хвилин кожний міг відповісти на це, можливо, головне в житті, запитання, від якого багато в чому залежить успіх і в навчанні, і в служінні.

На заклик до молитви посвячення вийшли ті, хто побажали присвятити наступний рік пошуку волі Божої для місіонерського служіння чи посвячення на вже відомі можливості служіння, що відкриваються.

Велике Доручення не повинно залишитися лише словами на сторінках Біблії, по яких звично ковзає наш погляд. Вони щоразу повинні хвилювати нас своєю неминучою актуальністю і доленосним значенням — як для нас, місіонерів, так і для тих, кому ми несемо Добру Новину.

Хто піде до людей XXI століття?

Бог посилає тебе, місіонере XXI століття.

Двері Київського християнського університету завжди відчинені для нових студентів — майбутніх місіонерів, готових присвятити своє життя на служіння Господу і людям.

Якщо вас цікавлять CD із презентацією конференції «Місіонер XXI століття», а також інформація про майбутню конференцію (травень 2006 р.) і можливості участі в ній, звертайтеся за телефоном:

(044) 574-42-82,
Дмитро Баранник,
Дмитро Коваленко.

Листи підбадьорення

Доброго ранку, Друже.

Один чоловік якось зазначив, що вважає найвагомішим зі своїх висновків осмислення того, що певного дня він постане перед Богом — дати звіт про своє життя. І справді, такий день буде в кожного. Цієї істини вчить Слово: «Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Рим. 14:12).

ТАК! ВИ ЗУСТРІНЕТЕСЯ З БОГОМ!

Цю зустріч ви не можете відмінити або відкласти. У призначений Богом час ви і я особисто предстанемо перед Ним. Тож давайте жити, усвідомлюючи це. Нас оточують люди, які не мають жодного розуміння про життя після смерті. Як сказала одна наша сучасниця, досліджуючи, що вірне, а що ні, світ забув, що існує те, що вгорі і що внизу.

ГОТУЙТЕСЯ ДО ТОГО ДНЯ СЬОГОДНІ!

Сьогодні і кожного дня Бог має для нас роботу, молоді ми чи старі. Ми повинні бути готовими виконувати її. До молоді Боже Слово говорить: «І пам'ятай в днях юнацтва свого про свого Творця...» (Екл. 12:1), також апостол Павло пише молодому служителю Тимофію: «...будь зразком» (1 Тим. 4:12). А от Мойсея Бог покликав на найважче служіння, коли тому було вже 80 років (Вих. 3-4). Наші вуха повинні завжди бути відкритими до голосу Божого.

БОЖІ ОБІТНИЦІ ЩОДО НАС — НЕЗМІННІ!

Він працював над нами в минулому і обіцяє продовжувати робити це й надалі. Якщо ви вже в літах, то цей поклик саме для вас. Якщо ви далекі від старості, то цю обіцянку пронесете через все життя аж до кінця.

Подивіться на особливість цих обіцянок.

Про те, як Він буде піклуватися, сказано в Іс. 40:11: «...і на лоні Своємуноситиме їх» — не на відстані, а біля Свого серця. Повірте в це, бо це правда. Ви є особливими для Нього.

«Я буду Той Самий до старости вашої, і до сивини вас носитиму, Я вчинив, і Я буду носити, й Я двигатиму й порятую!» (Іс. 46:4). Іншими словами, ніщо не зруйнує вас. Ви можете переживати важкі часи, проблеми тощо. Але ВИ, ваша сутність не може бути пошкоджена чи зруйнована. Він пообіцяв врятувати вас. Коли ви та я потрапимо на небеса, то побачимо повну картину і в повноті серця промовимо один одному: «Спасенні!»

Заохочуйтесь, –
Лору Ліндквіст,
засновник місії
«Варнава Інтернешнл»
Серпень, 2004

Доброго ранку, Друже.

Я в Таїланді, в місті Бангкок, де стався руйнівний землетрус та пройшло цунамі. Це величезна трагедія для Південної Азії. Ми з двома моїми колегами спочатку планували до Бангкоку одноденний візит, але тепер змінили свій план і на прохання християнської організації з надзвичайних справ залишилися на два дні для підбадьорення. Безперечно, вони просто потерпають від нескінченних прохань про допомогу та й самі втратили одного з членів команди (його змило хвилею в море).

Декілька хвилин тому я розмовляв із юдеєм з Єрусалиму. Він розповів мені, що коли його 13-річному сину в школі дали завдання написати твір на тему «Найбільш вагома подія 2004 року», той вирішив написати про цунамі, що сталося 26 грудня. Батько здивувався вибору сина. У своїй роботі хлопець пояснив, що вирішив писати про цунамі з декількох причин: (1) через масштабність події, (2) через те, що це була ще одна нагода побачити Божу працю у природних явищах.

Яке дивне бачення для тринадцятирічного! Захоплюючись Божою величчю, він знав, що Бог може зробити неймовірне. На той час уже було повідомлено, що в деяких країнах Південної Азії загинули 165000 людей. Гігантська хвиля повністю зруйнувала селища, призвела до величезних втрат для сотень тисяч сімей. Слідом за цунамі пішли хвороби.

Тож чи задіяний Бог в трагедії, що сталася? Чи підвладні Йому хвилі? Автор Псалму 87, описуючи особисті проблеми, говорить: «Умістив Ти мене в глибочезну могилу, до пітьми в глибинах» (в. 7), а в Псалмі 88 просто говориться: «Ти пануєш над силою моря, коли підіймаються хвилі, Ти їх втихомирюєш» (в. 10). Отже, очевидно, що саме Він посилає бурі і Він їх втихомирює. У Своїй суверенності Він у праці.

Цунамі торкнулося життя і мусульман, і індусів, і християн, і буддистів та ін. Що ми, як християни, повинні робити в такий час? Можливо, це найкращий час, щоб дозволити Святому Духу огорнути нас добротою, співчуттям, милосердям, благодаттю та надією. Приєднуйтеся до мене, щоб це було нашою молитвою. О, Господи Ісусе, прийми цю молитву, бо мільйони нас підносять її до Тебе в час людського розпачу. Амінь.

Заохочуйтесь, –
Лору Ліндквіст
Лютий, 2005

Існує три основні моменти, яким ми віддаємо перевагу (а кожний із трьох має безліч підпунктів):
МОЛИТВА
ПОЖЕРТВУВАННЯ
МІСІОНЕРСЬКА ПОЇЗДКА ДО ОБРАНОГО РЕГІОНУ

Переклад Біблії здійснюється приблизно так.

Протягом року-двох проводиться лінгвістичне дослідження мов, які є в визначеному регіоні. Протягом двох років групою місіонерів вивчається мова, та, якщо можливо, створюється писемність. (Зауважте: вивчення мови відбувається без словників, оскільки відсутність писемності автоматично дорівнює відсутності словників.)

Разом із місцевими жителями протягом приблизно 15 років перекладається Новий Завіт. Потім протягом двох років людей, які не звикли до писемної культури, навчають читати та користуватися перекладеним матеріалом.

Отже, для перекладу Біблії потрібно багато людей. Окрім тих, хто може вивчати мову, навчальної літератури з якої не існує, та стати одним із перекладачів, ми шукаємо багатьох, хто зможе сприяти в цьому та допомагати. Або «там», на місії, своїми дарами, або «тут», вдома — молитвою та підтримкою.

Саме тому в м. Рівне не так давно відбулася конференція, присвячена праці місії «Вікліф». Було багато цікавого. (Учасники навіть пробували їсти рис правою рукою — так, як це роблять в Африці! А як інакше? Проповідь втіленням й означає стати одним із них. Так, як Христос прийшов до нас...)

Про нас говорять, що ми є першопроходцями й науковцями, тому що саме наші працівники зробили абетки для величезної кількості мов, і тими, хто довіряє Богу у, здавалося б, неможливому... Одначе, ми лише серйозно ставимось до того, що «всі народи» буквально й означає «всі народи»! Ми також віримо, що слова Біблії про те, що перед «Ним має вклонитися кожне коліно» є частиною Біблії, ми віримо в те, що Бог дав достатньо дарів братам і сестрам, щоб послужити іншим!

Одного разу засновника нашої місії запитали: «Якщо твій Бог такий могутній, чому Він не говорить нашою мовою?» Але якщо Бог говорить нашою мовою, то чи бажаємо ми, щоб Він заговорив і мовою 2600 народів?

І останнє. Те цунамі, що пройшло в Азії, забрало життя кількох народностей. Та не всі вони встигли почути Слово Боже...

Отже, місія «Вікліф» запрошує вас — молитися, жертвувати та вирушати!

Наша поштова адреса:
Фундація «Вікліф», а/с 35,
м. Здолбунів, 35705, Україна
телефони: 8 03652 25708
або 8 (067) 9493737
Ел. пошта: info@wycliffe.com.ua
Сайт: www.wycliffe.com.ua

Ми шукаємо:

- Менеджерів
- Адміністративних помічників
- Журналістів та редакторів
- Медіа-фахівців
- Дизайнерів та видавців
- Консультантів та наставників
- Технічних працівників
- Програмістів
- Спостерігачів
- Вчителів
- Дитячих працівників
- Бухгалтерів
- Радників з нерухомості та фінансів
- Медичних працівників
- Психологів-консультантів
- Керівників відділу кадрів
- Фахівців із зв'язку з громадськістю
- Антропологів
- Лінгвістів
- Етномузикантів
- Фахівців з грамоти
- Механіків
- Пілотів
- Фінансових партнерів
- Молитовних партнерів

Біблія частково вже перекладена на понад 1000 мов і переклад на різні мови триває й сьогодні! Біблія повністю перекладена вже більш ніж на 400 мов

Місіонер XXI століття

Юлія Долматова

З 5 по 7 травня Київський християнський університет (КХУ) проводив у київській церкві «Дім Євангелія» чергову місіонерську конференцію «Місіонер XXI століття». У ній взяли участь 230 людей

Христос залишив Своїм учням Велике Доручення, що у сучасних умовах вимагає певного підходу. Яким має бути місіонер сьогодні? Які професійні та ділові якості він повинен мати? Які методи свідчення необхідні для його служіння? На ці і багато інших запитань відповіла конференція.

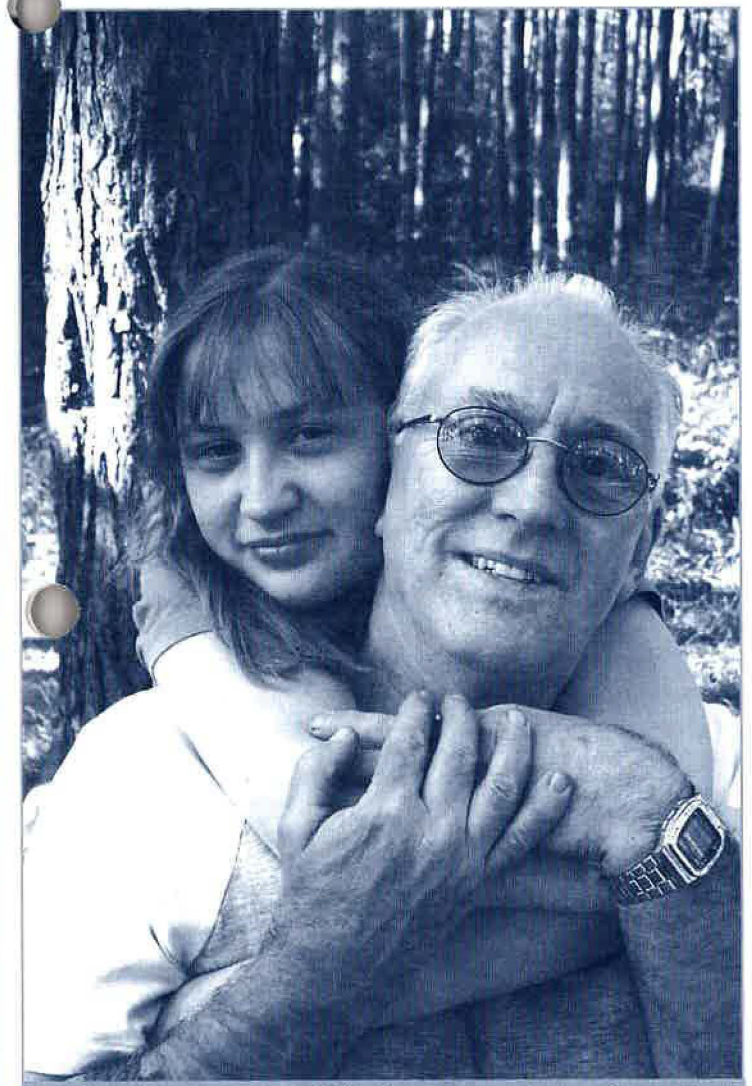
Ректор університету Владислав Віталійович Козубовський більш докладно розповів про мету проведення конференції:

– Студенти університету вивчають за період навчання безліч предметів. А наприкінці року ми хотіли б обговорити не академічні, програмні питання, а підвести підсумки того, для чого потрібне це навчання. Однією з причин організації конференції є підтримка атмосфери місіонерського духу університету. І, звичайно ж, хотілося б почути практиків: як вони застосовують свої знання й ідеї в місіонерському служінні.

Взяти участь у конференції крім адміністрації, викладачів і студентів Київського християнського університету і Біблійного інституту «Слово Євангелії», вперше були запрошені випускники КХУ і Біблійного інституту всіх років. Цим досягається єдність духу і єдність цілей. Випускники університету, які вже багато років у служінні, можуть поділитися досвідом і розповісти, на що необхідно звернути увагу як викладачам, так і студентам для досягнення більшої ефективності підготовки студентів для служіння. У такий спосіб установлюється свого роду зворотній зв'язок.

Кожна конференція — передування майбутньої і продовження минулої. Тобто, вони не спонтанні, а взаємопов'язані. «Богослов'я місії» — це тема минулої конференції, на якій розкривалися біблійні основи і значення місіонерського служіння в Божому плані проповіді Євангелії.

Нинішня конференція називалася «Місіонер XXI століття», і на ній розкривалися вже практичні питання — як втілити в життя ту біблійну основу (Мт. 28:18-20), яка обговорювалася на минулій конференції.

2003 р. Рон з вихованкою дитячого будинку Гулею

янки, і вони нам підказують, у чому діти ють потребу.

Важливою частиною нашого служіння є те, що ми, з дозволу керівництва дитячого будинку, беремо дітей до себе в Київ, щоб вони змогли деякий час пожити в нашій сім'ї, відчути, що таке християнська сім'я. Вони взагалі від поняття «сім'я» дуже далекі. І звичайно ж, намагаємося розповісти їм про Христа. На цій фотографії ви бачите Гулю. Одного разу Гуля, дуже засмучена через смерть мами, залишила в своєму щоденнику такий запис: «Невже ви не розумієте: я — не дитбудинівська, я — домашня!» У цьому році вона відмовилася приїхати до нас, пояснивши, що мусить поїхати в Росію до своєї сестри і розповісти їй про Ісуса Христа. Тому, сказала Гуля, що коли вона не зробить цього, то тим більше не зробить ніхто інший. Її бажання та самостійність дуже підбадьорюють нас.

Ось така моя історія. Ось що я роблю в Україні.

— Бачу, тобі взагалі подобається Україна.

— Так. Дуже подобається. Хоча багато українців зараз намагаються емігрувати в Америку, я хочу залишитися тут.

— Які плани на майбутнє?

— Не знаю. Мої плани — в Божих руках. Планую працювати з тим же дитячим будинком і дітьми доти, доки Господь не скаже: стоп, пора до Америки, або ж поки не забере мене до Себе.

— Роне, коли ти після того пам'ятного бою вхопився за громовідвід і кинув Богу виклик, був березень 1966-го, а навернувся до Бога в 1997-му, тобто всього ти йшов до Нього 31 рік...

— Так, весь цей час був часом Його благодаті й милості до мене. Увесь цей час я пив, палив, робив усі гріхи, які тільки здатна робити людина. Це дуже погано, але працюючи зараз з дітьми, на їхній докір: ви не можете нас зрозуміти, можу відповісти: я таки розумію вас. І не тільки у праці з дітьми. Мені доводиться працювати і з алкоголіками. Їхнє життя мені знайоме. І в мене був період, коли всі відвернулися від мене: сім'я, суспільство... Мене позбавили водійських прав, у кількох закладах по роботі з алкоголіками зі мною відмовилися працювати, сказавши, що я остаточно загинув і вже не підлягаю виправленню. Але Бог не відвернувся. З того дня, як я в молитві покаяння став перед Ним на коліна, я не п'ю. Це Боже чудо, і сталося воно просто і без якихось «ломок», які бувають у наркоманів. Господь легко звільнив мене від цього зла. Та й за всіма правилами, я давно вже мав померти: В'єтнам, алкоголізм, спосіб життя, який я вів, але Бог у Своєму промислі зберіг мені життя. Благодать Його врятувала мене. Так, 31 рік я йшов до Нього.

Отож, те, що я вхопився за громовідвід, було наміром недобрим, але Бог обернув усе це на добро, для слави Своєї.

— Дяка тобі, Роне, за те, що ти так любиш нашу країну і багато робиш для неї.

— Це не я роблю, а Господь, і я віддаю всю славу Йому.

— Однак, потрібне зусилля волі, навіть мужність, щоб погодитися бути тією глиною в Божих руках, з якої б Він творив Свої посудини.

— Молюся щодня, щоб Бог робив з мене ту людину, яку Він хоче бачити в мені. Так, це щоденна боротьба і духу, і плоті, але я вірю, що Господу під силу все. Він усе може.

Інтерв'ю провів Василь Хіміч, голова Товариства християн-військовослужбовців України

Василь Хіміч — голова Товариства християн-військовослужбовців України

Чи всіма мовами говорить Бог?

Служіння місії «ВІКЛІФ» в Україні

У Священному Писанні ми читаємо, що Слово Боже є «сильним та діяльним»! І ми чудово розуміємо, що йдеться не про папір, а про Слово, яке має бути доступним, зрозумілим

Юлія Долматова

Для цього Слово Бога й на папері (в Біблії) так само має бути доступним та зрозумілим — тобто рідною, ясною та дохідливою, мовою.

Ми живемо у благословенний час! Біблія частково вже перекладена на понад 1000 мов і і переклад на різні мови триває й сьогодні! Біблія повністю перекладена вже більш ніж на 400 мов, але...

У світі існує понад 6900 мов, на 2600 мов не перекладено ЖОДНОГО віршу з Біблії! До цих 2600 мов не входять так звані «вмираючі» мови! Та навіть якщо народ маленький, менший, ніж деякі з церков, хто дав нам право судити, що ці народи не варті того, щоб бути спасенними? Хто дав право вважати, що не важливо проповідувати цим народам?

Серед багатьох тем Біблії вирізняються дві дуже важливі: «всі народи землі» та «Слово Боже». З самого початку саме «словом» Бог творить із нічого світ;із самого початку Бог каже Авраму, що він стане благословінням для «всіх народів»! Ці дві теми зливаються в одну, коли Христос каже Своїм учням: «Йдіть та проповідуйте Євангеліє усім народам!»

Той самий Христос залишив для нас приклад, як це слід робити: завдяки чудовому принципу втілення. Він прийшов у цей світ і став одним із нас (читайте Євангелію від Іоанна 1 розділ). Тому ми віримо, що Слово Бога має бути донесене так, щоб люди зрозуміли його, і навіть якщо хтось відкине запрошення Бога, то не тому, що хтось неправильно або неточно зрозумів Євангелію й відкинув почуте. Таке трапляється і в Україні: люди часто відкидають не Євангелію, а те, що чують від нас, або те, що в нас бачать. Люди будуть відкидати Слово Бога, але, не дай Боже, через нас!

Слово Боже торкається нас завдяки тому, що ми читаємо Біблію рідною, українською мовою, воно здатне змінювати й інші народи! Але текст українською чи давньогрецькою (або ще якоюсь не зрозумілою для них мовою) не може їх змінити! Їм треба втілене, доступне Слово Боже! Не просто видання Біблії будь-якою мовою, яке, ніби оберіг, здатне захистити їх! Саме по собі видання Біблії не є оракулом чи талісманом!

Отже, якщо слова Христа про те, що ми маємо «вирушати та навчити всі народи» має хоч якесь значення для нас, тоді ми повинні донести до них СЛОВО Бога саме так, як Він прийшов до нас: зрозуміло та доступно!

Цікаво: ще понад 1000 років тому брати Кирило та Методій не думали про нас, слов'ян, що нехай, мовляв, учать грецьку або якусь іншу мову, щоб читати Біблію. Ні. Вони ревно взялися за справу — склали абетку й переклали Біблію!

Ті 2600 народів, а це близько 380 мільйонів людей, взагалі навіть абетки не мають! Хоч мешкають ті народи переважно в Азії, Африці, Латинській Америці, хтось має стати для них Кирилом та Методієм! Або допомагати молитвою та пожертвуваннями так, як християни в Филипах допомагали Павлу (Фил. 1:1–6).

В Україні ми існуємо для того, щоб відшукати тих українців, які змогли б мати посильну частку в справі перекладу Біблії. Як саме?

ПАМ'ЯТІ СЕСТРИ

2 квітня 2005 року на 84-му році життя відійшла у небесні оселі сестра в Господі Шаповалова Раїса Антонівна.

Останні відвідини Шаповаловоі Р.А. старшим пресвітером Шевченком В.А. та його дружиною

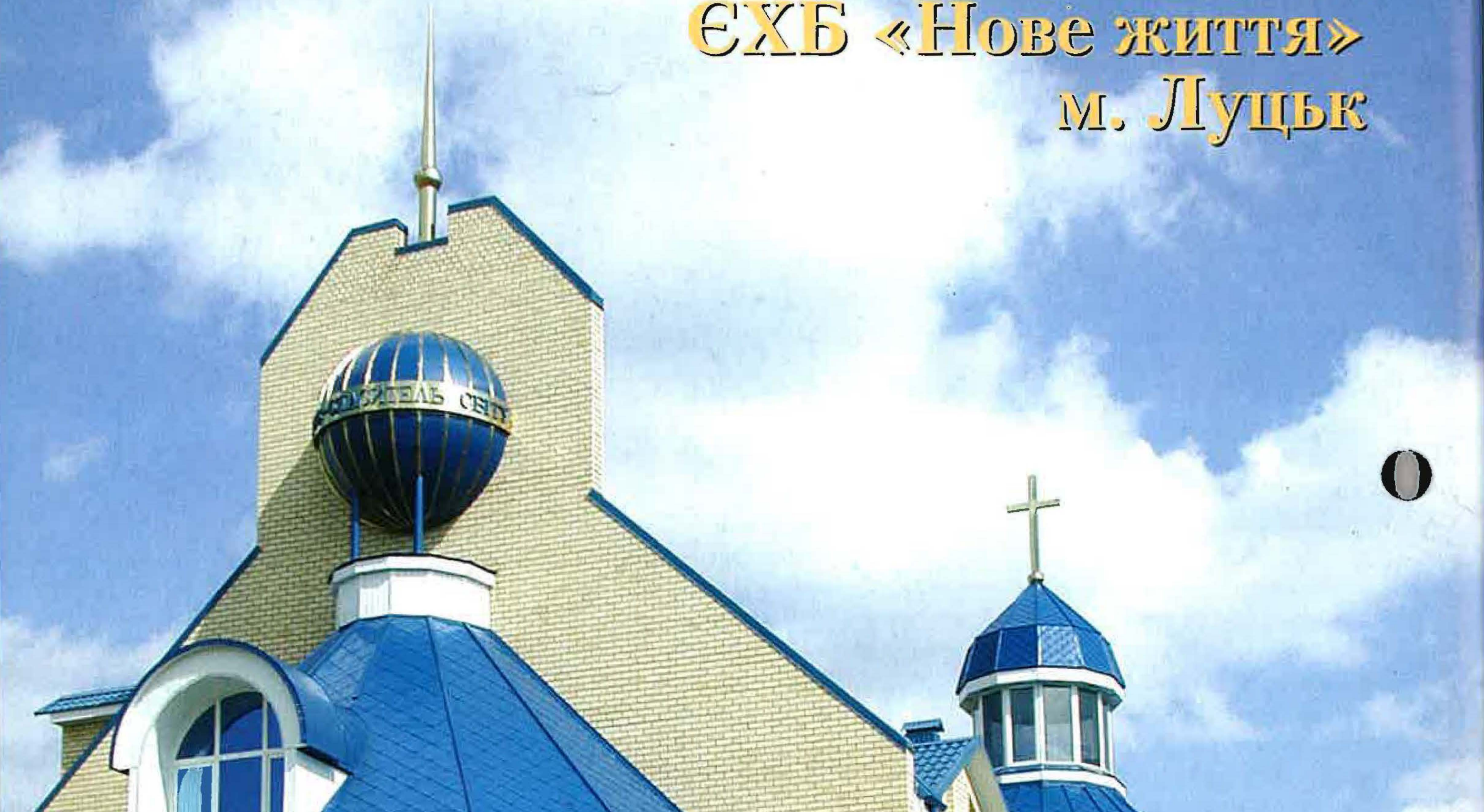
Раїса Антонівна була дружиною відомого брата Шаповалова Данила Даниловича і матір'ю його двох дочок. Брат повернувся з Воркути вдівцем. За часів сталінського режиму він був засуджений військовим трибуналом на 10 років ув'язнення та довічне заслання. Сестра прийняла цей шлюб як Божий поклик. Господь благословив їхнє життя, і вже через рік Данило Данилович прийняв служіння Старшого пресвітера по Вінницькій області. Раїса Антонівна ревно допомагає чоловікові в служінні. Було важко, потрібно було будувати собі житло. Лише закінчили будівництво, знову непередбачені обставини: чоловіка переводять на служіння у Харківську область. Без жалю сестра поїхала за чоловіком. Було складно: нове місце, митарства по квартирах, розкол у церкві, переслідування з боку влади... Та ніколи не було розгубленості на їхніх обличчях — завжди разом, завжди з піснею. І в церкві, і вдома сестра вміла створити затишок, завжди була гостинна й привітна. Раїса Антонівна багато часу приділяла заняттям з сестрами — молитви, справи милосердя, зустрічі з молодими сестрами, мамами... Ніхто не знав, звідки вона отримувала програми Всесвітнього дня молитви, але проходив він особливо урочисто: співав жіночий хор, проповідували сестри Камбарова, Андрикевич, Бичкова та ін.

У 1980 р. Раїса Антонівна овдовіла, та інтерес до служіння не втратила. З 1966 по 1997 рр. була відповідальною за жіноче служіння в Харківській області. З 1991 р. — членом Жіночого Комітету України. Її любов до Господа відчувалася в кожному слові, в кожній справі. Її мудрість та життєвий досвід допомагали багатьом дружинам служителів. Вона була щирою молитовницею. З 1997 по квітень 2005 р. Раїса Антонівна звершувала служіння милосердя: дім маляти, дитячі будинки, інтернати... «Блаженним є той, кого Спаситель за працею Його знайде». До останнього дня сестра була оточена любов'ю служителів, сестер — і старших за віком, і зовсім молодих. Її перехід у небеса був легким і миттєвим.

Подяка Господу за таких мудрих і посвячених сестер!

Керівник ЖК ВСО ЄХБ
Н. Комендант

Дім молитви церкви ЄХБ «Нове життя» м. Луцьк

6 лютого 2005 року відбулося посвячення Дому молитви,
в якому взяли участь
Голова ВСО ЄХБ
Г.І. Комендант та його заступник В.В. Нестерук

Духовно-просвітницький журнал

Євангельська нива

Радість осінньої благодаті

Милістю Божою

Головний екзамен — попереду

Ти дивно великий

Видання у 1997 році засноване

Один Господь, одна віра, одне хрищення

3·2005
виходить 4 рази на рік

ЄВАНГЕЛЬСЬКА НИВА

Духовно-просвітницький журнал Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

Адреса редакції:
вул. Л. Толстого, 3-Б,
Київ-4, 01004, Україна
тел. (044) 235-36-13
E-mail:evniva@i.com.ua
Адреса в Інтернеті: www.parusiya.org

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Журнал виходить чотири рази на рік

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

«Evangelical fields» magazine of All-Ukrainian Union of Assosiations of Evangelical Christians-Baptists

Надруковано з готових фотоформ релігійним товариством «Місійна книжкова фабрика «Християнське життя», вул. В. Стуса, 3. м. Луцьк, 43006, Україна, тел./факс (0332) 71-95-96

Один Господь, одна віра, одне хрищення (Еф. 4:5)

№3 (35) 2005

У номері:

стор. 4

стор. 20

стор. 32

стор. 40

стор. 49

УЛЮБЛЕНІ БРАТИ ТА СЕСТРИ У ХРИСТІ!

Щиро вітаємо вас з днем подяки, зі святом Жнив!

Разом з Давидом ми хочемо сказати: «Благослови, душе моя, Господа, і все нутро моє святе Ймення Його. Благослови, душе моя, Господа, і не забувай за всі добродійства Його» (Пс. 102:1-2).

Господь чудово благословив нас і в цьому році. Коли ми згадуємо всі тривоги та гарячі молитви, які підносилися до престолу Божого на початку року, то не можемо не дякувати Йому за всі премудрі діла Його. Господь поблагословив нашу країну миром і спокоєм: Він поблагословив землю, і вона дала врожай свій (Пс. 62:7).

«Дякуйте Господу, добрий бо Він, бо навіки Його милосердя!» (Пс. 105:1), — так закликає псалмоспівець благословляти Господа та дякувати Йому!

В історії про уздоровлення Христом з десятьох прокажених ми бачимо, що лише один «...вернувся, і почав гучним голосом славити Бога. І припав він обличчям до ніг Його, складаючи дяку Йому» (Лк. 17:15-16).

Дорогі брати та сестри, Господь багато зробив у нашому житті: Він спас нас, Він благословляє наше життя, ми захищені в Ньому, Він посилає нам духовні та матеріальні блага. Та чи не забуваємо ми про це, як ті дев'ять, що не прийшли, щоб подякувати Богу? «Чи не десять очистилось, а дев'ять же де?» — запитує Христос. А до якого числа належу я?

Нехай Господь рясно поблагословить вас, ваші сім'ї, близьких та рідних. Будемо ж заохочувати один одного більше дякувати Господеві, бачити Його руку в усіх напрямках свого життя. Будемо молитися один за одного.

Моліться за Братство, щоб Господь дав усім нам мудрості та ласки Своєї в служінні на Його ниві.

Божих благословінь усім вам!

Ваші брати

Які то численні діла Твої, Господи,
Ти мудро вчинив їх усіх,
Твого творива повна земля!
Пс. 103:24

Радість осінньої благодаті

Ігор Котенко

Наступила осінь, що завжди супроводжується приємними турботами про збереження врожаю і підведенням підсумків трудової діяльності та ємко вміщається в одне слово — жнива. *«Будеш дотримувати ...свято збирання при закінченні року, коли ти збираєш з поля працю свою»* (Вих. 23:16) — таке повеління нашого Бога, Якому вклоняємося, Якого славимо та Якому служимо. Сама ідея свят як днів цілеспрямованої радості належить Творцю. Вони є складовою частиною Його завіту зі Своїм народом. Поклоніння Господеві складається зі сповідання свого гріха та радісного прославляння Господа. Але у свята рівновага зрушується у бік радості. Бог, про Якого говорять Писання, заохочує радість пізнання Його справ і Його Самого як Особистості. Він бажає спілкування зі Своїм творінням, здійснивши його викуплення.

Він учить народ Свій розрізняти не лише об'єкти творіння, не лише добуток рук людських, але й пори року, й особливі дні. Цю здатність виділяти, розрізняти і систематизувати Він культивує в людині з певною метою. Людині довірена справа відділення чистого від нечистого, священного від світського, гріховного від святого, за допомогою критеріїв, що встановлює не людина, а Сам Бог у Своєму об'явленні. І в цьому плані у Господа особлива турбота про те, щоб людина з належною увагою ставилася до народженого землею, якою дорожить Бог (Чис. 35:34). І той врожай, що одержують від землі трудівники, має сприйматися ними перш за все як дарунок Божий, і лише потім як плід їхньої праці. Люди, починаючи з Адама (Бут. 2:15), просто продовжують ту продовольчу програму, якій Господь поклав початок ще в саду Еденському: *«І насадив Господь Бог рай ув Едені на сході, і там осадив людину, що її Він створив. І зростив Господь Бог із землі кожне дерево, принадне на вигляд і на їжу смачне»* (Бут. 2:8–9).

Господь дав людям ще одну унікальну здатність — здатність радіти разом. Особливість біблійних свят полягає в тому, що Господь приурочив до певних щорічних подій спогади про Свої унікальні рятівні дії, які супроводжували життя Його народу, забезпечуючи збереження в пам'яті поколінь. Слово Боже говорить нам про три таких, причому на кожне з них народ Божий збирався для спільного поклоніння в Єрусалимі. Навесні, першого місяця року, було свято опрісноків, початок жнив ячменю, що нагадувало Ізраїлеві про його народження як народу, котрий вступив у завіт з Богом при виході з Єгипту в минулому (Єр. 31:32), і вказував на великодню жертву в майбутньому; влітку, у третій місяць, це було свято тижнів, коли щорічні жнива пшениці пов'язувалися з даруванням закону на горі Сінай у минулому і вказували на зішестя Святого Духа в майбутньому, у день П'ятидесятниці; восени, у сьомий (суботній) місяць — свято збирання плодів чи збору винограду (Вих. 23:14–17), коли ізраїльтяни згадували, як їх годував та охороняв Бог, коли вони жили в куренях під час блукань у пустелі. З іншого боку, це свято вказувало на майбутні остаточні жнива, коли справа Ізраїлю буде виконана і всі народи навернуться до Господа. Тому символізм гірок із плодів, снопів та короваїв, що викладаються в наших церквах у ці дні, має цілком біблійну основу. Сніп символізує перші жнива, великодню жертву Христа як основу для Церкви. Хлібний коровай — другі жнива — символ церкви, а плоди вказують на треті, завершальні й остаточні жнива, які відбудуться після приходу Христа у славі. Це було свято єднання як для ізраїльтян, які прийшли для спільного поклоніння, так, на диво, і для язичників, яких також запрошували для участі в ньому (Повт. Зак. 26:11). У наші дні це свято викуплених кров'ю Христа, свято їхньої єдності у Христі.

У дні цього свята був освячений Храм Соломона (2 Хр. 5:2–3; 7:8). Його дотримувалися Ездра та Неемія (Езд. 3:4; Неем. 8:14–18). Єзекіїль пророчив відновлення цього свята (Єз. 45:25). Осія також згадував про нього у своєму пророцтві (Ос. 12:9). Найбільш визначене пророцтво про свято жнив ми знаходимо у пророка Захарії 14:16–19, де сказано, що навіть від язичників вимагали прибути в Єрусалим на свято, щоб їх не спостигла засуха.

Першим днем цього свята традиційно вважався той, коли Адам згрішив і покаявся, коли Авраам був обрізаний і коли Мойсей загладив гріх народу, який вклонився золотому теляті.

Сьомий, суботній місяць, коли Господь у законі Своєму звелів відзначати свято жнив, вважався останнім у сільськогосподарському році. Фактично це було свято всіх трьох попередніх жнив — ячменю, пшениці та збору плодів. Однак перед тим, як приступити до заключного святкування, народ Божий мав примиритися з Богом, тому що лише ті, хто перебуває у мирі з Ним, могли радіти у благословенні, яким Він увінчав рік.

Це свято знаменує прийдешнє наприкінці часів зібрання всіх народів у славу Господа. У ці вісім днів народ Ізраїльський мав священне зібрання, приносив жертви і був суворо попереджений не виконувати ніякої роботи (Чис. 29:12). У тому була істотна відмінність цього тижня від попередніх днів напруженої праці. Тепер земля очікувала «пізнього дощу», який пом'якшив би й освіжив її для підготовки до нового врожаю. Це осіннє свято Бог назвав святом кучок, і наповнив його особливим змістом (Лев. 23:39–43). Земля, що дає врожай, була даром Божим, а обставини її знаходження нерозривно пов'язані з історією народу і його призначенням у планах Божих, з місією Ізраїлю. Перебування в ній вважалося спасінням, а вигнання — покаранням Господнім.

Але як Його прославити правильно, тобто так, як Він того бажає? Господь висуває одну необхідну умову — святкувати потрібно в чистоті сердець. І чи не тому Він заснував перед святом кучок день викуплення? На противагу посту й покаянню напередодні, у день викуплення, на свято кучок у чистоті сердець має підноситися Господеві слава за всі дари землі, що Він посилає як вияв Його любові. Він хоче, щоб народ цінував Ним дароване і знав, Кого за все дякувати. А для цього потрібен час і перепочинок у роботі, щоб людина могла підняти очі й озирнутися навколо, і в радості від побаченого подякувати Творцю. У тому й полягає ідея свята — підбити підсумок, подивитися на те, чого досягли, і прославити Бога.

Свята — це прообрази. День викуплення нагадує нам, що самі ми не здатні позбавитися гріха і маємо шукати Того, Хто це викуплення та очищення здійснив (Титу 2:14). Господь не залишає нас у стані рабства гріху. По милості та любові Своїй Він віддав Себе за нас. Його справа спасіння на хресті дієва для кожного віруючого в Нього і говорить нам про ту чистоту сердець, що необхідна для прославлення Бога. І тому апостол Павло, звертаючись до коринтян, пише: *«Отож, очистьте стару розчину, щоб стати вам новим тістом, бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений. Тому святкуймо не в давній розчині, ані в розчині злоби й лукавства, але в опрісноках чистости та правди!»* (1 Кор. 5:7–8). Це все, що потрібно від людини, щоб радість її була повною та бажаною для Господа — бути чистою від усякої скверни в прославлянні Творця.

У ці дні радісного відпочинку та поклоніння люди повинні були згадувати, як по милості Господній вони пережили мандри в пустелі, життя в куренях, побудованих з гілок рослин, і харчування не плодами рук своїх, а лише тим, що Господь Сам посилав. Замислимося над цим. Такий шлях Господній : Він не стільки змінює народ Свій для того, щоб той міг самостійно себе забезпечити, а найімовірніше Сам бажає його наситити і зберегти. Цей принцип усвідомлення постійної опіки Господньої простежується у всій історії Ізраїлю, і народ Божий має постійно про неї пам'ятати. Бог прагне Сам вирішити питання життєзабезпечення Своїх вибраних, навіть не дозволяючи царю створити могутню кінну армію: *«Тільки щоб він не примножував собі коней»* (Повт. Зак. 17:16).

Божественна опіка та праця є необхідними й благословенними складовими людського існування. Юдейський переказ говорить, що коли Адам почув вирок від Творця: *«Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову»* (Бут. 3:18), то вигукнув у розпачі: *«Невже харчуватися мені з одних ясел з ослом?»* Та коли він почув наступні слова Бога: *«У поті свого лиця ти їстимеш хліб»*, серце його втішилося. Бо в тих словах є гідність праці, до якої людину не силують і зміст якої вона усвідомлює.

Земля дорога для Господа, і ставши її слугою, трудівник набагато більше здобуває від дорогоцінних плодів золотих жнив. Хоча праця може бути важкою, а її результати іноді важко передбачити, вона все одно годує того, хто її здійснює, і дає їжу нужденному (Еф. 4:28).

На свято *«кожен принесе дар руки своєї, за благословенням Господа, Бога свого, що дав Він тобі»* (Повт. Зак. 16:17). Жнива як дарунок Божий знаменували в очах хлібороба плід його праці та запоруку його заможності на весь рік. Але Господь виразно вказує, що слід повністю віддатися опіці Небесного Батька, як гайвороння, *«що не сіють, не жнуть»* (Лк.

Ігор Котенко — диякон центральної київської церкви ЄХБ «Дім Євангелія», магістр богослов'я, викладач Старого Завіту

12:24). Трудівнику слід працювати, але не слід сподіватися на свої засіки. Він має працювати не для себе, а для Бога. Жнива — плід сівби. Люди жнуть те, що посіяли (Гал. 6:7), тому що Господь вивідує серце, щоб *«відплатити кожному за його діяннями, за плодами його вчинків»* (Єр. 17:10).

Останній день цього свята знаменував також закінчення річного кола читання П'ятикнижжя — традиції, що дотримувалася ще з часів Вавілонського полону. В наш час він іменується в ізраїльтян як Радість Тори. Сам Ісус учив у цей день у храмі (Ін. 7:2–14). В останній, «великий день свята» Він закликав народ навернутися до Нього, як до джерела води живої для всіх віруючих (Ін. 7:37–38). Присутні в храмі безперечно зрозуміли, про що Він говорив, тому що в ці дні при сході сонця священик наповнював водою з Сілоамського джерела чашу, встановлену на жертовнику. Через отвори в чаші вода виливалася на землю, що було символом пророцтва: *«І ви в радості будете черпати воду з спасенних джерел! І скажете ви того дня: Дякуйте Господу, кличте Імення Його, сповістіть між народів про вчинки Його, пригадайте, що Імення Його превеличне! Співайте для Господа, Він бо величне вчинив, і хай це буде знане по цілій землі!»* (Іс. 12:3–5). На Його заклик тоді відгукнулися небагато, бо сумнівалися. Але в наші дні, маючи навколо *«хмару свідків»* (Євр. 12:1), чиє життя змінив Господь, вклавши в них нові серця, будь-який сумнів не можна пробачити, він просто небезпечний. Адже це свято говорить і про прийдешній наприкінці часів прихід Христа на землю для остаточних жнив, коли кожен одержить те, що посіяв у ці дні.

Порядок проведення свята кучок, а саме проживання в куренях, був таким, щоб нагадати учасникам про тлінність їхнього існування, неміцність їхнього житла та обмеженість їхнього перебування на цій землі. Жнива означають і кінець, підбивання остаточного підсумку діяльності. У притчі про кукіль Христос сказав: *«Жнива кінець віку, а женці Анголи»* (Мт. 13:39). І далі: *«Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його!»* (Ін. 12:48). Тому в деякому розумінні це свято того, що ще буде. Ми святкуємо очевидне. А Господу відомо все, у тому числі і майбутня реальність, що доступна і для нашого сприйняття. Як? Творець дав нам особливий інструмент, що називається віра. Вірою ми пізнаємо невидиму реальність, про яку говорить Біблія. Віра зростає поступово, і як результат виникає плід, який є душа, що навернулася до Христа як Спасителя. Адже такого плоду Він і очікує.

Осінь — благодатний час, щоб зосередити помисли на результатах нашого служіння на ниві Господній, на Його благословіннях. Але в той же час це і попередження усім живим. Пророк Єремія записав найсумніші слова у Писанні: *«Минули жнива, покінчилося літо, а ми не спасені...»* (Єр. 8:20). Саме зараз сприятливий час для прийняття Божого слова, Його насіння, з якого виросте гідний плід покаяння, тому що Господь ще чекає, тому що Його свято жнив ще попереду, і настане неодмінно. ЄН

Молитва Царя

Володимир Матвіїв

З Божої ласки ми ввійшли у другу половину 2005 року. В цьому році у церквах нашого братства зі сторінок часопису «Євангельська нива» оголошена актуальна і надзвичайно важлива тема — тема молитви. Їй були присвячені два перших номери журналу. Їй же збираємось присвятити два наступних номери. Сьогоднішні роздуми цікаві та доцільні. Скажіть, чи часто доводиться нам бачити керівника, царя чи президента у молитві або чути з його вуст молитовні слова? Ми ж нещодавно, після десятиліть політики богоборства, були ощасливлені молитвою українського Президента, за себе та за свій край. Але сьогоднішні наші роздуми «Молитва Царя» ніяк не політичні, а повністю духовні та біблійні. Цілком закономірно та природно бачити і чути молитви священнослужителя чи первосвященика — це їхній святий обов'язок. Мають силу, право і вагу молитви праведників. Чим же характерні були молитви царів, залишені на сторінках Біблії, особливо Єдиного в історії світу — Царя царів?

Свята книга Біблія розповідає, як Бог розмножив рід людський. Особливу увагу приділяє тому, як був сформований Божий народ, що повністю належав своєму Творцю, Ним був керований, ведений і від Нього був залежний. З поміж усіх народів лише Божий народ був організований в теократичну державу — Ізраїль. У ній було потрійне божественне керівництво: первосвященик, пророк, цар. Усі вони через особливу священнодію — єлеєпомазання — посвячувалися кожен на своє служіння. Їх вибирали люди, але благословляв Бог.

ПЕРВОСВЯЩЕНИК — це духовна особа. Він завжди своїм обличчям був обернений до Всемогутнього Бога, заступався цілопаленнями, жертвами, молитвами за Божий народ

ПРОРОК — будучи з числа праведників, своїм обличчям завжди був повернений до людей: навчав, докоряв, напоумляв, застерігав.

ЦАР — це людина, яку Бог наділив теж особливими організаційними правами: вести народ, захищати його, оберігати та всіляко дбати про його добробут.

Перша особа із священників помазувалася на первосвященика, із праведників — ставала пророком, із керівників — ставала царем.

Коли за зразком інших народів Божий народ почав вимагати у Бога царя, закінчився період Суддів. Бог пішов народу назустріч. Отож для успішного виконання обов'язків Божої влади для Божого народу неодмінно та постійно лунали молитви первосвященика, пророка, царя. Усі вони мали свято відноситись до виконання покладених на них Богом обов'язків через потрійне покликання, а також добросовісно ставитися до виконання своїх прав через потрійне помазання. В цьому допомагала їм постійна, предметна й регулярна молитва.

Молитви царів

Свята книга Біблія розповідає нам, як виник серед Божого народу царський рід. Нам відома чудова історія обрання для них першого царя, на ім'я Саул. Після нього в

ізраїльському народі повставало безліч царів, про яких детально написано в кількох Книгах Царів. Започатковуючи для Свого народу царський рід, Святий Бог в першу чергу зазначив, що представник царської влади має бути духовною, чесною, справедливою та богобоязною людиною. Власне, такими повинні бути усі три представники теократичної, божественної влади (первосвященик, пророк, цар). Їхня духовність виражається, характеризується та знаменується життям, поведінкою й особливо молитвою. Зазначимо відразу, що під словом «молитвою» ми розуміємо не тільки гарні слова, а й відповідно добрі діла й достойну поведінку.

> *Перша особа зі священиків помазувалася на первосвященика, із праведників — ставала пророком, із керівників — ставала царем*

Що ж було характерним для царів за тих часів? Звичайно в силу деяких, даних їм обов'язків та прав в окремих з них поведінка, вчинки, життя не були взірцевими, а функції царя та характер їхньої вдачі не завжди сприяли в цьому. Тому легше знайти ідеальних первосвящеників, праведних пророків, ніж богобоязних царів, які залишили певний слід в історії Божого народу.

Характеристика деяких царів

1. САУЛ — перший цар Ізраїлю. Молодий, вродливий, поставний, успішний, із серцем, відданим Богу, мав дух пророцтва та повчання. Допустив гріх — непослух голосу Господа: приніс цілопалення сам, із заклятого взяв у здобич і приніс жертву, поставив собі пам'ятника за життя. Через непослух Господь забрав царство у Саула і відкинув як царя. Дух Господній відійшов, а злий дух вселився, тому Саул шукав смерті Давиду, вчинив самогубство (1 Сам. 9-15). БОГ ГОРДИМ ПРОТИВИТЬСЯ, ПОСЛУХ КРАЩИЙ ВІД ЖЕРТВИ!

2. ДАВИД — «людина по серцю Божому», псалмоспівець. Рум'яний, із гарними очима, статний, найменший із 8-ми своїх братів, пастух батькової отари овець, музикант, помазаний на царя, «солодкий співець Ізраїля», Саулів зброєноша, побив Голіята, ухилявся від Саулового списа, проте не підняв руки на помазаника, оплакував його смерть, перемагав ворогів, згрішив, покаявся, з Божої ласки відновлений, задумав збудування храму (1 Сам.16-31; 2Сам.1:7-12; 1Цар. 1-2). БОГ СМИРЕННИМ ДАЄ СВОЮ БЛАГОДАТЬ!

3. СОЛОМОН — цар, наділений мудрістю Божою. Його ім'я асоціюється зі словом «МИР». Період його царювання відзначається спокоєм, розквітом і прогресом у всіх сферах життя, що сприяло написанню книги премудрості та збудуванню величного Єрусалимського храму. Спочатку серце царя було повністю віддане Богові (1 Цар. 3:9-14), а в кінці царювання почало двоїтися (1 Цар. 11:4). ДВОМ ПАНАМ СЛУЖИТИ НЕМОЖЛИВО!

Ми згадали найбільш достойних царів Божого народу. Проте не можемо замовчати з історії царів про тих, царювання яких не є настільки зразковим, але окремі їхні характеристики заслуговують нашої уваги. Наприклад, хіба не заслуговує похвали рятівник свого міста цар Ніневії (Йони 3)? А хіба не заслуговує згадки цар Рехавам? Він, догоджаючи своїм ровесникам, проігнорував хороші поради старших і зробив дуже важким ярмо для ізраїльського народу. Лише послухавшись голосу Божого, йому вдалось уникнути кровопролиття між братами (1 Цар. 12)

Кілька рядків, можливо цілком незаслужено, адресуємо двом царям, імена яких не хочеться навіть повторювати. Їхні вчинки цього не заслуговують: перший з них «ввів у гріх Ізраїля... запродався чинити зло в Господніх очах... і чинив дуже гидке ідучи за ідолами...», проте схаменувся покаявся й уникнув лиха за днів свого царювання (1 Цар. 21:22-29). (Це Ахав.) Другий з них «робив блудливими Юдею та мешканців Єрусалиму», потрапив у полон, у якому «дуже впокорився перед Богом, молився, Бог вислухав його і повернув на царство» (2Хр.33:9-13). (Це Манасія).

Наостанку пригадуємо одного Царя — Єдиного (!), в Якому ніхто із нас не сумнівається, і Йому «Цареві віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богові — належиться честь і слава на вічні віки. Амінь» (1Тим. 1:17). Про Нього наші міркування.

Молитва Царя царів

Надзвичайно цінною для нас є молитва Праведника (Пророка): «Освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда» (Ін. 17:17). Не менш важливою для нас є молитва Первосвященика: «...щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони» (Ін. 17:21), що дає для нас зразок та умови єдності. Не меншої вартості й значення набуває для нас молитва Царя, вона є особливою, і це тому, що це є молитва нашого Господа, Спасителя, молитва бездоганного Праведника, Який освячує, Первосвященика, і, що надзвичайно важливо — всемогутнього Царя царів, Господа Слави. Звісно, що молитва Царя є завжди взірцевою, обов'язковою, гідною наслідування. Спробуємо це зробити.

- **«ОТЧЕ НАШ, що живеш на небі...»**

Такими словами звертається Син Божий у молитві до Свого Отця. Це звертання Царя, Який знаходився на землі, до Свого Батька, Який постійно проживає на небі.

Звичайно, далеко не всі люди мають Бога за всемогутню, всесильну та вічну Особу. Дехто вважає Його за силу, ідею і навіть творця, однак не відчувають себе сином, дочкою, дитиною, а Його своїм БАТЬКОМ. Подумати тільки Цар царів визнає Свого Отця, навіть ніжно звертаючись до Нього: «Авва-Отче» («Таточку Мій»)!

Молитва Царя до Свого Отця у своєму змісті містить цілий ряд вагомих думок і пунктів, яких висловив Він: як впевненість в очікуванні, щирі бажання із проханнями та подяка, принесені із вірою, надією й любов'ю. Три пункти, на яких зупиняємось.

Впевненість в очікуванні

- **«НЕХАЙ СВЯТИТЬСЯ ІМ'Я ТВОЄ!»**

Перші слова молитви Царя виражають впевненість у Його очікуванні, велику надію, щоб Боже Ім'я постійно й неухильно прославлялось. Скажіть, хто не хотів би із людей, щоб їх поважали, величали та прославляли? Тим більше заслуговує цього той, хто вміє віддати належну честь іншому.

- **«НЕХАЙ ПРИЙДЕ ЦАРСТВО ТВОЄ!»**

Наступною впевненістю в очікуванні в молитві Царя є чудова думка: Він радісно бажає, щоб прийшло, настало та утвердилось царство Його Отця Небесного.

За останніх днів життя Царя царів на землі один земний вельможний правитель запитав Його: «Так Ти Цар?» На це Він не претендував: «Моє Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Моє Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям» (Ін. 18:36). Він дав зрозуміти, що царство Царя царів — це духовне царство Небесного зразка. Воно існує серед Божого народу, проте настане час, коли всі царства, влади і навіть «ворог останній — смерть — знищиться» і Цар царів передасть Своє славне Царство Богові й Отцеві навіки (1Тим.5:24-27).

- **«НЕХАЙ БУДЕ ВОЛЯ ТВОЯ, ЯК НА НЕБІ, ТАК І НА ЗЕМЛІ!»**

Третя непохитна впевненість Царя — це Воля Його Небесного Отця. Власне, Він прийшов її виконати, бо вона є «добро, приємність і досконалість» (Рим. 12:2).

Цар царів у наступних чотирьох пунктах Своєї молитви звертає нашу увагу на прохання, висловленні Ним до Свого Отця Небесного.

- **«ХЛІБ НАШ НАСУЩНИЙ ДАЙ НАМ СЬОГОДНІ!»**

Він просить Сам і рекомендує нам просити щоденного хліба, але Він є Царем, який дає, крім матеріальної, ще й «поживу, яка залишається до вічного життя» (Ін. 6:27).

- **«ПРОСТИ НАМ НАШІ ПРОВИНИ, як і ми прощаємо нашим винуватцям...!»**

Особливе місце у досліджуваній молитві Царя займає прохання про прощення, проте воно у великій мірі залежить від нашого вміння прощати.

Наступне прохання про прощення вже повністю залежить від Царя царів, а також від Його доброго Отця.

- **«НЕ ВЕДИ НАС НА СПРОБУ, але визволи нас від лукавого..!»**

Слова Царської молитви містять в собі застереження і прохання про охорону кожного із нас від спокус, нападів лукавого, якими він може зробити непоправну шкоду. І тільки Бог може зберегти від цього.

> *Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться ім'я Твоє. Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні. І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого, бо Твоє є Царство і сила, і слава навіки. Амінь*
> *Мт. 6:9-13*

Молитву до Свого Отця Цар царів закінчує словами хвали:

- **«ТВОЄ Є ЦАРСТВО, І СИЛА І СЛАВА НАВІКИ. АМІНЬ.»**

Який величний заключний акорд МОЛИТВИ ГОСПОДНЬОЇ! Божий Син віддає Отцеві належне Йому ЦАРСТВО, всю повноту Його СИЛИ і ВІЧНУ СЛАВУ! Усе це станеться неодмінно (1Тим.1:17). АМІНЬ!

Володимир Миколайович Матвіїв — пастор, д-р служіння, заступник Голови ВСО ЄХБ

ОЗНАКИ ВІДКРИТОГО ХРИСТИЯНСЬКОГО РОЗУМУ

Внаслідок гріхопадіння воля людини ослабла, сумління притупилося, а розум затемнився. Людина втратила спілкування зі Святим Богом і загубила даровані Ним риси

Дмитро Марійчук

Людині потрібне тотальне відновлення (Еф. 4:17–24). Відкритий християнський розум є:

1. Теологічним (Євр. 11:3). У грецькій мові слово «теос» означає Бог, а «логос» — слово. Отже, теологія — це наука про Бога. Сучасна псевдонаука відкидає науку про Бога й заперечує Його існування. Але це є доказом не мудрості, а глупства (Пс. 14:1). Крилатий людський розум досліджує твориво і відкидає Творця. В школах навчають не про творіння, а вивчають еволюцію. Але Священне Писання навчає, що де є дім, там мусить бути будівничий, а Той, Хто все збудував, — то Бог (Євр. 3:4). Якщо є годинник, то мусів бути його майстер!

Пантеїзм навчає, що природа є Бог і Бог є природа. Але професор В. Марцінковський пише: «Чи ж не в тому полягає правдива гідність людини, щоби вона поклонялася не творінню (природі), а Творцеві природи?» Історична й систематична теологія навчає не лише про творіння, але й Творця. Теологія не заперечує дослідження природи, але псевдонаука заперечує існування її Творця.

Д-р Михайло Диміцький в Альманасі УНС за 2004 р., ст. 155, пише: «Наша цивілізація формувалася впродовж різних епох, а її рушіями були геніальні люди, яких Бог обдарував небуденними здібностями пізнавати природу і її закони, встановлені Його святою мудрістю. До таких людей належав Галілео Галілей, великий італійський учений, основоположник декількох природознавчих наук. Він здійснив феноменальні відкриття в астрономії, механіці, фізиці, акустиці та інших галузях. Закони гравітації підтвердив своїми працями англійський учений Ісаак Ньютон, основоположник вищої математики, диференціалів та інтегралів.

Відкритий Ньютоном закон всесвітнього тяжіння надав універсального значення його другому закону механіки — сила є пропорційна до переміщення маси. Ньютон був глибоко релігійною людиною. Якось під час лекції його запитали, що він думає про геліоцентричну систему і про нашу планету. Ньютон відповів, що весь космос і Сонячна система перебувають у безперервному русі з великою точністю щодо часу і своїх траєкторій. На нашій планеті серед природи живої і мертвої такі діють незмінні й надзвичайно логічні закони. Цілий космос, все що ми бачимо й не бачимо, створила якась могутня, надприродна сила, яку ми називаємо Богом, яка накрутила свій годинник на вічність і тим усім опікується і контролює.

Ми не хочемо доводити існування Бога, але Бог Сам об'являє Себе у Своєму Слові (Біблії), природі й сумлінні людини. Ці три речі є підставою нашої віри в Бога. Наука за останні десятиліття зробила нечуваний прогрес у галузі технології й медицини, але з точки зору релігії, а особливо духовної моралі, панує регрес. Це тому, що люди відійшли далеко від Бога.

«Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання» (Рим. 1:20). Коли Ісаака Ньютона запитали, як він відкрив закон тяжіння, він відповів: «Постійним думанням про нього». Але люди у своїх дослідженнях нового, замість віддати хвалу Богові, приписують це своїм досягненням і природі. «А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне» (Рим. 1:28).

З точки зору нових винаходів людський розум геніальний. Хтось сказав, що ми пішаки у грі космічних масштабів. Але у відношенні до Бога й духовних справ людський розум затьмарений, перевернений, бунтівний (Іс. 1:2). Якщо муха могла б прочитати написане в газеті, то муха не була б мухою, а редактор не був би редактором. Якщо людина могла б пізнати Бога своїм розумом, то вона не була б людиною, а Бог не був би Богом (Євр. 11:3).

2. Історичним. Бог наділив людину розумом і волею. Розум — це здоровий глузд, думка, оцінка, воля, бажання і рішення. Людина приймає рішення так, як диктує їй розум. «Господь дивиться з неба на людських синів, щоб побачити, чи є там розумний, що Бога шукає. Усе повідступало, разом стали бридкими вони, нема доброчинця, нема ні одного!» (Пс. 13:2–3).

Через жадобу знання Адам і Єва втратили щастя раю, і до нині в гонитві за знанням люди відходять від Бога. Вони ставлять людину на п'єдестал Бога, або ще гірше — заперечують Його існування.

Правдивий християнин керується не лише своїм обмеженим розумом, а Божим Духом і Його волею (Дії 15:28). Він є поінформований про минуле, відповідальний за теперішнє і думає про майбутнє. Якщо віруючий в Бога не правий, він нічого не втрачає, а якщо невіруючий — то він загине (Мал. 3:14–15 і 18)!

Біблійна історія відрізняється від світської не лише тим, що вона ділить людську історію на епохи, які позначені постанням і падінням імперій, династій і цивілізацій. Вона говорить про чотири події: створення світу, падіння, примирення й кінець. Світська історія говорить про те, що було, і часто передає неправдиве й несправедливе. Натомість Біблійна історія — це правда і справедливість. Люди обманюють одне одного для своєї слави та наживи, а в Бога немає такої потреби, бо Він є Дух і Правда (Ів. 4:24).

3. Гуманним. Дбає не лише про свої егоїстичні потреби, а зацікавлений у долі інших і любить ближнього свого, як самого себе. Таких людей, що вміють чужу біду зробити своєю, небагато. Але є люди, які жертвують собою для добра інших. До таких належав Христос, Його апостоли й багато інших Його послідовників.

Христос говорить: «Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ін. 15:13). У біблійній мові слово «душа» означає життя, і не лише дочасне життя, а вічне існування. Ап. Павло настільки любив свій народ, що ради спасіння свого улюбленого народу готовий був віддати свою вічність (Рим. 9:3). Але той, хто має статок і не хоче поділитися з ближнім необхідним до життя, то він не міг би віддати життя за друга свого.

На світі є ще багато місця проживання й хліба для всіх народів, але між людьми немає згоди, тому що немає розуміння, співчуття, любові й справедливості. На цьому тлі постають війни, які створюють ще більшу ненависть, кровопролиття та смерть. Катаклізми — це початок горя та ознака кінця віку.

4. Етичним. Християнський розум підкорений Божим моральним законам (Рим. 1:28–32). Етика має відношення до характеру пристойної, чистої і чесної поведінки. Етичний характер не захоплюється нечистими грішними думками, брудними словами, непристойними жартами та ін. Наші думки є насінням наших слів і справ. Про що людина думає, те вона буде говорити й робити. Жоден зловмисник не скоїв би свого злочину, якби не думав про нього. Тому Слово Боже закликає нас думати про те, що тільки праведне, чисте, правдиве, чесне, любе, гідне похвали (Фил. 4:8).

Є люди, що красуються у гріху. Але всякий гріх — це підсолоджена отрута, в устах солодка, а в животі гірка. Гріх має велику силу, якій не може протистояти навіть генерал з військом. Тут потрібна сила Духа, сила Божа. Гріх може обвити людину, як павук муху. Ірод був царем юдейським, що не заважало йому жити в перелюбі, а Іоанн Хреститель докоряв йому за те. Ірод любив слухати Іоанна Хрестителя, але продовжував жити у гріху і зрештою змушений був убити Хрестителя.

5. Правдивим. Посвячений для Божого об'явлення у природі, Його Слові та сумлінні людини. Це ті три книги, через які Невидимий, Вічноживий Бог-Дух Себе об'являє. Ми вже згадували, що як є твориво, то мусить бути й Творець. «На початку Бог створив небо та землю» (Бут. 1:1). «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього» (Ін. 1:1–3).

Отож, природа свідкує про Бога. Один невіруючий чоловік прийшов до віруючого й запитав, де той придбав глобуса. Той відповів, що він не купував, а глобус вночі сам з'явився на столі. «Ти жартуєш, це неможливо!» Тоді віруючий сказав, що коли глобус не міг з'явитися сам, то як тоді всесвіт з його планетами й галактиками міг виникнути сам по собі без майстерного розуму Творця?

Іоанн Богослов у Першому посланні, 5:20, пише: «Ми знаємо, що Син Божий прийшов, і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він Бог правдивий і життя вічне!» Бог Отець створив світ, Бог Син відкупив пропащого грішника, а Бог Дух Святий провадить грішника до Бога. «Голос Духа Святого звучить: грішні, до Спаса прийдіть!»

У духовних справах людський природній розум затьмарений, і тільки Христос може його просвітити. «Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ» (Ін. 1:9). Через це й говорить: «Сплячий, вставай, і воскресни із мертвих, і Христос освітлить тебе!» (Еф. 5:14)

6. Естетичним. Цінує красу, правду й доброту. Таким чином, християнський розум має відношення до Божої історії, етики, істини.

Що робити, коли ти з кимсь не в ладах?

Джеймс Піттман

ДАВАЙТЕ ЗІЗНАЄМОСЯ: ДЕ Є ДВОЄ ЛЮДЕЙ, КОНФЛІКТИ НЕМИНУЧІ. ХТОСЬ НА КОГОСЬ ОБРАЗИВСЯ, І ПІШЛО-ПОЇХАЛО... КОГО ПАЛКО ЛЮБИЛИ, НА ТОГО ДИВИТИСЯ НЕ МОЖЕМО. А ДЕ НЕ МОЖЕМО ДИВИТИСЯ, ТАМ ЗМОЖЕМО СКАЗАТИ ТАКЕ... ЧАСТО ЗНАЙОМСТВО І ДРУЖБА НЕ ВИТРИМУЮТЬ ПЕРШОГО Ж ВИПРОБУВАННЯ НА МІЦНІСТЬ.

У ВАС ТАКЕ ТЕЖ БУВАЄ? ЯКЩО ТАК, ТО МИ МОЛИМОСЯ, ЩОБ ЦЯ ПУБЛІКАЦІЯ ДОПОМОГЛА ВАМ ЗНАЙТИ ПОТРІБНІ ВІДПОВІДІ НА ВАЖЛИВІ ЗАПИТАННЯ

Мартін де Гаан ІІ,
президент місії «Біблійний радіоклас»

Симптоми

Якщо ви не живете на незаселеному острові, вам повинно бути добре відомо, як болить душа, коли ти з кимсь не в ладах. Посваритися можуть навіть найкращі друзі. Не все і не завжди йде рівно в сімейному житті. Часом на справжні поля битв перетворюються тихі та затишні офіси. Через те, що хтось з кимсь посварився, розвалюються церкви. Від сказаних кимсь недобрих слів руйнуються сім'ї. Через те, що у когось гавкає собака, починають гавкати один на одного сусіди. Сварки поширюються, як епідемії, і для нас вони жахливіші, ніж грип, рак або атеросклероз.

І в них, як і у хвороб, також є свої симптоми, свої ознаки, що віщують біду. Починає блимати червоне світло, симптоми попереджають нас, що справи кепські, щось десь розладналось. Вам, напевно, з власного досвіду знайомі перераховані нижче симптоми?

Люди уникають одне одного. Після відвертої розмови старі друзі раптом починають уникати один одного. Раніше їм було так добре разом, а тепер вони, навпаки, вважають за краще триматися одне від одного подалі.

Люди починають гніватися. «Що ти сказав?!», «Дай мені спокій!», «Мені від неї погано стає!», «Не лізь, куди тебе не просять!», «Ну й що?», «Раз я сказав «ні», отже, «ні»!», «З мене вистачить!», «Досить на мені їздити!»

Знайомі слова? Звісно, знайомі. Ми всі досить часто чуємо таке. І, потрібно визнати, іноді ці фрази злітають із своїх власних вуст.

Люди мовчать. Цілком звично у відповідь на образу «гратися в мовчанку». Ми просто відмовляємося розмовляти з нападником. Цим ми подаємо йому сигнал, що означає: «Не хочу мати з тобою нічого спільного, отже, дай мені спокій». Для одних це спосіб поберегтися, відмежуватися від можливого болю в майбутньому. Для інших мовчання — удар у відповідь, помста кривднику. Той, хто мовчить, сподівається, що цим він робить іншому боляче.

Люди шукають собі союзників. Дуже шкода, але деякі люди, посварившись з кимсь, поводяться точнісінько як держава, що оголосила іншій державі війну. Вони відразу ж починають шукати союзників, повідомляючи всім і кожному виключно свою власну точку зору. І таке одностороннє інформування — також зброя великої руйнівної сили. Якщо людина поводиться таким чином, це видає її невпевненість у власних силах і слабість. Відразу видно: на себе ця людина не покладається, самостійно вирішити проблему не може.

Люди вдаються до терору. Як тероризм політичний, тероризм суперечок і сварок також діє потай, не попереджаючи про атаку, нападаючи раптово. Уникаючи відкритої боротьби, моральний терорист часто разом зі своїм противником губить і ні в чому не винних людей. На озброєнні такого терору сердиті погляди, злі слова, а часом навіть і образа дією. Терорист не погребує наклепом, для нього репутація або добре ім'я іншої людини — порожній звук.

Якщо якісь з цих симптомів наявні, можливо, ваші стосунки з кимсь дали тріщину. Отже, потрібно братися до розв'язання проблеми.

Як проблему НЕ вирішити

Коли ти обпікся кропивою, тобі білий світ не милий. Мало того, що нестерпно пече шкіру, та ще й чухатися хочеться нестерпно. Але якщо підкоритися спокусі і почати чесати «покусані» місця, легше від цього зовсім не стане. Ми «вчісуємо» отруту в шкіру і тим самим посилюємо свої страждання. А потрібно вчинити інакше — змазати хворі місця спеціальним кремом і ні в якому разі не робити того, про що «благає» пожалена шкіра.

Білий світ може стати не милим і тоді, коли ти обпікся не об траву, а об людину. Але, як і в випадку з кропивою, наша природна реакція може тільки зашкодити і нам, і всім навколо. Просто часто проблема не вирішується так, як нам хочеться її вирішити. І щоб не наробити помилок, давайте-но подивимося, яка тактика себе не виправдовує або просто приносить нам шкоду, а не користь.

Не звертати ні на що уваги. Кажуть, що найбільший птах на землі, страус, вельми дивно реагує на близьку небезпеку: ховає голову в пісок. Мудрою таку поведінку не назвеш. Але багато людей у конфліктах діють так само. Однак якщо ігнорувати проблему, вона тільки розростатиметься, як рак, гублячи все на своєму шляху.

Кидатися в атаку. Інша поширена помилка — накидатися не на проблему, а на людину. Ми часто при цьому забуваємо, через що розпочався конфлікт, і поливаємо противника вогнем крупнокаліберної критики, а за суцільною стіною цього вогню зміст конфлікту роздивитися просто неможливо.

> *...слово на часі своєму — яке воно добре!*
> *Прип. 15:23*

Маніпулювати. Іноді нас найбільше цікавить, як би все обернути на власну користь. Нам може здаватися, що у нас є відповіді на всі питання, і тоді ми нав'язуватимемо іншим власну точку зору. По суті, такий підхід є не чимсь іншим, як витонченим проявом гордості та егоїзму.

Залучати до конфлікту не того, кого потрібно. Ми можемо помилково залучати до свого конфлікту людей, яким набагато цікавіше просто порозпускати плітки, ніж допомогати відновити мир і злагоду (Пр. 16:28).

Надто багато говорити. Чи вміємо ми слухати інших? Чи хочемо ми вислухати людину і чи намагаємося зрозуміти її? Виговоритися самому — це ще далеко не головне.

Робити все невчасно і недоречно. Коли зробити щось невчасно і нетактовно, невлад, то проблему не вирішиш, а лише заплутаєш. Можна чинити начебто абсолютно правильно, говорити правильні слова, але користі від цього не буде ніякої.

Намагатися «зам'яти» справу. «Та не думайте ви про це!», «Хто старе згадає...» Так можна говорити тоді, коли проблема дійсно вирішена, коли мир і справді відновлений. Але, якщо миру немає, від таких слів буде мало користі — пластиром перелами не лікують. Якщо хтось когось поранив у саме серце, потрібне щось більше, ніж просто слова.

Списати через непотрібність. Іноді люди «списують», викреслюють інших людей зі свого «порядку денного». Варто чомусь піти трохи не так, і здається, що проблему легше «списати на брухт», ніж мати з нею справу. Деякі навіть впевнені, що найкраще в таких випадках рішення — це повністю припинити будь-які контакти з проблемною людиною.

Підходити до проблеми у стосунках не з того боку, з якого потрібно, означає не вирішувати її, а навпаки посилювати. А вирішити її можна лише в тому випадку, якщо ми будемо готові йти за порадами, які дає нам Бог.

Правильний підхід

Уявіть на хвильку, що ви воїн і отримали наказ узяти штурмом ворожу фортецю. Ви починаєте обережно просуватися в її напрямку. Аж ось вона нарешті постає перед вами. Видовище не для слабодухих. Грубезні міцні мури, а на них пліч-о-пліч стоять озброєні захисники. Масивні металеві ворота здаються непохитними. У вас починають тремтіти коліна, ви у розпачі: що робити?..

Смішно, правда? Але в Біблії сказано, що повернути прихильність скривдженої вами людини — це те ж саме, що намагатися взяти штурмом укріплене місто. Злість, згідно Біблії, подолати так само важко, як і ворота фортеці.

Відновити надломлені стосунки дуже важко, але все-таки це можливо. Просто слід знати точно, що робити, — як це необхідно й тому, хто йде на штурм неприступної фортеці. У Біблії план взяття таких фортець нам пропонує Сам Бог.

Дивлячись на Ісуса Христа, ми бачимо, що зробив Бог, щоб відновити стосунки, порушені не з Його вини, між Собою і людьми. Все, що робив Христос, було діями Бога, спрямованими на те, щоб повернути людство, яке колись пішло геть. Павло писав: «Бог у Христі примирив світ із Собою самим» (2 Кор. 5:19).

І на прикладі Христа ми бачимо ті кроки, які потрібно зробити нам, щоб примиритися з іншими людьми.

> ***Розлючений брат протиставиться більше за місто твердинне, а сварки — немов засуви замку***
> ***Прип. 18:19***

Що зробив Бог? Які Він зробив кроки, щоб знову об'єднати нас із Собою? Біблія дає нам таку відповідь:

- Він полюбив
- Він упокорив Себе
- Він постраждав
- Він запропонував мир
- Він пробачив

ВІН ПОЛЮБИВ: *«Любов Божа до нас з'явилася тим, що Бог Сина Свого Однородженого послав у світ, щоб ми через Нього жили. Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Сина Свого вблаганням за наші гріхи»* (1 Ів. 4:9, 10). Щоб між нами був відновлений мир. Бог узяв ініціативу на Себе. Він не чекав, поки ми захочемо примиритися з Ним, і, хоч саме ми були винні в тому, що у нас не було миру з Богом, хоч ми не виявляли ніякого бажання, щоб примиритися з Богом, Бог зробив перший крок, пославши до нас Сина Свого. Христос помер за нас, коли ми були ще грішниками (Рим. 5:8).

ВІН УПОКОРИВ СЕБЕ: *«І подобою ставши як людина Він упокорив Себе, бувши слухняним аж до смерти, і то смерти хресної»* (Фил. 2:7-8). Яка велика істина! Бог упокорив Себе. Син Божий став людиною, людиною Ісусом Христом. Відмовившись від Своїх прав, Христос поставив наші потреби вище за Свої. І цей неймовірний акт покори був абсолютно необхідний для того, щоб відносини між нами і Богом могли бути відновлені.

ВІН ПОСТРАЖДАВ: *«...Христос, щоб привести нас до Бога, одного разу підстраждав за гріхи наші, Праведний за неправедних, хоч умертвлений тілом, але Духом оживлений»* (1 Пет. 3:18). Гріх спорудив стіну між нами і Богом, і лише ціною страшної хресної жертви можна було зруйнувати цю стіну. Бог, пославши Свого Сина на смерть, заплатив цю ціну задля нас.

Це було неймовірно важко! Бог вирішив постраждати за нас. Він віддав на страждання, муки і смерть Свого Сина, щоб ми могли жити.

ВІН ЗАПРОПОНУВАВ: *«І, прийшовши, «Він благовістив мир вам, далеким, і мир близьким», бо обоє Ним і маємо приступ у Дусі однім до Отця»* (Еф. 2:17-18). У Христі Бог зробив ще один крок. Він послав звістку й юдеям, і язичникам. Зміст цієї звістки у тому, що Він жертвою Сина Свого пропонує людям мир, дає можливість прийти до Нього, щоб, визнавши свою відлученість від Бога, вирішити проблему і прийняти Божу пропозицію примирення. Шлях до Бога відкритий.

ВІН ПРОБАЧИВ: *«...[У Христі] ми маємо відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його»* (Еф. 1:7). Хоч ми й повстаємо проти Бога, Бог милостивий до нас. Ми заслуговуємо покарання, але Він бажає виявити нам милість. Бог не злопам'ятний, Він щиро хоче пробачити нас у Синові Своєму. І людям важко зрозуміти таке ставлення, тому що вони звикли жити інакше, так, щоб «око за око» і «зуб за зуба». А Богу не потрібні наші «очі» і «зуби», Він хоче повернути до Себе нас. Хіба ж можна не славити Його за це незаслужене нами прощення! І оскільки Христос помер за нас на хресті, ми можемо бути повністю впевнені, що Бог нічого проти нас не має щодо нашого минулого. Варто нам тільки вирішити повернутися до Бога, і Він з радістю нас прийме і пробачить нам усі наші гріхи.

Отже, Бог показав нам, що робити, аби відновити стосунки. І ми за Його прикладом повинні руйнувати стіни непорозуміння і відчуження.

Як потрібно чинити

Як діти наслідують батьків, так кожний християнин повинен наслідувати приклад свого Небесного Отця. Ну а вже якщо хтось із кимсь не в ладах, то у нас просто немає іншого вибору. Наш Отець показує ідеальний, бездоганний приклад того, як повернути мир. І ми повинні, наслідуючи нашого Отця, робити те ж саме, що й Він: любити, впокорювати себе, страждати, пропонувати вихід і прощати.

Крок 1. Любов

«Отже, будьте наслідувачами Богові, як улюблені діти, і поводьтеся любові, як і Христос полюбив вас» (Еф. 5:1-2). Любити людину, з якою ти не в ладах, нелегко. Але якщо ми хочемо, щоб сутичка закінчилася примиренням, нам доведеться взяти на себе ініціативу і полюбити того, любити кого нам важко. А оскільки цей крок дуже важливий, потрібно обов'язково розібратися, про що ж тут іде мова. Давайте спочатку подивимося, чого в любові шукати не потрібно.

Любов — це не просто почуття. Якщо ти з кимсь посварився, всі почуття зі знаком «плюс» змінюються на почуття зі знаком «мінус». І зовсім не потрібно чекати, що між вами і тим, з ким у вас проблеми, відразу ж все буде гаразд (від душі і від серця).

Любов — це не лицемірство. Солоденькі посмішки або будь-яка інша нещирість нічого нікому не дають. Вони несправжні, на них не можна покластися, вони ніяк не можуть виправити порушені стосунки. Удаваністю справі не допоможеш. Потрібно не прикидатися, що любиш, а любити. Апостол Павло писав: *«Любов нехай буде нелицемірна»* (Рим. 12:9).

Любов створює не людина. Не людина творець любові. Ми не можемо її створювати або викликати за своїм бажанням. А тим більше Божа любов нам і зовсім не під силу. Оскільки ж любов нам непідвладна, отже, вона підвладна комусь іншому. І цей хтось — Дух Святий, що перебуває у всіх християнах (1 Кор. 6:19). Якщо ми слухатимемося Його, ми дійсно зможемо любити тих, з ким хочемо поновити взаємини (Гал. 5:22).

Любов не мститься. Коли з нами поводяться несправедливо, ми все одно повинні чинити правильно. Христос сказав: *«Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас. Благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто кривду вам чинить»* (Лк. 6:27-28). На ненависть ми повинні відповідати добротою. Якщо хтось про нас говорить погано, про нього ми повинні відгукуватися добре. Молитися потрібно за тих, хто не вважає нас за людей. Коротко кажучи, що б нам хто не робив, ми все одно повинні чинити праведно.

А тепер, нагадавши собі, чого в любові бути не має, давайте подивимося, якою ж повинна бути любов.

Любов вища за твої почуття. Так, любити нелегко. Це означає повстати проти самого себе. І при цьому, вирішивши будь-що чинити правильно щодо інших, ми ні в якому разі не повинні виявляти свого незадоволення або роздратування. Нам потрібно стримувати свої негативні емоції задля добробуту інших людей. Це і є те самозречення, до якого нас закликає Христос (Мт. 16:24). І дуже важливо правильно поводитися щодо інших людей, стримуючи свої почуття, бо інакше порушених стосунків не виправиш.

> ***Бог любить кожного з нас так, наче кожен з нас — одна-єдина людина в світі***
> ***Августин***

Любов дивиться в дзеркало. Коли ти вирішив любити ближнього, мабуть, найважче оцінювати свої власні вчинки. Але робити це потрібно обов'язково. Адже не можна ж намагатися виправити когось, якщо у тебе в серці не все гаразд. Христос сказав: *«Лицеміре, — вийми перше колоду із власного ока, а потім побачиш, як вийняти заскалку з ока твого»* (Мт. 7:5). Це нелегко і часто дуже боляче, але необхідно, не дивлячись ні на що.

І знову ж потрібно покладатися на Духа Святого, на те, що Він здійснюватиме в нас Свою справу. Його служіння полягає в тому, щоб дати нам нове серце і новий розум (Рим. 12:2). З Його допомогою ми можемо змінити гнів, лютість і крик на доброту, співчуття і прощення (Еф. 4:31- 32).

Любов робить перший крок. Нам звичайно хочеться уникати тих, стосунки з ким у нас не в порядку. Але якщо ми хочемо знайти вихід із такої ситуації, ми повинні бути готові взяти ініціативу на себе. Саме з цього ми і почнемо виявляти любов до тих, з ким ми не в ладах.

Потрібно бути готовим зробити перший крок, піти до того, з ким ти в сварці, і почати вирішувати проблему (Мт. 5:23-24; 18:15). І якщо ми зробимо цей перший крок любові, все можна буде виправити.

Для роздумів. Вас недавно хто-небудь ображав? Чи ви вирішили, незважаючи на образу, відкласти свої почуття в сторону і чинити так, як і належить християнину? Чи ви просили Бога, щоб Він допоміг вам любити цю людину, а не ігнорувати її або мститися їй? Якщо ви з Божою допомогою зробите перший крок, чи гарантує це, що та людина обов'язково прийме вашу любов? Як довго потрібно не залишати спроб налагодити стосунки?

Крок 2. Смирення

«Отож, благаю вас я, в'язень у Господі, щоб ви поводилися гідно покликання, що до нього покликано вас, зо всякою покорою і лагідністю і довготерпінням, зглянутися один до одного любов'ю, стараючись зберігати єдність духа в союзі світу» (Еф. 4:1-3).

Більше за все владнати розбіжності з іншими людьми нам заважає гордість. Адже самі проблеми завжди можна було б вирішити, якби не це наше «я». Будь-яку мирну ініціативу чомусь заведено вважати слабкістю. А ми ой як не хочемо, щоб люди вважали нас слабаками, ось і тримаємо марку: або самі не йдемо, або до себе не підпускаємо.

Але таку «марку» тримати нікому не потрібно, а християнам і зовсім не можна. Якщо Бог у Христі міг поблажливо поставитися до того, щоб примиритися з грішниками, то ми вже й по-

готів можемо опуститися до того, щоб бути в мирі одне з одним. Більше того нам просто заповідано «поводитися... з всякою покорою». І тому, коли в стосунках з людьми в нас виникають проблеми, ми повинні ці проблеми вирішувати в дусі смирення. А для цього дуже важливо зрозуміти, що ж таке смирення.

Що таке смирення? У словниках антонімів «смиренню» протиставляється «гордість, гординя». Але про яку гординю або гордість тут мова? Не про ту законну, доречну гордість, на яку ми всі маємо право, коли пишаємося своєю роботою, сім'єю, країною. Ймовірніше, якості, протилежні смиренню, це зарозумілість, себелюбство і пихатість.

> *Смирення — це здатність бачити себе такими, якими нас бачить Бог*
>
> *Генрі Джакобсен*

Якщо смирення протилежне такого роду гордині, то це означає, що нам не можна думати про себе «більш, ніж належить думати» (Рим. 12:3). Це означає, що нас повинні цікавити потреби і турботи інших людей (Фил. 2:4). І якщо думки наші будуть налаштовані на це, ми будемо завжди готові послужити одне одному (Еф. 5:21).

Смирення на практиці. Що може зробити смирення, якщо ми хочемо налагодити розладнані стосунки? По-перше, якщо ми не зарозумілі, ми будемо готові задля примирення зробити найменшу справу і принести задля нього найбільшу жертву. По-друге, якщо ми справді зацікавлені в тому, що хвилює когось, думки і почуття цієї людини для нас будуть так само важливі, як і наші власні. І, хоч це може бути і нелегко, ми спробуємо зрозуміти її.

І нарешті, якщо у нас буде смирення, ми поважатимемо людей, навіть якщо не будемо погоджуватися з ними. Ми будемо старатися допомогти їм, навіть якщо вони наших старань так і не оцінять.

Стосунки можна виправити, якщо у нас буде розум Христа і якщо ми упокоримо себе, як упокорив Себе Він (Фил. 2:5). Тоді ми також будемо готові постраждати. А страждання — це наступний важливий крок у процесі примирення.

Для роздумів. Від яких Своїх прав відмовився Христос, щоб повернути нас до Себе? Тож якщо Він зробив це задля нас, чому ж нам так важко відмовитися від своїх прав? Коли востаннє ви опинялися в ситуації, в якій були абсолютно праві, але все ж змирилися, вважаючи за краще шукати добра не для себе, а для іншого? А якщо ви розумієте, що неправі ви, як можна виявити смирення в такій ситуації?

Крок 3. Будьте готові постраждати

«Отож, коли тілом Христос постраждав за нас, то озбройтеся й ви тією думкою» (1 Пет. 4:1). Ісус Христос, Боголюдина, помер за гріхи всього світу. Постраждати в такому значенні жоден християнин ніколи не зможе. Але дуже багато в чому ми можемо наслідувати приклад Христа. Постраждати так, як страждав Він, означає твердо триматися своєї мети, бути сміливим, непохитним, співчутливим і терплячим.

Триматися своєї мети. Христос мав твердий намір виконати волю Отця Свого, незважаючи ні на які страждання (Мт. 26:39). А воля Отця нашого Небесного полягає в тому, щоб ми були в мирі з усіма людьми (Рим. 12:18). А коли виникає конфлікт (а він обов'язково виникне), ми маємо бути сповнені рішучості шукати примирення, знаючи, що безболісно це примирення не дається.

Бути сміливим. Христос знав, що страждання Його будуть великі, але сміливо пішов на них (Лк. 9:51). А нам, коли щось у нас із кимсь не виходить, часто не вистачає сміливості поставити питання руба, тому що ми боїмося прикрощів. Однак ніякі прикрощі і навіть страждання не повинні позбавляти нас рішучості братися за справу примирення і доводити її до кінця.

Бути непохитним. Христос віддав Себе в руки Отця, незважаючи на все те, через що Йому довелося пройти (1 Пет. 2:23). Як же важко це зробити нам! Але тільки так можна сподіватися на краще в найгіршій ситуації. Коли ми покладаємося на Бога, Він не тільки дає нам сили, але й обертає все нам на добро (Рим. 8:28).

Мати співчуття. Христос зазнав прикрощів людей такою мірою, наскільки це тільки можливо (Іс. 53:3-4). І розуміння Ним наших проблем і Його співчуття людям привертало до Нього тих, кому потрібно було примиритися з Богом. Ми також можемо справити сильне враження на тих, у стосунках з ким у нас відчуження і охолодження, якщо розділятимемо їх проблеми і турботи. Так і їм буде легше прийняти нас і зрозуміти, якщо вони помітять, що нам боляче, коли боляче їм. Апостол Павло сказав: *«Благословляйте тих, хто вас переслідує; благословляйте, а не проклинайте! Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче!»* (Рим. 12:14-15).

Мати терпіння. Христос переносив страждання з терпінням і холоднокровністю. Так само потрібно чинити і нам (Євр. 12:1-3). Нам дуже важко страждати за когось, особливо за того, з ким у нас проблеми. Ми боїмося насмішок, непорозуміння, боїмося, що з нами не захочуть мати справи. Але якщо вже конфліктам потрібно давати лад, то необхідно запасатися і терпінням, бо без проблем проблем не вирішити. Ніхто не любить страждати. Але задля того, щоб повернути друга або залатати пробоїну в кораблі сімейного життя, варто помучитися.

Так, відновлювати порушені стосунки нелегко. Але якщо ми готові постраждати задля цього, то ми наближуємо свою мету.

Для роздумів. З чого почалися всі ці проблеми і страждання (див. Бут. 3)? Як можна щирим виявом співчуття пробити стіни злості і ненависті? Чи можете ви пригадати конкретні випадки, коли ви йшли на страждання для того, щоб налагодити з кимсь порушені стосунки?

Крок 4. Пропозиція примирення

«А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; якщо тебе він послухає, — ти придбав свого брата» (Мт. 18:15). Коли ти з кимсь посварився, найважче буває сісти і спокійно поговорити про все. Набагато легше просто уникати людини або не стриматися і виплеснути свої емоції під час того, що планувалося як спокійне обговорення розбіжностей. Ми часто уникаємо конфронтації з помилкової сором'язливості, через острах або навіть злість. Але налагодити стосунки, якщо ми з людиною не зустрінемося і не поговоримо, у нас просто ніяк не вийде. Якщо є конфлікт, нам потрібно запросити іншу сторону обговорити виниклі між нами проблеми, щоб їх по можливості зняти.

Заповідь. Якщо ми пропонуємо комусь помиритися, ми тим самим виявляємо слухняність заповіді Господа. Христос учив, що ті, між ким немає миру, повинні зустрітися і вирішити всі проблеми між собою. Чи то ми когось образили, чи то хтось образив нас, наш обов'язок — піти до людини і вирішити проблему між нею і нами. Господь не обіцяв, що це буде легко, але йти і вирішувати конфлікт Він нам заповідав прямо. І в нас немає іншого варіанту, крім як бути слухняними цій Його заповіді.

> *Нікому немає діла до того, що ви знаєте... доки люди не дізнаються, що вам до них небайдуже*
>
> *Джон Кассіс*

Говорити слід відверто. Від зустрічі віч-на-віч не буде ніякої користі, якщо ми не маємо наміру говорити про все відверто. Якщо людина нас образила, ми так і повинні сказати їй. Якщо в нас серце не на місці або якщо ми гніваємося, так і потрібно говорити. Однак говорити про це потрібно не задля того, щоб посперечатися або помститися кривднику. Просто потрібно дати зрозуміти співрозмовнику, що ми нічого не приховуємо, тому що дійсно хочемо владнати конфлікт.

Нехай усе залишиться між нами. Часто конфлікт розгорається з новою силою, коли про нього стає відомо комусь іще. Отже, непогано тримати язика за зубами і говорити тільки з тим, з ким у нас проблема виникла. Таким чином ми застраховуємося від того, щоб розпускати плітки, обмовляти і вести подвійну гру. Та й для репутації всіх інших, хто залучений до конфлікту, від цього буде тільки краще. Якщо ми не виноситимемо свій конфлікт на загальне обговорення, тим самим ми виявимо повагу до того, з ким ми не в ладах. І — хто знає! — можливо, цим подамо йому знак доброго ставлення, який він оцінить і відповість нам взаємністю.

Час звернутися до посередників. Іноді особиста зустріч нічого не дає, проблема залишається невирішеною. В Біблії (Мт. 18:16) сказано, що в такому випадку нам потрібно звернутися за допомогою. Інші люди можуть допомогти вам своєю порадою або авторитетом. Навіть якщо конфлікт від цього не вирішиться, користь може бути вже хоч би від того, що буде третя, незалежна точка зору на те, що відбувається. А потім, якщо все залишається як раніше, настає час для наступного кроку — винести конфлікт на обговорення церкви.

Отже, якщо ми з кимсь посварилися, нам потрібно запропонувати цій людині спробувати вирішити проблему, зустрівшись віч-на-віч.

Для роздумів. Коли востаннє ви сідали з кимсь і вирішували проблеми, що розділяють вас? Чому нам так важко поговорити з кимсь прямо, відверто? Чому ми всі намагаємося знайти якомога більше «союзників», адже краще було б пошукати людину об'єктивну та неупереджену? Якщо ви знаєте про якийсь між кимсь конфлікт, що ви можете зробити, щоб допомогти владнати його?

Крок 5. Прощення

«Прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив» (Еф. 4:32). Вчителька недільної школи пояснювала малюкам, що таке прощення. «Якщо інші діти образили вас, — говорила вона, — ви не повинні кривдити їх у відповідь. А якщо той, хто образив, попросить прощення, ви повинні пробачити його». Діти, замисливившись, подивилися один на одного, а потім одна маленька дівчинка не витримала: «Так це ж важко!»

І вона була права. Це дійсно дуже важко. Але якщо не хочеш робити те, що важко, забудь про примирення. Нам потрібно бути готовими визнавати свої помилки і прощати одне одного, як нас пробачив Бог. Але як ми, прощаючи інших людей, можемо відтворювати Боже прощення?

Прощати по справедливості. Це означає, що наше прощення, як і Боже, полягає не в тому, щоб просто не помітити чиєсь провини або підшукати виправдання. Все потрібно робити по справедливості. Потрібно визнати, що вчинок кривдника поганий і заслуговує покарання. Але при цьому потрібно пригадати, що Христос уже поніс покарання за всіх, і тепер ми можемо прощати кожного, не боячись, що порушимо цим закон справедливої відплати за гріх. Так, люди можуть часом зробити нам дуже й дуже боляче, але за все, що вони зробили і зроблять, вже розплатився Сам Ісус Христос. Тому по справедливості нам потрібно прощати кривдників.

Прощати за умови. Як нас пробачив Бог, так і ми повинні бути готові завжди прощати один одного. Але прощення буде неповним, якщо наші кривдники не будуть готові покаятися в скоєному. Христос учив: *«Коли провиниться твій брат, докори йому, а коли він покається, то вибач йому. І хоча б сім раз денно він провинивсь проти тебе, і сім раз звернувся до тебе, говорячи: «Каюся» — вибач йому!»* (Лк. 17:3-4).

Потрібно, щоб людина усвідомила, що вона здійснила, і всерйоз постаралася спокутувати свою провину. Без цього відновити стосунки неможливо.

Прощати рішенням волі. Це означає, що ми повинні прощати людей не залежно від того, що у нас на серці. В Біблії сказано, що гріхи людей прогнівляють і ображають Бога (Пс. 77:40-41), проте, Він вирішує пробачити людей (Еф. 4:32). Так само і ми повинні чинити. Почуття почуттями, але ми повинні приймати рішення пробачити будь-кого за його зло щодо нас, незважаючи на свої почуття.

Прощати від душі. Хоч прощати ми повинні навіть тоді, коли нам цього не хочеться, все-таки потрібно старатися налаштувати на прощення і свої емоції. Це означає, що прощати потрібно не тільки однією волею, але і всім серцем. Павло писав про це в своєму посланні до християн у Колосах. Він пояснював, що ми повинні мати одне до одного милосердя, добротливість, покору, лагідність і довготерпіння. Нам потрібно виявляти поблажливість одне до одного та «прощати собі, коли б мав хто на кого оскарження» (див. Кол. 3:12-13).

> ***Ми повинні прощати людей не залежно від того, що у нас на серці***

Так, коли хтось образив тебе до глибини душі і продовжує ображати, виконувати це дуже непросто. Але якщо ми віддамо свої серця Господу, нам усе вдасться. Апостол Павло підказує нам, що має бути у нас в серці, які плоди Духа повинні дозрівати там.

Плоди Духа — це *«любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, добрість, вірність, тихість, здержливість. Закону нема на таких. А ті, що Христови Ісусові, розіп'яли вони тіло з пожадливостями та похотями. Коли Духом живемо, то й Духом ходімо. Не будьмо чванливі, не дражнімо один одного, не завидуймо один одному!»* (Гал. 5:22-26).

Якщо ми справді хочемо прославити Господа своїм життям, то потрібно дати Духу Його діяти в нас, щоб ми могли прощати від усієї душі, від усього серця.

Для роздумів. Чи важко вам пробачити людину, коли вона просить у вас пробачення? Чому? Чи праві ми, якщо відмовляємо в прощенні тому, хто не визнає, що він вчинив неправильно? Як наше непрощення може зашкодити нашій близькості з Богом?

Божий шлях/наше життя. В це важко повірити, але багато хто не бажає йти Божим шляхом вирішення конфліктів, тому що конфлікти приносять їм задоволення. Деякі навіть говорять: «Люблю посваритися. Так цікавіше жити». Деякі не виявляють ані найменшого бажання налагодити добрі стосунки зі своїми найближчими сусідами. Зі змінним успіхом йдуть бої місцевого значення у бізнесі — люди відвойовують собі місце під сонцем. У церквах також є ті, хто вважає своїм покликанням здіймати тривогу на членських зібраннях. У Біблії сказано, що першопричина таких настроїв міститься в серцях людей. Яків навіть говорить: *«Звідки війни та свари між вами? Чи не звідси, — від ваших пожадливостей, які в ваших членах воюють?»* (Як. 4:1).

А Богу до вподоби, щоб ми забули про себе. Заради примирення з Собою Він виявив любов і покору, постраждав і запропонував нам мир, пробачив нас. І було б вищою мірою невдячності, прийнявши таку благодать, потім відмовитися виявити її до тих, хто кривдить нас. Якщо ви дійсно визнаєте все, що зробив для вас Бог, наберіться рішучості жити з людьми по-Божому.

(Далі буде)

Християнський міст

Можна лише дивуватися, що в наш час є такі люди, як Михайло Моргуліс, які захищають віруючих, в тому числі в області їхніх імміграційних прав, не цікавлячись конфесією, національністю і кольором шкіри

Рональд Рейган, з інтерв'ю «Голосу Америки»

– Михайле, розкажіть трішки про себе.

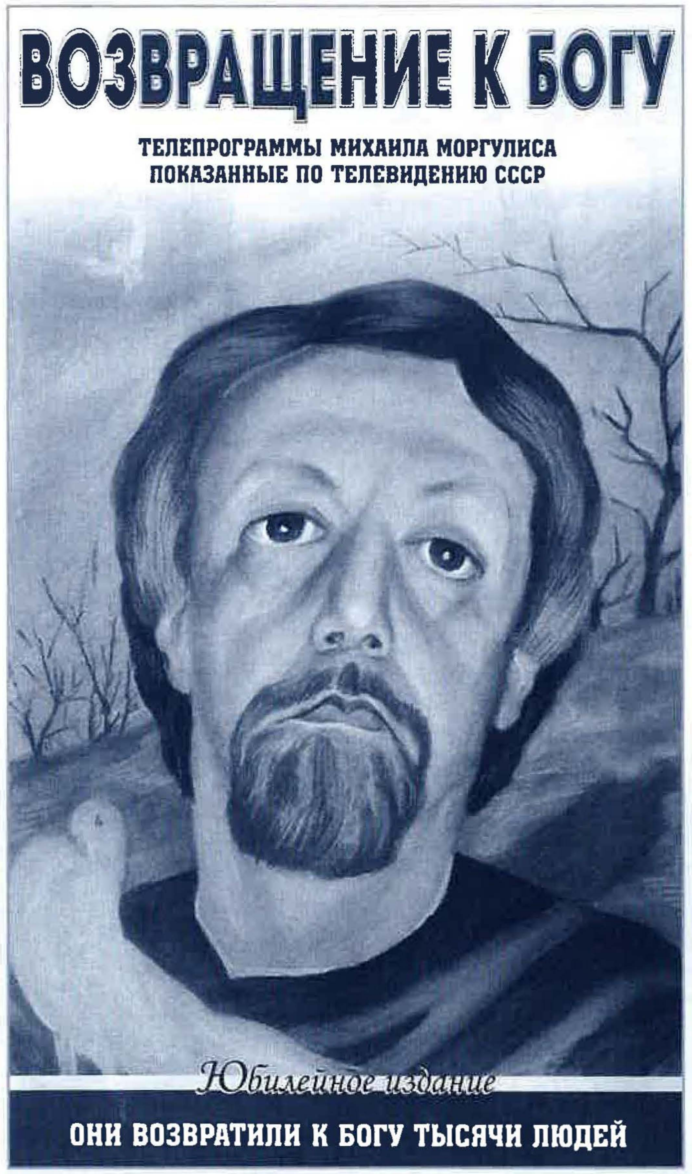
– Мої дитинство й юність пройшли в Києві. Київ — моя перша любов. Любов до землі, що дала нам на ній народитися, на ній стояти, нехай годувала і не завжди ситно (матері теж іноді не годують ситно, але все одно люблять своїх дітей). І рідних, і батьківщину ми не вибираємо. Деякі її забувають. Я не забуваю. Тому і зберігаю у своєму серці й жовтий лист каштану, і потік дніпровської води, і блиск куполів київських церков... Та й що ж зберігати в пам'яті в цьому короткому житті, як не дотик до землі, що дала нам життя?

Навчався в Києві. Працював журналістом. У 1973 р. став членом Союзу письменників. Того ж року одержав першу літературну премію України і Радянського Союзу. Понад 600 людей брали участь тоді в конкурсі, серед них були дуже відомі письменники. І от я, наймолодший член Союзу письменників, на подив і розчарування багатьох (тому що до премії докладалася матеріальна винагорода), посів перше місце.

Якось я був у досить тривалій подорожі Європою, і коли настав час по-

Виступ М. Моргуліса у Будинку актора, м. Київ

вертатися на батьківщину, я передумав і виїхав до Америки. Мені було 30. В Америці я працював у Петра Дейнеки, який видавав російською й українською мовами євангелізаційні брошури. Потім я створив перше у світі видавництво християнської книги. Я побачив своє завдання в тому, щоб видавати християнські книги для слов'янського читача. Так виникло Слов'янське євангельське видавництво. Ми видавали серйозні твори християнських авторів російською мовою: Ф. Шифера «Как же нам теперь жить», Д. Ван Хофера «Цена следования за Христом», «Наследуя Христа», також дитячу літературу. Видали книги сучасних християнських письменників, таких як Біллі Грем. За останні 25 років ми видали праці понад 100 різних авторів, безкоштовно розповсюдили близько 12 млн. екземплярів.

Я вважаю, що мета перебування людини на землі в тому, щоб вона, колись вигнана з Едемського саду, прожила зовсім не легке життя. Господь сказав, що нам слід усвідомити свою роль на землі та повернути втрачену колись любов. Він дав нам свободу вибору, нас ніхто не примушує.

Якось я зустрівся з віруючим молодим чоловіком, що розповів мені про Христа. Ця зустріч стала початком мого нелегкого шляху сходження до Бога. Тоді я зрозумів, що є те, що не доводиться ані філософами, ані письменниками, ані великими ідеями. Та й не важливо, доводиться чи не доводиться. Але пізнається воно лише людською душею.

– Що для вас означає літературний талант?

– Колись поет Наум Коржавін сказав, що хороша поезія — завжди духовна. Я вважаю, що найкраще Бог відкриває Себе людині в природі — «небеса проповідують славу Божу». Все, що навколо нас, створено досконалим. Мистецтво також може проповідувати славу Божу (хоча можe зовсім спокійно проповідувати і князя пітьми). Так було і 50, і 100 років тому, нічого нового тут немає. І якщо людина все-таки побачить світло Боже, вона вибереться з трясовини на це світло.

Є літературні твори, відзначені Богом. Не дарма у російській мові є такі вислови, як «божественний твір», «божий дотик» (англійською говорять «Бог поклав палець на цю людину»). У музиці це сильно виявляється у Баха, Бетховена, Шуберта, Дворжака. Знали вони чи не знали, але вони проповідували Бога. Борис Леонідович Пастернак, лауреат Нобелівської премії, автор прекрасних віршів, роману «Доктор Живаго», говорив: «Талант — єдина новина, що завжди нова». Якщо людина талановита від Бога, то Він через неї може виразити Себе.

– Що для вас ваша батьківщина, Україна?

– Для Бога немає другорядних країн. Україна завжди була унікальною слов'янською країною. З більшим, треба сказати, замісом заходу, ніж інші країни. Якщо ви прочитаєте історію України у викладі, наприклад, Грушевського, то зможете простежити зміни менталітету народу України. Так, у силу складних історичних обставин, вона попадала то під Росію, то під Польщу. Але вона залишилася єдиною країною.

Я не суддя історії. Суддя — Бог. Але я знаю, що Україна зуміла в неймовірно важких умовах пережити й голодомор, і сталінський режим, витримала 74 роки Радянської влади, все-таки зберігши себе, свою індивідуальність. І ми всі цьому свідки. Ви знаєте, це як віра: бувають далекі від віри люди, але ви починаєте поливати їхні душі живою водою (свідчити, читати Біблію) — і людина переображується! Так і в Україні швидко зросло все духовне. Україна, як поле: пролився дощ свободи — і стало все рости: і добрі плоди, і бур'яни... Але мине час, і з'явиться Садівник. Він знищить кукіль, і залишиться тільки те, що корисне людині.

Україна зберегла себе не за рахунок національних тенденцій, хоча і теж давало певну форму збереження, а за рахунок сили людського духу, за рахунок закладеного в гени бажання не зламатися, не віддатися рабській ідеології. Не зламали її ні турки, ні поляки, ні Російська імперія, ні фашисти. Вистояла, слава Богу, Бог вів її.

– Розкажіть, будь ласка, про ідею фестивалю «Мости любові».

– Я вважаю, що на цьому світі немає нічого важливішого за любов. Ісус Христос прийшов на землю викупити нас і навчити любові. Він викупив нас, показав нам приклад любові, але ми не навчилися. Тому Він і говорить, що «любов багатьох охолоне» і «обгорнена сумом смертельним душа Моя!».

«Мости любові» — це проект заради Божої любові.

Я подумав про те, що сучасній молоді, дітям, підліткам сьогодні не вистачає зрозумілих їм форм проповідування. Я завжди говорив, що якщо ми не навчимося сьогодні говорити з молоддю їхньою мовою, то завтра втратимо для Христа мільйони людей. Слово Боже не міняється, але форма проповіді, благовіствування, євангелізм, змінюються. Будь Христос сьогодні на землі, Він говорив би поіншому, відповідно до нашого мислення і розуміння. Притчі Його були б про ті ж істини, але в іншому викладі. Тому нам не треба боятися сучасної проповіді. Ми не проти Біблії, не проти Ісуса Христа, ми не порушуємо духовних принципів. Ісус сказав: ідіть по всьому світі і проповідуйте Євангелію. Та Він же не сказав, що це треба робити тільки так, і не інакше. Це залежить від нас, у цьому наша свобода вибору і страх Божий.

У 99-му році в мене виникла ідея заснувати фестиваль сучасної християнської музики «Мости любові». Це не просто красива назва, це концепція: мости любові між країнами, церквами, між серцями людей. Ми провели два фестивалі. Потім до нас долучився пастор Марк Базалєв, і зараз він повністю займається цим. Марк молодий, і допомагають йому молоді християнські музиканти.

Ідея фестивалю, я вважаю, чудова. Зараз ми плануємо, якщо Бог дозволить, у наступному році провести фестиваль сучасної музики «Мости любові» в Єрусалимі, у центрі землі, щоб зібрати там не тільки слов'янські групи з усіх міст Америки, як це зазвичай буває. Ми хочемо, щоб у Єрусалимі виступали ізраїльські групи і солісти, арабські, дуже важливо, щоб були російські, українські, білоруські й американські євангельські музичні групи. Будемо говорити мовою музики. Коли люди говорять словами, то часто починаються суперечки, а мовою музики можна спокійно проповідувати любов Христа. Думаю, у першу чергу зацікавлена в цьому молодь. «Мости любові» — чудовий шлях для невіруючої молоді, щоб іти до Христа.

> ***Якщо ми не навчимося сьогодні говорити з молоддю їхньою мовою, то завтра втратимо для Христа мільйони людей***

– Що таке Міжнародний християнський міст?

– Міжнародний християнський міст був створений 15 років тому як наступник Слов'янського товариства, в якому працював Петро Дейнека, і яке мало величезні ресурси і величезну молитовну підтримку. Це було Божим явищем. Християнський міст — це міст між Америкою і слов'янськими країнами, точніше колишніми республіками Радянського Союзу. Причому я відразу вирішив, що міст складатиметься з кращого, що є в американському християнстві, а не третьорозрядного, що в такій величезній кількості проникає в країни СНД. Це міст із прямим і зворотним рухом. Я хочу, щоб в Америку потрапили кращі слов'янські ідеї євангельського християнства, засновано-го на колосальному досвіді тяжких випробувань, що пережили баптистські та інші групи в Радянському Союзі. Вони можуть розповісти віруючим в інших країнах, зокрема в Америці, про своє життя, про свої випробування, багато такого, чого не випробували віруючі інших країн.

Існує і видавництво «Міжнародний християнський міст». Випускається дуже багато CD-дисків із християнськими матеріалами, аудіоальбоми, відеофільми. Ми продовжуємо свою справу, вона розширюється, а Бог вносить Свої корективи.

Інтерв'ю підготували
М. Козубовський, Ю. Королюк

Від редакції:

Як нам стало відомо реакція багатьох євангельських баптистських церков на фестивалі сучасної християнської музики «Мости любові» виявилася неоднозначною. Вважаємо, що для такої реакції можуть бути реальні підстави, адже на фоні нашої традиційної музичної культури сучасна музика може не вкладатися в рамки поняття духовної музики.

Від здорового ДИТИНСТВА – до здорового СУСПІЛЬСТВА

Багато людей хотіли б отримати змогу повернутися у дитячі роки. Вони збагнули, що те, чим вони є сьогодні, походить з дитинства. І тому зараз хотіли б повернутися тією стежиною і дати інший напрямок своєму життю. Та це неможливо

Володимир Савчук

Дійсно, дитинство — це ґрунт, на якому виростає особистість людини. Ледащо у дитинстві — це злочинці в зрілому віці; погано виховані діти перетворюються на покидьків суспільства. Здорова молодь виросте лише зі здорового дитинства!

З цієї причини Бог у Своїй книзі, Біблії, так чітко окреслює поняття родини. Він створив людський рід із родини. А коли складав Свій заповіт з людьми, то зробив це в рамках родинних, як заповіт з Авраамом та його насінням (Дії 3:25).

Бог знав, що діти потребуватимуть родинного вогнища. Навіть Його заповіді показують Його глибоку зацікавленість дітьми і не лише охороняють родину наказом не чинити перелюбу, але також повелівають дітям шанувати своїх батька і матір (Вих. 20:14,12). І ще більше! У Новому Завіті, що пояснює процес спасіння людини, Господь дотримується того ж принципу і Його учні проголошують, що «Божі обітниці є для вас і для ваших дітей» (Дії. 2:39).

Отже дуже важливо, щоб людство повернуло свої кроки до Бога й щоб дитинство справді було тим солодким дитинством, яким його бажає бачити Бог! Тим, хто читає і досліджує Слово, зрозуміло, що є якнайменше три основні аспекти щодо здорового дитинства, яке веде до здорової молодості, а відтак, до здорового суспільства.

НАВЧАННЯ

Бог рішучо постановив для Свого народу навчати дітей (Повт. Зак. 4:9-10). Боляче раз у раз бачити дітей, яких привели в цей світ у принижених обставинах життя, де ніхто нічого не знає і нічим не цікавиться, і як наслідок — не може нічому навчити. Що можуть знати діти, коли їхні батьки — справжні неуки? Це трагедія багатьох країн світу. Навіть уряди, коли запроваджують обов'язкове шкільне навчання, підтверджують, що Бог мав рацію, коли вимагав від Свого народу вчити дітей.

Проте, яку науку можуть отримати діти, якщо залишити осторонь щось найважливіше в навчанні? Можливо, що ви заповзялися дати синові чи доньці високу освіту, докладаєте всіх зусиль, платите великі гроші, але нічого не хочете знати про єдину справжню дійсність, яка надає значення людському життю, тобто не дозволяєте, щоб вашим дітям говорили про Бога, Ісуса Христа, про вічність, а щоб лише вчили математиці, історії, географії та ін. Чи ви усвідомлюєте, що всі ці речі самі по собі не мають ні ціни, ні значення? Як можна припускатися думки,, що навчання є цілком нейтральною щодо світогляду справою?

У позаминулому столітті в Англії при євангельських церквах були вперше організовані недільні школи для дітей. Організатором їх був Роберт Райкс. У них діти вже з раннього віку починали навчатися зі Святого Письма, отримуючи духовну освіту й виховання. Праця серед дітей сьогодні широко розвинулася в багатьох країнах світу, друкується багато духовної літератури, розроблено успішні практичні методи навчання.

Автор цих рядків мав привілей відвідувати недільну школу із самого раннього дитинства. Багато з тих біблійних викладів і оповідань, які я чув від учителів, залишилися в моїй пам'яті до цього дня. Якось, коли мені було дев'ять років, на одному вечірньому богослужінні проповідував гість із США д-р Мойсей Гітлін. Він говорив про молодого Йосипа, прообразно порівнюючи його з Ісусом Христом, і своїм оповіданням привів нас на Голгофу, де Христос звершив спасіння грішників. Коли пролунав заклик до покаяння, я та ще кілька підлітків і молоді люди вийшли наперед із рішенням віддати своє життя Господеві. Усі ми, які тоді разом вийшли, залишилися вірними Господеві до сьогодні.

Молодість — це пророцтво старості, а старість — відблиск молодості. Найважливіший відтинок людського існування знаходиться в перших 17 роках життя, але 7 перших років у формуванні характеру людини є основні. Упродовж цього часу розвиваються звички, нахили до амбіції, зроджуються цілі й ідеали. Можливості фізичні, моральні й інтелектуальні складають солідну основу в особистості індивіда, і впродовж цього часу формується елемент для вічності.

Молодість — це пророцтво старості, а старість — відблиск молодості

Тому дуже важливо у цей період життя дитини дати їй правильне й належне духовне навчання. Через те потрібно, щоб учителі недільних шкіл були відповідно підготовлені до праці з дітьми. Вони мають близький доступ до сердечних почувань дітей, що не завжди може мати пресвітер церкви.

Славний проповідник Муді якось після одного євангелізаційного зібрання отримав запитання: «Скільки людей цього вечора вирішили служити Господеві?» — «Два з половиною», — відповів Муді. «Це означає двоє дорослих і одна дитина?» «Ні, двоє дітей, а один дорослий, — пояснив Муді, — діти-підлітки віддали ціле своє життя, а дорослий приніс до Христа вже тільки половину».

Якщо ап. Павло навернувся б до Господа в 60 років, а не в 30, то для історії не було б ап. Павла! Матвій Генріх, відомий біблійний тлумач, навернувся на 11-му році життя; Ісак Ватс, поет, який написав багато пісень, що сьогодні їх співають по цілому світові, покаявся на 9-м році життя. Йонатан Едвардс, один із найвидатніших проповідників Америки, віддався служити Господеві на 7-му році. Пастор Яків Кузьмович Духонченко, який відійшов до вічних осель на 62-му році життя, прийняв хрещення на 12-му році життя. Якби він навернувся в 60 років, то попрацював би для Господа лише два роки. Він же служив і працював на ниві Господній 50 років, віддавши для справи Христової найкращі літа!

Отже, дитинство — це особливий вік людини, і не можна маловажити його нагод. Тому, дорогі батьки, посилайте своїх дітей до недільних шкіл і самі йдіть до церкви. Ап. Павло писав до молодого Тимофія: «І ти знаєш з дитинства Писання Святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса» (2 Тим. 3:15).

ДИСЦИПЛІНА

«Початок дисципліни — дотримання моралі. Там, де є дисципліна, там у всьому порядок. Дисциплінована людина носить порядок сама в собі» (Т. Джеферсон). Внаслідок людського гріха діти народжуються грішні, з нахилом до злого. Імовірніше пускаються злого, ніж доброго. У книзі Приповістей Бог подає напрям дисципліни такими словами: «Не стримуй напучування юнака, — коли різкою виб'єш його, не помре: та різкою виб'єш його, — і душу його від шеолу врятуєш» (Прип. 23:13-14). У біблійній історії занотовано випадок про двох синів старенького священика Ілія, якому донесли, що його сини недобре поводяться, але він злегковажив цією справою, й через це вони були вбиті на війні в один день (1 Сам. 2:20, 34; 3:13; 4:11).

Чи ви думаєте, що Бог давав би батькам дітей, щоб вони не дбали за

тих, не наставляли їх тощо? Сам Бог у Посланні до євреїв, 12:6, згадує про необхідність дисципліни: «Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає!» Цікаво, що є люди на світі, які претендують бути більшими за Бога і думають, що їхній розум є кращий за Божий. Бог серйозно радить дисципліну, як приправу для солодкого дитинства. Бог рекомендує дисципліну для дітей, бо виховання без неї вказує на протилежне ставлення батьків-вихователів до Його бажань: «Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба ж є такий син, що батько його не карає? А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини» (Євр. 12:7-8).

При цьому слід пам'ятати, що без особистого прикладу батьків-вихователів навчання й дисциплінування дітей — безсилі. Треба не тільки правильно навчати й виховувати дітей, але й правильно поводитися самим.

Один батько отримав від поліції сумну звістку, що його син із трьома іншими підлітками загинув у автомобільній аварії, яка сталася через те, що вони були в нетверезому стані. Разом із сумом батько сповнився люті проти тих, які всупереч державному закону продали алкогольні напої малолітнім. Щоб трохи заспокоїтися, він пішов до шафи, щоб випити чарку, і з великим подивом знайшов там записку свого сина: «Дорогий тату, не переживай, якщо в твоєму буфеті бракуватиме однієї пляшки рому: я випив із друзями, святкуючи свій день народження. Незабаром поверну»...

Український педагог А.С. Макаренко сказав: «Наші діти — це наша старість. Правильне виховання — це наша щаслива старість, погане виховання — наше майбутнє горе, наші сльози і наша провина перед іншими людьми, перед усією країною». Релігійне навчання є основою дисципліни, це збудування людини за планом Бога-Творця (2 Тим. 3:16-17).

ЛЮБОВ

«Дисципліна не дає любові, а любов принесе з собою й дисципліну» (Г.С. Петров). Якою чудовою є любов у всіх періодах життя! Велику роль відіграє любов у житті дітей. Це правда, що Бог наказує дітям любити своїх батьків, але й батькам також каже: «...не дратуйте дітей своїх» (Еф. 6:4). Це один із практичних способів сказати, що батьки повинні любити своїх дітей. Любити, бо діти є ті, які найбільш звикли відповідати на ту любов чуттєво. Любити, бо вони є тілом від вашого тіла й кров'ю від вашої крові; любити, бо любов необхідна для розвитку дитини; любити, бо якщо не любите, то навряд чи спроможетеся навчити, а дисципліна без любові може обернутися нещастям! Навчання повинно походити з любові, а дисципліна має врівноважувати її, щоб вона не перетворилася і не стала нестримною та нерозмірною.

> *І ти знаєш з дитинства Писання Святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса*
> *2 Тим. 3:15*

Є кілька випадків у Біблії, які показують любов до дітей. Цар Давид був, мабуть, один із найвизначніших царів, якого будь-коли мав ізраїльський народ: досягнув безліч перемог над своїми ворогами; країна за нього мала великий успіх, був шанований, як «друг Божий», написав багато чудових Псалмів, які Бог вважав гідними помістити в Своїй непомильній Книзі Біблії. Але Давид мав проблеми родинні, домашні. Він також був людиною, яка любила незмірно.

Одного дня його син Авесалом очолив повстання проти батька. Інтереси держави вимагали негайно вжити заходів. Начальники царя взяли справу в свої руки, і бундючний син загинув (2 Сам. 18:14). Одна з найбільш зворушливих сторінок у Святім Письмі — коли Давид дізнається про смерть сина. Ми бачимо любов батька, глибоку й майже незбагненну. Його душевна туга, батьківський смуток безмірні: «І затремтів цар, і вийшов на горішній поверх брами, та й заплакав. А коли йшов, то так говорив: ,Сину мій, Авесаломе, сину мій! Сину мій, Авесаломе! О, якби я був помер замість тебе, Авесаломе! Сину мій, сину мій» (2 Сам. 19:1).

Інша зворушлива подія, яка змальовує глибину любові, потрібної для дітей, знаходиться у притчі Ісуса Христа про блудного сина, якою Господь хотів показати людям, наскільки Бог любить їх. Ось, син залишає свого батька, свій дім та йде далеко й живе марнотратним життям зо своїми друзями. Незабаром бідніє, пізнає нужденність, бачить себе безпритульним, у злиднях; розмірковує про своє жалюгідне становище, соромиться свого спустошеного життя, але є в нього досить відваги, щоб повернутися в дім батька й просити в нього прощення. Найбільш цікавим є те, що коли син був ще далеко, батько побачив його й вибіг назустріч, поцілував сина і проголосив день святочним (Лк. 15:11-32)!

Так повинні батьки любити своїх дітей і так Бог приймає Своїх синів і дочок, які віддалилися від Нього. Тільки любов'ю можна купити серця дітей, а не одним лише природним правом над ними. Діти потребують безперервної спільності з батьками, вимагаючи, щоб батьки були для них завжди духовно на висоті, як предмет любові й великої пошани. «Сповнімо самі заповіт Христів і тоді тільки дозволимо собі ждати того ж і від своїх дітей» (Ф.М. Достоєвський).

Певен, що багато батьків, які вже виховали своїх дітей, можуть сказати, що коли б їм довелося почати спочатку, то вони зробили б все набагато краще. Але — запізно. Та не запізно любити своїх дітей такими, якими вони є тепер!

Тому, дорогі батьки, нехай Бог допоможе вам виховувати дітей у навчанні, дисципліні й любові Йому на славу, а вам на потіху! ЄН

Листи підбадьорення

Доброго ранку, Друже.

Декілька днів тому серед ночі у мене задзвонив телефон. Дзвонив мій друг, пастор Білл Керр. Він повідомив, що тільки-но помер Отіс Скиллінгс.

Отіс був працівником нашої місії «Варнава Інтернешнл». Удвох з ним ми частенько подорожували світом, звершуючи служіння в багатьох країнах. Між нами встановився особливий духовний зв'язок, ми були справді «в любові поєднані в одне», як він написав в одній із своїх пісень. Ніколи не забуду нашу першу подорож разом з дружинами. У дорозі Отіс запитав мене, про що я буду проповідувати. Я відповів: «Про силу воскресіння». Він попросив поділитися змістом. Потім подякував і наша розмова закінчилася. За півгодини він повернувся до мене і простяг аркуш з нотами — щойно написану пісню «Сила воскресіння» з позначкою: «На створення цієї пісні автора надихнула розповідь Лору Ліндквіста». І таке бувало ще не раз.

Готуючи промову для прощального богослужіння, я вирішив говорити про нашу МИТЬ НА СЦЕНІ ЖИТТЯ. Отіс перебував на цій сцені 69 років. Написав сотні євангельських пісень, молодіжних мюзиклів та кантат, видав багато музичних альбомів, керував одним з найбільших у світі оркестрів. Все робив для слави Божої, чи то для євангелізації, чи для настанови та піднятя духу християн по всьому світі. Здавалося, що він залишив нас зарано. Але наступні біблійні тексти просвітлили моє розуміння: «...яке ваше життя? Бо це пара...» (Як. 4:14), «...немов та трава... засохне трава то й цвіт опаде...» (1 Пет. 1:24). Кожен із нас на сцені життя перебуває недовго. Ми не будемо тут завжди, чи то ми хороші атлети, чи то відомі політики або прекрасні співаки. Скоро ми покинемо сцену, і наші місця займуть інші. Це стосується також євангелістів, проповідників, християнських письменників та співаків. Це є істиною для усіх нас — перебувати на сцені життя лише мить.

Я дуже сумую за Отісом. Ми були більше, ніж друзями — ми разом звершували служіння, заохочували до служіння інших. Розумію, що наша розлука з ним тільки на деякий час, а не назавжди. Ми ще заспіваємо з ним разом. Ми ще будемо разом прославляти нашого Господа!

На тому прощальному служінні усі присутні згадали про талант Отіса, але особливим чином відзначали його смиренний характер, «плід Духа», який робив його служіння особливо привабливим і ефективним, а також його любов до Господа та дітей Божих. Час його перебування на сцені життя був недовгим, але вагомим. Він вплинув на життя багатьох.

Мій Друже, доки ти маєш можливість, віддай дні свого життя Господу. Нехай твоя мить на сцені життя принесе надію та благословіння іншим. Нехай Господь буде задоволений тобою!

Заохочуйтесь, Лору Ліндквіст.
Листопад, 2004

Доброго ранку, Друже.

Ви і я думаємо про час у вимірі хвилин, годин, днів, тижнів, місяців та років. Ми маємо на руці годинника. Ми також маємо настінні годинники та календарі у своїх домівках та офісах. Ми живемо в межах часу і простору. Ми дуже зайняті... біжимо туди, сюди... А як вимірює час Бог? Щодо мене, то я не можу уявити, що Він дивиться на годинник. І ніколи не запізнюється, ніколи не з'являється зарано. Він завжди приходить вчасно.

Згадую історію сестер Марії та Марти (Ін. 11), які кликали Ісуса зцілити їхнього брата Лазаря. Ісус прийшов до них, але, на їхню думку, надто пізно, бо Лазар вже чотири дні, як був похований. Двічі вони докорили Ісусу: «Коли б, Господи, був Ти отут...» Потім Ісус покликав Лазаря з домовини, і той вийшов. У той день сестри навчилися дещо нового. Ісус промовив: «Я воскресіння життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмре, буде жити» (в. 25).

Хіба запізнюється Бог? Ні... Нам може здаватися, що запізнюється. Ми стискаємо руки, бажаючи, щоб Він негайно втрутився і допоміг. Але Бог допомагає завжди, бо над нами Його опіка.

Після жахливої автомобільної аварії, в яку я потрапив, Бог відкривав мені Себе через різні речі. Коли моє авто врізалося в дерево, від удару, як мені потім розповідали, я втратив свідомість, а навколо зібрався великий натовп цікавих. Серед них опинилася Крістін, медсестра-християнка. До приїзду швидкої моє дихання двічі зупинялося, і Крістін відновлювала його. Можна сказати, саме вона врятувала моє життя. Згодом вона написала про цей випадок статтю «ПРОВИДІННЯ». Там вона розповіла, що за декілька годин до аварії в неї усе йшло шкереберть, вона запізнювалася і її робочий графік був порушений. Таким чином вона опинилася на місці аварії. Господь використав її в моєму житті. Стаття була вражаючим поясненням Божої постійної участі в нашому житті. Крістін також зазначила, що для християн є неприйнятними такі вирази, як «це сталося випадково» або «пощастило» тощо. Вона переконана, що того дня саме незалежний Бог спрямовував її в необхідне місце й у необхідний час.

Про Божий досконалий час також написано в Гал. 4:4: «Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони, та став під Законом», іншими словами, коли в Бога все було підготовлено, Він послав на землю Свого Сина. Народження Ісуса було бездоганно вчасним.

А як щодо подій вашого і мого життя? Інколи нас вражає побачити Божу справу в дії і після її завершення.

Бог є величним Програмістом. Він — Творець всесвіту і нашого життя, вашого і мого. Тож, що вас турбує? Довіртеся Йому, бо Він за вас на варті.

Заохочуйтесь, — Лору Ліндквіст.
Вересень, 2000

ТИЖНІ СОЮЗУ В ОБЛАСТЯХ

Церква ЄХБ в с. Бузаки ще досить молода, але вже має свій Дім молитви

Як ми вже повідомляли (ЄН №4, 2004) з жовтня минулого року у нашому Братстві проводяться тижні Союзу в областях. Майже щомісяця працівники Духовного центру на чолі з Головою ВСО ЄХБ Г.І. Комендантом протягом тижня відвідують церкви в обласних об'єднаннях ЄХБ з метою сприяння зміцнення та єдності, ознайомлення з духовним станом у помісних церквах, а також інформування про різні напрямки праці, що звершується у нашому євангельсько-баптистському Братстві.

◄ Волинська обл. | Закарпатська обл. ►

Учасники регіональної конфер... в Домі молитви смт Буштино

Співає хор церкви ЄХБ м. Мукачево

Під час відвідин проводяться регіональні пасторські конференції, а також відбуваються зустрічі керівників відділів з представниками різних напрямків служіння — організація нових церков, євангелізація та благовістя, інформаційне служіння, молодіжне служіння, сестринське служіння, праця з дітьми та ін. Головне ж — це відвідування помісних церков, що приносить обопільну радість та духовне збагачення. Протягом року відвідано такі області: Черкаська (40 церков), Кіровоградська (42), Дніпропетровська (50), Сумська (55), Закарпатська (42), Волинська (90), Чернівецька (98), Чернігівська (50), АР Крим (33 церкви). З кожним візитом ми переконуємося у доцільності та необхідності такого служіння.

М. Козубовський

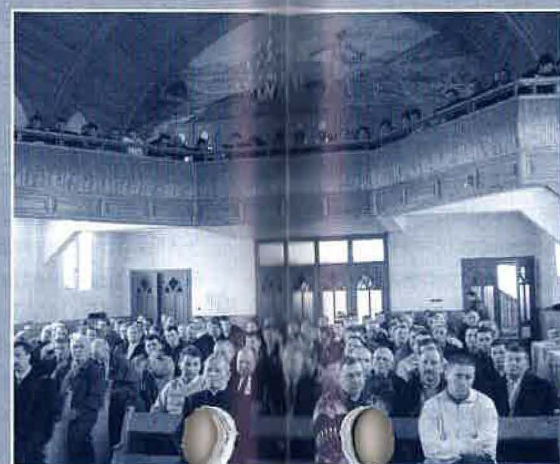
Фото — М. Козубовський

Відповідальні за жіноче служіння на Волині, с. Розничі

Хор церкви ЄХБ с. Сільце

Пасторська конф...ренція, Дім молитви м. Хуст

Зустріч братів. Дім молитви с. Нелініно. Другий зліва — пастор церкви Ю.І. Кондор

Пастор церкви с. Соломоново С.О. Карп'юк

Регіональна конференція, с. Скобелка

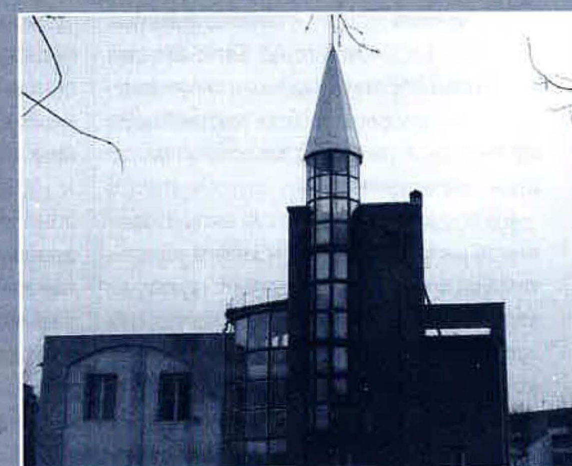
Пастор церкви ЄХБ с. Марковці В.І. Колюсь

«Я... е і пр...емне... брати ... разом»

Під час богослужіння в церкві с. Яблунів

Церква ЄХБ м. Ужгород

Менно Сімонс і анабаптизм

Учитель тут. Він повернувся! Ця звістка оживила сестер у Віфанії, подала надію нерішучим учням Господа, обурила ворогів Ісуса. А як Сам Ісус дивився на тугу Своїх друзів, на підступ супротивників, на нерозуміння натовпу?

Менно Сімонс повернув анабаптизм у біблійне річище

Сергій Санніков

Частина 3
«І закапали сльози Ісусові...»
(Мюнстерська трагедія)

(Початок у «ЄН» №4/2004)

Можна було б розсердитися на нетямущість Марти, на нерозсудливість Хоми, що заявив: «Ходімо й ми, щоб із Ним повмирати», на надмірну розсудливість учнів, що застерігали: «Учителю, таж допіру юдеї хотіли камінням побити Тебе?» Але коли Ісус побачив Марію, яка плакала, і скорботний народ, що оточував її, Він розплакався. Чому на очах Владики світів з'явилися сльози? Безперечно, це були сльози жалю про справи людські, що призвели до гріха і смерті. Але також безумовно це були сльози співчуття до страждань друзів...

Так було в I столітті. А як Ісус дивився на Цюріх XVI ст.? З яким почуттям Він спостерігав, як повільно опускалося на дно тіло Фелікса Манца, що судорожно звивалося чи то від крижаної води, чи то від нестачі повітря? Що думав Ісус, коли бризнула кров із шиї Сікке Снайдера від невдалого удару ката, що не зміг з першої спроби перервати його життя? Звичайно, Господь був поруч з лежачим без пам'яті на заледенілій землі за брамою Цюріха Георгом Блауроком. Ісус розумів його біль, бо римські бичі колись виривали шматки шкіри і з Його тіла. Дивлячись на ці і на багато інших страждань, Ісус не міг не співчувати, не міг не заплакати.

Але ще гарячіше плакав Ісус від нерозуміння, від зневажання Його даром і Його присутністю, від знущання з Його святині. Коли побивали пророків, то сльози Господа були не тільки від мук цих нещасних, а й від жалості до тих, що зловтішно реготали в обличчя Істині. Їхня доля у вічності жахлива, тому і сльози Ісуса за ними гіркі. Так було й у русі анабаптистів. Чи можна уявити, як сумував Ісус про Ульріха Цвінглі та його сподвижників-реформаторів, що відправляли на смерть своїх братів? Чи можна описати словами як плакав Ісус, бачачи, як у рух анабаптистів проникали лжебрати і використовували чисті євангельські ідеї для земних бажань? Господь, Який подарував свободу людям, не стане силою насаджувати правильне вчення. Він дозволяє рости і куколю, і пшениці до жнив, до кінця віку цього.

У XVI ст. ідея дорослого хрещення поширилася серед багатьох людей із зовсім різними розумінням і застосуванням Писання, поглядами на моральність, ставленням до держави та ін. Усі вони, безумовно, були радикалами, хоча вектори їхнього радикалізму часто були взаємно протилежними. Та в очах їхніх супротивників було дуже вигідно і зручно назвати їх усіх одним словом, приклеїти їм один ярлик і розправлятися з усіма, підігріваючи суспільну думку прикладами недостойної поведінки, що легко було знайти у такій різнорідній групі. Наприклад, енциклопедія Брокгауза й Ефрона у статті про анабаптистів пише, що це «секта реформаційної епохи, що одержала свою назву від того, що вона, заперечуючи хрещення дітей, вимагала хрещення дорослих». Радянська атеїстична наука по суті повторює точку зору православних борців із сектанством, представляючи анабаптизм XVI ст. як єдиний рух соціального протесту, що характеризується хрещенням дорослих. На жаль, навіть деякі сучасні баптистські дослідники намагаються представити анабаптизм, як єдиний рух різних груп, не враховуючи при цьому принципових відмінностей, що існували в цих групах. Але в такому випадку можна християнство не розділяти на різні конфесії. Усі сповідують Христа, хрещення, Вечерю. Але навіть дилетанти розуміють, наскільки відрізняється православ'я від адвентизму, в той час як в анабаптизмі таких розходжень люди бачити не хочуть чи то свідомо, чи то через незнання.

Анабаптисти Цюріха з перших днів свого існування були біблійними хрещенцями, які прагнули до євангельської чистоти не лише в особистому житті, але і церковній організації. Вони твердо стояли на принципах етики Ісуса Христа, що Він не тільки проголосив у Нагірній проповіді, але і продемонстрував Своїм життям і смертю. Почувши про погляди відомого реформатора-радикала Томаса Мюнцера, що закликає використовувати силу, Конрад Гребель і його друзі писали йому 1524 р.: «Євангелію та її прихильників не треба захищати мечем, так само як і вони не повинні ним себе захищати... Істинно віруючі християни — це вівці серед вовків, агнці, що йдуть на заклання; вони повинні приймати хрещення в муках і стражданнях, у горі, переслідуваннях і смерті; вони повинні піддатися випробуванню вогнем і знайти вічний спокій, не тілесно, а духовно вбиваючи своїх ворогів. Не вдаються вони і до словесного меча». Головною ідеєю біблійних анабаптистів була святість і виконання волі Божої. Вони ніколи не вправлялися в есхатології, не вираховували день приходу Христа, знаючи, що справжнє блаженство чекає на них після смерті, у той час як інші радикали думали про земне.

> **Час Реформації відкрив двері для людей з чисто комуністичними поглядами у релігійному оформленні**

Час Реформації відкрив двері для людей з чисто комуністичними поглядами у релігійному оформленні. Це були будівельники «золотого віку» рівності, братерства і щастя на землі, а не на небі, безрозсудні авантюристи, релігійні мрійники і полум'яні агітатори-трибуни, предтечі містечкових народних комісарів початку XX ст. Їх також називали анабаптистами, тому що більшість з них погоджувалися, що треба приймати хрещення в дорослому віці, як знак свідомого входження в особливо виділену групу людей. Але як несхожі вони були на біблійних анабаптистів!

До найбільш ранніх радикалів-авантюристів, яких згодом стали називати «хіліастами», тобто людьми тисячолітнього царства, належали так звані пророки з Цвіккау, на чолі з талановитим проповідником Миколою Шторхом. Вони вийшли на арену релігійного життя Німеччини відразу після виступу Лютера. На словах вони визнавали авторитет Писання, але в реальному житті користувалися образами Біблії, ніж її змістом. Визначальним для них було внутрішнє осяяння. Проповідники Євангелії, які були дотепер, — говорили вони, — були тільки вченими, що дотримувалися букви Писання. Ваша теологія не варта нічого. Потрібно шукати внутрішнього об'явлення».

З 1520 р. вони стали пророкувати про швидкий кінець світу і торжество Царства Христового. Коли їх вигнали із Цвіккау, вони намагалися влаштуватися у Віттенберзі, але після особистого втручання Лютера залишили це місто. Серед цвіккауських пророків був і Томас Мюнцер, що став лідером селянської війни в Німеччині, який фанатично вірив у свої пророцтва. Він закликав: «Тих, що противляться об'явленню Божому, варто винищувати без усякої пощади, як винищив Ілля пророків Ваалових, інакше християнська церква не повернеться до колишнього становища свого. Господь сказав: «Я прийшов не з миром, а з мечем».

Як відрізняються такі войовничі заклики від лагідних слів цюріхських анабаптистів! Звичайно, всі пророцтва Мюнцера про те, що Бог зробить чудо, сам Мюнцер зловить усі ядра ворога в широкі рукави свого одягу, не збулися. Не допомогли Мюнцеру веселка в небі, веселка на його прапорі й страти супротивників. Усе було марно. Селянська війна була розтоптана професійним військом графа Альбрехта фон Мансфельда, а сам вождь після жорстоких катувань був страчений у Мюльгаюзені.

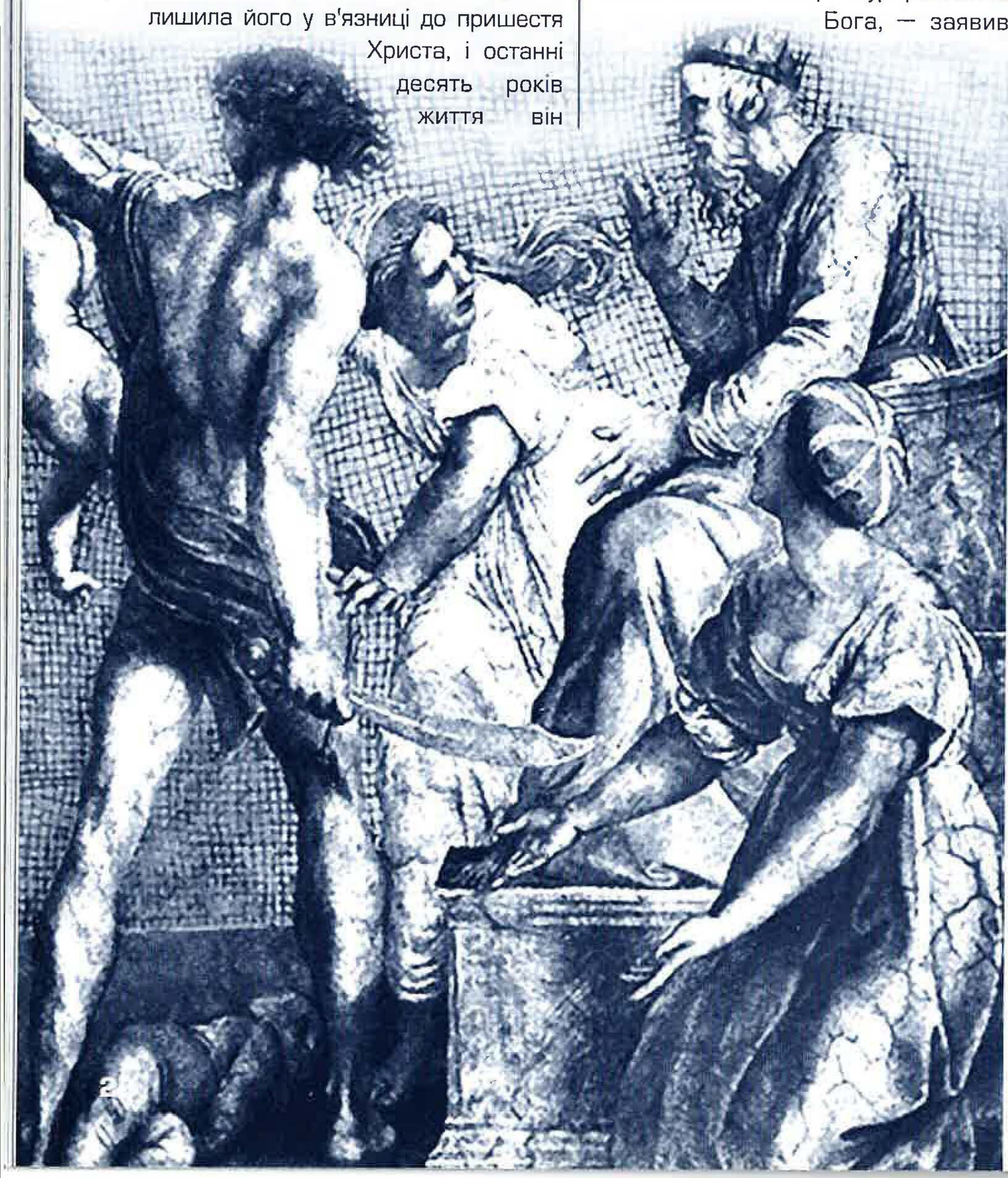
Ця трагедія особливо вдарила по анабаптизму, тому що і цвіккауські пророки, і Мюнцер проповідували доросле хрещення, і було дуже зручно не лише католикам, а й протестантам, назвавши фанатиків анабаптистами, звалити провину за всі криваві події на нове вчення. Але попереду була ще страшніша трагедія, яку історія знову приписала анабаптистам. Її засновником став Мельхіор Гофман, талановитий проповідник-самоучка, натхненний ідеями Лютера. До 1530 р. він розчарувався в лютерівській програмі, критикуючи її половинчатість, і змушений був тікати до Страсбурга, найтолерантнішого і віротерпимого міста того часу.

Там було багато втікачів-анабаптистів із Швейцарії і, познайомившись з ними, Гофман сам прийняв хрещення і став хрестити інших, розірвавши стосунки із швейцарськими братами. Читаючи біблійний Апокаліпсис, Гофман захопився його образами і почав проповідувати про ангелів-месників, називаючи Страсбург Новим Єрусалимом, а себе Іллею — предтечею швидкого приходу Месії. Буквально за кілька місяців навколо нього зібралося досить багато послідовників, яких він хрестив і посилав у різні кінці Німеччини та Нідерландів. Його посланці всюди проповідували не Євангелію благодаті Божої, а кінець віку, страшний суд і швидкий прихід Христа. І хоча вони викладали доросле хрещення, їх ніяк не можна ототожнити з мирними хрещенцями Швейцарії за богослов'ям, духом і проповідями.

Влада негайно відреагувала на таку проповідь і стала страчувати всіх хрещенців без винятку, не дуже розбираючись в їхніх поглядах, бо справедливо побоювалися, що подібні ідеї

можуть підірвати існуючий століттями порядок. Страти трохи охолодили ентузіазм Гофмана і його друзів, але не зупинили їх. У 1531 р. Гофман став стверджувати, що одержав об'явлення про дату кінця світу і ця подія станеться в 1533 р., а перед тим його посадять у в'язницю. І справді, у травні 1533 р. його відправили за грати, що, втім, легко було передбачити. Коли Мельхіора схопили солдати, він подякував Богу за те, що ця година настала, скинув з голови капелюх, зняв взуття і, простираючи праву руку до неба, заприсягся живим і вічно сущим Богом, що не стане приймати іншої їжі, крім хліба і води, поки цією же рукою не вкаже на Того, Хто послав його. З цими словами Мельхіор добровільно і радісно, повністю спокійний пішов у в'язницю.

На його прохання міська Рада залишила його у в'язниці до пришестя Христа, і останні десять років життя він провів у підвалі страсбурзької в'язниці, усіма забутий і осміяний, але до останнього подиху свято вірив у своє пророцтво.

Мельхіор Гофман помер, але його учні продовжували поширювати ідеї швидкого приходу Христа і тисячолітнього царства — золотого віку на землі. Менно Сімонс пише: «Проживши близько року у Вітмарзумі, я почув, що багато прийняли хрещення, але хто вони були, звідки родом, хто почав хрестити дорослих людей і де вони знаходилися, не знаю і по сьогодні. Я навіть не бачив їх». Добігав кінця 1533 р., новий рух анабаптистів-хіліастів зазнавав явної кризи, і саме в цей час намісник Гофмана в Нідерландах — Ян Маттійс, про якого говорили, що це Енох, який має з'явитися перед приходом Христа, оголосив про нове об'явлення. «Страсбург розгнівив Бога, — заявив Маттійс, — новим Сіоном обирається місто Мюнстер і пришестя буде через два роки». З рук у руки передавалися листівки, що закликали переселятися в Мюнстер, «Новий Єрусалим», місто-притулок святих: «Не втрачайте часу, щоб не спокушати Бога. Тому що година відплати усьому світу близько, як провіщав пророк Єремія в 51-му розділі. Біжіть із Вавилона і рятуйте кожен душу свою, щоб серце ваше не здригнулося, коли навколо кричатимуть. Потурбуйтеся про те, щоб у березні двадцять четвертого дня, опівдні, бути за півмилі від Хассельта, біля гірського монастиря».

Загальна істерія зростала. У багатьох місцях анабаптисти-хіліасти пророкували і мали особливі видіння. Дехто вдавав із себе дітей, пам'ятаючи слова Спасителя: «Будьте як діти». Вони переймали дитячі манери, грали в їхні ігри, сиділи на землі. За словами очевидців: «Деякі несподівано падали на землю, тремтіли всім тілом, їхні обличчя спотворювалися, вони заламували руки, металися зі сторони в сторону і змучені лежали нерухомо на землі. Потім тихо пробуджувалися і починали розповідати про небесні видіння». В Амстердамі 22 березня, за два дні до терміну, призначеного для збору в новому Єрусалимі — Мюнстері — близько десяти новонавернених пройшлися вулицями міста голими, наслідуючи пророка Ісаю, розмахуючи дерев'яними мечами з криком: «Горе світові та безбожникам! Слухайте слово Господнє — гоніння припиняться! Кров християн більше не литиметься! Безбожники Самим Богом будуть стерті з лиця землі!» Друзі Менно Сіменса, брати Отто і Дірк Філіпси з Леувардена, з тривогою слухали ці пророцтва, а через 4 дні довідалися, що двоє з числа маніфестантів страчені, і їхні мертві тіла так спотворені, що навіть родичі не могли їх упізнати. Де ж Слово Господнє про припинення гонінь? Та незважаючи на хибні пророцтва, тисячі людей зібралися біля Мюнстера, багатої єпископської столиці Вестфалії, де владу на цей час захопили фанати-радикали. Деякі з тих, що прийшли, рятувалися від переслідувань, інші вірили в пророцтва, але було і чимало авантюристів, що бажали поживитися в неспокійний час.

Чому люди XVI ст. вірили таким фантастичним пророцтвам? А чому в XXI ст. люди довіряють тому, що «було сказано», і переселяються то на Кавказ, то в Сакраменто? Чому сьогодні за пророцтвом одружуються і падають додолу, «побиті духом»? Чому сьогодні корчаться на підлозі, практикуючи нестримний «святий сміх» чи «святі пологи»? Хіба люди нашого часу стали мудрішими і чинять за вказівками Іоанна про випробування духів — чи від Бога вони? Звичайно, ні. Люди залишилися такими ж самими, і релігійний фанатизм сучасних харизматичних груп так само далекий від євангельського християнства, як хіліазм від баптизму. І як погано ми знаємо історію, гадаючи, що дух харизматичного екстремізму з'явився лише у 80-х роках минулого століття. Те, що нам здається новим, насправді вже відбувалося в минулих століттях. Ісус дивився на всі ці події з гіркотою і сльозами. Він плакав, бачачи фанатизм анабаптистів-хіліастів XVI ст., в Його очах стоять сльози і від релігійних екстремістів харизматів XXI ст.

А мюнстерська трагедія розвивалася за логікою всіх революцій. Скинення невпевненого уряду, захоплення влади, варварське розграбування майна, екстаз від перемоги, а потім внутрішній терор, страх, і нарешті, розплата від згуртованої та дисциплінованої державної армії.

23 лютого 1534 р. у Мюнстері відбулися вибори членів міської Ради, більшість у якій зайняли фанатики. Вони обрали бургомістром одного зі своїх пророків — Бернарда Кніппердолінка, і до 27 лютого радикали повністю заволоділи містом. У ці ж дні до Мюнстера прибув Ян Маттійс. На одному із зібрань, що проходили вночі у наспіх очищеній стайні колишнього бургомістра на Яна Маттійса «зійшов дух» і повалив його на землю. Близько півгодини він звивався і смикався, як у судомах, а потім голосно крикнув: «Геть дітей Ісавових! Спадщина належить дітям Якова! Геть безбожників!». Це стало бойовим кличем повстанців. З 27 лютого почалося «очищення» міста.

Оп'яніла і збожеволіла юрба, збуджена пророцтвами, кинулася руйнувати місця «ідолопоклонства». За кілька годин усі монастирі були зруйновані, статуї та ікони розбиті й поламані, картини порізані, знаменита бібліотека Рудольфа фон Ланге була спалена, герби знатних родин, мальовані вікна, органи, коштовний баштовий годинник — усе знищено. Кніппердолінк наказав навіть збити шпилі веж, тому що «високе буде принижене». Навряд чи люди усвідомлювали, що вони робили. Це був час дикої розправи за віки жорстоких утисків. А наступного дня прийшло протверезіння і страх: месники знайдуться, і треба захистити себе. Кніппердолінк, як бургомістр, запропонував: «Хто не перехреститься — вигнати з міста». Так почалося вигнання «нечестивців». Один з очевидців розповідає: «Після багряної ранкової зорі північний вітер підняв сніжну хуртовину. Маттійс кричав з ратуші: «Ви, невіруючі, наверніться! Сама природа жахається вашої ганебної справи! Меч Господній носиться над вашими головами. Хто не навернеться — того Бог покарає». Багато хто дозволили хрестити себе прямо на площі, де проповідники окропляли їх з відра, застерігаючи кинути зло. Інші йшли з міста, але біля воріт їх обшукували — чи немає чогось коштовного. І якщо знаходили, то забирали із знущанням і лайкою. Матері з напівоголеними немовлятами, діти з батьками, старики йшли по снігу босоніж, а на протилежному боці поля втікачів зустрічали ландскнехти єпископа-князя Франца фон Вальдека (Waldeck) і нещадно їх страчували як єретиків».

Мюнстер готувався до оборони, і пророки ввели новий спосіб життя «святої громади». Пияцтво було суворо заборонено. Всі, навіть жінки і діти, були покликані на військову службу, головний собор був перетворений на пороховий склад. Маттійс став проповідувати спільність майна, заявивши, що Батько Небесний бажає, щоб у християн усе було спільне, і їм користувалися не хто як хотів, а за потребами кожного. Були обрані 7 дияконів для роздачі необхідного. Коли один коваль почав протестувати проти того, щоб забирали його добро, Маттійс ударив його ножем прямо в горло і, витягши на площу, добив при всіх, щоб іншим не кортіло. Двері будинків мали бути відчиненими вдень і вночі, усі книги, крім Біблії, знищувалися. Та правління Маттійса було коротким. Він, пристрасний фанатик, який гаряче вірив в об'явлення Духа, що запевняв його в абсолютній недоторканності, 4 квітня 1534 р., у перший день Великодня, отримав повеління. Це було під час бенкету, коли всі «раділи в Господі». Маттійса раптом охопив дух пророцтва і він завмер, ставши схожим на мерця. Усі замовкли, музика стихла, і лише старий скрипаль водив смичком, не розуміючи, що відбувається.

Коли Маттійс отямився, то сказав з зітханням, закотивши очі до неба: «О, улюблений Батьку! Не так, як я хочу, але як Ти хочеш». Після цього він встав, поцілував кожного в губи, і не пояснюючи ні слова, вийшов зі своєю молодою дружиною. А наступного ранку він оголосив, що йому, як новому Гедеонові, дано повеління відбити ворога і звільнити місто. Він узяв довгого списа і вийшов через Андгерські ворота в супроводі 12 охоронців так, начебто йшов у супроводі цілого війська. Ворота зачинилися, і всі жителі висипали на стіну, із завмерлим серцем дивлячись на пророка, що віддаляється, очікуючи чуда Божого. Був тихий квітневий день, і ноги людей, які йшли, провалювалися в розмоклу землю. Процесія наближалася до кінця поля, коли її оточили вороги. Блиснула сталь, і зі стіни пролунав пронизливий крик Дівари, дружини Маттійса. Але перш ніж вона змовкла, від високого, стрункого, чорнобородого пророка і його охоронців залиши-

лися тільки шматки м'яса. Голову Маттійса, з якої ще капала кров, підняли на високій палиці й понесли до міста під глузування ландскнехтів.

Панічний страх охопив жителів Мюнстера — який же дух вів Маттійса? Хіба ці пророцтва були від Бога? Чи треба було щось ще, щоб переконатися в помилковості хіліазму? Та це був лише початок трагедії. Через кілька днів жителі почули нове пророцтво від не менш видатного ніж Маттійс пророка Іоанна Бокгольда з Лейдена, якого усі називали Іоанн Лейденський. Дивно, наскільки легко люди довіряють помилковим пророцтвам і як мало вірять Слову Божому! Але хіба це було тільки в Середньовіччі? Чи не такі легковірні й люди третього тисячоліття! Чи не так само легко вони вірять будь-яким байкам і пліткам жовтої преси, і в той же час жорстокосерді та недовірливі до Біблії?

...як легко люди довіряють помилковим пророцтвам і як мало вірять Слову Божому!

Іоанн Лейденський, що панував над чоловіками за допомогою свого красномовства і мужності і покоряв жіночі серця своєю видатною красою і поетичним даром, став справжнім царем Мюнстера. На ринковій площі міста, у відповідності з пророцтвом Іоанна Дузентштура, Іоанн Лейденський був помазаний на царювання «на престолі Давида, батька свого, поки Бог-Батько не зажадає від нього царства». Були призначені 12 старійшин, запроваджено безліч посад і рангів. Сам монарх одягнувся у дорогоцінний одяг із золотим ланцюгом, на якому висіла земна куля, простромлена двома мечами з написом: «Один над усіма цар правосуддя». На ньому був меч у золотих піхвах, на пальцях золоті каблучки, і навіть шпори в царського коня були зроблені з золота. Величний палац був укомплектований повним штатом прислуги.

Посилаючись на біблійні приклади Авраама, Давида і Соломона, в Мюнстері було дозволене багатоженство і цар першим подав приклад, одружившись вдруге на прекрасній Діварі, вагітній удові Маттійса, і згодом поповнив гарем 15 найвродливішими дівчатами Мюнстера. Іоанн Лейденський був пристрасним двадцятип'ятилітнім красенем, поетом, завжди оточеним жінками, що буквально поклонялися йому, і можливо, його яскраве дарування художника створило в Мюнстері таку незвичайну східну пишноту. Пізніше історики описували його словами: «мерзенний брехун», «брудний розпусник», «кровожерливий лиходій». І дійсно: під час одного з заколотів у місті, цар сам страчував повсталих, відсікаючи їм голови, щоб «набити руку». Та читаючи подробиці цієї драми, важко назвати Лейденського брехуном. Він був обманутою жертвою і катом, який свято вірив тому духу, що говорив до нього і вів Мюнстер до розв'язки. Сам Іоанн і практично все місто було під владою цього духа-звабника, що на початку приймав вигляд Ангела світла, але вже після кількох місяців відкрилося його справжня суть. Тільки духовною звабою можна пояснити захоплене визнання цілим містом цього «царя» і повне підпорядкування його фантазіям.

Якою небезпечною є духовна зваба! У наші дні вона можливо не набуває відверто потворних форм, але ось як описує очевидець одне із сучасних багатотисячних зібрань з гаслом «Христос зцілить тебе!»: «Юрба шаленіла і кричала. Коли всесвітньо відомий проповідник говорив у мікрофон тільки кілька найпростіших слів, піднімалася буря захвату, начебто усі почули особливе об'явлення. Коли він сказав усім устати — всі негайно вставали, коли сказав танцювати для слави Господа — усі стали стрибати, начебто хтось натиснув кнопку «пуск». Чи можна пояснити це звичайним людським навіюванням, чи «ефектом натовпу»? І що таке «ефект натовпу» як не масова зваба якимось духом омани? Один з найбільш авторитетних єпископів п'ятидесятницької церкви в Україні Василь Боєчко у своїй книзі «Правда про харизму» пише про рух «Нове покоління»: «Це остання атак[а] сатани на Церкву Христову. Під прапором неохаризматії диявол руйнує Церкву з середини, блудно маскуючи свою діяльність під голос і діяння Духа Святого». Такі атаки, на жаль, в історії християнства були завжди.

Не випадково матеріальний успіх, задоволення і танці були характерною рисою діяльності Іоанна Лейденського. Очевидці розповідали, що після проповіді, яку він говорив з помосту, прикрашеного золотом і коштовностями, Іоанн закликав усіх до загального танцю для слави Господньої. І взагалі танці складали обов'язковий елемент у розпорядку дня новоспеченого монарха.

Дух зваби завжди знаходив со[бі] видатних людей. Говорячи про Іоан[на] Лейденського, хочеться провести паралель з іншим Іоанном, який увійшов в історію під ім'ям Грозний. У 1533 р., коли події в Мюнстері тільки починали розгортатися, Іоанн, трирічний син російського царя Василя III, став великим князем і буквально з п'ятирічного віку став брати участь у всіх державних церемоніях. Як схожий цар Іоанн Васильович, людина шалених пристрастей і видатних здібностей, на свого тезку Іоанна Лейденського! Така ж свята віра у своє покликання, така ж жорстокість, що утопила Новгород, та й усю Русь у ріках крові, таке ж сластолюбство і багатоженство, і при цьому — розвинуте релігійно-філософське мислення. Чи не той самий дух ді[яв] одночасно і в Мюнстері, і в Москві?

Обложений Мюнстер походив на будинок божевільних, де ледве чи не щодня з'являлися нові пророки, царі й апостоли, де кожен міг вважати себе ким завгодно, ледве чи не самим Богом. Благочестиві вправи з тривалими молитвами і посадою змішувалися в дивовижному хаосі з розпустою та кровожерливістю. Незважаючи на повну облогу і голод, захисники Мюнстера трималися дуже хоробро. Війська єпископа починали кілька атак, але змушені були відступити з великими втратами. Тому було вирішено взяти місто мором. Через [по]вну блокаду в Мюнстері стали їсти [к]онину, а потім почали полювати на собак, на мишей і пацюків. Справа навіть дійшла до того, що стали вбивати і їсти дітей. Усі, хто намагався тікати з міста були страчені або при спробі до втечі, або ландскнехтами за наказом єпископа. Навіть одна з дружин Іоанна була страчена ним власноручно за натяк залишити місто. Хто знає, скільки б ще продовжувалася облога, якби не вдала втеча з міста кількох воїнів і бюргера Генріха Гресбека, який згодом і описав усю мюнстерську трагедію. Він був помилуваний єпископом за те, що розповів як легко взяти місто через Хрестові ворота.

У червневу ніч 1535 р. почався [ф]інальний акт мюнстерської трагедії. [Б]ула страшна гроза. Здавалося, що Сам Бог повстав на Мюнстер і вирішив зруйнувати це пекло. Під гуркіт грому і шум дощу 400 ландскнехтів непомітно як тіні пробралися до Хрестових воріт, порубали сплячу охорону, попередньо вивідавши пароль і без бою відчинивши ворота, безшумно увійшли на Хрестову вулицю. Крізь чорні хмари зрідка прorивався місяць і якимось мертвим світлом висвітлював облізлі стіни, виснажений як кістяк труп, напівголу згвалтовану дівчинку-підлітка, що лежала чи то непритомна, чи то мертва. І лише на соборній площі почався барабанний бій і сутичка.

Важко описувати з одного боку бо[яг]узтво єпископських військ у цій фінальній сутичці, а з іншого — постійне зрадництво в рядах повсталих. Були моменти, коли здавалося, що анабаптисти, натхненні промовами Іоанна Лейденського, знову здобудуть перемогу, але чергова зрада в їхніх рядах знову давала перевагу військам єпископа. Зрештою, місто захопили й офіцери дали повну волю своїм підлеглим. Немов компенсуючи недавнє боягузтво, ландскнехти знищували все і всіх, не перебираючи. Увірвавшись до ратуші, вони викидали людей з вікон, а внизу їх ловили на списи солдати. З підвалів і сараїв витягали жінок та дітей і вбивали відразу, не звертаючи ніякої уваги на благання про пощаду. Трупи прибирали з вулиць ще два тижні після штурму. Іоанна Лейденського, який заховався, видав його вірний паж, а бургомістра Кніппердолінка видала солдатам кохана жінка. Дружини царя потрапили до рук солдатів, які, познущавшись, швидко стратили їх. Інша доля чекала вождів повстання.

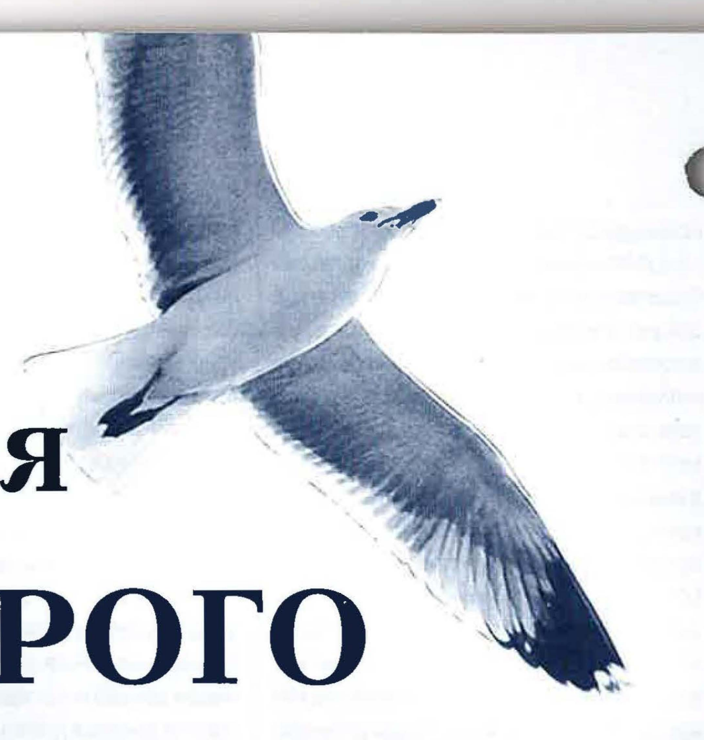
Іоанна Лейденського, Кніппердолінка і Крехтінга посадили в залізні клітки і цілу осінь возили по багатьом містам Німеччини. Після допитів і розмов із католицькими богословами, колишнього царя і двох його помічників привезли у спустошений Мюнстер. Суботнього ранку, 22 січня 1536 р., замкнули всі міські ворота і з в'язниці вивели трьох засуджених. На площі перед ратушею, майже на тому ж самому місці, де менше року тому знаходився трон Іоанна Лейденського, був споруджений ешафот, на якому було три стовпи, стіл із знаряддями катувань і велика жаровня з кузні з закопченими міхами. Судді оголосили смертний вирок: «За бунт і непокору владі...» При читанні цього місця Іоанн голосно вигукнув: «Ми чинили опір тільки князю, але перед Богом ми невинні!»

Першим страчували царя. Кат зірвав з нього лахміття, що ледь прикривало тіло, і прив'язав до стовпа. Помічник роздув вогонь у жаровні. «Отче, у руки Твої віддаю дух мій!» — вигукнув Іоанн і більше з його зчеплених і закривавлених губ не злетіло ані слова. Більше години два кати розпеченими щипцями по черзі виривали з нього спочатку шматки тіла, а потім ребра. Іоанн затято не вмирав. Серце в нього було молоде та міцне. Тоді один з катів розжарив списа і простромив йому горло. Два інших пророки померли такою ж смертю, хоча трималися не так стійко. Трупи кинули на рогожі й притягли до церкви святого Ламберта, де на них чекали три залізні клітки. До них ланцюгами прикували те, що залишилося від пророків, і клітки підняли на верхівку дзвіниці так, що тіло царя було посередині, а двоє інших праворуч і ліворуч нижче від нього. Сніг і дощ вибілили кістки, птахи небесні склювали тіло, але, як пише один з істориків: «Три з половиною століття висять ці залізні свідки і передають тисячам поколінь історію цих страшних подій».

Від Мюнстера до Вітмарзума більше трьохсот кілометрів, але полум'я мюнстерської пожежі та залізні клітки на вежі Ламберта було видно у Фрісландії дуже добре. Менно Сімонс згадує: «Коли з'явилася мюнстерська секта, багато благочестивих душ було обмануто, в тому числі й з нашого села. Моя душа глибоко вболівала. Я бачив, що вони були ревні, але неправильно навчені». Душа Менно Сімонса страждала та плакала. А як плакав Ісус, бачивши лжепророків, що діяли під Його ім'ям? Як плаче Він до цього дня, бачачи бузувірське насильство і терор, від яких у III тисячолітті вже нікуди сховатися. Як гірко бачити тих, хто прикриваючись вченням Ісуса, пасе отару «жезлом залізним», забуваючи, що Господь *очеретини надломленої не доломить, і гнота догасаючого не погасить* (Мт. 12:20).

***Сергій Вікторович Санніков** — пастор, доктор богослов'я, радник Голови ВСО ЄХБ з питань освіти та науки*

Тримайтеся доброго

Микола Романюк

Основним носієм догми, віровчення було, є і залишається слово. З часів наскельного живопису релігійні вірування також передаються малюнками, картинами та багатьма іншими засобами. Але ніщо не може зрівнятися з силою та дією слова друкованого (чи написаного). Нічим не можна замінити слова друкованого для поширення того чи іншого вчення. Тому практично всі світові релігії мають свої священні книги та книги коментарів, пояснень, доповнень. Те ж маємо у християнстві, і чи не в найбільшій мірі.

Визначальним є те, що для поширення вчення завжди використовувалася художня література. Не маю наміру робити великого історичного екскурсу — хочу лише пригадати сильну християнську спрямованість творів таких відомих письменників як В. Гюго, Л. Толстой, Ф. Достоєвський.

І сьогодні відомі письменники, яких можна назвати пророками своєї епохи, використовують перо для ствердження і поширення впливових релігійних вірувань. Серед сучасної літератури виділяється цілий напрямок так званої філософської прози — притч або казок. Автори використовують старий, як світ, прийом: вони розповідають повчальні притчі, а читач сам робить висновок. Це невеликі за об'ємом твори, легкі та зрозумілі більшості людей. Пропоную читачеві свій досвід прочитання одного з надзвичайно яскравих зразків цієї літератури — «Чайка Джонатан Лівінґстон» Річарда Баха. Це невеличка книжечка формату А 6, об'ємом 70 сторінок.

За моїми спостереженнями для багатьох читачів ця книга є справжнім підбадьоренням — дехто бачить навіть ствердження багатьох християнських принципів. І це справді так. Тому насамперед я хотів би підкреслити, що корисного і повчального можна почерпнути з цієї книжечки.

- Життя дається не для боротьби за їжу (матеріальне). Варто відірватися від цього і піднятися вище, усвідомивши своє справжнє покликання (ідея перегукується з Мт. 6:25-34).
- Пізнання нового, незвіданого призводить до нерозуміння і несприйняття близькими, що переростає в гоніння (ідея близька до слів Ісуса: «Мене гнали і вас будуть гнати»).
- Набуте знання не можна тримати в собі — його необхідно передавати далі. Якщо ти отримав звільнення — звільни інших; якщо голодний знайшов де хліб — розкажи іншим (Мт. 11 + «ідіть і навчіть усі народи»).
- Для зростання потрібно докладати зусилль (Царство Боже силою береться, і тільки хто прикладає зусилля хапає його).
- І все це робиться заради Любові.

Але це тільки на перший погляд, а що ж наспрвді таїть в собі книга?

Пропопоную дещо глибший аналіз прочитаного і деякі власні спостереження.

Декілька слів до змісту. Це книжечка про незвичайну чайку, якій було тісно у власній зграї. Вона не могла погодитися з тим, що зміст життя полягає в пошуку їжі та в боротьбі, щоб її здобути. Весь час вона присвячує оволодінню мистецтвом польоту. Інші чайки теж літають — та лише заради того, аби здобути хоча б якусь їжу. Ця ж чайка не така як усі, вона прагне пізнати більше про політ і досконало оволодіти всіми його тонкощами. Звичайно, при цьому їй доводиться не раз порушувати загальноприйняті закони, які порушувати не можна. І стається диво: в результаті численних тренувань вона оволодіває технікою вищого пілотажу і навчається літати далі та вище. Вона здобуває нове знання, яке, як виявляється, має ще й матеріальну вигоду — завдяки майстерності польоту чайка тепер може здобувати кращі сорти риби і зовсім не залежати від випадку. Цим знанням вона прагне нагайно поділитися з усією зграєю, але .... терпить фіаско. Зграя не просто не приймає її відкриття, але й проганяє її, як бунтівника, який не хоче підкорятися законам зграї. Звичайно, це засмучує нашу чайку, але не вибиває її з колії тренувань і самовдосконалення.

Чим далі — тим цікавіше. Джонатан, так звуть цю незвичайну чайку, потрапляє через деякий час чи то на небо, чи то в рай, де знаходяться такі самі як і він. Нарешті він прийнятий і рівний серед рівних ... і продовжує тренуватись. Бо місцеві чайки, виявляється, володіють ще досконалішою майстерністю польоту ніж та, яку він пізнав на землі. Тепер Джонатан вчиться не сам. Він має Вчителя. На тому світі Джонатан вчиться не лише літати, але й шукає відповіді на найважливіші питання буття. Ось нарешті настав момент, коли він оволодів новим знанням. Тепер він сам стає Вчителем. Роман закінчується тим, що чайка Джонатан Лівінґстон повертається на землю як месія, щоб принести знання її мешканцям. Звичайно, на землі відбувається навернення. Месія знаходить багато послідовників, так само як і ворогів, і, завершивши місію, повертається назад.

Весь твір за змістом чітко ділиться на три частини. В першій частині чайка шляхом вправ досягає вершини земної досконалості; у другій переходить в інший світ, де за допомогою Майстра стає досконалішою і сама починає вчити. І заключна частина — повернення на землю з місією.

А мета книги, як довідуємося з анотації, така ж, як у Біблії: дати відповіді на животрепетні питання кожної мислячої людини: Хто ми? Що тут робимо? Куди йдемо?

Для нас ці питання вирішені через прихід Ісуса Христа.

В чому полягає суть «Чайки» і чому вона конфліктує з християнством і навіть часом прямо заперечує його? Зі змісту можна виділити такі теми.

Про Бога. *Є «Сила», яка надихає, навіть змушує шукати «знання».*

Кожен, хто хоча б трохи знайомий з ученням християнства, знає, що суть полягає не в «Силі», що надихає, про яку пише автор, а в контретній Особі, Яка є Творцем і Спасителем, і Яка явила себе у Христі.

Про людину. Запитання «Куди я йду?» охоче розглядається і до нього ми ще повернемося. А от запитання «Звідки я?» здається, нікого серйозно не цікавить. Очевидно одне: я не є результатом творчого акту. Я якимсь чином опинився в світі (чи шляхом еволюції, чи клонування — це не так важливо). Важливим є те, хто я, чим я є? А *«ми вільні — і тому ми вільні йти куди хочемо і бути самі собою усюди, де б ми не знаходилися».* Це — основна антропологічна доктрина вчення, запропонованого читачам. Ніщо не може і не повинно сковувати розум та вчинки. Прийняття факту особистої свободи є висхідним моментом і випереджує всі наступні досягнення.

І як неважко зрозуміти, ці вчення — повна протилежність вченню Писання, яке абсолютно і безапеляційно стверджує, що ми — раби, залежні від гріха, і єдина свобода полягає у вірі в Ісуса та прийнятті Його Спасителем.

До речі, про віру. Щодо віри в автора книги свій погляд. Вчитель пояснює і практично показує Джонатану досконалу швидкість — переміщення з допомогою думки. Але першому це довго не вдається — *«Віра тут ні до чого, — не втомлювася повторювати Чіанг, — забудь про неї. Навіть у випадку звичайного вміння літати, на одній вірі навряд чи далеко полетиш... Необхідно точно знати, як це робиться практично».*

Основою гуманізму є не віра в Бога, а знання й практичний досвід. І насамперед знання про те, що людина — це центр Всесвіту, його єдина цінність і мірило. Чому немає віри? Бо немає трансцендентного Бога. Цим Богом є сама людина. Бог в ній, і вона — бог!

Отже, перед нами атеїзм, якщо не вважати віру в себе — релігією. І треба сказати: сучасне суспільство, хоча і з християнським минулим — це суспільсто без віри, і тому без Бога. І навіть називаючись християнами і частково виконуючи деякі обряди, сучасна людина в своєму щоденному житті — атеїст.

Про спасіння та гріх. Тут ми й прийшли до найважливішої для християн теми **спасіння** (це користуючись християнською термінологією; згідно гуманізму — власна досконалість). *«...ціль в житті — пошук досконалості, а завдання кожного з нас — максимально наблизити її проявлення у самому собі, у власному стані і способі дії».* Звичайно, більшість не шукає отого знання, а отже, не прагне досконалості. Тому для зростання їм потрібно багато життів — *«десятки тисяч».* З часом кожна людина стає більш досконалою і добирається до *«спасіння»* — переходу до вищого рівня. *«...свій наступний світ ми вибираємо за допомогою знання, здобутого тут».*

А що з гріхом? У цій релігійній системі гріха немає. Чому? — тому що немає істини в останній інстанції. Кожна людина — то істина. Що вона робить, або чого не робить — сама людина є істиною і визначає її. Тому існують певні помилки та промахи, але вина за них лежить на обставинах.

Про вічність. Звичайно, філософська казка не містить жодного систематичного вчення. І все ж прогля-

дається ясне бачення і чітка відповідь на запитання «Куди ми йдемо?».

За Джонатаном прийшли, щоб забрати *«вище»*, *«додому»*. Як він туди зміг потрапити? Просто: *«Ти здобув знання»*. А що таке рай? *«Одна школа закінчена, прийшов час починати наступну»*. Тобто рай — це продовження того, що ти робив перед тим, тільки з більшою віддачею і складнішими завданнями. Але серцем цього ясного вчення є твердження, що раю, як такого, немає. *«Бо Небеса — це не місце і не час — це лише наша власна досконалість»*. Завдяки здобуттю знання ми рухаємося далі. Вершиною пізнання польоту було *«...знати без тіні сумніву: він — не кості, тіло й пір'я, але сама ідея свободи й польоту, яка за своєю природою досконала й тому не може бути нічим обмежена»* (стор. 49). Я не хочу навіть робити висновок, бо певен, що кожний біблійний християнин може зробити правильну оцінку.

Посланництво. Неможливо втримати здобуте знання — Джонатан зі швидкістю думки повертається в рідну зграю. Він починає навчати вигнанців літати і в один момент, ігноруючи закони зграї, з'являється перед усіма щоб *«засвідчити»*. І коли врешті-решт уся зграя стає ворожою — він ... щезає, залишивши в якості інструктора учня. А за кого, за що вмирати? Нема гріха — не потрібна й Жертва за гріх. Проте, є супермен.

Отже, вимальовується така картина. Насправді більшість людей приземлені та недалекі. Їм потрібно прожити тисячі життів, щоб щось зрозуміти, пізнати. Але є одиниці, які звільняються від всіх попередніх законів і упереджень і шляхом першого досвіду здобувають «знання». І власне пізнання себе та вищого відкриття приводить до просвітлення і до просування вперед — перехід на новий рівень. Там вдосконалення продовжується — бо в цьому щастя. А Бога немає. Для чого Він, якщо людина самодостатня й без гріха? Тому ти можеш усе, якщо береш себе в руки й опановуєш себе.

Чи не здається вам, що це не нове вчення, а старе, як світ? Пригадуєте того, котрий, відкинувши попереднє розуміння і закони, забажав стати рівним? А згодом поділився своїм «знанням» з двома іншими? Переконаний, ця віра в людину, нехай і в різних варіантах, стане або вже є основною в цьому тисячолітті — перед приходом Ісуса. І книги, подібні до цієї, поширюють її й утверджують по всьому світі, набуваючи нових прихильників.

Що робити нам, християнам, які вірують у богонатхненність та безпомилковість Біблії? Історія християнства багата досвідом заборон та боротьби з лжевченнями силовими методами — аж до спалювання єретиків та книг. З висоти часу ми можемо судити про неефективність цих методів. Тому кричати про сатанізм та спалення (книг), як це було у випадку з книгами Д. Роулінг про Гаррі Потера, є малоефективним. Більше того — це додало книзі реклами і сприяло більшому поширенню. На моє переконання, завдяки цим книгам ми можемо спостерегти дух та віру людей нашого часу і, що найважливіше, — зробити правильні висновки для нашої проповіді та навчання. Книги, на зразок «Чайка» Р. Баха чи «Алхімік» П. Коельо є для церкви застереженням і неймовірним викликом. Вони пропонують людині свій чудовий і легкий шлях, свою правду. І ми, чітко усвідомлюючи, що це шлях люцифера, з усією посвятою і самопожертвою повинні запропонувати сучасній людині зрозумілою їй мовою Божу правду. Більше того — як ніколи робиться актуальним те, в що ми віримо. А ми маємо найкращу Вістку. І повинні стверджувати її та навчати, Ким є Бог, Який є Творцем як всесвіту в цілому, так і людини зокрема; що людина не просто припустилася помилки, але по-справжньому згрішила і стала рабою гріха. Тому немає жодної безгрішної людини, як і немає можливості самостійно звільнитися від гріха. Бо як може людина, міцно прив'язана до дерева, самостійно звільнитися, навіть якщо в неї під ногами лежить ніж? Тому мусів прийти Хтось з іншого світу, вільний. Ним є Ісус Христос, Син Божий, Який, взявши гріхи та покарання людей на Себе, вмер на хресті і воскрес для того, щоб кожен, хто вірує в Нього, зміг отримати повну свободу від гріха і повернутися до Отцівського дому. Тому вирішальну роль у спасінні людини відіграє віра. Щоб пізнати своє покликання, зрозуміти мету життя, не потрібно особливих знань — потрібна проста, дитяча віра в Того, Який усе відкрив найпростішим чином, зробивши богопізнання доступним кожному через спасаючу жертву Свого Сина. Життя по вірі — це правдиве щастя, бо це є життя в Божественній любові, яку ми отримуємо згори.

Особливий наголос у житті, служінні і проповіді повинен робитися на тому, що Господь Ісус Христос — то єдиний шлях до Бога, до пізнання Бога, до свободи й спасіння, чого б це нам не коштувало. Бо незабаром люди, слухняні сатані, узаконять релігію без Бога та істини. І кожен, хто ствердить протилежне, претендуючи на виключність, буде проголошений крайнім терористом і відповідно буде гнаний. Але без Ісуса немає християнства і немає спасіння. Позволю собі навіть сказати гостріше — християнство без Ісуса нічим не відрізнятиметься від гуманізму, де Ісус буде однією з чайок, які просто, шляхом тренувань навчилися літати (досягнули досконалості) і закли[каю]ть до цього інших.

Але для нас залишається правдивий Бог і Господь — Ісус Христос, Якого ми проповідуємо і Чийого повернення чекаємо.

ТОМУ

Вірую в Єдиного Господа Ісуса Христа, Сина Божого Єдинородного, що від Отця походить... Він для нас, людей, і для нашого спасіння зійшов з небес... і став людиною. І розіп'ятий був при Понтії Пилаті, і страждав, і помер, і був похований. І воскрес на третій день, за Писанням. І вознісся на небо і сидить праворуч Отця. І знову прийде у славі судити живих і мертвих, і царству Його не буде кінця...

АМІНЬ

Микола Романюк — пастор-учитель, академічний декан Інституту підготовки церковних служителів, м. Ірпінь

З молоддю потрібно бути щирим

Доктор Б.Я. Зудерман, «російський німець», зараз живе у Німеччині. Та він частий і бажаний гість Східно-Української теологічної семінарії

— Борисе Яковичу, ми завжди раді бачити вас, слухати ваші проповіді. Яку працю для Господа ви зараз звершуєте?

— Моє головне служіння — пастор однієї з церков у Німеччині. Громада у нас невелика, біля 100 людей. Це оптимальний варіант, оскільки в такому випадку пастор має можливість як слід піклуватися про духовні потреби членів церкви, опікувати новонавернених, координувати різні програми та ін. Крім того, чотири рази на рік я виїджаю в Україну, Казахстан, Білорусь, де викладаю в християнських навчальних закладах, проповідую в помісних церквах.

— Ваші проповіді відрізняються [гл]ибиною й доступністю одночас[но], образністю і благоговійним ставленням до Писання. Як вам вдається досягти цього?

— Знаєте, говорити розумно може будь-хто. Але щоб висловити розумну думку зрозуміло — тут потрібно добре попрацювати. Я розмірковую над складними істинами доти, доки сам добре їх не зрозумію, і тільки тоді пропоную до уваги слухачів. Крім того, Христос завжди пояснював складні речі на простих, доступних прикладах, які брав з життя оточуючих Його людей. Я також намагаюся шукати ілюстрації духовним істинам у творінні Божому.

Я завжди був допитливим, і зараз дуже люблю спостерігати оточуючий [с]віт, я насолоджуюся ним. Іноді Гос[по]дь може багато чому навчити через непримітну квітку при дорозі, маленьку дитину та ін.

— Не можна не помітити ваше особливе ставлення до молоді...

— Так, я справді дуже люблю молодь! Мене цікавить психологія молодих людей, приваблює їхня щирість, захоплює їхня вірність першій любові до Господа. Я помітив, що вони дуже сприйнятливі до двох речей: любові й чесності. Коли ти їх по-справжньому любиш — вони відповідають взаємністю. Коли ти з ними чесний — вони відкривають тобі своє серце.

— Багато віруючих думають не так. Вони вважають, що з молоддю дуже складно знайти спільну мову...

— Це тому, що молоді люди одразу відчувають будь-яку фальш. Перед ними не зіграєш звичну роль! Вони або змусять тебе розкритися, показати свою істинну сутність, або... змусять піти. Папа Іоанн Павло ІІ мав величезну популярність серед молоді, хоча й говорив дуже консервативні речі щодо шлюбу і сім'ї, статевих стосунків, поганих звичок та ін. Але він був відвертим, говорив те, що насправді думав. І молодь не могла цього не оцінити.

Ми, 50–60-річні, в їхні роки були іншими. Час був таким: держава напружувала, церква також. Ми були переконані, що всім щось винні, тому терпляче сиділи та слухали усяке безглуздя. Тепер відбулася переоцінка цінностей. Люди стали більш відкритими, вони не бояться висловлювати свої думки та почуття. Спілкуватися з ними стало набагато легше, тому що одразу бачиш відповідну реакцію на свої слова. Хоча тим, хто звикли діяти наказовими методами, бути не пастором, а начальником — їм, звичайно, стало складніше. Треба перевиховувати себе, не зобов'язувати членів церкви до чогось, а спонукувати, залучати, виховувати. Сьогодні ми маємо говорити людям про покликання і посвячення, а не про обов'язки. Адже служити Христу — це особливий привілей, висока честь, а не нудний обов'язок.

— Нехай благословить вас Господь і нехай прославиться Він через вас! Приїжджайте до нас частіше!

Інтерв'ю підготувала
Олена Мокренчук

Доктор Б.Я. Зудерман

Милістю Божою

Спогади Єлизавети Василівни Гордіюк

Я народилася 26 червня 1910 р. у с. Крупець Радивилівського району Рівненської області. Була шостою в багатодітній сім'ї сільського коваля. Коли мені виповнилося два роки, померла мама. Розповідали, що вона була католичкою і просила поховати її за католицьким обрядом. Ксьондз вимагав за похорон 5 рублів, батько ж погоджувався дати тільки 3. Вони довго сперечалися. Батько погрозив залишити покійницю серед ксьондзового двору і повернутися з дітьми додому. Священик злякався, адже це був би сором для нього, і поховав маму.

У 1914 р. почалася Перша світова війна. Пам'ятаю, що нас швидко посадили на воза, потім у товарний поїзд і повезли в Катеринослав (нині Дніпропетровськ). Наша сім'я дуже бідувала, невеличкі запаси продуктів закінчились і старші брати пішли на шахту. А батько пішов по селах просити, хто що дасть, бо діти голодували.

Після закінчення війни ми повернулися в рідний. Крупець. Село було спалене, замість хати — попелище, тому нас розмістили у школі, де кожна сім'я мала свій куток. Почали будувати хату, а коли закінчили, у 1920 р., помер батько, і ми залишилися сиротами.

Довелося піти мені в найми доглядати дітей і пасти худобу. Господарі купили мені одяг, взуття і давали сякі-такі гроші. Їх я віддавала старшому братові на господарство. До школи ми, дівчата, не ходили. А читати я вчилася, коли хтось показував букви.

У 1924 р. пішла у Радивилів шукати роботу. Працювала у різних людей, часто у Петра Олійника. У 1917 р. він служив на крейсері «Аврора». На службі покаявся і прийняв святе водне хрещення по вірі. Повернувся додому, маючи Біблію. У нього збиралися віруючі. Тут я вперше почула проповідь Євангелії і першою із Крупця почала ходити за 5 км до Радивилова на зібрання. У 1926 р. прийняла хрещення, яке мені і ще семи душам надавав керівник Радивилівської громади, колишній регент православного хору Василь Олійник.

У 1928 р. я разом з віруючими друзями була на молодіжній конференції у Млинові. Тут вперше і побачила Івана Степановича Гордіюка, котрий проповідував Слово Боже. У нас богослужіннями керували старші брати, а тут — такий молодий і такий розумний. Ми познайомилися. Почали листуватися. Іван часто писав мені хороші, духовні листи. А через деякий час запропонував одружитися, і я погодилася.

Весілля наше відбулося в 1929 р. на Трійцю в с. Озлієв, у клуні. Настанову давав брат М. Лебідь. Людей було дуже багато, бо таке «диво» в селі було вперше.

Через кілька тижнів Мойсей Гітлін із Варшави прислав телеграму, якою запрошував мого чоловіка працювати перекладачем англійської мови і бухгалтером в Біблійній школі в Радості (біля Варшави). Ми поїхали.

У 1930 р. народилася наша перша дочка Лілія, а влітку того ж року Біблійну школу закрили через нестачу коштів, і ми повернулися додому в с. Озлієв. Тут у нас народилося ще дві дочки Фаня та Доля.

Хата у нас була невелика, а сім'я збільшувалася. І я попросила свого брата продати 1 га землі, який дістався мені у спадок від батька. На виручені гроші ми купили у Млинові ділянку в 20 соток і почали будувати хату. На той час я, закінчивши курси крою і шиття у Рівному, набрала учнів і вчила їх шити. Це стало значною допомогою сім'ї. Іван Степанович багато часу віддавав служінню: проповідував по селах Слово Боже, ніс служіння пресвітера у млинівській церкві.

У 1938 р. ми перебралися у свою, ще не закінчену хату, бо дітям треба було ходити до школи. На той час на околиці Млинова вже був побудований Дім молитви. Тут часто відбувалися з'їзди, конференції, приїздило багато гостей, серед яких був Володимир Марцинковський з дружиною. У церкві був чудовий хор, яким керували Б. Ставинський, П. Гордіюк, І. Поліщук, Ю. Тростянчук.

У вересні 1939 р. прийшла в наші землі радянська влада. Цієї ж осені у нас народився син Едік.

22 червня 1941 р. почалася війна. Вранці почали падати бомби на аеродром за річкою. Знищували літаки, але багато бомб упало в річку, де на заплавах паслася худоба. Забило і нашу корову.

У 1943 р. фронт наблизився до Млинова. Хату довелося залишити, бо тут мала проходити лінія фронту. Завантажили на підводу найнеобхідніші речі, дітей і вночі поїхали в інше село — Великі Доростаї. Прожили ми там до березня 1944 р., іноді навідуючись до хати у своєму селі, бо в нас там була закопана пшениця і рядно з одягом. А якось, прийшовши, я побачила порожню яму. У лютому Іван Степанович пішов подивитися, чи ще стоїть хата, і зайшов переночувати до віруючого брата. Туди прийшов якийсь офіцер і забрав його (тоді була мобілізація).

Залишилась я без чоловіка з чотирма дітьми і була вагітна п'ятою дитиною. Хата наша була наполовину розвалена — у неї попав снаряд, а на підлозі півметра гною (тут тримали коней). Ніяких дверей, меблів — все було у бліндажах. Залишивши дітей у родичів, я з старшою дочкою почала ходити по бліндажах і шукати свої двері та меблі. Багато чого познаходили, хоч усі двері були обрізані на 20 см. Викинули з хати гній, заліпили у стінах і стелі дірки від снарядів і стали налагоджувати життя.

Дім молитви був майже неушкоджений, бо ж знаходився на околиці. Відновилися богослужіння. В гарячих молитвах ми зверталися до нашого Спасителя, щоб Він дав нам допомогу. І допомога була, бо без неї я не змогла б винести той тягар, який ліг на мої плечі. У 34 роки я мала п'ятеро дітей, а найменша — в колисці.

Єлизавета Василівна з чоловіком Іваном Степановичем після 11 років розлуки, 1955 р.

Добре, що збереглася швейна машинка. Я почала шити. Люди були бідні, але у чомусь ходити треба. Латала, перешивала, лицювала, з двох старих спідниць робила одну. І щодня — вранці і ввечері я схиляла коліна перед Отцем Небесним, знаючи, що Він мене не залишить.

Діти пішли до школи. Не було у що взутися, в що одягнутися, не було чим топити в хаті. Ми з молодшою дочкою мали одні чоботи на двох. Вона йде до школи, я сиджу вдома. Ми вирішили, що Доля до школи піде наступного року. Навесні дочка взялася пасти худобу, заробила грошей. Купили ми їй боти, пошили пальто, і восени вона пішла до школи. А тут і Едіку час іти до школи. Поки було тепло — ходив босий. А коли настали холоди якийсь брат побачив босого хлопця і приніс чоботи, великі, але слава Богу й за такі. Вранці до школи йшла у чоботях дочка, а вдень їх взував Едік.

Милість Божа, що вродила картопля. Я, де могла, заробляла. Шила дуже багато, а плата була — хто що дасть — перловки, пшона, муки, маку, жита, пшениці, ячменю. Бог не залишав нас голодними. Часто бували обшуки, багато людей повивозили до Сибіру. Я також чекала своєї черги.

У 1945 р. з Оренбурга приїхала дівчина і сказала, що Іван Степанович сидить у тюрмі і чекає суду за Слово Боже. Я зібралася, дітей лишила на чоловікову сестру і поїхала. До Оренбурга їхала декілька тисяч кілометрів, а порозмовляти з чоловіком вдалося лише 10 хвилин, і то за гроші. Повернулася додому.

А через якийсь час приходить до нас жінка — Мишеніна Ліза з дочкою Валею, загіпсованою аж під руки. Вона принесла папірець, що є віруючою, аби ми її прийняли. Стали ми жити — вона з дочкою на кухні на ліжку, а ми всі шестеро в іншій кімнаті. Через деякий час приїздить до них чоловік Валі з сином, а ще через кілька днів — друга Лізина дочка з дівчинкою. Стало дуже тісно, постелити не було чого, вкритись не було чим, спали на підлозі. Ліза часто ходила по селах, люди виділяли їй щось із своїх маленьких запасів. До нас вона вже поверталася з харчами. Не пам'ятаю скільки часу вона в нас пробула, але завжди говорила: «Ось поїду в Дубно, отримаю пенсію і тоді купимо собі щось». Ми сприймали це як належне. Через якийсь час держава дала їй квартиру на нашій вулиці. І потім Ліза часто приходила до нас, особливо, коли хтось чужий нас відвідував.

І лише кілька років тому один брат із Дубно розповів мені, що у якихось справах був у архіві. Йдучи коридором управління, побачив стенд «Найкращі люди НКВС». Під першим фото був підпис: «Мишеніна Єлизавета — кращий робітник». Тоді я зрозуміла: до Сибіру нас не вислали, але тримали постійно під наглядом, підіславши шпигуна.

У 1945 р. Івана Степановича засудили на 10 років і вислали у Казахстан. Посилку можна було відправляти лише раз на місяць, і вагою 8 кг. Ящика немає, цвяхів немає, рейок немає. Я зривала фанеру з причілка хати, робила цвяхи з дроту. Поки зроблю ящик — пальців на руці не чую. Але Бог милостивий. На нашій вулиці жив чоловік, що приймав посилки від населення і обшукував їх перед тим, як відправити до місця призначення. За невелику плату він не обшукував мого ящика. Яка ж я була щаслива.

Взимку було дуже важко, не було чим топити. Позбирала якось все, що може горіти — книги, якесь сміття, — коли дивлюся, під'їжджає один брат і привозить мені дрова. Плакала і дякувала Богові за Його милість.

Іноді викликали в НКВС, випитували про членів нашої церкви. Та що я могла їм сказати — всі люди жили дуже бідно, всі боялися нічних «відвідин». Викликали й моїх дочок, щоб вони були стукачами, але Бог нас беріг у Своїх руках. Після смерті Сталіна у людей зажевріла надія, і в мене теж. Але чекати довелося аж до 1955 р. Навесні, після 11 років заслання, повернувся мій чоловік. Що то була за радість! Вдома була лише найменша дочка Неля, тоді вона вперше побачила свого татуся. Був вдома ще син Едік, решта дівчат повиходили заміж і пороз'їжджалися. Я безмежно вдячна Богові, що Він повернув мені чоловіка після стількох років розлуки. Його мама також дочекалася свого сина. Яка ж то була радість, що він повернувся живим. У 1956 р. вона відійшла до Господа.

Відразу ж після повернення Іван Степанович написав до Верховної Ради, щоб його реабілітували. Документ ми отримали через місяць, і він став вільною людиною. Чоловік відразу ж влаштувався на роботу в кар'єр, де видобували вапно. І хоча заробітки були невеликі, ми раділи всьому, що Бог посилав.

Іван Степанович часто відвідував церкви Східної України, хоч і були сильні утиски в 1960–1970 рр. Ми не журилися, бо твердо вірили, що Бог нас не залишить сиротами. Часом я супроводжувала Івана Степановича у місійних подорожах. Для мене було великим благословінням знову бачити і чути свого дорогого чоловіка.

У 1982 р., у грудні місяці, мій дорогий Іван Степанович відійшов до Господа. Я теж почала «збирати валізу» в далеку дорогу. Мені все здавалося, що Господь скоро покличе й мене. Але пройшли роки, десятиліття...

Я відчула велике Боже благословіння, коли тримала в руках книжечку «Следуя за Христом» І.С. Гордіюка. Ще в 70-ті роки він почав писати спогади про своє життя, бував кілька разів у

Єлизавета Василівна в родинному колі у день свого 90-річчя, 2000 р.

Оренбурзі, де лишилася його «отара». Переважно це були німецькі жінки, молодь. Вони його дуже любили. У той жорстокий час, коли йшла війна з Німеччиною, він називав їх сестрами (всі називали — фашистами). Це було тим бальзамом, який оживляє душу. Німецькі сестри, що ще залишилися живі, і видали книжечку його спогадів. Я щиро вдячна Господуі за Його велику милість до мене та до моєї родини.

Бог дав мені довгі роки життя, рясно поблагословив мене. Мої троє дітей, десять онуків, одна правнучка — віруючі. А що може бути більш радісним у житті, коли бачиш, що твої діти, онуки, правнуки з Господом. СЛАВА ЙОМУ.

Зі слів дочки
записала Л.І. Бородинська

Я молилася, щоб пізнати ІСТИНУ

Любов Нось

Хочу розповісти про свій шлях до Бога. Я працюю вчителем. Ніколи не мала сумніву в тому, що я — православна християнка. Ревно відстоювала віру в Бога, боляче реагуючи на докори на адресу батюшок, коли ставало відомо, що там-то піп — алкоголік, там — котрогось вигнали, бо застали з чужою дружиною, а там «святий отець» втік з церковним скарбом. Але що я могла відповісти, коли й сама не могла собі такого пояснити?

Отже, я вважала себе християнкою, бо молилася (коли мені було погано чи хворіла моя дитина, або чоловік нездужав), ходила в церкву святити паски на Великдень. Але я заздрила, засуджувала, сварилася, гнівалася, обзивала поганими словами. Біблію читала, але через п'яте-десяте, не дуже замислюючись. Читання додавало мені впевненості, що я таки вірю в Бога.

Проте деякі слова змушували думати. Наприклад, коли виявилося, що вірувати в існування Бога — ще недостатньо, що і сатана також вірить в це. *«Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра?»* — читала я (Як. 2:14). І далі: *«Бо не слухачі Закону справедливі перед Богом, але виконавці Закону виправдані будуть»* (Рим. 2:13). Звідси й виходило, що я перед Богом несправедлива, грішна. І Біблія підтверджувала мені це: *«...всі згрішили, і позбавлені Божої слави»* (Рим. 3:23), причому далі сказано: *«...заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!»* (6:23)».

Отже, було ясно, що вихід є, але яким чином прийти до Бога Отця через Ісуса Христа? Що це означає? — запитувала я себе. Та недарма Біблія називається Книгою книг, адже в ній знаходяться відповіді на всі запитання. Навіть ті вчені, які досліджували її заради того, щоб спростувати і звинуватити в неісторичності фактів, зрештою увірували. От і я, шукаючи відповіді, як прийти до Отця, прочитала: *«щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння, і прощення гріхів між народів усіх...»* (Лк. 24:47) і ще: *«...коли не покаєтеся, то загинете всі»* (Лк. 13:3). Отже, спочатку грішникові потрібно покаятись у всіх своїх гріхах.

Також написано: підете проповідувати і хрестити в ім'я Отця, Сина і Святого Духа. Отже, це означає, що треба хреститися, бо ще написано: *«...приступімо з щирим серцем, у повноті віри, окропивши серця від сумління лукавого та обмивши тіла чистою водою!»* (Євр. 10:22). У дитинстві я була похрещена, та як це відбувалося, не пам'ятаю. Водою мене, думаю, облили, точніше, покропили, а от щодо повноти віри та усвідомлення мого сумління — сумніваюсь, бо мені тоді було 3 місяці. Можна подумати: та які ж там гріхи в маленької дитини? Але дитина, лише народившись, уже грішна: гріх передався їй, як кажуть учені, генетично, від прабатька Адама, бо в Біблії записано, як вже згадувалося вище, що згрішили всі.

Читаючи Біблію далі, я дізналася, що лише в Антіохії Христові учні стали називатися християнами. До речі, з історії Риму можна дізнатися, що римляни та юдеї говорили про послідовників цієї релігії, як про «християнську секту». А з історії християнства ми дізнаємося, що хрещення в дитячому віці, а також поклоніння іконам започаткували відповідно в IV-V та VIII-IX ст. н.е. Тоді вважали, що, оскільки, батько і мати християни, то і їхні діти освячувалися в них і також вважалися християнами. Через те злочинці в тюрмах — християни, повії в кублі розпусти — християнки...

Особисто мені хрещення в дитячому віці нагадує насильницьке хрещення Русі. Ще вивчаючи в школі роман Скляренка «Володимир», я ніяк не могла зрозуміти такого хрещення, до речі, православного. Адже Бог є любов. До чого ж тут насильство? А як пояснити «хрестові походи». Та з часом я забула і не думала про це. У нашому житті як? — менше думаєш — легше жити. Але над цим я знову замислилася. І це спонукало мене до вивчення Біблії.

Ще один момент, на який я звернула увагу. Пригадую молитву православних: «Святий мученик такий-то, моли Бога за мене! Свята мучениця така-то, моли Бога за мене...» А в Біблії читаю: «Коли будете в Мене просити чого в Моє Ймення, то вчиню» (Ін. 14:14). На це зазвичай відповідають: «Ми такі нікчемні, грішні і вважаємо, що не маємо права звертатися до святого Бога. А святі є немовби посередниками між нами і Господом». Але ж в Біблії зрозуміло написано: *«Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус...»* (1 Тим. 2:5). Тож Христос ясно вчить: «...в Мене просити в Моє Ймення».

У храмах можна спостерігати безліч ікон: святого Пантелеймона, святого Миколая тощо. Люди приходять, цілують їх, ставлять свічку, — одне слово: поклоняються святим. Що ж про це говорить Біблія? Коли Петро пояснив Корнилію шлях спасіння, той вклонився йому (впав до ніг). *«Та Петро його підвів, промовляючи: Устань, бо й сам я людина!»* (Дії 10:26). Чому він так сказав? Та тому що сказано: *«Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!»* (Мт. 4:10).

Тоді я думала: отже, можна молитися тільки до зображення Ісуса Христа, бо Він — Бог, а ось вже до матері Ісусової не можна, бо вона людина. Та якщо логічно подумати, то виходить ось що: Новий Завіт, тобто Євангелія, був написаний приблизно в 60-х рр. н.е. Від розп'яття, воскресіння та вознесіння Господа до запису переказів пройшло не дуже багато часу, а от навряд чи хто міг запам'ятати обличчя Ісуса, щоб відновити його по пам'яті на іконі. До того ж ікони почали малювати значно пізніше життя перших християн, які ще могли б пам'ятати Христа в тілі. А потім я знайшла в Біблії такі слова: *«Отож, бувши Божим тим родом, не повинні ми думати, що Божество подібне до золота, або срібла, чи до каменю, твору мистецтва чи людської вигадки»* (Дії 17:29). Хіба не люди вигадали обличчя Ісуса на іконі? Коли моя сестра запитала в одного священика про це, він нічого не відповів. А я зробила для себе висновок: *«Називаючи себе мудрими, вони потуманіли, і славу нетлінного Бога змінили на подобу образа тлінної людини... Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві...»* (Рим. 1:22-25).

То як же служити, вклонятися Творцеві? У Євангелії від Івана повідомляється: *«Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в дусі та в правді вклонятись»* (Ін. 4:24). Таким чином, виявляється, що тут нічого немає про ікони, а чітко сказано: «в дусі та в правді», тобто молитва повинна звучати в душі або вимовлятися вголос, і вона має бути щирою, бо *«ваші серця знає Бог»* (Лк. 16:15).

> ***Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому***
> ***Мт. 4:10***

Пригадується, коли я вважала себе «правильною» християнкою, мій двоюрідний брат Коля намагався заговорити зі мною на тему віри, та я, не вислухавши, різко йому відповіла: «У якій вірі були мої прадіди-діди, в якій я народилася, в такій і помру». Якою ж я почувалася гордою за свої слова! Мені здавалися вони влучними і правильними. Як я шкодую за них! У якій вірі я народилася? А хіба у вірі народжуються? Віра або є, або її немає. Точніше, віра завжди є: віра в Бога, комунізм, свої сили, в науку. Та просто я народилася на тій території Землі, де переважала православна віра. Мої батьки, за звичаєм, охрестили мене, до речі, без мого дозволу та ще й без усвідомлення самого дійства. То добре, що народилась у православному світі, а якби в племені ацтеків, які в жертву своєму богу виривали серце в людини? Тоді теж мені не можна було б змінювати віру, як завжди стверджують батюшки, не пояснюючи і не спираючись на Слово Боже, а лиш залякуючи, як колись неписьменний темний люд? Та й про яку зміну віри йдеться, коли її в мене практично не було?

За часів Христа фарисеї, саддукеї мали свої вчення. Але Іоанн Хреститель, а потім і Ісус, закликали їх покаятися та охреститися. З Біблії: *«А фарисеї й законники відкинули Божу волю про себе, і не христились від нього»* (Лк. 7:30). Як про них, так і про деяких теперішніх священиків можна знову ж таки сказати словами Святого Письма: *«Горе вам, законникам, бо взяли ви ключа розуміння: самі не ввійшли, і тим, хто хотів увійти, боронили!»* (Лк. 11:52).

Отак вивчаючи Біблію та досліджуючи її, я дійшла висновку, що, виявляється, зовсім не православна я, зовсім не християнка і не віруюча. Православ'я не дало мені відповідей на запитання, які виникли під час роздумів над Біблією. Я стала спілкуватися із «свідками Єгови» та євангельськими християнами-баптистами. До речі, я сама шукала спілкування з ними, ніхто мене не примушував, ніхто не затягував і гіпнозом не діяв. Просто у мене з'явилися сумніви. Я не знала, де «правильніша» віра. Хотіла правильно служити Богу, правильно Йому поклонятися. Я молилась, щоб Бог дав мені мудрості зрозуміти Святе Письмо, пізнати істину. Якось читаючи Євангелію, натрапила на слова, які ніби й читала вже кілька разів: *«По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою»* (Ін. 13:35). Кілька разів я побувала на зібраннях у християн в с. Бузівка і відразу ж відчула атмосферу любові, яка панує в їхньому Молитовному будинку. Для нашого «православного» вуха дивно чути, що не в церкві, а в молитовному будинку, але церква (за Біблією) — це люди, християни. Вони, віруючі, не виявляють ненависті чи просто нетерпимості до інших деномінацій (конфесій, церков), а стверджують, що спасіння отримає кожен, хто вірує в Ісуса та виконує заповідь «Люби Господа свого всім серцем, усіма помислами... і люби ближнього, як самого себе».

Відвідуючи Дім молитви вперше, я гордо вивчала порядок служіння, чи не розходилося все те, що там відбувалося, із Святим Письмом. Але Бог не покарав мене за гордість, бо любить мене. Він привів мене вдруге до храму, але тепер уже як грішницю, яка плаче і кається... Хай прославиться Ім'я Його на віки вічні! Амінь.

ЯКЩО ВАШЕ ПОКЛИКАННЯ — МІСІОНЕР

16 СІЧНЯ 2006 Р. ПОЧНУТЬСЯ ЗАНЯТТЯ В УКРАЇНСЬКОМУ МІСІОНЕРСЬКОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЦЕНТРІ (УМНЦ), ЯКИЙ ГОТУВАТИМЕ МІСІОНЕРІВ ДЛЯ РОБОТИ СЕРЕД РОСІЙСЬКОМОВНОГО НАСЕЛЕННЯ В РІЗНИХ КРАЇНАХ СВІТУ

Цей 10-місячний курс — основна частина програми Центра, створеного для виконання Великого доручення за допомогою розвитку міжкультурних зв'язків.

Для нашої країни, яка завдяки великій свободі віросповідання та особливому географічному положенні в Євразії є, за словами координатора Південної баптистської конвенції в Україні Міка Стоквелла, стартовим майданчиком та стратегічним центром місіонерства («ЄН» №1 за 2005 р.), такий центр справді необхідний.

Справа в тому, що поки що така місіонерська діяльність нерідко здійснюється досить спонтанно: відчувши внутрішній поклик, служитель виїжджає до тієї чи іншої країни, враховуючи при цьому більше власні міркування (наявність родичів, пошук роботи тощо), не маючи загальної картини місіонерського поля, яке буде освоювати. Дуже часто праця таких місіонерів-одинаків наштовхується на великі, але загалом передбачувані проблеми, які було б легше розв'язувати, маючи необхідну попередню інформацію, пройшовши спеціальне навчання, заручившись підтримкою як у своїй церкві, так і в церкві на місці прибуття.

Саме для організації належної підготовки місіонерів та координованої місіонерської діяльності задуманий цей Центр. Його організатори — ВСО ЄХБ, місія «СЕНД Інтернешнл» та Південна баптистська конвенція.

Курс навчання являє собою теоретичні заняття в класах, тісно переплетені з практичним навчанням. Серед предметів, що пропонуються курсом, у його програмі називаються: «Сімейне життя під час місії», «Міжкультурне спілкування», «Духовна війна», «Культура та адаптація», «Богослов'я місіонерства», «Історія місіонерства», «Світові релігії», «Організація нових церков», «Зростання церкви та її репродуктування» та інші. Викладати будуть вчителі з гарною освітою та багаторічним досвідом на місіонерських полях. Цей курс будуть вести: д-р Річ Стрем, місіонер та викладач з 23-річним стажем, Генна Фризен та Френк Северн, який виконував служіння місіонера на Філіппінах 15 років та протягом 24 років очолював місію «СЕНД Інтернешнл».

Центр забезпечить підготовче навчання короткострокових місіонерів, щоб допомогти їм визначити своє покликання, а також запропонує підготовку та навчання для довгострокового служіння (3 роки та більше). УМНЦ також надасть допомогу церкві в наставництві місіонера в період його практичного навчання, запропонує навчання в розвитку бачення світової євангелізації, а також у посиланні та підтримці своїх місіонерів на тривалий термін.

> *Тож ідіть*
> *і навчіть*
> *всі народи,*
> *христячі їх*
> *в Ім'я Отця, і Сина*
> *і Святого Духа,*
> *навчаючи їх*
> *зберігати все те,*
> *що Я вам заповів*
>
> *Мт. 28:19-20*

Мається на увазі, що місіонер є підзвітний своїй помісній церкві, яка й направляє його на навчання та служіння. Тому абітурієнт повинен дати рекомендацію свого пастора. Центр не є богословським закладом. Бажано, щоб абітурієнти

Джо Рейген, місіонер ПБК, буде відвідувати та інформувати церкви про УМНЦ

мали біблійну освіту (семінарію чи коледж) або досвід служіння. При вступі з ними буде проводитися співбесіда.

Головна перевага співпраці з УМНЦ, окрім навчання та практики, полягає в тому, що місіонер не буде сам вирішувати всі проблеми. У нього буде гарна надійна підтримка як від рідної церкви, так і від місій, а також від церкви та місій на місці прибуття. Він також буде відчувати себе в єдиній команді інших українських місіонерів, що звершують працю хоча й у інших точках планети, але пов'язаних спільними цілями та баченням.

Якщо ви чуєте Божий поклик до місіонерської діяльності та бажаєте зробити перший крок назустріч, звертайтеся до організаторів Українського місіонерського навчального центру за телефонами:

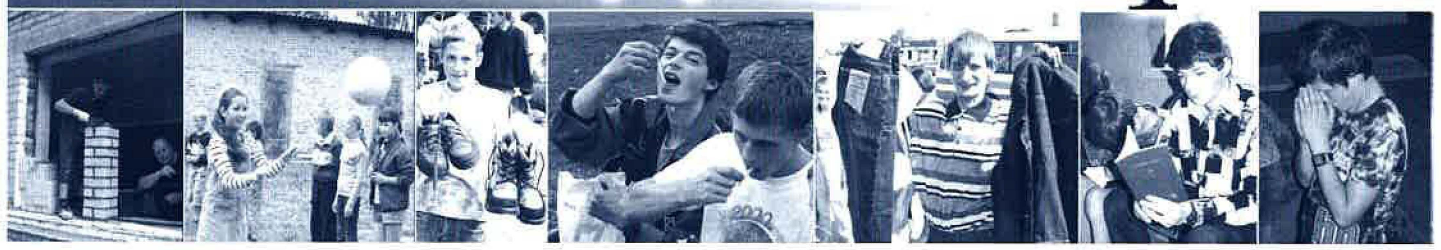
239-71-61 — Андрій [illegible]тенський (СЕНД Інтернешнл);

234-82-41 — Віктор [illegible] (ВСО ЄХБ);

234-10-50 — Джо Рейген (Південна баптистська конвенція).

Ольга Дорофеєва

Свято для сиріт

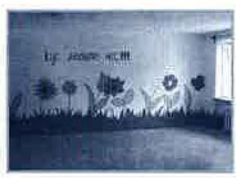

Нинішнє літо було для Біблійної місії, як завжди, гарячим. Разом із братами з Німеччини її співробітники провели ремонт у двох установах: Часлівському інтернаті для сиріт (Закарпаття) та Потіївському інтернаті для дітей, хворих на церебральний параліч (Житомирщина)

Часлівський інтернат

Коли ми вперше потрапили до Часлівського інтернату, то були вражені його жалюгідним виглядом: стіни та стеля потріскані, підлога в жахливому стані, діти одягнені та взуті в усе старе та часто подерте. Було видно, що живеться їм не солодко. Однак зустріли нас смагляві сирітки (переважно угорці, румуни та цигани) радо й приязно, дуже раділи найменшій дрібничці, яку ми для них робили.

Цього літа Біблійна місія разом із братами та сестрами з Німеччини зробила ремонт на першому поверсі інтернату, а також капітально відремонтувала ігровий зал, який був у аварійному стані. Минуло два тижні наполегливої праці, і прийшов час повертатися додому. Серце раділо, що ми не тільки зробили чудовий подарунок для знедолених, але й засвідчили про Бога й залишили в людей добру згадку про християн. Брати та сестри з місцевої церкви тепер будуть приходити в інтернат і займатися з дітками у відремонтованих приміщеннях.

Потіївський інтернат

– ...Коли в колгоспі вимушено забивали худобу, то цим м'ясом ми годували дітей. А чай заварювали з наламаних у лісі гілок. Молока, сметани, сиру, ковбаси, яєць діти не бачили на столі зовсім... Такі були в нас умови виживання 5 років тому, коли до нас уперше приїхали співробітники Біблійної місії, – розповів Олег Кучер, директор Потіївського інтернату.

Побачивши тоді таку жахливу ситуацію, Біблійна місія почала збирати кошти на допомогу знедоленим дітям. Так згодом було побудовано підсобне господарство та закуплено свиней, корів, курей. Тепер у раціоні дітей з'явилися продукти із свого господарства. Окрім цього, співробітники Біблійної місії почали регулярно відвідувати інтернат, спілкуватися з дітьми, привозити їм гостинці та християнську літературу, а на свята показувати лялькові вистави на біблійні теми. Через рік група молоді з церкви міста Ніденберг (Німеччина) і співробітники місії під час своїх відпусток відремонтували спальний і навчальний корпуси інтернату, замінили поламані меблі.

Цього літа ми разом з братами з цієї ж церкви провели капітальний ремонт залу їдальні, який був у аварійному стані. Замінили труби, вікна, двері, електропроводку, сантехніку, стіни та стелю обшили вагонкою, поклали кахельну підлогу, повісили нові карнизи та гардини.

Під час роботи ми здружилися з дітьми, які на літо залишилися в інтернаті, бо нікому їх забрати, вони круглі сироти. Більшість із них – з фізичними вадами, однак залюбки допомагали у ремонті всі.

Особливо запам'ятався нам Толя. У нього покалічені, скручені ніжки, але, попри все, він, спираючись на свої поламані «ходики» немічними ручками та відштовхуючись однією ногою, вперто їхав кожен день до входу в їдальню, сідав на ящик і годинами спостерігав, як ми працюємо. Про свою гірку долю він розповів:

– Коли мені було 8 років, то мене збила машина. Все тіло паралізувало, лише коли зробили 6 операцій, я зміг трохи пересуватися на «ходиках»...

Важко без сліз дивитися на його немічне тільце і хочеться хоч трішки полегшити його тяжке та сумне життя...

А ще нас дуже вразила доля Петрика, який теж часто допомагав нам у ремонті. Випадково ми дізналися, що в нього немає стоп і замість них – до колін протези. Але найжахливіше було те, як він втратив їх. Якось на початку зими його батьки-алкоголіки напилися до нестями й вигнали хлопця на вулицю. Він забився в якийсь закуток і заснув. Тієї ночі вдарив мороз, і до ранку Петрик відморозив ступні, потім їх відрізали... А згодом його забрали до інтернату, і так він залишився сам один...

Ввечері ми часто збиралися з дітьми біля вогнища та співали християнських пісень, говорили про Бога, частували ласощами. Тож незабаром ми стали, як одна велика родина.

Ремонт було завершено менш ніж за два тижні. І от настала довгоочікувана мить. Нові, брунатні двері розчинилися – і діти-сироти разом з вихователями зайшли до оновленого залу їдальні. Вони захоплено озиралися навкруги, дивуючись, як змінилася їхня їдальня: навколо все світилося новизною і чистотою! Коли всі розсілися, залунала музика, розпочалася перша вечеря у відремонтованій їдальні. Брати з Німеччини розповіли, що кілька років тому сюди приїздили їхні діти, щоб ремонтувати спальний та навчальний корпус, а вдома багато розказували про інтернат, тож тепер і вони приїхали, щоб зробити щось хороше для цих сиріт. Потім усі разом з дітьми співали християнських пісень.

А наприкінці вихованці інтернату подарували всім нам пам'ятні сувеніри, які виготовили своїми руками. Прощаючись зі своїми новими друзями, діти зі сльозами на очах просили, щоб ми приїжджали до них іще. Наші серця краялись, коли ми бачили цих скалічених діток, що схлипували, схилившись над столами, але душу гріла думка, цей наш невеликий подарунок щодня нагадуватиме їм про любов Творця.

Через кілька тижнів співробітники Біблійної місії запросили дітей-сиріт приїхати до Києва. Ми купили кожному з дітей новий костюм і подарували по дві пари взуття на осінь і зиму. Особливо раділи діти, що змогли самі вибрати те, що їм сподобалось, і, щасливі, демонстрували одне одному свої обновки.

Потім на сиріт чекав ще один сюрприз – екскурсія до київського зоопарку. Це було вперше в їхньому житті. Діти ринули до вольєрів та кліток та, витягуючи шиї, захоплено розглядали тварин, яких раніше бачили лише на малюнках. Вони сміялися і весело перегукувалися:

– О! Дивіться: слон! Ой! Ідіть сюди, оно у воді носоріг!...

– Та ти що! Це ж бегемот!

Було приємно бачити радість на обличчях сиріт, здавалося, ці діти зовсім забули про свою гірку долю. А потім, розсівшись на лавах біля вольєру з вовками, насолоджувалися смачною стравою з Макдональдсу. День згасав, настав час прощатися, і діти линули до нас, обнімали й кожен по-своєму намагався висловити подяку за отриману радість...

А через тиждень була нова зустріч. У селі Потіївка почав діяти денний дитячий християнський табір при церкві, де несе служіння місіонер Біблійної місії Роман Майструк.

З самого ранку навколо церкви чувся веселий дитячий галас. Скоро сюди зійшлося понад 50 дітей, серед них – і 20 сиріт з інтернату. Незабаром розпочалася програма, і дітей розділили на групи. Протягом дня вони грали в різні ігри, слухали біблійні історії, молилися, змагалися, отримували призи, дивилися християнські фільми, малювали та співали. Їм так сподобалося, що назавтра багато хто прийшов зі своїми друзями, і відтепер щодня приходило по 80 дітей. Кожен день для них пролітав на одному подиху, а цікаві біблійні уроки торкалися їх сердець і сіяли в них зерна Євангелії. І от, коли настав передостанній день, то серця восьми дітей сколихнулися. У молитві вони звернулися до Бога і покаялися перед Ним.

...Оглядаючись назад, серце радіє та дякує Богові за все те, що Він дарував зробити цього літа. Попереду ще багато праці, адже Біблійна місія опікує 8 інтернатів, і більшість із них потребує капітального ремонту, заміни старих і поламаних меблів і т.д. Моліться за ці інтернати та за 840 знедолених діток, що там живуть. Ми хочемо взимку відвідати всіх їх із євангелізаційними програмами та зробити подарунки. Тому вже сьогодні починайте молитися про це і, якщо бажаєте та коли Бог торкається вас, то підтримайте цих діток.

Пожертви ви можете пересилати:

– поштовим переказом:

м. Київ – 03061, вул. Кар'єрна, 53, Біблійна місія.

З позначкою: *добровільне пожертвування.*

– на банківський рахунок:

р/р. 26006301231034 Філія Жовтневого відділення Промінвестбанку м. Києва,

МФО 322067, код 21685444, Біблійна місія.

З позначкою: *добровільне пожертвування.*

Ми будемо раді вашому дзвінку за телефоном: 8-044-457-70-76

Арсен Малець – завідуючий інформаційним відділом Біблійної місії

Головний ЕКЗАМЕН — ПОПЕРЕДУ

Людмила Нагірняк

В Ірпінській біблійній семінарії (ІБС) 14 травня і 1 червня відбулися урочисті церемонії вручення дипломів випускникам 2005 р. Цього року ІБС закінчили 4 групи студентів: група факультету християнської освіти (28 осіб, у тому числі 3 слабочуючі сестри) і 3 групи пасторського факультету (очно-заочного відділення, бакалаври і магістри — разом 70 осіб)

Добіг кінця ще один навчальний рік, залишилися позаду іспити і захист дипломних проектів. Випускники на фініші навчання стали на новий старт — звершення повноцінного і повноправного практичного служіння у своїх помісних церквах і викладацької роботи в духовних навчальних центрах.

На урочистій церемонії, що проходила 1 червня, були присутні, крім головних винуватців торжества, ректор, адміністрація і викладачі ІБС, президент ВСО ЄХБ Г.І. Комендант, керівник програми «Магістр Дівініті» і викладач Мастерс Семінарії (Сан-Валлей, США) д-р Рік Холланд, викладач Південно-баптистської богословської семінарії і Мастерс Семінарії д-р Стівен Лоусен, представники церкви «Благодать» (пастор Дж. МакАртур) Марк МакАртур (син Дж. МакАртура, помічник пастора церкви) і Денні Ченс, представники місії СЕО Н.П. Леонович і С.І. Гладишко, родичі й друзі випускників.

Відкрив церемонію проректор ІБС Ігор Михайлович Яремчук словами, зверненими, насамперед, до випускників: «Сьогодні особливий день, якого ми всі довго чекали. Ви успішно склали всі іспити, ваше навчання в стінах ІБС завершилося, але подальше повсякденне навчання триває, головний іспит ще попереду — це оцінка вашого служіння Господом Ісусом Христом, і замість дипломів вам будуть вручені вінці».

Потім слово було надано ректору ІБС Олексію Гавриловичу Бринзі. Олексій Гаврилович уже майже 56 років іде за Господом, він пам'ятає часи гонінь і утисків віруючих братства ЄХБ. Звертаючись до випускників, ректор висловив три побажання, поклавши в основу наставляння слова апостола Павла, звернені до молодого служителя Тимофія: «А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти» (2 Тим. 3:14). «Павло пише Тимофію, — сказав О.Г. Бринза, — що настануть часи тяжкі через низький моральний стан людей і появу багатьох лжевчителів. Вони будуть процвітати у злі, помиляючись і вводячи в оману. Вам, дорогі випускники, важливо постійно пам'ятати, у який час ви живете, і що вас очікує в служінні. Протягом усіх років навчання вам викладали вірні догматичні істини. Перебувайте в тім, чого ви навчені, і не відступайте від істини при успіху людей, що помиляються. Перебувайте в тім, що вам довірено. Усім вам довірене певне служіння. Легке воно чи тяжке — несіть його й ніколи не залишайте, будьте вірні Господу і церкві, і Бог підтримає вас. Не виходьте за рамки Писання, проповідуйте Слово Боже, нічого не додаючи і не відкидаючи. Пам'ятайте ваших викладачів і знайте, ким ви навчені. Пам'ятайте їхнє посвячення, чисте ходіння перед Богом і вірне викладання Слова Божого».

Потім випускникам дав наставляння д-р Стівен Лоусен. Він подякував усім випускникам за їхню присвяту себе на служіння Господу, однак додав, що без Божественної сили успіх буде неможливий. Використовуючи біблійний приклад життя і служіння Ездри (Езд. 7), д-р Лоусен запропонував випускникам зразок для служіння до кінця життя: прихилити свої серця до трьох речей, не змінюючи їхній порядок — вивчати Слово Боже, виконувати його й навчити йому інших. Кілька разів пастор Лоусен зосереджував увагу випускників на тому, щоб вони продовжували невпинно поглиблюватися у вивченні Слова Божого, незалежно від того, скільки років вони вивчали вже його раніше, бо чим глибше буде знати Писання провідник і пастор, тим глибше церква буде знати Слово Боже і тим більш ревним буде поклоніння Богу. «Але недостатньо лише глибоко вивчати і проповідувати Писання, — продовжив наставляння д-р Лоусен. — Ви повинні жити згідно того, що проповідуєте. Вам необхідно поневолити своє тіло, протистояти світу, щоб бути чистою, придатною посудиною, яку Бог використовував би. Перш ніж проповідувати, необхідно прочитати Писання. У вас не повинно бути часу ні на розваги, ні на будь-які інші справи — спочатку читання Писання. І лише потім викладати слово живого Бога.

> ***А ти перебувай у тому, чого навчився і в чому переконався, бо ти знаєш тих, від кого ти навчився***
> ***2 Тим. 3:14***

Тисячі людей слухали проповідь Ездри, що тривала 6 годин. Це музика для серця проповідника, коли люди хочуть слухати слово Боже. Ездра стояв на підвищенні, що підносило авторитет його положення і того, що він читав. Нехай кафедри ваших помісних церков, — побажав д-р Лоусен на закінчення, — стануть для вас престолом Слова Божого, місцем авторитету, звідки піднімається і звеличується Бог».

«Ми не тільки свідки благословіння, а й учасники його», — такими словами почав звернення до випускників декан пасторського факультету Олексій Володимирович Зуєв. Він подякував усім родичам випускників за їхню молитовну підтримку, а після побажав усім: «Святіть у серцях своїх Господа, будьте на сторожі істини і зберігайте життя благочестя».

Семінарію з перших років її існування незмінно і вірно підтримує місія СЕО. Радість випускників ІБС приїхав розділити багаторічний співробітник цієї місії і Транссвітового радіо Микола Павлович Леонович. «Від імені всіх співробітників місії СЕО, — звернувся до випускників М.П. Леонович, — вітаю вас із завершенням навчання. Мені дуже приємно бачити в залі молоді обличчя. Нам, старим, завжди приємно бачити свою зміну. Я спостерігав, як деякі з вас захищали дипломні проекти, як ви вислухували і приймали зауваження. Я бажаю вам навчитися в житті правильно приймати зауваження».

Шість років у Семінарії існує магістерська програма. Вона була започаткована з ініціативи та за підтримки Мастерс Семінарії в 1999 році. У цьому році її закінчили 26 чоловік. На урочистій церемонії вручення дипломів випускникам-магістрам був присутній керівник програми «Магістр Дівініті» у Мастерс Семінарії д-р Рік Холланд. Він передав привіт випускникам від пастора і президента Мастерс Семінарії Джона МакАртура і від усіх викладачів Семінарії і побажав випускникам бути щирими в служінні.

Привітати випускників і вручити їм дипломи приїхав президент ВСО ЄХБ Григорій Іванович Комендант із дружиною. У своєму звертанні до

випускників він побажав їм мати терпіння протягом усіх років служіння. «Терпіння не можна купити, його не можна позичити, — сказав Г.І. Комендант. — Фундамент терпіння — любов, тому що вона терпить і довготерпить. Маючи перед собою хмару свідків віри, звершуйте своє поприще до самої перемоги».

Найприємнішою частиною урочистості, звичайно, стало вручення дипломів. У всіх наших випускників це вже не перший у житті випускний, але без трепетного хвилювання все-таки не обійшлося. Брати, одягнені в мантії, — що додало особливої значимості події — вдягнули конфедератки китицями на правий бік. Кожний очікував почути своє прізвище, щоб одержати диплом і перекинути китицю на лівий бік — знак завершення навчання. Першими одержували довгоочікуваний документ випускники, що закінчили семінарію на відмінно.

Сьогоднішні випускники-семінаристи показали гарні результати успішності, багато тем дипломних проектів цікаві і насущні, націлені на практичне застосування в пасторському, молодіжному і дитячому служінні. Серед дипломних робіт випускників християнської освіти особливо хочеться відзначити роботи Марії Крепосняк «Духовний ріст і його важливість для вчителя НШ», Настасії Біда «Розвиток дитини і формування її як особистості», Олени Дудник «Аналіз і значення заповідей блаженства в Нагорній проповіді», кілька робіт, присвячених питанням організації і проведення дитячих і молодіжних таборів, наприклад, Вікторії Драгунової «Денний дитячий християнський табір, його переваги і недоліки», Ірини Мулько «Виїзні християнські табори для дітей НШ», Олени Яремчук «Організація і проведення молодіжних християнських таборів» та ін. Серед кращих дипломних богословських дослідницьких проектів випускників Пасторського факультету хочеться відзначити роботи випускників магістратури Ігоря Скрипника «Єфесянам 5:21. Чи навчає цей вірш взаємному підпорядкуванню?», Олександра Самрука «Ставлення християн до страти», Віктора Василенко «Розуміння водохрещення в 1 Петра 3:21». З особливим творчим підходом поставилися до захисту своїх дипломних проектів випускники Тимофій Малов, Дмитро Багаєв, Юрій Колісник, Олексій Іванов і Герасим Чаргеішвілі, що використовували для презентації своїх робіт комп'ютерну програму Microsoft Power Point із проектуванням матеріалу на великий екран.

За роки існування семінарії її закінчили близько 800 братів і сестер, що активно трудяться в церквах України, організували духовні навчальні центри або включилися в навчальний процес. Ми раді, що наші випускники трудяться не тільки в церквах України, але і Росії, Молдови, Азербайджану. У числі випускників цього року був брат із Молдови, що звершує служіння вчителя недільної школи і керівника дитячого хору, та старший пресвітер по Іркутській області Росії М.С. Толмачов. Частина братів-випускників Пасторського факультету продовжать навчання в Семінарії на бакалавраті й у магістратурі.

Незважаючи на те, що така вели[...]чезна кількість випускників щорічн[о] включається в церковне служіння, потреба в служителях не зменшується. Як відзначив одного разу на зустрічі з нашими студентами заступник президента ВСО ЄХБ Віталій Дмитрович Ткачук, близько 500 помісних церков нашого Братства відчувають потребу в підготовлених, навчених пасторах. З огляду на таке положення в Братстві, наша семінарія прагне задовольнити потреби членів церков і пасторів у здобутті духовної освіти. З цією метою викладацький склад постійно працює над підвищенням якості навчання, накопичує і передає кращий вітчизняний і закордонний досві[д] служіння. З метою створен[ня] найбільш сприятливих умов для навчання студентів, їхнього проживання і відпочинку між заняттями ІБС придбала новий великий будинок, у якому з 2003 року успішно ведуться реконструкційні роботи. У 2006–2007 навчальному році, якщо буде воля Господня, керівництво Семінарії планує ввести новий корпус в експлуатацію і провести в ньому святкування 15-річного ювілею Ірпінської біблійної семінарії. Моліться, будь ласка, про це! Моліться про новий будинок, студентів, випускників і про все служіння Ірпінської семінарії. «Авен-Езер!» До цього місця допоміг нам Господь. Слава Йому! ЄН

Конгрес всесвітньої родини баптистів

З 27 по 31 липня 2005 р. у місті Бірмінгем (Англія) відбувся ювілейний, 100-й, Конгрес Всесвітнього Союзу баптистів, на якому були присутні близько 12000 делегатів з 223 країн світу. У Конгресі брала участь і делегація Союзу баптистів України з 36 осіб

Програмою конгресу керували Біллі Кім, президент ВСБ, що склав свої повноваження, Дентон Лотц, генеральний секретар ВСБ, Девід Кофі, новообраний президент ВСБ, а також виступали Рік Уорен, пастор церкви Седелбек, автор книги «Цілеспрямована церква, цілеспрямоване життя» та Джіммі Картер, колишній президент США.

Через 100 років конгрес Всесвітнього Союзу Баптистів знову зібрався в Англії. За цей час до великої сім'ї баптистів приєдналося більше 200 країн. Сто років тому 85% всесвітнього альянсу складали країни Європи та Північної Америки, а зараз 65% делегатів було з країн «третього світу», тобто Азії, Африки та Південної Америки. [Ко]нгрес у Бірмінгемі був одним з найбільших. Не зупинили делегатів навіть терористичні акти, що відбулися напередодні у Лондоні. Захід відбувався у приміщеннях Національної Критої Арени, прямо в центрі міста. Делегатів привітали від імені королеви та прем'єр-міністра Англії.

Розпочався конгрес історичною п'єсою подій, що відбувалися 100 років тому, коли перший президент ВСБ Олександр МакЛарен відкрив конгрес у 1905 р.

Конгрес був святковим.

В одному зі своїх виступів Джіммі Картер порушив питання про рукопокладення жінок, що викликало запитання у багатьох делегатів Конгресу. Деякі делегації відразу ж висловили свої позиції щодо цього питання.

Обговоривши цю тему, делегати Союзу Баптистів України вже в літаку написали листа Дентону Лотцу і Девіду Кофі, у якому висловили стурбованість з приводу того, що таке питання порушувалося високим спікером на Всесвітньому Конгресі. На цей лист Дентон Лотц відповів: «Заява Джіммі Картера та інших спікерів не висловлює позиції ВСБ, а є позицією того, хто робить таку заяву. Це може стосуватися і Ріка Уорена та інших».

Конгрес пройшов в атмосфері любові та взаєморозуміння, показавши єдність Всесвітнього Союзу баптистів. ЄН

***Віктор Костянтинович Кульбич** — пастор, д-р служіння, заступник Голови ВСО ЄХБ*

Jesus Christ Living Water

BAPTIST WORLD CENTENARY CONGRESS

Birmingham England
27 - 31 July 2005

Біллі Ким (праворуч) та Девід Кофі

Панорама Конгресу ВСБ-2005

Виступ хору з Індії

2-6 травня 2005 р. в центральній церкві ЄХБ Макіївки «Дім молитви» проходила 10-та сесія конференції «Сила Слова та кафедра» на тему «Слово про Хрест». На неї з'їхалося близько півтори тисячі слухачів з усієї України

«Слово про Хрест» у Макіївці

Олена Мокренчук

Голові ВСО ЄХБ д-ру Г.І. Комендanту ставили багато запитань, на які він дав грунтовні відповіді

Цю, ювілейну сесію відкрив ректор Східно-Української теологічної семінарії (СУТС) пастор церкви «Дім молитви» С.С. Карпенко. Він тепло привітав гостей та учасників Конференції, а потім всі разом із хором Запорізького біблійного коледжу під керівництвом С.І. Яндоли прославили Бога співом. Після настанови радника Семінарії д-ра богослов'я Дж. Нідерхуда відбулося урочисте вручення дипломів випускникам СУТС.

Програма сесії Конференції була дуже насиченою. Докладні проповіді чергувалися дружним співом, дискусії, на яких обговорювалися складні та важливі для багатьох питання, проходили в обстановці щирого братнього спілкування.

На другий день з ранку в церкві було людно: дізнавшись, що очікується приїзд Голови ВСО ЄХБ Г.І. Коменданта, багато хто захотів приїхати саме цього дня, щоб поставити йому запитання, які цікавлять християн помісних громад, дізнатися, як живуть і працюють брати та сестри інших областей нашої країни.

Григорій Іванович передав вітання учасникам Конференції від усього нашого братства. Він підкреслив, що всі ми, будучи членами великої сім'ї Христової, незважаючи ні на що, любимо одне одного. Він також нагадав, що ми повинні молитися про всіх людей, особливо про уряд нашої України, незважаючи на особисті симпатії чи антипатії. Цей виступ викликав жвавий відгук у залі, і всі дружно сказали «Амінь!» Потім Григорій Іванович на підставі Слова Божого відверто відповідав на всі поставлені запитання, яких було дуже багато.

...П'ять днів лунали чудові проповіді з вуст братів Дж. Нідерхуда, С. Ден Долка, Р. Гортера. Як завжди, Слово Боже досліджувалося при цьому глибоко та всебічно. Із великою увагою сприймалися виступи д-ра Б.Я. Зудермана. Його полум'яна проповідь, насичена прикладами з життя, багатьох спонукувала до прославлення Бога в молитвах, допомагала зрозуміти помилки та викликала сльози каяття.

Старший пресвітер по Дніпропетровській області С.В. Бокоч поділився своєю думкою щодо Конференції: «Дуже гарна справа, вкрай потрібна як для зрілих, так і молодих християн. Я дуже люблю приїжджати сюди. Тут досліджуються такі істини, про які, можливо, і небагато хто замислюється або не знає, де шукати відповіді. Слухачі ведуть конспекти, звіряють посилання по своїх Біблiях. Так і слід ставитися до будь-якого вчення: перевіряти, аналізувати, досліджувати. А потім нести до церков...»

Багато хто в ці дні в молитві покаяння прийшли до Бога, багато хто обновили своє покаяння та свідчили про свою віру.

Починався й закінчувався кожний день молитвою і радісною хвалою Богу, співом солістів та музичних груп: Наталії Бочевар (Одеса), групи «Вічність» (Рівне), Валерія Щербини з сином Віталієм (Миколаїв).

А молоді християни пройшли випробування своєрідним іспитом на знання Біблії. Як завжди на Конференції, у суботу відбулося молодіжне спілкування.

10-й Конгрес християнської молоді України

22-27 серпня у мальовничому куточку Одеси, на території Всеукраїнського дитячого центру «Молода гвардія», пройшов ювілейний, 10-й, конгрес молоді нашого братства

На цей довгоочікуваний форум з'їхалися близько 1500 молодих служителів з усіх регіонів України, а також багато гостей з Росії, Білорусі, Молдови, Узбекистану, Таджикистану, Сербії, Канади, США тощо.

Конгрес проходив під гаслом «Зберігати віру в усіх обставинах», і вся програма була наповнена закликом до молоді бути вірними Христу в XXI столітті.

Відкрив Конгрес Голова ВСО ЄХБ Г.І. Комендант, який звертаючись до молоді, наголосив на важливості християнського молодіжного служіння. Також на урочистому відкритті було зачитане офіційне привітання конгресу від Прем'єр-міністра України з побажанням відданості християнським принципам, що є основою людського буття.

Григорій Іванович подякував за служіння брату Г. Луценку, який до останнього часу очолював християнську молодь України, а також представив новий склад комітету молодіжного служіння.

Програма кожного дня була насиченою: день починався із спеціально відведеного часу для особистого спілкування з Богом, який, як правило, молодь проводила в молитві на березі моря. Після сніданку — ранкові служіння, на яких молодь вітали старші наставники — С.В. Санніков, С.І. Корнута, П.М. Храпак, В.П. Шемчишин. Після служінь продовжувалося вивчення Біблії за індуктивним методом в малих групах. Перед обідом півтори години всі учасники благовістили в навколишніх мікрорайонах, запрошуючи мешканців Одеси на спеціальний вечір благовістя. Після обіду проходили різноманітні спортивні змагання, а також семінари з музичного служіння, роботи із ЗМІ, театрального служіння тощо.

Зазвичай, найцікавішими були вечірні зустрічі, на яких кожний регіон України представляв свою програму, а також проповідували брати В. Козубовський, І. Бандура, С. Грунтковський, В. Нестерук.

(**від редакції:** На жаль, повноцінність краси вечірніх служінь затьмарювали деякі музичні групи).

Дуже теплою була зустріч молоді з братами П. Довбнею, Г. Луценком, П. Храпаком, М. Наконечним, які в минулому очолювали молодіжне служіння нашого братства.

Закриття конгресу проходило під гаслом «Віра — це активне служіння на ниві Божій». За свідченнями молоді, кожен з молодих братів і сестер залишав цей форум із бажанням ще більше працювати на ниві Його.

Вся молодь у гарячій молитві дякувала Господу за Його благословіння і за те, що нарешті, після п'ятирічної перерви, відбувся такий чудовий молодіжний форум.

Павло Унгурян

Даленіє літо

Даленіє літо ясносяйне,
Видно це на скронях ниви й балки.
Сонце літепліє, ніби гасне,
Осені дарує все прекрасне —
Пахощі конвалій і фіялки.

Не за горами цупкі морози —
І поникне резеди суцвіття.
Наче гомінливі літні грози
Сумно поглядають верболози
На ланів щедротливе поліття.

Все протяжніші в повітрі звуки,
Осеніють посумнілі квіти.
В журавлів на серці сум розлуки,
Та у мене не бува розпуки —
Я люблю дивитися і мріти.

Леонід Коровник (Канада)

Для отримання ЖУРНАЛУ

надсилайте поштовим переказом
добровільні пожертвування
в сумі 20 гривень за адресою:
«Євангельська нива»
вул. Л. Толстого, 3-А, Київ-4, Україна, 01004
або на
р\р 26007031255641
у Старокиївському відділенні Київської міської філії АКБ «Укрсоцбанк»,
МФО 322012, код 14357313.

На квитанції зробіть помітку:
«Добровільне пожертвування на журнал «Євангельська нива».
Вкажіть мову видання
(українську чи російську).
Свою адресу пишіть, будь ласка, чітко
і бажано друкованими літерами.

Редакція журналу "ЄН"
Правління ВСО ЄХБ

Духовно-просвітницький журнал

Євангельська нива

Христос народився!

Видання засноване у 1997 році

Один Господь, одна віра, одне хрищення

4.2005 виходить 4 рази на рік

ЄВАНГЕЛЬСЬКА НИВА

Духовно-просвітницький журнал Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

Адреса редакції:
вул. Л. Толстого, 3-Б,
Київ-4, 01004, Україна
тел. (044) 235-36-13
E-mail: evniva@i.com.ua
Адреса в Інтернеті: www.parusiya.org

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Журнал виходить чотири рази на рік

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

«Evangelical fields» magazine of All-Ukrainian Union of Assosiations of Evangelical Christians-Baptists

Надруковано з готових фотоформ релігійним товариством «Місійна книжкова фабрика «Християнське життя», вул. В. Стуса, 3, м. Луцьк, 43006, Україна, тел./факс (0332) 71-95-96

Один Господь, одна віра, одне хрищення (Еф. 4:5)

№4 (36) 2005

У номері:

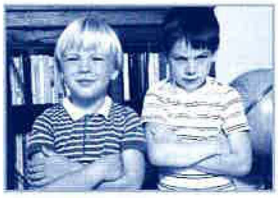
стор. 4

стор. 11

стор. 14

стор. 28

25 з`їзд Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

10-13 травня 2006 року

м. Київ, церква «Дім Євангелія»

вул. Щекавицька, 2/8

Тема з`їзду:

«Живіть згідно з Христовою Євангелією...»

(Фил. 1:27)

Жити згідно з Христовою Євангелією це:

1. Повсякденно стверджувати євангельський спосіб життя
2. Систематично та послідовно вивчати Біблію, а також все більше і більше перебувати в Слові Божому (Кол. 3:16)
3. Активізувати молитви як особисті, так і церковні, за наше Братство, за майбутній З`їзд, щоб «стояти в однім дусі, борючись однодушно за віру євангельську» (1 Фил. 1:27)

Просимо церкви молитися про підготовку та проведення 25-го з`їзду Братства

Улюблені брати та сестри!

Мир вам!

Ці дорогоцінні слова нашого Господа Ісуса Христа важливі та необхідні для нас як наприкінці року, що минає, так і на початку нового.

Ангели сповістили пастухам, а так і для усіх нас: ***«Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля»*** (Лк. 2:14).

Цей мир був при народженні Ісуса, при приході в світ Христа Спасителя, а Воскреслий Христос дарував мир Своїм учням та послідовникам.

Ми щасливі з вами, що знаємо із Слова Божого: *«Очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого все їхнє серце до Нього»* (2 Хр. 16:9).

Спаситель Ісус Христос дав нам чудову обітницю: *«І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку»* (Мт. 28:20).

Отож, Господь був з нами і у році, що минає, і Він буде з нами у наступаючому новому році. *«Край, що про нього дбає Господь, Бог твій, завжди на ньому очі Господа, Бога твого, від початку року аж до кінця року»* (Повт. Зак. 11:12).

Ми віримо, що Господь дбає про Україну і хоче поблагословити наш край і нарід у ньому. Наші серця сповнені подяки Господеві, що Він чудово благословив служіння нашого Братства в минулому році, що без перешкод проповідувалася Євангелія, відкривалися нові церкви, грішники спасалися. У перший тиждень нового року ми закликаємо всіх віруючих об'єднатися в молитві (для чого пропонуємо програму молитви) та спільно подякувати нашому Господу і просити Його милості та благословінь на рік, що перед нами.

Нехай у ці різдвяні та новорічні дні наше бажання буде подібне до бажань учнів, що йшли з Єрусалиму в Емаус. До них «підійшов Сам Ісус, і пішов разом із ними» (Лк. 24:15). Наприкінці подорожі вони сказали: «Зостаньсь з нами, бо вже вечоріє, і кінчається день» (Лк. 24:29).

Живучи у цьому світі, який так стрімко (бурхливо) розвивається, ми відчуваємо, що день благодаті закінчується, вже вечоріє. На наших очах збуваються пророцтва, які свідчать про останній час. Тому нехай Господь допоможе нам завжди радіти, безперестанку молитися, подяку складати за все, «бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:16–18).

Радісного й благословенного вам Різдва Христового та Нового Року!

З любов'ю —
ваш брат у Христі
Григорій Комендант

Хто Він?

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічности, Князь миру» (Іс. 9:5)

Іван Кмета-Єфимович

Він народився... Зійшов на землю... Творець всесвіту. Став подібний до нас. Прийшов звершити тернистий людський путь. Людиною став, аби спасти людину...

Христос народився. І розливається між людьми радість тиха, вічна.

Минали віки, несли в минуле людські поривання до щастя, до радості. З'являлися надхненні пророки і відчували вони, що прийде час, коли з'явиться Примиритель...

Передбачав Його і пророк Ісая, хоч жив до Христа за якихось 500 років.

В наведеному нами пророцтві він чудово малює Месію короткими епітетами — символами.

«Дитятко народилося нам...» Холодної ночі колись Воно лежало в яслах у «караван-сараї...» Не знайшлося кращого місця. Спас починав шлях Голгофський від ясел.

Журно, але так. Як мало люди розуміли й розуміють Його!..

Але ці слова показують нам і на характер Господа. Христос мусить бути чистий, невинний душею, як дитя. І таким Він був. Хто може обвинуватити в чомусь Його?

Де Його жорстокість, самолюбство? Він дійсно дивний красою характеру.

Чи не торкається це й нас, шановний читачу, чи не слід і нам дивитися на Прекрасного і Йому наслідувати, ми ж дуже часто далекі від тієї краси в ставленні до ближніх або навіть до родини своєї?

«Син... Дивний...» Віддати найдорожче своє комусь, та ще й ворогові, — хіба то не є доказом великої любови?

Так сталося у відношенні Бога до людей. Він віддає Христа, Він віддає на муки за гріхи людські найдорожче Своє, Самого Себе... Бо ж Він і Христос одно. Народження Христа — є вияв великої любови Божої до нас, а особливо Його муки.

Будемо ж шанувати й любити Його, бо перше нас полюбив. Будемо пам'ятати, що Він ради нас прийшов на муки, ми любі Йому... Син прийшов...

«Порадник...» Людина проходить на землі дорогу сліз, часом пекучого горя. Хто цього не знає з власного досвіду? Чиє серце не краялося від болю?

Ось, ви зобіжені людьми, ви самотні, втеряли найкращого друга, дорогу дитину... І холодом віє вам назустріч життя, і важко вам... Ви лише йдете свій земний шлях... Вам хотілося б спинитись, ви не в силі далі йти... Життя так душить вас...

Хто б допоміг, хто б утішив душу скорбну? Куди, до кого йти? Чуєте від Христа: «Прийдіть до Мене знеможені... і Я заспокою вас...»

Він — Порадник дивний.

Той, хто йде шляхом віри, знає реальну Його поміч, утіху серця.

Звертаймося до Христа і в тяжкі хвилини нашого життя. Він неодмінно допоможе нам.

У Нього є досить сил для того. Він Кріпкий Бог. Сила Його вічна, як вічний Він Сам. Нехай хвилюється життьове море, нехай піниться, — а Христос незмінний лишиться у Своїй силі.

Він має майбутнє, Його ім'я лишиться провідною зорею, бо мир, стільки потрібний душі людській, — у Нього... «Мир Мій даю вам...» — казав Він Своїм ученикам.

Друже! Ще раз згадуємо ми народження Христове, нехай же викличуть ці дні в наших серцях найкращі почуття любови один до одного і до Нього — Дивного, Порадника, Отця будучини, Князя миру...

БАПТИСТ УКРАИНЫ
Духовно-просветительный журнал

Молитва ПАСТИРЯ

Володимир Матвіїв

Споконвіку Всемогутній, Всесильний і Вічний Господь Бог на ймення Яхве («Сущий», «Той, Хто є») говорив до прабатьків народу, який Він вибрав, не тільки як Творець, але і як ласкавий і турботливий Батько. В Особі Свого Сина, Сина Давидового, Сина Людського у повноті часу Господь Бог прийшов на нашу землю і замешкав серед людей. Через Нього Він відкрив людям «дорогу, правду і життя» (Ін. 14:6). Через третю Особу Триєдиного Бога — Духа Святого, Утішителя на схилку віків вказав, як пройти в оселі неба — дім Отця. Власне Він проводить нас у край «неприступного світла» і приведе туди неодмінно. Як ніщо інше, сприяє цьому молитва

Упродовж 2005 р. ми розглядали приклади і зразки молитов багатьох визначних людей, адже він у Братстві був оголошений Роком Молитви. Розгляд цих зразкових молитов закінчувався заступницькою молитвою Ісуса Христа, Первосвященика, Пророка майбутніх благ та Царя усіх царів. Характерні риси цих трьох перших осіб, помазуваних в ізраїльському народі на служіння, зійшлося колись в Ісусі Христі, а сьогодні — в особі Пастиря Церкви Христової.

Церкву Господь створив на нашій землі з відкуплених людей і веде в обіцяний небесний Край через пасторів. Вони є покликані Господом для догляду отари Христової та помазані Ним на відповідальне служіння. Покликання передбачає виконання ними конкретних обов'язків, а помазання надає конкретних прав. На пастора церкви в однаковій мірі покладаються і права, і обов'язки (більш детально вони описані мною в книжечці «Пастир — людина Божа», присвяченій брату Якову Духонченку, котра незабаром вийде з друку).

ПРАВА ПАСТОРА ЦЕРКВИ

Розглядаючи права, надані пастору, звернемо увагу на п'ять основних, викладених у 2 Тим. 4:2. Ці права надаються виключно пастору — у жодному разі не проповіднику чи будь-якому іншому служителю церкви.

• ПРОПОВІДУЙ СЛОВО

Це перше право пастора, яке в основному належить йому та тим, кому він і церква доручає. Найбільше, за що люблять пастора в церкві, — то це за те, що він добрий проповідник. Тому два перших дари Святого Духа так і називаються: СЛОВО МУДРОСТІ та СЛОВО ЗНАННЯ. Ними він повинен володіти, про них ревнувати. У «пастушій торбині» (серці) кожного пастора повинні бути кілька хлібин (проповідей) і кілька рибок (думок) (Ін. 6:9).

• НАПОЛЯГАЙ ВЧАСНО І НЕВЧАСНО

Друге право пастора, яке належить тільки йому, — це домагатися виконання проповідуваного ним слова. Це повинен він робити і вчасно, і невчасно, не зважаючи на особи та їхню реакцію. Звичайно, не всі однаково сприймають такі дії пастиря, але в будь-якому випадку це не повинно зупиняти його, адже його турбота не про власні амбіції, а піклування про душі слухачів (2 Тим. 11:2).

• ДОКОРЯЙ (КАРТАЙ)

Якщо метод вчасних і невчасних наполягань не дає бажаного ефекту, пастор має ще одне дієве право — це докори, картання: наодинці, при свідках, при всіх (Мт. 18:15-17). А це вже може викликати невдоволення, обурення. Тим не менш робити це необхідно заради конкретної душі та щоб інші мали страх (1 Тим. 5:20), проте з любов'ю й духом лагідності (1 Кор. 4:21).

• ЗАБОРОНЯЙ

Заборона — це виключне право пастора. Ним боязко вони користуються, уникаючи ускладнень і ворожого ставлення. Служитель Христовий не повинен догоджати людям (Гал. 1:10). Особливо небезпечні місця на дорогах, позначені знаком STOP. Біблійний знак «ГОДІ!» став перед ізраїльським народом (Повт. Зак. 2:3), перед апостолом Павлом (2 Кор. 12:9), перед християнами (1 Пет. 4:3).

> *Церкву Господь створив на нашій землі з відкуплених людей і веде в обіцяний небесний Край*

• ПЕРЕКОНУЙ (НАПОУМЛЯЙ, БЛАГАЙ) З ТЕРПЕЛИВІСТЮ ТА З НАУКОЮ

Тільки зупинка дозволяє пастору оглянутися, зважити і зробити правильний вибір (Єр. 6:16). Для пастора вона надає можливість скористатися ще одним правом — правом переконань, напоумлянь, благань. Метод переконань є тупою зброєю, якщо не супроводжується терпеливістю та наукою.

Пастор церкви повинен користуватися наданими йому правами, однак у жодному разі не зловживати, проте відважно та побожно користуватися ними з метою зростання благополуччя в церкві Христовій.

ОБОВ'ЯЗКИ ПАСТОРА ЦЕРКВИ

У служінні пастора повинен зберігатися баланс між його правами та обов'язками. У цьому дає пораду Слово Боже — 2 Тим. 4:5.

• БУДЬ ПИЛЬНИЙ У ВСЬОМУ

Пильність починається з елементарної уважності: до себе (1 Тим. 4:13-16), до членів церкви (1 Пет. 5:1-4), до навчання (Ін. 5:39). Тверезість — це здоровий розум (поміркованість), ясність думки... Тільки твереза людина може бути по-справжньому пильна. «А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою» (Лк. 2:8) від хижих звірів (1 Пет. 5:8), злодіїв (Ін. 10:10), звабників (Титу 1:10).

• ТЕРПИ ЛИХО (ЗНОСЬ НАПАСТІ)

Усілякі лиха, небезпеки, негоди повинен вміти терпіти і зобов'язаний до цього пастор церкви. Ще важче переносити напасті, обмови, приниження... Проте це — єдиний шлях, що відкриває вільний доступ до слави Божої, адже написано: «...хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надію, а надія не засоромить, бо любов Божа вилилася в наші серця Святим Духом, даним нам» (Рим. 5:3-5). До речі зазначити, що пастор, який безстрашно користується наданими йому правами, усіх цих прикрощів не обмине. Єдина «протидія» цьому — терпляче переносити їх, бо це його святий обов'язок.

• ВИКОНУЙ ПРАЦЮ БЛАГОВІСНИКА

Благовіснику характерна готовність нести Добру Новину. Програма благовісника обов'язково складається з чотирьох пунктів: 1) провіщати мир, 2) звіщати добро (радість), 3) проповідувати спасіння. Обов'язок виконувати працю благовісника найкраще під силу є для пастора церкви.

• ВИКОНУЙ ТВОЮ СЛУЖБУ (ТВОЮ СЛУЖБУ ЗНАНОЮ ВЧИНИ)

Виконання пастором обов'язків свого служіння включає в себе три основних аспекти:

1) священнодіяти, проводячи

а) Вечерю Господню

б) хрещення по вірі

в) освячення шлюбів
г) молитви над дітьми
д) молитви над хворими (з єлеєм помазання)
е) похорони
є) посвячення домів молитви
ж) рукопокладення.
2) навчати
а) у бесідах
б) у повчанні
в) на уроках НШ
г) на розборах Слова
д) у проповідях
е) на біблійних лекціях
є) на виховних членських зібраннях.
3) пасти
а) керувати
б) піклуватись
в) дисциплінувати
г) знати
д) дбати
е) годувати
є) напувати
ж) лікувати.

- БЛАГАННЯ І МОЛИТВИ

Особливим обов'язком кожного пастора, його життєвою необхідністю та найдієвішою зброєю є молитва. Вона виконується служителем на землі та заноситься до Отця, Який живе на небі. Успіх молитви залежить від того, хто її звершує, у якому стані він перебуває, наскільки вона здатна подолати перешкоди на шляху від землі до неба. Здійснення молитви повністю залежить від Того, до Кого вона спрямована, та Його доброї волі. Для цього Ісус Христос залишив Своє ІМ'Я, щоб за Його посередництва ми заносили до Отця Небесного всі наші молитви. Крім цього, Він залишив для нас ідеальний зразок і був почутий за Свою побожність: «Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, Хто від смерти Його міг спасти, і був вислуханий за побожність Свою... навчився послуху з того, що вистраждав був. А вдосконалившися, Він для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння, і від Бога бувназваний Первосвящеником...» (Євр. 5:7-10), Котрий спас «людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21).

Таким чином, Ісус Христос став Архіпастирем для народу, який Він вибрав і відкупив. Він як Пастир їхніх душ сумлінно виконав колись і виконує досі ці п'ять обов'язків.

МОЛИТВА ПАСТИРЯ ДОБРОГО

Цю молитву Ісус Христос заніс Своєму Отцеві на особливому місці — на Голгофі, в особливих обставинах — під час страждання за гріхи людства, висячі на хресті. Молився Він з великим голосінням, сльозами, прохаючи та благаючи і словами, і вигуками, і зойками. Ця молитва Доброго Пастиря тривала три години — від розп'яття до мученицької смерті, тобто від шостої до дев'ятої години. Три години — це не мало, а скільки за цей час довелося пережити різноманітних подій! Вони знайшли відбиток у цій молитві, насиченій драматизмом та великим змістом. Прислухаємося до неї, спробуємо приєднатися до того, що відбувалося тоді.

Молитва Доброго Пастиря на хресті складається з вагомих слів і ще більше впливових діл, вчинених Спасителем в останні години життя. Слів цих описано сім.

Слово перше. МОЛИТВА ПРО ПРОЩЕННЯ недругів, ворогів, убивць: «А коли прибули на те місце, що звуть Череповище, розп'яли тут Його та злочинників, одного праворуч, а одного ліворуч. Ісус же промовив: Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!...» (Лк. 23:33-34). У страшний час випробування Ісус Христос молиться в першу чергу не про Себе, а про людей, причому Своїх мучителів.

Слово друге. ВІДПОВІДЬ НА ПОКАЯННЯ РОЗБІЙНИКА: «І сказав <розбійник> до Ісуса: Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє! І промовив до нього Ісус: Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!» (Лк. 23:42-43). Ісус піклується про спасіння душі негідної, але покаянної людини. Він оцінює її вчинок, дає відповідь та запевняє у щасливій майбутній долі.

Слово третє. ТУРБОТА ПРО РІДНУ МАТІР: «Під хрестом же Ісуса стояли Його мати, і сестра Його матері... Як побачив Ісус матір та учня... якого любив, то каже до матері: Оце, жоно, твій син! Потім каже до учня: Оце мати твоя! І з тієї години той учень узяв її до себе» (Ін. 19:25-27). І знову Добрий Пастир турбується про людей: цього разу — про рідну матір та єдиного учня, який підтримав її та свого Учителя в настільки жахливий час. Той, не вагаючись, виконав Господнє повеління.

Слово четверте. СПРАГА СИНА ЛЮДСЬКОГО: «Потім, знавши Ісус, що вже все довершилось, щоб збулося Писання, проказує: Прагну!» (Ін. 19:28). Жагуче палестинське сонце, задушлива спека, нестерпні болі, агонія змусили Страждальця згадати про Самого Себе. Єдине, чого зажадав, — ковтка прохолодної води. Однак відомо, як і чим відповіли на це немилосердні люди.

Слово п'яте. КРИК ДУШІ СИНА БОЖОГО: «А від години шостої аж до години дев'ятої темрява сталась по цілій землі! А коло години дев'ятої скрикнув Ісус гучним голосом, кажучи: Елі, Елі, лама савахтані? цебто: Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?..» (Мт. 27:45-56). Це не було вигуком розпачу, невдоволення чи нарікання на адресу Бога, це були слова прохання, впевненості та довіри Богові. Ісус на Голгофі мусів пережити час, коли Святий Бог відвернувся від Непорочного Сина Божого, коли на Нього лягли гріхи усіх нас.

Слово шосте. ЦІЛКОВИТА ВІДДАЧА СИНА СВОЄМУ ОТЦЕВІ: «І, скрикнувши голосом гучним, промовив Ісус: Отче, у руки Твої віддаю Свого духа! І це прорікши, Він духа віддав...» (Лк. 23:46). Ісус повністю віддав Себе справі відкуплення людей від загибелі. У першу чергу — Своє тіло, з яким люди зробили, що захотіли. По-друге — Свою чисту душу. По-третє, що залишилося ще в Нього — Свій незламний та полум'яний дух віддав Він у руки Живого Святого Бога. Отже, усього Себе, цілковито.

Слово сьоме. ТРАГЕДІЯ ТА ТРІУМФ: «А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: Звершилось!.. І, голову схиливши, віддав Свого духа...» (Ін. 19:30). Негідні озлоблені люди здійснили найбільший і трагічніший за всю історію злочин — відібрали життя в Посланця Неба, Божого Сина. Проте уявна перемога зла над Добром стала вселавним Тріумфом перемоги сил Добра над злом. Над Голгофою з уст Доброго Пастиря пролунав впевнений переможний вигук: «ЗВЕРШИЛОСЬ!» Вигукнути, здійснити та прославити цю перемогу була здатна єдина сила, ім'я котрій — любов! Вона походить від Бога-Отця, Який воістину є любов!

«А тепер залишаються віра, надія, любов, оці три. А найбільша між ними любов!»

Отож заспіваємо величного гімну Любові (1 Кор. 13). У партитурі гімну є прелюдія — у віршах 1-3, є мінорне звучання (4-6), також мажорне (7-8), є й кода (11-12). Закінчується гімн трьома світлими акордами: «А тепер залишаються віра, надія, любов, оці три. А найбільша між ними любов!» Дбайте про любов...

ДЛЯ МОЛИТОВНИХ РОЗДУМІВ

А. Пастирологія (вчення про служіння)
- ПОКЛИКАННЯ: «Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене? (Ін. 21:15-17)
- ВІДГУК «Так, Господи!.. Ти знаєш все»
- ДОРУЧЕННЯ: «Паси ягнят Моїх» (Ін. 21:15-17)
- ПОХВАЛА Доброго Пастиря: «Гаразд, слуго добрий і вірний!» (Мт. 25:21)
- НАГОРОДА АРХІПАСТИРЯ: «...отримає нев'янучого вінця слави» (1 Пет. 5:4)

Б. Христологія (вчення про Царство Месії)
- «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене» (Ін. 14:6)
- «Я двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться, і той ввійде та вийде, і пасовисько знайде» (Ін. 10:9)
- «Я Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці» (Ін. 10:11)
- «Я Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають. Як Отець Мене знає, так і Я Отця знаю, і власне життя Я за вівці кладу» (Ін. 10:14-15)
- «Я Альфа й Омега, говорить Господь, Бог, Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Вседержитель!» (Об. 1:8); «І сказав Він мені: Сталося!» (Об. 21:6)

В. Есхатологія (вчення про останні події)
- «Отче!.. нехай прийде Царство Твоє» (Мт. 6:9-10).
- Син «передасть царство Богові й Отцеві, коли Він зруйнує всякий уряд, і владу всяку та силу... щоб Бог був у всьому все» (1 Кор. 15:24, 28)

Г. Слідування
- наслідування Бога: «Отже, будьте наслідувачами Богові, як улюблені діти» (Еф. 5:1)
- наслідування Доброго Пастиря: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть (Ін. 10:27)
- наслідування активного пастора церкви: «Будьте наслідувачами мене, як і я Христа!» (1 Кор. 11:1)

Чи я є слухняною ДИТИНОЮ БОЖОЮ?
Чи я наслідую ДОБРОГО ПАСТИРЯ?
Чи покірний я ПАСТОРУ ЦЕРКВИ?

Володимир Миколайович Матвіїв *— пастор, д-р служіння, заступник Голови ВСО ЄХБ*

На Різдво

Дзвінке Різдвяне привітання
Лунає вкотре на землі.
У нім найкращі сподівання
Людей, блукаючих в імлі.

Бо людське серце не з каміння,
Відчути радість сила є,
Бо ось у яслах нам Спасіння
Бог Всемогутній подає.

Це Син Його, іще Дитина,
Що світлом гріється зорі.
Його постеля — трошки сіна,
А Батько — вище хмар вгорі.

А поруч Мати зовсім юна,
Її обрав Йому Отець.
Незрозуміла ця фортуна –
Що Цар лежить серед овець!

Цей облік нам не перешкода,
Бо справді Він є Цар царів,
Призначений усім народам
Спасінням стати перш віків.

Яку ж любов міг відчувати
До нас, до грішних, Бог Отець,
Щоб Свого Сина нам віддати
Й гріху покласти Ним кінець!

Тож є у грішників надія
Спастися в Ньому від гріхів.
Тремтливо серденько Марії
Сприймало вістку вівчарів.

Для нас ця вдача є повчальна!
Що ж відчувала Діва ця,
Коли співала величальну
Для Бога, всесвіту Творця?!

А потім тиху колискову
Біля ясел печерних тих
Для Сина — Первістка Святого,
Що мирно так лежав у них.

А ми тепер Йому співаймо,
Хай радість тішить нам серця.
Різдво Христове прославляймо,
Бо справді добра вістка ця!

Вона так чітко пролунала
Із ясних уст святих хорів,
Добу Христову розпочала
Для всіх народів і віків.

Нехай же співи херувимів
В нас збудять добрі почуття
І дух у душах незборимий
До світла й нового життя.

Мирослава Милян

Незворотні наслідки

Господь дав людині дивну властивість — вчитися на прикладах інших. Це означає, що нам не завжди треба буде тяжкою працею прокладати собі дорогу. Можна дізнатися, яким був життєвий шлях інших, який вибір вони робили і якими були наслідки їхнього вибору. Тому в Писаннях є безліч указівок, що передаються нам через життєві історії

Ігор Котенко

«Дивіться, щоб хто не зостався без Божої благодаті, щоб не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою, і щоб багато-хто не опоганились тим. Щоб не був хто блудник чи безбожник, немов той Ісав, що своє первородство віддав за поживу саму. Бо знаєте ви, що й після, як схотів він успадкувати благословення, відкинутий був, не знайшов бо був можливости до покаяння, хоч його із слізьми шукав» (Євр. 12:15–17).

Те, про що пише автор Послання до євреїв, сталося приблизно в 2006 р. до Р.Х. Автор зводить в одну дві біблійні історії з Бут. 25:28–34 та Бут. 27:1–39.

За першою, все почалося з того моменту, коли дружина Ісака Ревека народила двійню — Ісава та Якова. Ісав з'явився першим і тому одержав право первородства, що, насамперед, покладало на первістка почесний обов'язок здійснення жертвоприношення Богу Всевишньому. Глава роду зазвичай заповідав більшу частину свого майна старшому сину, а не ділив його нарівно серед дітей, як це робиться зараз. Крім того, у випадку представників роду Авраамового, первородство Ісава полягало не стільки в праві на деяку кількість майна та грошей, що він успадкував би від батька у більшій, ніж його молодший брат кількості, як в обітниці, яку Бог дав Авраамові, його діду. Ця обітниця, що називається Авраамовим завітом, крім отримання землі, передбачала велику честь його нащадкам послужити Божій меті для всього людства. З окремих представників роду Авраамового Бог створював народ, якому Він довірив слово Своє, та з якого у світ прийшов Спаситель наш Ісус Христос. Таким було благословіння Господнє на рід Авраамовий.

Що в принципі означає благословіння Господнє? Це дар, що виражений словом. Добро, яке благословіння приносить, не є якимсь певним предметом чи подарунком. Воно має відношення не до факту володіння чимось, а до всього буття людини, до того, як її сприймає Бог і як вона усвідомлює себе в цьому світі. При цьому велика кількість матеріальних благ аж ніяк не гарантована. Багатство благословіння виявляється в здатності людини знаходити у своєму житті милість і доброту Господню, а також самій бути благословінням для інших. Благословіння завжди припускає контакт, що приводить до збагачення, збільшення усвідомлення свого внутрішнього багатства, навіть якщо воно на цей час не має матеріального вираження. Для віруючих у Христа благословіння завжди припускає живий і безперервний зв'язок з Отцем Небесним завдяки служінню Сина Його сьогодні.

З віршів 27 і 28 глави 25 книги Буття ми дізнаємося, якими різними були ці брати. Ісав був відважним мисливцем, улюбленцем батька, який щодня ризикував життям заради здобичі, який цінував реальність відчутну і матеріальну. Яків був мирним домосідом, улюбленцем матері, успішним у кулінарії.

Яків добре усвідомлював, яку перевагу в первородстві має його брат Ісав, і вирішив привласнити його. Тоді він став би главою роду після смерті Ісака та успадкував би як більшу частину майна, так і все, що Бог обіцяв дати Авраамові та деяким його нащадкам. Вирішити цю задачу природним, законним порядком було неможливо. Спочатку Якову треба було за будь-яку ціну зробити так, щоб Ісав відмовився від своїх прав на його користь, а потім одержати благословіння батька. В обох випадках був необхідний неформальний, як зараз говорять, підхід, тобто хитрість і обман з боку Якова та його матері. Незабаром випала зручна нагода. Одного разу Ісав повернувся з полювання додому голодним, хотів відразу ж поїсти, і тому попросив у брата сочевичної юшки, яку той приготував. Яків охоче запропонував їжу, але за умови, що Ісав поклянеться передати йому своє право первородства. Без тіні сумніву, не довго думаючи, Ісав погодився. Так він втратив благословіння, і при цьому назавжди, безповоротно. Щодня зустрічаючись з небезпекою на полюванні, він не дуже цінував те, що стосувалося майбутнього. Його, певно, більше радувало, що він ще живий. Куди вже там думати про майбутні благословіння. Тому він «з'їв, і випив, і встав та й пішов. І знехтував...» (Бут. 25:34).

У другій історії розповідається про те, як Яків обманом здобув у свого батька Ісака благословіння, що належало первістку, видавши себе за старшого брата, за Ісава. А коли Ісав довідався, що повернути втрачене вже неможливо, то підніс свій голос і заплакав. Врешті-решт він не залишився без благословіння, але це було урізане благословіння, орієнтоване на життя, що підтримуватиметься його власними зусиллями, за допомогою меча (Бут. 27:40), без сподівання на милість Господню і Його провидіння.

Здається, що той, кого варто проклясти, це Яків, який маніпулював своїм братом, однак текст в Євр. 12:16 саме Ісава називає блудником і безбожником. Яків вчинив погано, і в майбутньому Бог дав йому урок, але вчинок Ісава був гіршим. Чому?

Давайте проаналізуємо вибір Ісава, спочатку визначивши цінності, яким він віддавав перевагу, і зіставимо їх з цінностями по слову Божому з Писання. Якщо розглядати його вибір під таким кутом зору, то вердикт Писання поведінці Ісава стає більш зрозумілим. Адже його вибір грунтувався на бажанні негайного задоволення фізичних (він виголодався), а не духовних потреб (виконати Божий план для нього). Господь Ісус у подібній ситуації діяв зовсім інакше. Хоч Він був більш голодним, Він відкинув пропозицію поїсти, бо це означало відмовитися від Своєї участі в Божому плані для Нього.

Слід зазначити, що рішення Ісава поставило на перший план завдання негайного задоволення потреби, що виникає постійно (вгамувати почуття голоду) за рахунок переваги, яка дається лише раз і яку він отримав не шляхом застосування своїх здібностей чи своєї кмітливості та спритності, а в результаті простого факту народження першим. За щось регулярно виникаюче він віддав те, що дається лише раз, і що особливо дороге для Бога. В цьому суть проблеми. Він не зміг порівняти безмежну різницю цінностей цього блага і щоденних потреб. Віддавши єдине і безповоротне право первородства, дароване Богом, він втратив честь стати батьком дванадцяти колін Ізраїлю навіки. Ісав віддав перевагу тимчасовому, бо незабаром йому знову захотілося їсти, перед вічним, тому що Божий план має не минуще значення для інших людей.

Його рішення показувало нечестиву (а тому аморальну) систему цінностей, якої він дотримувався і яка природна для бездуховного буття. Не має значення, виторгував би він собі дві тарілки страви чи цілий жбан її. Його первородство було настільки цінніше їжі для насичення плоті, що ніяка її кількість не могла б скласти ціну первородства.

Яким був шлях, котрим Ісав прийшов до такого рішення? Можна сказати, що на нього тиснули обставини. Він був дуже голодним. Він не міг дозволити собі розкоші розслабитися, скуштувати ситної їжі та досхочу виспатися вночі. Однак він і п'яти хвилин не витратив, щоб подумати і зважити наслідки свого рішення. До того ж, він проявив нечесність щодо самого себе. Невже ж він помер би, не скуштувавши відразу їжі, яку приготував Яків? Ісав обманював самого себе, щоб виправдати свій вчинок. Адже він міг довіритися Богу в питанні забезпечення їжею.

А зараз перейдемо до іншого аспекту вибору Ісава — до наслідків. Що сталося від того, що він продав первородство за тарілку юшки?

Його вибір у цьому розумінні виявився незворотним. Ісав, напевно, думав, що зможе все повернути назад, але Бог поклав усю відповідальність на нього і зробив так, щоб він відчув наслідки свого вибору. Це не була якась скороминуща помилка, миттєва слабкість, це було те, що визначається словом «безбожність» — стан душі, коли до священних і вічно діючих обітниць Божих ставляться легковажно.

Сліпий Ісак поклав руки на Якова, який видав себе за Ісава, і благословив його як первородного. Усні клятви, як і підписані та завірені договори, були тоді обов'язковими. Це пояснює текст в Євр. 12:17: «Бо знаєте ви, що й після, як схотів він успадкувати благословення,

відкинутий був, не знайшов бо був можливости до покаяння, хоч його із сльозами шукав». Це не означає, що Бог не дозволить Ісаву покаятися й отримати прощення. Але Бог не дозволив Ісаву повернути назад наслідки його рішення продати первородство, і цього виявилося досить, щоб змінити його подальше життя та участь Ісава в історії.

Його приклад нас дечому вчить про незворотні наслідки тих рішень, що ми приймаємо в глибині серця. Адже це дуже стійкі рішення, що підсвідомо моделюють і формують усі наші наступні вчинки. Віруючим вкрай серйозно варто ставитися до того, що Бог дає лише раз і що пізнається вірою — до вічної спадщини у Христі. Вільна воля, відповідальність і наслідки нероздільні. Ісав мав волю продати первородство за їжу, але Бог поклав на нього відповідальність за цей вибір і допустив, щоб його вибір мав цілком відчутні наслідки. Бог дає нам свободу вибору приймати на вигляд незапрограмовані та не обумовлені обставинами рішення, що реально впливають на навколишній світ.

> ***«Бо знаєте ви, що й після, як схотів він успадкувати благословення, відкинутий був...»***
> ***Євр. 12:17***

Але потім випливають два фактори, які людям не подобаються. По-перше, не Бог і не інші люди, а ми самі відповідаємо за наш вибір. По-друге, необачні рішення спричиняють руйнівні наслідки як для нас самих, так і для інших. Ці наслідки, як хвилі від камінця, кинутого у воду, можуть виявитися більш віддаленими, ніж можна собі уявити. Якщо ми біжимо від морської хвилі, що несе смерть, то напрямок нашого бігу вимушений. Якщо ж нашому життю нічого не загрожує, то напрямок руху буде визначатися вільним вибором, нашим рішенням, яке ми приймаємо за власним бажанням.

Люди, які не мають особистих стосунків з Богом у Христі, а іноді й віруючі, не бачать хвилі гріха, що насувається, не розуміють зневажливого ставлення до священних понять, тобто до обставин, в яких Писання вказує єдино можливий напрямок для притулку — життя у Христі, у виконанні Його заповідей. Знецінювання священних підвалин віри, абсолютних цінностей рівносильне ситуації з продажем Ісавом первородства, коли вічне міняється на минуще, а наслідки цього — вічні. Потім людина стикається з повною неможливістю щонебудь повернути, виправити і змушена все життя нести наслідки лише раз допущеної легковажності.

Іноді запитують: «Чому Бог не створив Адама з вільною волею, але так, щоб він не скуштував від забороненого плоду?» Це питання містить у собі суперечність. «Чому я маю страждати через неправильний вчинок Адама?» Тому що в цьому суть вільного вибору, що спричиняє реальні наслідки. Нам подобається, коли рішення інших сприятливі для нас, наприклад, коли ми одержуємо багату спадщину. Якщо ж ці рішення спрямовані нам на шкоду, ми обурюємося. Але такою є реальність, яку створив Бог. І в усвідомленні цього факту полягає ступінь нашої зрілості та мудрості.

Суть духовної незрілості полягає в настоюванні на волі здійснювати свій вибір, не приймаючи, однак, відповідальності за нього і наслідків, що потім виникають. Нечестивці прагнуть узяти від життя все і зараз, не думаючи про завтрашній день. Деякі рішення мають незворотні наслідки. Саме таким є випадок з Ісавом. Згодом він зрозумів, що його вибір був неправильним, він спробував виправити становище, однак не зміг. І йому довелося жити, несучи наслідки свого необачного рішення. А тоді життя може перетворитися в жорстоке ярмо.

У слові Своєму Бог сказав, у чому полягають найбільш важливі рішення і якими будуть їх наслідки. Якщо людина за життя приймає вірою Христа як Спасителя, то наслідки цього рішення будуть незворотні. Якщо ж людина аж до своєї кончини чи до моменту приходу Христа за Своєю Церквою відкидала принесену жертву Христову заради задоволення щодня виникаючих бажань, то її рішення також спричинять незворотні наслідки. Тоді людина навіки залишиться засудженою, будучи відділеною від спілкування з Творцем.

Господь використав випадок Ісава, щоб застерегти віруючих від духовної апатії, яку Він назвав безбожністю (тобто неповагою духовних і святих понять тими, хто добре про них обізнаний). Це застереження стосується всіх, хто знає про плани Господні, так само, як Ісав знав про Божу обітницю Авраамові та про Його благословіння.

Ісав схожий на багатьох людей нашого часу. У них немає особливого бажання мати спілкування з Ісусом Христом, немає в них і бажання жити з Отцем у вічності, прославляючи Його. Однак у пекло ці люди попасти не хочуть, пекла вони бояться. Таким є їхній стан, що у науці називається метастабільним, нестійким, коли імовірність опинитися в тій чи іншій групі приблизно однакова. Імовірність сумного результату, так само як у випадку з дівами нерозумними (Мт. 25:1–13), дуже висока, оскільки вони ходять у небезпечній близькості біля прірви, потрапивши в яку назавжди втратять вічну спадщину, спокусившись можливістю задовольнити свої бажання зараз же. І їм, так само, як і багатію з притчі про багатія та Лазаря (Лк. 16:19–31), буде пізно шкодувати про те, що вони зробили чи не зробили за життя.

Ця звістка настільки ж повчальна зараз, як і в час патріархів, і в часи Христа.

Невже може статися так, що віруючій людині буде пізно покаятися? ТАК! Якщо ставитися до непорушних обітниць Господніх легковажно, то пізно буде сльози лити того дня, коли настане суд.

***Ігор Котенко** — диякон центральної київської церкви ЄХБ «Дім Євангелія», магістр богослов'я, викладач Старого Завіту*

Бог нашого майбутнього

Як і для багатьох християн, вчення Біблії про майбутнє, яке в богослов'ї називається есхатологією, для мене також представляє сферу особливого інтересу. Звичайно, цікавляться майбутнім не лише християни. Нострадамус — для сучасної людини, дельфійський оракул — для давнього грека... Спокуса вивідати майбутнє може бути могутньою і навіть нездоланною силою...

Марк Сосі

Біблійний підхід до пророцтв

З тієї ж причини як у християнських, так і нехристиянських колах Книга Об'явлення, наприклад, залишається багатим джерелом матеріалу для кінематографістів, художників та письменників. Навіть Ф. Енгельс одного разу написав есе про Апокаліпсис Іоанна (Твори, 2-е вид., том 22), у якому засудив, що й не дивно, цю книгу як несерйозну працю відсталих людей, що вірили в чудеса, видіння, кабалу та інше марновірство.

Християнин, безсумнівно, відкине такий вирок скептика, і все ж у біблійній есхатології він не раз може сісти на міль. Твердження типу «Об'явлення» справджується на наших очах!» або «Наше покоління — останнє перед приходом Господнім!» дуже легко перетворюються на сенсацію і здатні стягнути церкву з правильного шляху в болото безумних пророцтв і навіть небезпечної єресі. Існують учення, які виникли саме на викривленій доктрині про Другий прихід. Це — «свідки Єгови» та адвентисти, котрі пішли за вказівками своїх «пророків» про час приходу Ісуса.

Кожному, хто вивчав історію Церкви, відомо, що від часів написання Об'явлення кожне покоління християн вважало, що таємниці цієї книги виконуються «у нього на очах». Кожне покоління, протягом понад 2000 років! Тому я говорю своїм студентам, що, вважаючи, ніби книга Об'явлення виконується «на наших очах», вони можуть бути праві, але вони повинні також враховувати, що те ж саме про власне покоління вважала решта християн перед ними.

Мета мого зауваження студентам не в тому, щоб применшити важливість біблійного вчення про майбутнє чи про виконання Церквою своїх завдань або щоб виключити можливість приходу Христа сьогодні. Зовсім ні. Писанню є що сказати про майбутнє, і в основі історії, що розгор-

тається, історії, про яку оповідає Писання, лежить пророцтво; також новозавітні автори вважали, що прихід Господній може статися будь-якого дня (див. 1 Кор. 1:7; Як. 5:7–8; Фил. 3:20; 1 Пет. 4:7; 1 Сол. 4:17; 1 Кор. 15:51; Мт. 24:42–44). Оскільки Бог дав нам для вивчення все Своє об'явлення, ми й повинні робити це. Але при цьому важливо, щоб ми підходили до біблійного вчення про майбутнє з такою ж збалансованістю, що й сама Біблія. Відзначивши це, давайте почнемо з кількох зауважень про майбутнє в цілому.

Перше і, мабуть, очевидне, — що майбутнє в повній мірі відоме лише одному Богу. Дійсно, це одна з тих рис, які визначають Його святість, Його відмінність від нас. Те, що Яхве може звістити «майбутнє й прийдешнє» (Іс. 44:7), що Він знає «кінець від початку, і наперед що не сталося ще» (Іс. 46:10) — це те, що відрізняє Його від усіх так званих богів. Знання Богом майбутнього дає втіху Його народові, щоб той «не боявся та не лякався» (Іс. 44:8), і служить пересторогою тим, хто насмілюється кинути виклик Богу або Бога відкинути (Іс. 42:21–26). Не зневажайте Того, Хто відає майбутнім!

Друге. Оскільки джерелом майбутнього є один Бог, усе, що Він відкрив для нашого пізнання, належить Його премудрій та добрій раді й волі. Він з точністю повідомляє все, що нам необхідно знати про майбутнє (Іс. 43:1–7), бо ми дорогі для Нього та дорогоцінні в Його очах. Він не залишив Свій народ блукати окультними дорогами язичників, котрі звертаються до чаклунів та медіумів (Повт. Зак. 18:14–23). Ні, Яхве відкриває майбутнє через Своїх пророків і дав нам дар знання того, що знає Він Сам, аби ми не боялися майбутнього.

Щодо більшої частини майбутніх подій, наше завдання полягає в тому, щоб з вірою та довір'ям розпоряджатися тим, що дане нам, а Богу залишити те, що належить Йому. Як одного разу Ісус сказав учням, коли вони запитали про Його другий прихід та відновлення Ізраїлю в Діях 1:6–7: «То не ваша справа знати...» Усе, що необхідно нам знати й у що вірувати всім своїм серцем, полягає в тому, щоб робити, що нам наказано, і пам'ятати, що Господь у всій Своїй владі та любові пробуватиме з нами аж до самого кінця (Мт. 28:19–20; Дії 1:8).

Коли ми досліджуємо, що Новий Завіт говорить про майбутнє, то виявляємо ще кілька «повчальних» функцій пророцтва, які допомагають триматися біблійного балансу. У 2 Пет. 3:11–12, після описання загибелі світу від вогню, Петро пояснює своїм читачам, яке це має для них значення: «А коли все оце порйинується, то якими мусите бути в святому житті та в побожності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня..?» Іншими словами, знання мети подорожі має визначати, як ми цю подорож звершуємо. Таким чином, пророцтво дане, щоб ми були здатні жити настільки ж інакше, настільки ж свято й відокремлено від світу, яким святим і відокремленим від світу є Бог нашого майбутнього («І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він» — 1 Ін. 3:3).

> **«...якими мусите бути в святому житті та в побожності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня..?»**

Розповідають таку історію часів рабства в Америці. Один чорношкірий чоловік все своє життя тяжко працював на плантації свого багатого господаря. Прийшов день, коли господар помер. Після похорону старого раба запитали: «Як ви гадаєте, чи пішов він на небеса?» Подумавши, старий раб переконано сказав: «Гадаю, що ні». «Чому?» — перепитали його здивовано. «Е-е, розумієте, — розважливо почав раб, — зазвичай перед тим, як вирушити в далеку подорож, хазяїн завжди говорив, куди рушає, довго готувався — перевіряв візок, приладдя, коней... Щодо небес, то я ніколи не чув, щоб хазяїн казав, що він вирушає на небеса, і ніколи не бачив, щоб він готувався до подорожі на небеса, а тому гадаю, що він туди і не поїхав...» У цієї людини, безперечно, логіка була залізна. І справді, наші переконання визначають спосіб нашого життя. Біблійне пророцтво — це частина вірування християн щодо майбутнього, котра повинна визначати, як вони живуть у сьогоденні.

Це особливо вірно, коли ми розглядаємо найбільш багату на пророцтва книгу — книгу Об'явлення. Чому було дане Об'явлення від Ісуса (Об. 1:1) та про Ісуса (1:12–18)? Відповідь зрозуміла з перших трьох глав: щоб підбадьорити й закликати сім церков Малої Азії, що наприкінці першого століття розривалися від лжевчень та розділень зсередини, а ззовні знаходилися під загрозою гонінь та переслідувань, триматися своєї віри. Послання семи церквам, згідно з 1:19, було дане, щоб вони знали: (1) що Іоанн «бачив» (глава 1), (2) «що є» (глави 2–3) та (3) «що буде» (глави 4–22). Іоанн, їхній «брат і спільник у біді, і в царстві, і в терпінні в Ісусі» (1:9), більш за все пише саме про останнє. Чому? Щоб вони, дізнавшись про такий певний і славний фінал, змогли все витримати й вистояти в християнській вірі. Від них вимагатиметься не просто слухняність, а слухняність тривала, про яку Об'явлення нагадує знову і знову (Об. 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21; 12:11; 14:12; 21:7). Саме така слухняність допоможе їм, незважаючи на перешкоди, бути переможцями у християнському житті.

Так, християнське життя — це насамперед тривала слухняність, а не детальні пророцькі вказівки чи захоплене збудження з приводу знахідок Ковчега завіту або тайника зі священицьким вбранням, заново вишитим та готовим до вжитку в Тисячолітньому царстві. Ні. Для перших читачів Об'явлення, як і для нас, знання майбутнього означає, що вони і ми можемо вистояти в усіх труднощах, зберігаючи головне в християнському житті: віру, любов до Господа майбутнього, любов до ближнього та ворога, смирення, чесність та інші чесноти, котрі Петро перераховує в першій главі свого Другого послання (вірші 5–7).

Іншим важливим аспектом християнського життя є свідчення світу, тож пророцтво про майбутнє також сприяє здійсненню цього завдання Церкви. У своєму свідченні перед афінянами Павло ясно заявляє, що майбутнє — це невід'ємна частина проголошуваної нами Євангелії. Заклик примиритися з Богом через покаяння лунає саме у зв'язку з тим, що відбудеться в майбутньому. Як сказав Павло своїм слухачам, Бог «визначив день, коли хоче судити поправді ввесь світ» через воскрешену Людину, Ісуса Христа (Дії 17:31). Воскресіння та суд — два пророцтва величезної важливості не тільки для віруючого, але й для всесвіту.

Нарешті, пророцтво, згідно Нового Завіту, дане, щоб розрадити Церкву та захистити її від лжевчення про майбутнє. Подібно до того, як Яхве говорив Своєму народу, що ніколи не залишить його напризволяще силам зла, будь то люди чи демони, так само й Ісус відкрив Своїм учням ознаки Свого приходу, озброївши їх істиною проти неправди (Мт. 24:23). І тому, коли у Солуні декотрі проголосили, що воскресіння вже відбулося, а в Коринті виникло вірування, наче воскресіння не буде буквально, фізично (1 Сол. 4:13–18; 1 Кор. 15:12–58), то, щоб розвінчати ці збочення, Павлові «словом Господнім» було наказано дати цим церквам більше інформації. Павло стверджував, що в істині церква знайде як утіху («Отож, потішайте один одного цими словами! — 1 Сол. 4:18), так і силу для непохитності в християнській вірі. Слід зазначити, що саме в контексті об'явлення про майбутнє Павло дає сильну настанову бути непохитними: «Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачуйтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!» (1 Кор. 15:58).

Сьогодні Церква не стикається з питаннями про воскресіння, котрі хвилювали віруючих у Коринті чи Солуні. Також я не вважаю, що Церква захоплюється заявами, що час від часу лунають, нібито Христос вже повернувся і живе десь на землі (див. Мт. 24:23). Але є інші, які збивають нас зі шляху Господнього. Пам'ятаю, як у 1981 р. на декого вплинуло, що Греція мала стати 10-м членом Євросоюзу: «Це неприпустимо, бо буде союз 10 царств Даниїла!..» (див. Дан. 7–8). Або: «Звір з 13-ї глави Об'явлення вже на горизонті! Печатка звіра... 666!» Дивовижна суміш страху та екзальтації захльостує Церкву в негласних дискусіях про мікрочіпи, що вживлюються хірургічним шляхом під шкіру, чи про смерчі, які начебто передрікають, що через два роки Бог видалить Америку зі світового ландшафту. «Брате Марку, переводь усі свої гроші на євро, і роби це зараз же!»

Усе це може виявитися правдою, а може й ні. Але мало того, що на подібні розмови марнується багато часу та сил, — від пророцьких перебільшень часто виникає атмосфера страху. Ажіотаж навколо «печатки Звіра» (Об. 13:16–18) служить хорошим прикладом. Невже ми серйозно вважаємо, що Бог-Отець, Котрий відкрив нам Ісуса, дозволить, щоб Його народ спочатку ошукали, потім обманом змусили прийняти печатку Звіра, а тоді з холодною жорстокістю викине геть Своїх дітей, які випадково прийняли таку печатку? Слова Ісуса, звернені до учнів, дорікають і нам: «Тож як ви, бувши злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Отець ваш Небесний...» (Мт. 7:11). Ми не вчинимо зі своїми дітьми в такий спосіб, у якому під дією страху звинувачуємо Бога, ніби Він вчинить так зі Своїми.

Подібно до того, як страх і нездорова жага до сенсацій заважають нам спрямовувати свою силу на те, що необхідно, так і зловживання пророцтвами можуть перешкоджати нашій євангелізації. Пам'ятаю, як у 1988 р. у моєму рідному місті Анахейм (Каліфорнія) відбулася масштабна конференція з приводу недавно опублікованої книги, що перераховувала 1988 причин, чому підхоплення Церкви відбудеться в 1988 р. Ця конференція була широко висвітлена як у світській, так і в християнській пресі. Прийшли сотні людей, серед них і сотні християн. Що ж заявили ми про себе, про нашу Євангелію та нашого Господа під час тієї зустрічі? Що заявили ми про себе, коли наступного року був проведений перерахунок, і з приводу цього було скликано ще одну конференцію і надруковано ще одну книгу, 1989 причин, чому підхоплення Церкви відбудеться в 1989 р.? Ніде правди діти, — захоплююче!

Дорогі брати і сестри, наше покоління справді може бути останнім. Особисто я не бачу жодних вимог або тверджень Писання, що стримували б можливий прихід Христа. Господь може прийти будь-якої миті. Я також вважаю, що відновлення 1948 р. Ізраїлю як суверенної держави не було історичною випадковістю, як змушені були заявити багато протестантів через своє помилкове уявлення, що Церква — це Новий Ізраїль, котрий повністю успадкував усі обітниці Старого Ізраїлю. Ні, щось унікальне відбувається з постійною витривалістю цього народу в світовій історії. Бог не забув Свого вибраного народу і, згідно Біблії, його роль як нації ще попереду. Те, що за останній час відбулися деякі події, які ніколи раніше не відбувалися, — так само очевидно. Але знову ж таки, як Господній народ майбутнього, ми повинні турбуватися про справу нашого Господа, справу покликання та підготовки правителів майбутнього царства. Запитання Петра до читачів має постійно бути й нашим питанням до себе: «То якими мусите бути в святому житті та в побожності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня..?»

Марк Сосі — доктор богослов'я, професор, викладач Київської богословської семінарії

У ЧИЇХ РУКАХ ТВОЄ МАЙБУТНЄ?

Анатолій Прокопчук

«ЖИТИ БЕЗ УПЕВНЕНОСТІ Й З ОСОБИСТОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ — ТЯГАР МАЙЖЕ НЕПОСИЛЬНИЙ, — СКАЗАВ БОБ КОРБЕТ. — ПРИЙМАЮЧИ РІШЕННЯ, МИ УСВІДОМЛЮЄМО СЕРЙОЗНІСТЬ ТОГО, ЩО МОЖЕМО ПОМИЛИТИСЯ, ТА ВСЕ Ж ТАКИ РИЗИКУЄМО. ЦЕ ПОДІБНО ДО ВІДЧИНЕННЯ СКРИНЬКИ ПАНДОРИ*, ОСКІЛЬКИ НАСЛІДКИ ПОМИЛОК НЕМИНУЧІ, А ВОРОТТЯ НЕМА...»

Очевидно, що коли ми опиняємося з майбутнім один на один, наші стосунки з ним безнадійно ускладнені, а точніше — розпачливо безнадійні. Якщо немає нікого, хто надає сенсу майбутньому, хто керує часом і цим світом, життя абсурдне і в нас немає і бути не може майбутнього.

Коли починається новий рік, люди зазвичай намагаються зазирнути в майбутнє, побачити в ньому відповіді на свої запитання: що готує їм майбутнє, які нові події їх очікують, чи будуть нові можливості, нові досягнення та привілеї. Звідкись з'являється надія, що в Новому році все буде інакше, краще, ніж було. Люди дають собі та іншим обітниці жити краще, чесніше та чистіше. Але частіш за все їх очікує розчарування — людські зусилля закінчуються нічим, все залишається по-старому, нічого не змінюється. Тоді людям починає здаватися, що якби знати майбутнє, можна було б якось на нього вплинути («знати б, де впадеш, — соломи б підстелив»). Людям здається, що проблема не в них, а в обставинах.

Відтак люди ідуть на все, аби дізнатися, що попереду, і підготуватися до грядущих подій, чи це нещастя, а чи мить удачі. Читають астрологічні прогнози, звертаються до ворожок та віщунів, самі ворожать на картах, кавовій гущі абощо. Телебачення та інші ЗМІ рекламують послуги провидців із гарантованою повною ясністю щодо майбутнього, незважаючи на те, що ошуканство і неспроможність ворожок та віщунів усіх мастей, усі їхні психологічні фокуси давно доведені й пояснені цілком світськими людьми з усією серйозністю точної науки. Чому ж люди з матеріалістичними поглядами, легко потрапляючи на гачок віщунів, готові платити за обіцянки? Чи не тому, що, як сказав письменник Вальтер Скотт, «там, де немає істинної віри, легко процвітають усіляке марновірство»? Приблизно те саме говорить і Біблія: *«А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне»* (Рим. 1:28).

Як віруючих, нас не повинен дивувати хаос та безладдя світу, коли, здавалося б, розумні люди, державні діячі, регулярно консультуються з астрологами та віщунами (годі пригадати популярність Ванги), не бажаючи бачити, що ці марнотні спроби жодної користі не приносять. Разом із тим ми повинні бути насторожі свого стану, щоб не підпасти під осуд зі світом, тому що, на жаль, навіть віруючі люди можуть піддаватися такій спокусі. Не буду питати, хто з вас знає свій астрологічний знак і хоча б колись цікавився астрологічним прогнозом. Невипадково в євангельських колах настільки популярні обговорення пророцтв і люди збігаються послухати чергового відомого тлумача.

За словами М. Монтеня, всі ці захоплення провидіннями «є ясним свідоцтвом нестримної цікавості нашої душі, яка прагне зазирнути в майбутнє, начебто їй не вистачає турбот у теперішньому».

Що ж являє собою майбутнє саме по собі? Чи це завтрашній день, прийдешній рік чи те, що трапиться через 10, 20 або 50 років? А, можливо, це вже наступна секунда? Як розглядати майбутнє: як час, дещо віддалений від нашого, чи як вічність? На жаль, у будь-якому випадку ні перше, ні друге не в нашій владі. Більше того, перше майбутнє відносне, друге — абсолютне. Зосередившись на відносному, ми губимо абсолютне — майбутнє з Богом. Та й усе цінне, гарне, приємне у відносному майбутньому має сенс, лише вважаючи на абсолютне: *«Ти долю мою підпираєш! Частки припали для мене в хороших місцях, і гарна для мене спадщина моя!»* (Пс. 15:5-6).

> ***Люди йдуть на все, аби дізнатися, що попереду, і підготуватися до грядущих подій, чи то нещасть, чи то миті вдачі...***

Нарешті, відносне майбутнє має кінець. За ним обов'язково прийде абсолютне. І без Бога воно жахливе, стверджує Біблія.

Давайте подивимося на своє теперішнє і замислимося, чи хотіли б ми жити в такий спосіб вічно?.. Притому слід врахувати, що Бог ще не відняв від цього світу Своєї милості, гірше ще попереду. Та й те, що в людства взагалі є ще якийсь час — також Божа милість, бо ангел в Об. 10:6 «...поклявся Живучим по вічні віки... що вже часу не буде». (До речі, в літературі не раз обігравалася ідея вічного життя, і дивно, що справа там неодмінно закінчується смертельною нудотою: навіть найбільш розвинена людська уява не може зобразити ідеальне життя!)

Коли я був невіруючим, то один лише неусувний, легко передбачуваний факт майбутнього знецінював усі мої плани, надії та устремління, а саме: можливість раптової смерті («людина не тільки є смертною, але раптово смертною», — сказав Булгаков). Зважаючи на такий вагомий аргумент реальності, я мусив погодитися, що майбутнє, по суті, надто примхливе, щоб на нього розраховувати. Так само не належав мені й день, що минав.

Та й тривале життя не обов'язково робить нас щасливими, тому що, свідомо чи підсвідомо, ми все одно порівнюємо його з вічністю. У цьому зв'язку Монтень звертає увагу на метеликів-одноденок: «Ті з них, які вмирають о восьмій ранку, вмирають зовсім юними, ті, що о п'ятій вечора, — у похилому віці. І хто б з нас не засміявся, почувши, що якийсь із них був щасливий чи нещасний? Майже те саме і з нашим життям, коли ми порівняємо його з вічністю...» Взагалі, про яке майбутнє може говорити людина, коли зі смертю для неї закінчується все?!

Тільки отримавши дар віри в Ісуса Христа, я отримав неминущу надію. Морок розвіявся, і переді мною почала засвітати вічність, подібно до перших промінців ранкового сонця, що впевнено набирають силу. Ані «пам'ять поколінь», ані «ім'я в історії» чи щось подібне не може і не повинно задовольняти мислячу людину; не могло, з Божої благодаті, все це задовольнити й мене. Мені стало зрозуміло, що лише вічність є єдиним реальним майбутнім.

У зв'язку з цим висновком давайте з біблійної точки зору подивимося на стурбованість та неспокій, властиві світу, що гноблять його, незважаючи на всю його освіченість та науковий підхід. Написано, що закон *«виховником був до Христа»* (Гал. 3:24), тобто за часів Старого Завіту Господь без довгих пояснень, як і ми — нашим маленьким дітям, просто забороняв во-

** Пандора — у грецькій міфології жінка-красуня, яка з цікавості відкрила скриньку, де були закриті всі людські пороки, напасті й хвороби, і вони розлетілися по світу. На дні залишилася тільки оманлива надія. Звідси «скринька Пандори» — джерело біди й нещастя (УРЕС).*

рожити про майбутнє: *«Нехай не знайдеться між тобою такий, хто... ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахах, і хто чарівник... бо ці народи, що ти посядеш їх, слухають тих, хто ворожить по хмарах та ворожбитів, а тобі не таке дав Господь, Бог твій»* (Повт.Зак. 18:10, 14).

В Ізраїлі головним випробуванням пророків на правдивість було виповнення їхніх пророцтв. Однак не віщування майбутнього було головною функцією пророків, а заклик жити приємно для Господа, тому що майбутнє визначають саме наслідки сьогоднішніх дій та вчинків: *«Бо якщо будете ви конче виконувати всі ті заповіді, що я наказав вам чинити їх, щоб любити Господа, Бога свого, щоб ходити всіма дорогами Його, і щоб горнутись до Нього, то Господь вижене всі ті народи перед вами, і ви посядете народи більші й міцніші від вас»* (Повт.Зак. 11:22-23).

Отже зрозуміло, що тим, хто слухняний Богові, немає потреби ворожити, що буде в майбутньому, та бентежитися щодо нього, оскільки, по-перше, майбутнє тільки Господь знає, і, по-друге, слухняних дітей очікує благословіння: *«Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію»* (Єр. 29:11). Людині треба тільки зрозуміти, що її майбутнє, її перемоги та всі благословіння походять із руки Божої.

Сьогодні тому, хто знає Господа особисто і живе за Його заповідями, немає потреби здогадуватися, що буде та яке приготовано йому майбутнє. В Ісусі Христі Божі плани звершилися в повноті, а Його любов до Своїх дітей, турбота про їхнє майбутнє стали ясними та незаперечними.

Ісус Христос пояснив нам у Новому Завіті більш детально, чому за часів благодаті людині немає потреби і некорисно вгадувати і бентежитися про те, що буде в майбутньому.

1. Мт. 6:34: *«Отож, не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має досить своєї турботи!»*

По-перше, у нас до смутку знайдеться турбот на сьогоднішній день. Нам досить праці та відповідальності не даремно прожити сьогоднішній день. Більше того, майбутній день формується і створюється сьогодні, сьогодення є основою дня завтрашнього. Якщо ми сьогодні гарно попрацюємо, нам легше буде завтра; якщо ми заснемо з чистою совістю та добре виспимося, взавтра будемо мати більше сил. Тільки через нерозумність можна витрачати сьогоднішній час на турботи про те, що нам з вами не належить і не знаходиться під нашим контролем. Завтрашня турбота належить завтрашньому дню.

Кому потрібні будуть наші даремні хвилювання, надмірні зусилля та відчайдушні пориви? Адже дуже часто, турбуючись про матеріальне та мінливе, ми забуваємо та легковажимо найціннішим і триваліщим з усього, що маємо: стосунками з Богом та своїми близькими.

> ***Майбутнє визначають саме наслідки сьогоднішніх дій та вчинків***

Завтрашній день належить Господу, тому що занесений до Його планів. Він уже створив цей грядущий день і те, що створено Ним, непідвладне хаосу, темряві, зруйнуванню. Подивіться на творіння, на природу, що нас оточує. Хоч люди її старанно руйнують, вона все ще підтримує їх життя та прожиток: *«Це милість Господня, що ми не погинули, бо не покінчилось Його милосердя, нове воно кожного ранку, велика бо вірність Твоя!»* (Пл. Єр. 3:22-23).

2. Мт. 16:22-23: *«І, набік відвівши Його, Петро став Йому докоряти й казати: Змилуйся, Господи, такого Тобі хай не буде! А Він обернувся й промовив Петрові: Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!»*

Бог відкрив нам таємницю майбутнього, яке приготував Своїм дітям, але наші особисті мотиви, приховані бажання, в яких ми не зізнаємося часто навіть самим собі, постійно затьмарюють її. Захоплюючись ілюзорними мріями, людина випускає з виду справжні цінності. Петро та інші учні сподівалися, що Ісус стане царем, і вони отримають особливі пости та привілеї. Ісус не раз казав їм про Свої цілі, про Свої страждання, про Своє та їхнє майбутнє. Він навіть дав їм на горі преображення відчути це майбутнє — як повноту спілкування з Богом, і учні почувалися по-справжньому щасливими. І що ж? Невдовзі Петро відмовляє Ісуса від цього майбутнього. У його уявленні стати царем в Єрусалимі, хай навіть тимчасовим, набагато краще.

Ми часто не здатні зрозуміти того, що Господь говорить нам, бо надто зосереджені на собі: своїх почуттях, цілях тощо. Відмовитися від своїх планів та своїх понять про майбутнє дуже непросто, але це єдиний спосіб досягти зрілості та перемоги — довіритися Ісусу Христу та виконувати Його заповіді.

Ми не можемо і не повинні грати в ігри та інтриги цього світу, обіграти його ми не зможемо, але ризикуємо розділити його ганебне майбутнє, його поразку та загибель. У нас є обітниця та досвід того, що істина Божих слів завжди здійснюється пізніше, навіть якщо цілком не зрозуміла нам зараз, навіть якщо слідування їй пов'язане зі втратами та стражданнями.

**3. Ін. 16:12: «Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. А коли прийде Він, Той

Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам».**

У своєму грішному стані ми не в силах понести й того, що вже знаємо, як же ми можемо понести тягар майбутнього? *«Коли Я говорив вам про земне, та не віриите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне?»* (розмова з Никодимом, Ін. 3:12). Нам часто здається, що події навколо нас відбуваються безцільно та безглуздо, та здається це лише тому, що ми не бачимо повної картини. Гарний приклад цьому гра-мозаїка, чи, англійською, паззл. Окремі деталі мозаїки несуть дуже мало змісту, і ми можемо збирати її, тільки дивлячись на цілу картинку на коробці. А от спробуйте колись зібрати мозаїку без такої підказки!

Подібно пізнанню добра і зла, знання майбутнього стало б непосильним тягарем для людини. Тільки безгрішний Спаситель знав Своє майбутнє і міг з цим жити, та в останні години життя Його піт був, написано, «як краплі крові». «...коли можна, нехай обмине ця чаша Мене...» — просив Він Небесного Батька. Такою дорогою ціною було куплене спасіння людини, її «будучність та надія». Ми повинні щиросердно визнати, що нам не під силу зрозуміти минулих подій навіть власного життя, не кажучи вже про Боже Провидіння. І тому, подібно до дитини, в нас немає іншого виходу, як іти слідом за своїм Небесним Батьком.

Ми часто просимо те, що нам не по силах: *«А Ісус відповів і сказав: Не знаєте, чого просите. Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму або христитися хрищенням, що Я ним хрищуся? Вони кажуть Йому: Можемо»* (Мт. 20:22). Учні сказали таке через легковажність та нерозсудливість, а те, що вони все ж змогли пити її, було дано їм Святим Духом і лише по благодаті. Учні не знали, чого просили так само, як і не розуміли, про що говорить Ісус Христос. Якби мене запитали, чи зміг би я пити чашу, яку пили мій дід та батько, я навряд чи захотів би дати стверджувальну відповідь. Лише Бог знає, що ми можемо і що не можемо понести.

Мене завжди дивує, коли люди непокояться подіями на Близькому Сході чи в Африці, і в той самий час не можуть вирішити проблеми у власній сім'ї.

4. Мт. 24:25: *«Оце Я наперед вам сказав»; Мр. 13:23: «Але ви стережіться! Я сказав вам усе наперед» (спокуси та події останнього часу).*

> ***«Отож, не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має досить своєї турботи!» Мт. 6:34***

Головне щодо майбутнього нам сказано і сказано наперед, щоб застерегти від спокуси догоджати світу. Для того, щоб знати та розуміти майбутнє по-справжньому, у важливих для нас аспектах, нам треба прислухатися до слів Бога. Те, що Бог говорить про майбутнє, дає нам упевненість та спокій перед лицем загроз світу, перед його моральним зруйнуванням.

Висновки

Легко впасти у спокусу через удавану безтурботність та процвітання людей, що не знають Бога. Нас може глибоко зачепити успіх тих, котрі вважають себе хазяями життя і, здавалося б, кидають Богу виклик, наче майбутнє в них у кишені, наче їм не стояти перед Ним. Можливо, нас дратує чи ображає, що нас обходять на поворотах. Або може здатися, що багатство, влада чи впливовість гарантують людині блискуче майбутнє, і з'являються гіркі думки: «Як же це, Господи, що я не можу звести кінці з кінцями, зазнаю постійної нужди, а отой навпаки мільйони — і живе спокійно та у статках? То як мені жити, чого очікувати від майбутнього?» Не вважайте, що подібні думки відвідують лише нас і лише за цих часів. Прочитаймо, що спостерігав та відчував псалмоспівець Асаф багато сотень років тому: *«А я, мало не послизнулися ноги мої, мало не посковзнулися стопи мої, бо лихим я завидував, бачивши спокій безбожних... аж прийшов я в Божу святиню, і кінець їхній побачив: направду, Ти їх на слизькому поставив, на спустошення кинув Ти їх!»* (Пс. 72:2-3; 17-18).

Завжди, і особливо приходячи в Дім Божий, нам варто було б згадувати слова чудового старого псалму: «Милість і любов Господню пригадай, Сміло далі йди, надії не втрачай». Це не просто поезія, а дуже практична порада. Ми дуже рідко цінуємо те, що вже маємо, не дякуємо за отримане, не славимо Бога за те, що Він вже для нас зробив і що для нас приготував, як то робив Асаф: «Ти Своєю порадою водиш мене, і потому до слави Ти візьмеш мене!» (в. 24).

Нехай Слово Боже завжди буде в наших серцях, утішає нас навіть у найважчий час: *«Нехай серце твоє не завидує грішним, і повсякчас пильнуй тільки страху Господнього, бо існує майбутнє, і надія твоя не загине»* (Прип. 23:17-18); *«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію»* (Єр. 29:11).

Анатолій Прокопчук — пастор-учитель, магістр богослов'я, ректор Київської богословської семінарії

Реабілітація колись забутої етики дивує наше суспільство. Але факт залишається фактом: попит на ціннісні орієнтири зростає. «Як вчинити правильно?» — Звичайно, кожний погоджується, що вибір треба робити на користь добра. Але в тому й проблема нинішнього часу: що є добро? І люди з очікуванням споглядають на церкву...

Як не дивно, але перспектива введення в школах України предмету «Християнська етика» більше всього питань поставила... саме перед християнами: як уживуться під одною обкладинкою підручника всі християнські деномінації, та ще й плюс інші релігії? І взагалі, чи має Біблія етичні вказівки для невідроджених людей? Чи є рація вчити доброму поводженню нерозкаяного грішника? Може, не варто й починати?..

Пропонований читачам матеріал складено за книгою д-ра Лутца фон Падберга, професора історії церкви та філософії (Німеччина), під назвою «Етика: між самовираженням особистості та богоорієнтацією»

Лутц фон Падберг

Біблійну ЕТИКУ – в життя!

Коли стало очевидно, що науково-технічний прогрес не дотримав своєї обіцянки суцільної безпеки, людям довелося добре замислитися. Катастрофи, стихійні лиха, епідемії утворюють гнітючу атмосферу, котра підсилюється іншими проблемами сучасності, починаючи від «миру в усьому світі» до нових досягнень генної біології. Такий вузол проблем змушує людей шукати нової моралі, нового способу мислення. Переосмислення понять (у тому числі й християнської етики) несподівано вразило подвійним відкриттям. По-перше, етичні орієнтири потрібні. По-друге, зрілих етичних орієнтирів немає.

Узагалі, що таке етика? Це наука, котра зацікавлена не тим, як людина вчиняє, а тим, як їй слід вчиняти, не тим, яких ідей вона дотримується, а які їй належало б відстоювати. Отже етика займається питанням про цінності та моральні обов'язки людини.

Що ж пропонують сучасні школи етики?

Етика обов'язку вимагає дотримування законів. Її автор — І. Кант (18 ст.). Він логічно та філософськи обґрунтував відхід від авторитета Божого закону до авторитету закону, виробленого людиною, а мораль поставив у залежність від думки суспільства. Практика довела, що Кант явно переоцінив можливості людини. Тому щодо, наприклад, проблеми СНІДу етика обов'язку на сьогодні може запропонувати лише примусове лікування в ізоляторах.

Етика утилітаризму («корисності») називає морально вірною таку дію, котра в кінці принесе максимум щастя. Ось тільки що є щастям для всього людства?.. Досить сказати, що утилітаризм став основою марксистсько-ленінської етики. А сьогодні для вирішення проблеми з тим же вірусом він пропагує використання виробів із ґуми. Вже було запропоновано у вигляді невинних ігор учити школярів, починаючи з 11–13 років, користуватися презервативами.

Етика самовираження особистості оголосила вищою метою особисте задоволення кожного. Але такий егоцентричний ідеал, як правило, досягається за рахунок інших, руйнуючи єдність спільноти.

Етика релятивізму («відносності») дозволяє кожному самостійно встановлювати моральні принципи, тому що жодні моральні поняття не можуть бути підходящими на всі випадки життя. Такий підхід призводить до того, що заперечити щось проти, наприклад, масового знищення людей нема чого: право визначається силою.

Тільки прибічники біблійної етики насмілюються відверто заявити, що СНІД є Божим судом за гріховне життя. Та чи маємо ми взагалі право говорити про єдину незалежну етику? Питання в тому, як поєднати незмінні норми з мінливими обставинами, враховуючи при цьому небажання людини змінюватися.

Отже, науково-технічний прогрес не вирішив проблеми людини. Зате його прискорені темпи пред'являють надзвичайно високі вимоги до людського розуму. Суспільство в цілому примирюється з моральним хаосом, вважаючи це ціною за «благословіння» сучасного способу життя. Процес примирення зайшов настільки далеко, що прості та ясні рішення та правила видаються сумнівними. Той, хто сьогодні наслідує Божі заповіді, повинен виправдовуватися перед суспільством, а хто живе, скеровуючись лише власними бажаннями, здається, має на своєму боці й право. Це доводиться багатьма прикладами. Ось лише декілька областей етичних проблем, про які найчастіше говориться в пресі.

У Німеччині з усіх промов політичних діячів можна зробити висновок, що крадіжка велосипеда — вчинок більш вартий покарання, ніж убивство ненародженої дитини. Більш того, державне фінансування лікарень з лікування безпліддя припинено, а фінансування абортів — ні. Цікаво, до речі, що зі 100 листів, щоденно отримуваних канцлером, про захист тварин йдеться у 25, а у справі захисту дітей — лише в 2–3.

Відомий випадок, коли у жінки, яка лікувалася від безпліддя, при ультразвуковому обстеженні було виявлено, що вона очікує відразу 5 дітей (таке трапляється при лікуванні гормональними препаратами). Лікарі, сумніваючись у благополуччі пологів, обирали лише між редукцією (поступовим убиванням ін'єкціями ембріонів, поки їх не залишиться бажана кількість) та остаточним перериванням вагітності. Зрештою зупинилися на останньому варіанті.

Інший приклад. Нещодавно стало відомо, що в багатьох видах атлетики вагітність використовують як допінг, тому що в цей період працездатність жіночого організму зростає. Після змагань вагітність переривають. Такий допінг практикується майже всюди, але зберігається в таємниці.

У цих прикладах кидаються в очі дві обставини: по-перше, завжди говориться тільки про проблеми жінок і ні слова — про дітей, а по-друге, те, наскільки технічні можливості медицини завели як лікарів, так і пацієнтів у глухий кут при вирішенні етичних проблем.

Дослідження генної технології обіцяють можливість виробляти людей із певними схильностями та здібностями. Відомі здавна кордони життя — народження та смерть — все більше розмиваються: штучне запліднення та аборти, генетичні маніпуляції, експерименти на людських ембріонах і, нарешті, евантазія*.

Природознавчий прогрес сліпо гонить уперед, не маючи ясної етичної мети. При цьому втрачається достоїнство та індивідуальність людини як творіння та образа Божого. Відтак, незважаючи на гуманні гасла, людина падає в ціні до ціни піддослідного кролика.

Етичний дефіцит гостро відчувається й у засобах масової інформації. Спрага сенсацій не відає перешкод. Часто право суспільства на всебічну інформованість та обізнаність слугує лише приводом для похітливих репортажів. Процвітає бізнес на страху. І все це — заради підвищення тиражів та прибутків.

Небезпеки церковного плюралізму

Пристосуванство, плюралізм, коли дозволяється говорити і робити ледь не все, що заманеться, мовляв, головне — відкритість до діалогу з вільнодумцями, можуть далеко завести церкву, зробивши її співучасницею аморальності.

Убогість етичних мірок походить від утрати духовного центру. Бог при цьому позбавляється права на абсолютність. Такий приклад: у 1988 р. євангельсько-теологічний факультет Тибетського університету призначив премію голові тибетського буддизму Далай Ламі. До того ж ряду відноситься вітальне слово голови Ради євангельської церкви Німеччини, єпископа У. Крузе, до мусульманських громадян, де говорилося: «На нас із вами лежить загальна відповідальність у прославленні Бога... Ми, християни, особливо стурбовані темами праведності, миру та охорони творіння. Ми впевнені, що в цьому ми з вами знаходимося на одному шляху». На обурення багатьох християн Крузе відповів, що ці його слова слід розглядати, як «обмін дружніми привітаннями», а не як «вчення». А по телебаченню якось передавали репортаж із «богослужіння з людьми і тваринами». До цього церкву подвигало опубліковане в пресі «Сповідування вини» священика М. Бланке (м. Веттерај) в тому, що ми не виконали дияконського доручення Ісуса й нашим молодшим братам, тваринам, не служили», підписане понад 40 особами. Звичайно, Боже творіння є цінним, але й тут викривлення шкали цінностей очевидне.

Американець Й. Флетчер увів навіть термін «ситуативна етика»: «Що служить допомогою комусь, — те й добре. Провідною мораллю в рішеннях християнина є любов і ніщо інше...» У такій концепції, звичайно, сталі етичні норми не бажані. Вони обмежують незалежність людини в тому, щоб самостійно зважувати свої рішення, єдиним орієнтиром яких є любов до ближнього. Власне це — демонтаж обов'язкових моральних підвалин суспільства. Помилка, очевидно, в тому, що етична норма знову ж таки шукається в самій людині. Та марно: в людині її нема. Тому не даремно сказав Достоєвський: «Де немає страху Божого, там усе дозволено».

В енциклопедичних словниках такі поняття, як етика, мораль, чеснота та цінність часто розуміються як синоніми до поняття «культурні традиції», тобто правила, вироблені людьми, історично обумовлені. Однак саме таке розуміння й призвело етику до кризи.

Засади біблійної етики

Етика, що походить з людських звичаїв, — людиноцентрична, а з Божих вимог — богоцентрична, біблійна. Мірилом добра і зла в ній є Бог: «Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого» (Мр. 10:18), лише Його воля «добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2). Головним джерелом етичного пізнання є Боже Слово: «Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до

**Эвантазія — переривання життя у випадку невиліковної хвороби за допомогою медикаментів та інших засобів*

всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17). У записаному Божому об'явленні стає цілком зрозуміло, що добре і що — ні. Шлях досягнення ідеалу — наслідування: «Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт. 5:48); «Отже, будьте наслідувачами Богові, як улюблені діти» (Еф. 5:1).

Тепер стає очевидно, чому закону любові до ближнього недостатньо: тому що вищим мірилом є Бог і пріоритет має любов до Бога та прославлення Його, інші ж форми любові лише походять із неї. Така позиція ставить людину не нижче, а набагато вище, ніж позиція людиноцентричної етики, оскільки розглядає людину як богоподібну особистість.

> ***«Праведність люд підіймає, а беззаконня то сором народів»***
> ***Прип. 14:34***

Як будівля — зі своїм фундаментом, так біблійна етика пов'язана з богопізнанням. Пригадаймо, як будував свої послання апостол Павло: спочатку фундаментальний богословський розділ, а за ним — етичні вказівки. Такої, не залежної від людини, основи й не вистачає сучасним етичним теоріям.

Та чи має біблійна етика право на всезагальне прийняття? Деякі теологи говорять, що десять заповідей — закон для кочівників, який не підходить для сучасної цивілізації. Проте по-перше, Христос не відмінив, а підтвердив його (Мт. 5:21, 27-33). По-друге, десять заповідей (декалог) цінні тим, що є вираженням абсолютного добра. У них установлюється простір, в якому життя людське процвітає, а все, що відбувається на іншому боці означеної межі, руйнує життя.

Оскільки усвідомлення добра та зла дане кожній людині, можна говорити про природне (природжене) біблійне право, «закон життя». Воно витікає з того, що все творіння свідчить про моральний закон і вказує на ті добрі наміри, які Бог мав, створюючи нас. Кожна людина знає все необхідне про Бога й добро, однак ухиляється від визнання Його та послуху Йому і все більше заплутується, «правду гамуючи неправдою» (Рим. 1:18). Тому етика, заснована на одному лише сумлінні, нестійка та в ролі дороговказу ненадійна (сумління, совість, *гр. снейдесис,* — здатність встановлювати зв'язок між речами та виносити вирок). Це природне знання повинно приєднатися до Божественного об'явлення, Біблії.

Завдання християн у світлі біблійної етики

Християни покликані до більшого, ніж сказано в декалозі: їхнє завдання — свідчити про Божу любов та справедливість, відкриваючи людям Божий план спасіння світу. Етиці християнина обов'язково передує відродження його духу: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3). Хто не зазнає цього в своєму житті, тобто не зробить об'єктивну пропозицію Бога особистим, суб'єктивним, той не здатний пізнати вищий за декалог намір доброї Божої волі.

Зв'язок виправдання та етики приводить нас до трьох ступенів біблійної етики, які по-різному торкаються суспільства:

наріжна ступінь — етика збереження Божого творіння, тобто обов'язки людини, виражені в декалозі, а також «золоте правило», що є майже в усіх культурах («що ненависним є тобі самому, того не чини нікому»); охоплює питання охорони життя, громадський кодекс, вимоги справедливості тощо;

середня ступінь — етика викуплених, заснована на вченні Христа: заповідь любові, спілкування з Богом, відмова від свого права, любов до ворогів, місіонерське доручення та дияконія;

вища ступінь — так звана диференціальна етика — сфера індивідуальної дії Святого Духа в кожному християнинові окремо (наділення різноманітними дарами та служіннями, Божий провід).

Ці три круги, так би мовити, вкладені одне в одне: особистий провід Духа завжди лишається в рамках учення Христа, яке, у свою чергу, тримається заповіді Отця й Творця. Збереження творіння, місія та провід Духа — три поля діяльності та ступені біблійної етики.

Не будемо приховувати, що в пошуках етичних рішень ми не раз потраплятимемо в конфлікти, від нас вимагатиметься серйозне знання Біблії. Проблема полягатиме в тому, щоб розпізнати волю Божу в кожній конкретній ситуації. Але апостол Павло в Рим. 12:2 вказує, що тому й тільки тому, хто віддає себе Богу цілковито, хто готовий покинути норми цього світу і хто підкоряє свій розум Божій силі, Божа воля відкривається.

Висновки

Протестантські церкви сьогодні надто стримані в питаннях встановлення етичних норм. Якщо ж ми по-справжньому приймаємо доручене нам Богом, то будемо сміливіше вкорінювати біблійну етику в усіх сферах життя.

Одним із вищих завдань християн у сьогоднішній кризі норм є вимога визнання в суспільстві Божого закону, десяти заповідей. Тому що «праведність люд підіймає, а беззаконня то сором народів» (Прип. 14:34). Це загальнолюдське визначення має силу й у сучасному не духовному світі. Слід пояснювати при цьому, що заповіді Бога продиктовані Його доброзичливим ставленням до людей, захищають їхнє життя. Справжня свобода людини можлива лише під авторитетом Бога.

Отже, в етичних дебатах нашого часу християнам необхідно стояти на твердих, ясно окреслених позиціях.

Підготувала Ольга Дорофеєва

«Словом і ділом»

«Словом і ділом» — акція, яку протягом кількох тижнів вересня проводила Харківська церква ЄХБ Східного району міста

Юлія Долматова-Агафонова

Ця церква за 2005 р. отримала кілька партій гуманітарної допомоги від християн німецького міста Лобеталь. Коли допомогою забезпечили всіх членів церкви, виникла ідея одну з партій роздати невіруючим мешканцям міста. Благодійну акцію успішно поєднали з євангелізацією. Втім, саме проповідь Євангелії була головною метою, а гуманітарна допомога — слушним приводом налагодити контакт із людьми.

Вирішення основних питань взяли на себе пастор церкви Павло Миколайович Кравченков та керівник молоді й відповідальний за гуманітарну допомогу Павло Парфенюк. Вибрали 3 сусідні райони міста — «ХТЗ», «Горизонт» та «Східний». Звернулися до міської влади, яка надала відомості про організації, що потребують допомоги. До цієї групи ввійшли будинки престарілих, будинки малят, інтернати, центри соціальної допомоги одиноким матерям, ветеранам війни й праці та ін.

Ще кілька організаційних питань — і біло-блакитний намет приймає гостей. Акцію поділили на дві частини — зранку роздавали допомогу, а ввечері проводили духовні зустрічі. Це були не служіння зі звичним для нас порядком «молитва — спів — проповідь». Благовістя відбувалося у формі особистих бесід. Крім того, роздавали християнські журнали й брошури, демонстрували фільми.

Бувало, що до намету приходило лише кілька людей, а бували дні, коли до неї важко було ввійти. На «Горизонті» приходило багато молоді й дітей. Однією з цілей євангелізації в цьому районі було відкрити тут молодіжний духовний центр. І ось яка історія спонукала прийняти таке рішення.

— Основним нашим завданням, — пояснює пастор Павло Миколайович, — було не роздати гуманітарну допомогу. На запрошеннях, що ми роздавали, було написано: «Кожному потрібна дорога до Бога». Ми хотіли показати людям цю дорогу. В нашому наметі встановлювалася дуже тепла атмосфера, ми розмовляли з людьми, відповідали на їхні численні запитання.

— У перший день нашої роботи в цьому районі до нас підійшла жінка, яка на громадських засадах керувала дитячим гуртком, і сказала: «Ми з усіма дітьми молилися, щоб до нас прийшли віруючі люди. Це диво, що ви тут!» З'ясувалося, що умови, в яких їй доводилося займатися з дітьми, жахливі. Необхідна наша допомога. Сьогодні її син ходить у нашу церкву на молодіжні спілкування. Приходять також дівчата з цього гуртка.

Акція була спланована таким чином, щоб підвести її до Дня подяки, який проходив у церкві 25 вересня. Всі учасники євангелізації були запрошені на це святкове служіння. Люди мали можливість подякувати Богові не лише за речі, які вони отримали, але й за життя, за хліб. На служіння прийшло близько 20 осіб. Дехто з них зараз постійно відвідують церковні богослужіння.

Та на цьому ми не зупинилися. Зараз Павло Парфенюк займається питанням відкриття молодіжного духовного центру на «Горизонті». Вже знайшли приміщення, і районна адміністрація дала дозвіл на його оренду.

Пастор церкви підбив підсумок цієї акції: «Метою Великого Доручення Христа було не покаяння людей за одну хвилину, а проповідь Божого слова, навчання. Людей потрібно зробити учнями Господа, засвідчити їм спасіння. Саме це ми й зробили — розповіли, навчили, засвідчили. Тепер кожен, хто почув Добру Новину, має сам вирішити свою долю».

АВРААМ ЖИТТЯ ВІРИ

Сергій Шалинський

МИ ЖИВЕМО В СУСПІЛЬСТВІ, ДЕ БІЛЬШІСТЬ ЛЮДЕЙ НАЗИВАЮТЬ СЕБЕ ВІРУЮЧИМИ. ТА ЧИ ВСІ ВОНИ Є ТАКИМИ НАСПРАВДІ? ЖИТТЯ АВРААМА, ЯКОГО БОГ НАЗИВАЄ БАТЬКОМ УСІХ ВІРУЮЧИХ, ПОКАЗУЄ НАМ, ЩО Є СПРАВЖНЯ ВІРА

2000 рік до Р.Х. Минуло кілька сторіч після потопу, невір'я поширилося так, що майже всі вже забули істинного Бога й поклонялися ідолам. Жителі багатолюдного, процвітаючого міста Ура також поклонялися ідолам у численних храмах міста. Один із жителів Ура, на ім'я Аврам, уважно дивлячись на те, що відбувається на землі й на морі, дивуючись руху зірок, усвідомлював, що є Верховна Сила, яка керує Всесвітом. Найімовірніше, він розумів, що шанувати потрібно Його одного — Всемогутнього, Вічного, Творця неба і землі. І от одного разу Творець всесвіту звернувся до Аврама: «Вийди із своєї землі та від роду свого, та й піди до землі, що тобі покажу» (Дії 7:3). Бог закликає його залишити свою країну, своє місто, свій будинок і вирушити у спеку курним і довгим шляхом, довжиною більше 2 тис. км. Аврамові ще не було відомо, яку саме землю Бог обіцяє йому, та проте, він залишає все, що йому було дороге, і міняє його на невідоме майбутнє: «Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відаючи, куди йде» (Євр. 11:8). Віра в Божу обітницю дала йому силу відгукнутися на цей заклик.

І сьогодні, закликаючи грішника до покаяння, Бог пропонує йому піти цим шляхом віри, залишити колишнє життя і почати нове.

Це був лише перший крок віри в новому житті Аврама. Щоб іти цим шляхом далі, необхідно робити наступні кроки віри. Після довгого переходу Аврам прийшов у призначену йому землю. Але на його подив ця земля уже була зайнята. «Ханаанеянин тоді проживав у цім Краї» (Бут. 12:6). Бог з'явився йому, щоб знову підтвердити і пояснити Свою обітницю. Він пояснив, що цю землю одержить не він, а його нащадки: «Та спадщини на ній Він не дав йому навіть на крок, але обіцяв дати її на володіння йому й його родові по нім, хоч дитини не мав він» (Дії. 7:5). Сприйняти цю обіцянку 75-літньому Аврамові знову потрібно було вірою, тому що до цього часу він не мав дітей, бо його дружина, Сара, була безплідна. Час минає, Аврамові вже майже 80, Сарі майже 70, а дитини ще немає. Щоб зміцнити Аврамову віру в обіцянку про численне потомство, Бог змусив його вийти з намету і поглянути на небо, що повне зірок: «Подивися на небо, та зорі злічи, коли тільки потрапиш ти їх полічити. І до нього прорік: Таким буде потомство твоє!» (Бут. 15:5). Він повірив, що Той, Хто наповнив небо зірками, зможе вчинити від нього незліченне потомство. «І ввірував Аврам Господеві» (Бут. 15:6).

Віра Аврама була заснована на Божих словах, Його обітниці. Такою ж має бути і наша віра. Це єдина надійна підстава для віри.

Аврам вірив Богу, і його віру Бог зарахував як праведність: «Він залічив йому те в праведність» (Бут. 15:6). У Біблії «праведність» означає святість перед Богом. Бог дивився на нього як на святого, хоча Аврам грішив. Книга Буття розповідає про моменти з його життя, коли він, виявляючи егоїзм, приховував правду про те, що Сара його дружина. Та віра дала Богу можливість оголосити його праведником. Таким же чином і донині грішники через віру одержують праведність: «Та не написано за нього одного, що залічено йому, а за нас, залічиться й нам, що віруємо в Того, Хто воскресив із мертвих Ісуса, Господа нашого, що був виданий за наші гріхи, і воскрес для виправдання нашого» (Рим. 4:23-25). У житті віруючого можуть бути моменти, коли, дивлячись на свої гріхи, він усвідомлює, що не гідний наближатися до Святого Бога. Тоді вірою потрібно дивитися на Розп'ятого Ісуса Христа, щоб побачити на собі Його праведність — праведність по вірі.

У тих, хто йде шляхом віри, бувають спотикання. Були вони й у житті Аврама. Час минав, Аврамові вже 85, Сарі 75, а дитини немає. Ініціативу перехоплює Сара. Можливо, Сара сказала Аврамові: «Господь обіцяв тобі сина, що народиться від твоєї плоті, але Він нічого не говорив про мою». Тому вона вирішила вчинити за звичаями того часу, що дозволяли безплідній жінці віддати чоловікові служницю як другу дружину за тієї умови, що діти, народжені від цього союзу, будуть належати її господині. Аврам погодився, але цей вчинок не був кроком віри.

Роки минають, Аврамові 99 років, а Сарі 89. З людської точки зору, жодної найменшої надії на те, що вони коли-небудь матимуть дитину, не залишалося. Бог являється Аврамові і говорить такі слова про Сару: «І поблагословлю Я її, і теж з неї дам сина тобі. І поблагословлю Я її, і стануться з неї народи, але Сарра, твоя жінка, сина породить тобі, а ти назвеш ім'я йому Ісак» (Бут. 17:16, 19). Яку дивну обіцянку дано старому чоловікові, одруженому з жінкою, з якою вже відбулася зміна, що не дозволяла їй народити дітей. «І не зneміг він у вірі, і не вважав свого тіла за вже омертвіле, бувши майже сторічним, ні утроби Сариної за змертвілу, і не мав сумніву в обітницю Божу через недовірство, але зміцнився в вірі, і віддав славу Богові, і був зовсім певний, що Він має силу й виконати те, що обіцяв» (Рим. 4:19-21). Нарешті, після довгих років чекання вони вірою прийняли Божу обітницю: Авраамові було 100 років, а Саррі 90, коли вона народила Ісака. Мартін Лютер якось сказав: «Це по-Божому — спустошити людину, перш ніж наповнити її Своїм благословінням».

Час минає, Ісак росте, за ростом він уже доганяє батька. Це його улюблений син — син обіцяний. Бог з'явився Авраамові і звелів йому принести в жертву Ісака. Якби ми могли заглянути в серце Авраама, то можливо прочитали б там таке: «Як, Господи? Ти ж обіцяв, що від нього буде потомство!.. Боже, якщо Ти обіцяв, що від Ісака буде потомство, то навіть якби і помер син мій, то Ти воскресиш його і виконаєш Своє слово». Віра Авраамова в Божу обітницю давала сили коритися Господові. «Вірою Авраам, випробовуваний, привів був на жертву Ісака, і, мавши обітницю, приніс однородженого, що йому було сказано: В Ісакові буде насіння тобі. Бо він розумів, що Бог має силу й воскресити з мертвих, тому й одержав його на прообраз» (Євр. 11:17-19). Віра народжує слухняність, навіть якщо наслідки слухняності здаються занадто важкими. В останню мить Господь втручається в хід подій і зупиняє Авраама. Це була перевірка його віри, яка мала зробити віру Авраама ще міцнішою: «Чи ти бачиш, що віра помогла його ділам, і вдосконалилась віра із діл?» (Як. 2:22).

> ***«Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відаючи, куди йде»***
> ***Євр. 11:8***

Після цього випробування Бог остаточно стверджує усі дані Авраамові обітниці і при цьому обіцяє, що від нього по лінії Ісака народиться Христос: «Благословляться в насінні твоєму всі народи землі за те, що ти послухався гласу Мого» (Бут. 22:18), «Насінню твоєму, яке є Христос» (Гал. 3:16). Ісус сказав, що й цю обітницю Авраам прийняв вірою: «Отець ваш Авраам прагнув із радістю, щоб побачити день Мій, і він бачив, і тішився» (Ін. 8:56). Кожна нова Божа обітниця живила і зміцнювала його віру.

Авраам жив вірою, незважаючи на те, що він не побачив за свого життя виконання більшості обітниць. Авраам прожив довге життя — 175 років, і єдиним шматком землі, що він придбав за чималі гроші, була ділянка для сімейного цвинтаря. «Вірою він перебував на Землі Обіцяній, як на чужій, і проживав у наметах» (Євр. 11:9). Усе своє життя він прожив у наметах, бо не мав своєї землі, щоб побудувати постійне житло. Авраамові також не довелося побачити швидкого розмноження нащадків Ісака. Лише коли йому було 140 років, його 40-річний син одружився. Але дружина Ісака довгий час не мала дітей, і лише на двадцятому році їхнього подружнього життя вона народила двійню (Бут. 25:26). «Усі вони повмирали за вірою, не одержавши обітниць, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них, та визнавали, що вони на землі чужаниці й приходьки. ...та бажають вони тепер кращої (батьківщини), цебто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто» (Євр. 11:13, 16). Авраам ходив вірою, а не баченням.

Чому так багато уваги в Біблії приділяється Авраамові? Щоб показати нам, як Бог вчинив з Авраамом, так Він вчиняє з кожним грішником, що вірою відгукується на Божий поклик. Віра — це рука, що приймає Божі обіцянки і робить їх своїми. Христос бачить мільйони віруючих, які досягають Божих обітниць: «Кажу ж вам, що багато-хто прийдуть від сходу та заходу, і засядуть у Царстві Небеснім із Авраамом, Ісаком та Яковом» (Мт. 8:11). Підемо слідами віри Авраама — будемо дивитися на Божі обітниці, станемо приходьками на землі, бо й ми очікуємо кращої батьківщини.

Ювілей
Київської богословської семінарії

Наталя Терещенко

Київська богословська семінарія (КБС) 2 грудня 2005 р. відсвяткувала свій 10-річний ювілей.

Десять років від дня заснування — лише мить в історії, але значима, зважаючи на те, що Україна лише 14 років виступає на світовій арені як незалежна держава. То були десять років наполегливої і благословенної Богом праці. Пройдений шлях впишеться кількома сторінками в історії становлення богословської освіти в Україні. Але в житті братів і сестер, чия праця та навчання були пов'язані із семінарією, то був час, коли безперечною була дія Бога, коли Божа сила являлася через людей, коли відбувалося становлення семінарії за Його волею.

Серед тих, хто прийшов привітати семінарію, були: Голова Союзу євангельських християн-баптистів Григорій Іванович Комендант, заступник Голови В'ячеслав Васильович Нестерук, який також є випускником КБС програми Доктор Служіння, представники місій: Еверет Хендерсон «Send International», Тодд Маршалл «WorldVenture» (CB International), Мік Стаквелл «International Mission Board», викладачі, співробітники, випускники та студенти семінарії.

Випускники розповідали про те, як Господь привів їх до служіння і які благословіння або випробування в служінні та житті мають сьогодні. Брат Олександр Савич, пастор церкви «Голгофа» у місті Луцьку, благословенно проголосив проповідь Слова Божого, нагадуючи про те, що навчання, служіння, викладання, стосунки, одним словом, — наше життя, — мають бути зосередженими на Христі. Для всіх присутніх ця проповідь була підбадьоренням для практичного життя.

Ректор семінарії, Анатолій Іванович Прокопчук, у слові-вітанні відзначив, що Божа сила проявляється в немощі та повній довірі Господу. Маємо пам'ятати, що головну оцінку служіння кожного з нас зокрема та навчального закладу в цілому ставить Господь.

У чому ж особливість атмосфери навчального закладу, чому вона не залишає байдужим жодного, хто побував в її стінах? Відповідь на це запитання дав проректор семінарії Костянтин Веніамінович Гончаров, він наголосив на тому, що важливим принципом роботи семінарії є свобода, яку дає путівник нашого життя — Слово Боже, довіра та покладання великих сподівань на кожного працівника закладу, довіра молодому поколінню, тим, хто нестиме світло Життя у XXI столітті.

Навчальний процес семінарії складається не тільки з теорії, набутої студентами в класах закладу, але й тривалої практичної роботи у помісних церквах. Студенти і випускники семінарії несуть служіння в Україні, Росії, Білорусі, Казахстані.

За 10 років КБС випустила понад 300 студентів, сьогодні навчаються 117 братів і сестер як на денній, так і модульній формі навчання. На богословському факультеті функціонує чотири спеціалізації: «Біблійні науки», «Заснування церков», «Молодіжне служіння», «Християнська освіта». Щорічно проходить набір студентів на модульну форму навчання.

Після святкового служіння відбулося радісне спілкування з друзями-одногрупниками, викладачами, знайомилися з випускниками інших програм та нинішніми студентами. Особлива атмосфера піднесення та благословіння зберігалася протягом усього свята. Брати і сестри скористалися нагодою оглянути будівельний майданчик, де ведуться роботи з будівництва нових корпусів та реконструкції приміщень семінарії. У цей день лунало багато молитов подяки Господу.

Нехай і надалі Київська богословська семінарія продовжує готувати віруючих для ефективного служіння, навчаючи їх зростати в Господі та приводити інших до міцних стосунків з Ісусом Христом.

Свята мелодія снігів

Ольга Синах

Свята мелодія снігів

Сніги співають і цвітуть,
Сплелися клени, наче арки.
Я молодо і легко йду
Стежиною міського парку.

Блакитна стежка, білий сніг
І фіолетові дерева.
А іній, мов дівочий сміх,
Летить, як перламутр рожевий.

О Боже мій, яка зима! –
Дитинства загадка й відгадка.
В снігу ялинонька мала
Стоїть, як біле янголятко.

Свята мелодія снігів
Така висока і врочиста,
Немов хорів небесний гімн,
Немов молитва серця чиста.

Олена Петрина

* * *

Вчора сонце пішло на схід,
А у мене з Тобою вічність,
Хоч холодний відлуння слід
І дерева запахли ніччю.

Хоч і зникла дощу блакить
І у хмарах сховались зорі,
Моє серце чомусь тремтить
В благодаті — Твоєму морі.

Я не хочу спиняти мить,
Бо є вічна Твоя присутність.
Я здолаю Тобою світ,
Бо мене вже залишив смуток.

Я здолаю в Тобі усе,
Бо лиш Ти один Переможець!
Твоє Слово в мені росте.
Алілуя Синові Божому!

* * *

Я дитя Твоє, Отче.
Ти пусти мене в дім.
Моє серце так хоче
Бути в тілі Твоїм.
Я не хочу, щоб втома
Тобі біль завдала
Прагну в небо — додому
Я неначе стріла.
Тобі боляче в серці,
Коли я відвертаюсь,
А Ти любиш і терпиш,
Бо терпіння без краю.
Мені соромно, Отче,
Але гріх мій простив Ти,
Я від Тебе втікала,
Ти ж був в Слові постійний.
Я підношу до неба
Твоє серце велике.
Ти єдиний безмежний,
І єдиний навіки!

Леонід Коровник

Незгасна зоря зацвіте

Застогнали вітри-хуртовини,
Сніг стежини в степах замете.
Заридали дугасті ожини –
Наше літо пройшло золоте.

Сивочуба зозуля у лузі
Вже не лічить вдовиці літа;
А сіренький горобчик у тузі
Сів під стріху, немов сирота.

Хоч не скоро Господня заграва
Спалахне над життєвим вікном,
В кого віра жива, не лукава, –
В завірюху іде за Добром.

І гріховна тоді хуртовина
Стежки в Небо не перемете,
Бо у дружбі із Богом людина,
Мов незгасна зоря, зацвіте.

* * *

Мчать баскі молоді рисаки –
Поспішають додому,
А мої неюнацькі роки –
Вдалечінь невідому...

Як дощів порясніле биття
Повирощує колос,
Так змагання моє за життя
Пересріблює волос.

Та рівняю я кроки свої
Із людьми молодими.
І слова, як пружні ручаї,
Більш стають запальними.

Бо не личить на волі мовчать,
Мовби пташка у клітці.
Буду іскри у серці кресать –
Йти за правду на вищі східці!

Духовно-просвітницький журнал

Євангельська нива

2006

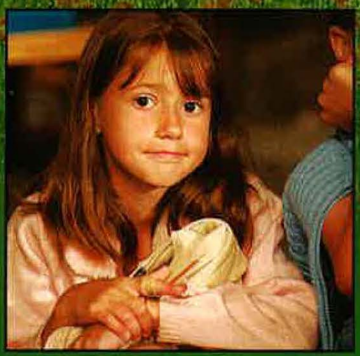
Січень | Январь

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Лютий | Февраль

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28					

Березень | Март

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Квітень | Апрель

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Травень | Май

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Червень | Июнь

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Липень | Июль

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Серпень | Август

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Вересень | Сентябрь

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

Жовтень | Октябрь

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Листопад | Ноябрь

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Грудень | Декабрь

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Вс
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Для отримання ЖУРНАЛУ ЄВАНГЕЛЬСЬКА НИВА

надсилайте поштовим переказом добровільні пожертвування в сумі 20 гривень за адресою:
ВСО ЄХБ
«Євангельська нива»
вул. Л. Толстого, 3–Б, Київ–4, Україна, 01004
або на
ВСО ЄХБ
р\р 26007031255641 у Старокиївському відділенні Київської міської філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 322012, код 14357313.
На квитанції зробіть помітку:
«Добровільне пожертвування на журнал ВСО ЄХБ «Євангельська нива».
Вкажіть мову видання *(українську чи російську)*.
Свою адресу пишіть, будь ласка, чітко і бажано друкованими літерами.

Редакція журналу «ЄН»
Правління ВСО ЄХБ

1 січня – Новий рік
7 січня – Різдво Христове (старий стиль)
19 січня – Хрещення Господнє
15 лютого – Стрітення
7 квітня – Благовіщення
16 квітня – Вхід Ісуса Христа в Єрусалим
23 квітня – Воскресіння Христове
1 червня – Вознесіння
11 червня – Трійця
19 серпня – Преображення Господнє
25 грудня – Різдво Христове (новий стиль)

З Ісусом у Зоряний світ

Микола Сокол

Дитя небес

В промінні кришталевім
Весь Всесвіт оновивсь.
В вертепі Вифлеєма
Спаситель народивсь.

Дитя небес вродливе
З'явилося на світ –
Творця таємне диво,
Блаженства первоцвіт.

Хорали Божі всюди
У повінь розлились.
На вічну радість людям
Спаситель народивсь.

Світити всім зорею,
Спасителю, зростай,
І рай душі Твоєї
Убогим відкривай!

Одвічна мрія в Тебе:
В серцях людей рости,
Щоб нас з вертепів в небо,
В блаженство привести.

Сонце Правди

Не померкло Сонце Правди –
Зігріває світ.
Любить нас Христос, як завжди,
З глибини століть.

В Нього Вічний Дух любові
Водоспадом б'є,
Тому Всесвіт у обнові
Звіку в вік стає.

Квітне в лагідному лоні
Диво-райський цвіт.
Скарб для нас в Його долонях –
Новий Заповіт.

В дні душевного покою
І в похмурий час
Слово істини святої
Зігріває нас.

Не померкне Сонце Правди,
Віра не помре;
Нас Господь в свій час назавжди
В небо забере.

Щастя

Бува, живем, лиш роки гаєм,
Пнемося, мучимось дарма.
Як часто щастя ми шукаєм,
Там, де, на жаль, його нема.

Часи проводим метушливо.
І не збагнем, для чого світ?
Нам щастя мариться, як диво,
Як сон, як папороті цвіт.

Воно душі медово сниться
І манить маревом здаля.
І ми за привидом жар-птиці
Не бачим в небі журавля.

Як часто ми примхливим вадам
Себе до краплі віддаєм,
А наш Спаситель з нами рядом
І ми Його не впізнаєм.

З Ісусом у Зоряний світ

Дивні, Боже, Твої обітниці
Нам відкрив через Сина Свого;
Доручив незбагнену скарбницю
Життедайного Слова Твого.

Твоя милість добром розмаїта
І ми линем в обійми Твої.
Ти нас кличеш Новим Заповітом
У небесні чертоги Свої.

Завітав Ти у пору ранкову,
Нас наставив на істинний шлях;
І любові зорю світанкову
Засвітив Ти у наших серцях.

І тепер нас чекають дороги
Твою істину іншим нести,
Щоб зневірливих душі убогі
Від омани гріхів вберегти.

Щоб не згасла любові жарина –
Нашим серцем завжди володій.
Проведи у небесну країну
Зореносним світанком надій.

У житті, все що є, до краплини
Віддамо ми з гріхом в боротьбі.
Нашу юність в піснях лебединих
Посвящаєм, Ісусе, Тобі!

Приїжджий реґент

Олена Мокренчук, м. Волноваха

– Як ви вже знаєте, – сказав пастор у кінці богослужіння, – незабаром наша церква проводитиме євангелізацію. Порадившись, ми з братами вирішили запросити реґента для підготовки хору. Це брат Н., досвідчений та ревний служитель, про якого ми чули багато доброго.

Хористи незадоволено переглянулися. Мовляв, нащо нам іще хтось інший, ми й зі своїм гарно співаємо! Дружина церковного реґента ображено стиснула губи, а сам він здивовано підняв брови, і аж застиг уподиві.

...Цього разу на співанку ніхто не запізнився. Усім хотілося подивитися на гостя. Приїжджий увійшов непомітно, переговорив з реґентом та акомпаніатором і став перед хором. Усі замовкли, з цікавістю розглядаючи незнайомця. Брат як брат, нічого особливого. Злегка посміхнувшись, він лагідно мовив:

— Вітаю вас, дорогі брати і сестри! Дякую Господу, що дав мені можливість познайомитися з вами. Давайте прославимо Його всі разом!

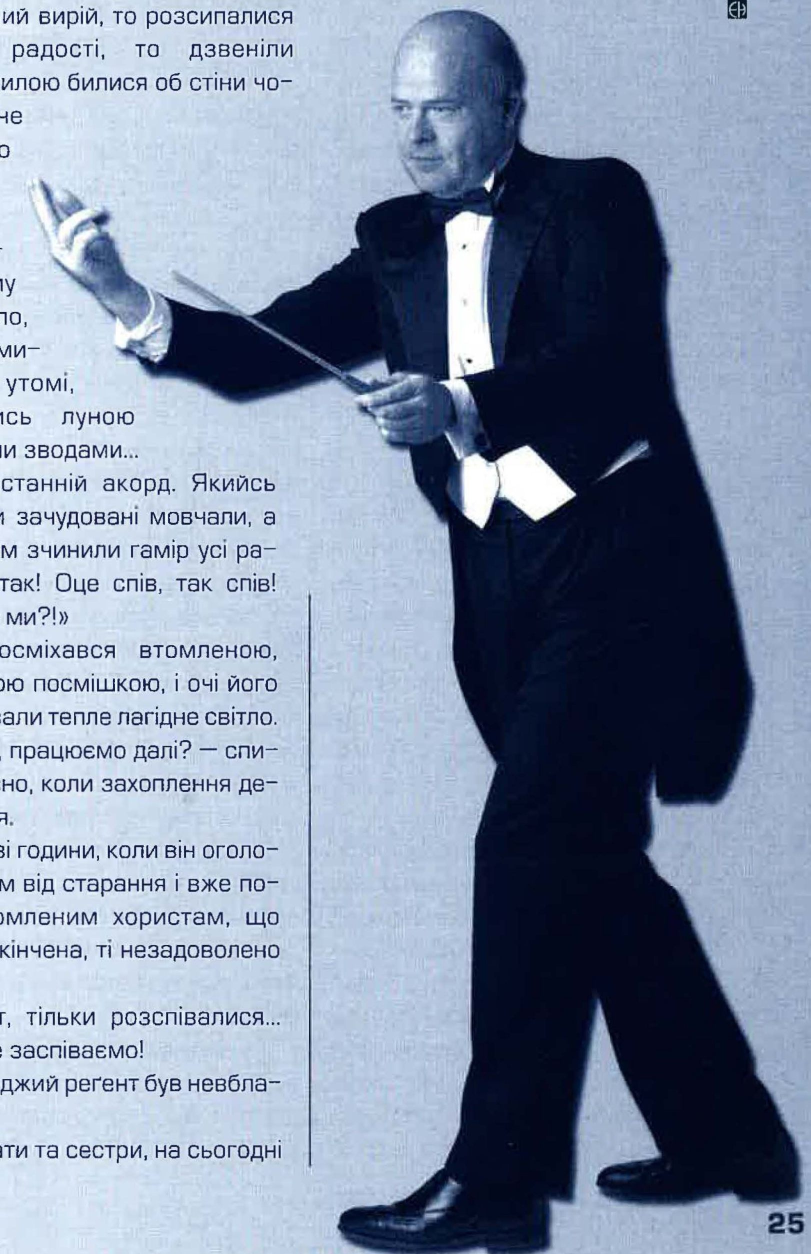
І відійшов у бік. Наперед вийшов церковний реґент, величаво підвів руки, і хор почав спів.

Коли співаки вмовкли, приїжджий реґент сказав:

— Що ж, непогано. Тепер, якщо ви не проти, заспіваймо ось це...

Він роздав ноти. Псалом був відомий, нічого складного. Хористи іронічно переглядалися, посміювалися. Гість окинув їх очима, скинув руки...

...Аж тут почалось! Його руки то злітали, як крила великого птаха, то пливли, як потужні води морські; то бухали стопудовими молотами на невидиме ковадло, то порхали, як метелики над квіткою, то наче розсували гори, а часом витали легко та дзвінко, як новорічні кульки на ялинці... Мимоволі підкоряючись цим рукам, голоси хористів то рокотали, як морський прибій, то птахом злітали у небесний вирій, то розсипалися бризками радості, то дзвеніли відчаєм, з силою билися об стіни чомусь наче тісного приміщення, змушуючи дрижати в ньому віконне скло, а іноді завмирали в утомі, відбиваючись луною під високими зводами...

Затих останній акорд. Якийсь час хористи зачудовані мовчали, а потім раптом зчинили гамір усі разом: «Оце так! Оце спів, так спів! Невже ж це ми?!»

Гість посміхався втомленою, трохи сумною посмішкою, і очі його випромінювали тепле лагідне світло.

— То що, працюємо далі? — спитав неголосно, коли захоплення дещо вляглося.

Через дві години, коли він оголосив змоклим від старання і вже порядком утомленим хористам, що співанка закінчена, ті незадоволено загуділи:

— Ну от, тільки розспівалися... Давайте ще заспіваємо!

Та приїжджий регент був невблаганний:

— Ні, брати та сестри, на сьогодні цілком досить. Подякуємо Богу за цю благословенну можливість та — відпочивати.

...Євангелізація пройшла більш, ніж успішно. Було багато покаянь, багато благословінь. Хор співав пречудово! Розходячись по домівках, люди наспівували почуті на служінні псалми.

Гість поїхав так само непомітно, як і з'явився. Керівник музичного служіння на співанках тепер використовував ті методи та прийоми, котрим його навчив приїжджий реґент, розучував з хором подаровані партитури. І довго ще всі коли-не коли позирали на двері: раптом відчиняться, й увійде приїжджий реґент...

Чи легко носити тягарі?

Коли люди чують такі слова як ярмо, тягар, неволя, у них, як правило, виникають асоціації з чимось тяжким, що підриває сили й хилить до землі. Але та частина людей, яка, за словом Христовим, складає Його «мале стадо», тобто Церкву, розглядаючи в євангельському контексті ці ж визначення, бачить у них інший зміст

Василь Хіміч

Так, згадані в біблійному тексті тягарі не нав'язуються людині, а приймаються нею добровільно. Ці тягарі не хилять до землі, а навпаки, підносять серце до неба й наближають до Бога тих, хто їх несе.

Євангельська заповідь носити тягарі один одного означає подавати посильну допомогу тим, хто її потребує. На жаль, далеко не завжди ми можемо подавати людям допомогу своєчасну, видиму, матеріальну. На завжди і не з усіма голодними можемо розділити хліб, не можемо вирішити чиєсь житлове питання, зцілити хвору дитину, примирити у сварці подружжя. Навіть маючи палке бажання допомогти нужденним, ми часто бачимо, що між нами й ними виникають непоборні перешкоди у вигляді нашої людської слабкості, нестачі знань, мудрості. Нерідко нас розділяють відстані.

То навіщо ж Бог сповіщає нас про людські потреби? Для чого доносить звістку про біль нашого ближнього? Чи тільки для того, щоб залишити нас сам на сам зі своєю безпорадністю та відчаєм? І взагалі, хто наш ближній? Біблія дає відповіді на ці питання. Ближній — це той, хто потребує нашої допопмоги, і не має значення, далеко ця людина від нас чи близько. Христос говорить про це у притчі про милосердного самарянина (Лк. 10:25-37).

Біблія також свідкує про те, що Бог завжди дає нам взяти участь у житті нужденних. Він дав нам можливість звершувати перед Ним заступницькі молитви за тих, хто страждає. Саме заступницька молитва повинна випереджати будь-яку нашу дію видимої допомоги. Зі свого досвіду ми знаємо, що така молитва часто саме і є єдиним видом допомоги з нашого боку, адже в іншому ми безсилі.

Заступницька молитва — це перша дія, яку ми звершуємо, виконуючи заповідь Ісуса Христа Своїм учням: «Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!» (Ін. 13:34-35) Тому моління про інших є вірним свідоцтвом того, що в нас є любов Христова.

Заступницька молитва важлива не лише для тих, про кого молимося, але перш за все для нас самих, адже вона приводить нас до Бога; вона в першу чергу виконує очищуючу дію наших сердець.

Заступницька молитва — це найперша й посильна для кожної людини духовна жертва, яку вона може приносити Богу.

Бог через апостола Павла заповідав нам: «Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче!» (Рим. 12:15), тобто нам дане повеління виявляти добру участь у житті оточуючих нас людей.

Об'єднання християн-військовослужбовців України з 1997 р. випускає щомісчний інформаційно-молитовний бюлетень «Вісник Корнілія», в якому на кожен день розписані молитовні нужди військовослужбовців України і членів їхніх сімей.

У грудні 2004 р. побачив світ 70-й випуск «Вісника», і це означає, що протягом 70-ти місяців він служив тому, щоби зблизити нас із Богом та один з одним.

За допомогою «Вісника», котрий у кількості 1100 примірників розсилається по всій країні, віруючі різних конфесій поодинці, сім'ями, молитовними групами і навіть цілими церквами щодня моляться про чиюсь потребу. В цьому випадку заступницькі молитви багатьох християн є їх реакцією на чиюсь біду. Молитви, що лунають у різних куточках України, зливаються в один загальний потік і мають надзвичайну силу.

У вересні, беручи участь у Всесвітній військово-християнській конференції, яка відбувалася в Південній Кореї, ми звернули увагу на великий напис у приміщенні, де проходила конференція: «Одна молитва сильніша за цілий народ, який не молиться». Біблія говорить: «дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:16) Унікальним є той факт, що молитва однієї, зовні непомітної і навіть часом слабкої людини може приводити в дію руку Всемогутнього Бога. Тому неможливо уявити, що ж відбувається, коли багато праведників за єдиною згодою об'єднуються в заступницькій молитві.

Як важливо людині, навіть невіруючій, знати про те, що про неї моляться! Така обізнаність морально підбадьорює, як кажуть, «душу гріє». І це лише наш, «людський», земний бік цього питання, але у нього є ще й духовний, небесний, Божий бік. Адже Бог реально чує наші молитви, Він їх слухає і **відповідає** на них.

Нерідко буває, що наприкінці дня втома змагає, молитовного настрою немає, серцем розумієш, що не вийде повноцінного спілкування з Богом. І ось у такій ситуації, гадаю, можна сказати Богу лише кілька слів, але сказати відверто: «Господи, за молитвами тих людей, які моляться про мене, прости мене і відпусти з миром спати».

Але у такому випадку потрібно знати, що про тебе справді моляться. А якщо так, то й нам самим необхідно молитися про інших. Спаситель сказав: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки» (Мт. 7:12).

Молитися про інших — так звелів Бог, так і чинить Церква Христова. Говорять, що потреба народжує молитву. Але заступницька молитва народжується ще й любов'ю, співчуттям до того, хто в біді. Плачте з тими, хто плаче. Христос сказав, що вбогі завжди будуть серед нас (Ін. 12:8). Це означає, що до самого приходу Спасителя в цьому світі завжди буде місце людській нужді в найрізноманітніших її проявах. А якщо так, то й причини для заступницької молитви завжди будуть.

Біблія дає нам чудові приклади заступництва перед Богом. Мойсей, найлагідніший із людей, багато разів у молитві заступає собою від гніву Божого нарікаючих ізраїльтян. Великий пророк Самуїл, звертаючись до свого народу, каже: «...не дай мені, Боже, грішити проти Господа, щоб перестав я молитися за вас!» (1 Цар. 12:23). Самуїл вважає за гріх припинити молитися за ближніх своїх.

Євангелія розповідає нам про римського офіцера, сотника, який жив дві тисячи років тому й проходив службу в Капернаумі. Біблія не називає нам його імені, та вона говорить про його подвиг — подвиг духовний, подвиг віри. Виявився він у тому, що воїн звертається до Христа саме із заступництвом, із проханням про іншу людину — про свого хворого слугу (Мт. 8:5-13). Богу, Який знає кожен рух нашого серця і кількість волосин на нашій голові, відоме й ім'я кожної людини. Для Нього немає безіменних людей. У Його «пам'ятній книзі» пишеться життя кожної людини. І було б добре, якби й ім'я кожного з нас було записане Господом поряд із іменем того сотника, з причини наших заступницьких молитов про інших людей.

Біблія говорить, що якщо ми носимо тягарі один одного, то тим самим виконуємо закон Христовий. Яким же чином ця заповідь пов'язана з іменем Спасителя? Бог приймає наші молитви тому, що ми молимося Йому в ім'я Христа, і тому, що ми молимо не про себе, а про інших. Він пускає нас у Свою присутність заради тих, хто страдає, за яких ми стоїмо перед Ним із заступництвом.

Чи дав нам Господь через апостола таку заповідь і Сам при цьому не знає, що означає носити тягарі інших? Щодо цього Священне Писання також дає відповідь. У світлі Біблії ми бачимо Христа, Котрий молиться про дітей, про хворих, про воскресіння померлого Лазаря, про апостола Петра, щоб віра його не згасла. Читаючи 17 розділ Євангелії від Іоанна, ми бачимо, що це — заступницька молитва Ісуса Христа перед Отцем Небесним не тільки про Його апостолів, але й про віруючих у Нього християн усіх часів і народів.

Це закон Христа. Ісус, будучи Сином Людським за Своєю тілесною природою, одного разу відчув дуже гостро, як ніхто інший, необхідність у заступницькій молитві про Себе. В усьому страху Гефсиманської ночі, що не піддається нашій уяві, Він просить Своїх найближчих друзів, щоб вони побули поряд із Ним і молилися (Мт. 26:36-46). Він потребує підтримки й говорить: «Огорнена сумом смертельним душа Моя». Ніяка наша потреба не може порівнятися з потребою Христа. Він просить Своїх апостолів молитися разом із Ним, але вони поснули. Господь залишається **наодинці** не тільки зі Своїм лихом, але й із бідою всього світу.

Він один у молитовному борінні сумує й тужить (Мр. 14:33).

Христос одного разу сказав Своїм учням, що якщо вони нагодують голодного, напоять спраглого, відвідають хворого чи ув'язненого, то тим самим допоможуть Йому. І навпаки, якщо ми, учні Його, не допоможемо у нужді ближньому своєму, то тим самим не подамо допомогу саме Йому (Мт. 25:31-45). Так само і з заступницькою молитвою — молячись про когось, ми молимося про Сина Людського, Котрий у Гефсиманському саду відчуває потребу в молитовній підтримці.

Закон саме Христовий ще й тому, що Господь, уже воскреслий і прославлений, знаходячись поруч із Отцем Небесним, безперервно, день і ніч молиться, заступається за нас. Він є нашим Заступником і Первосвящеником (Євр. 7:24, 25).

Праведник древності Йов у часи своїх страждань сподівався отримати підтримку з боку друзів, але почув від них лише докори. Від своєї дружини, найближчої людини, чує пораду покляст Бога й померти. І ось тоді він, не знайшовши допомоги у своїх близьких, підіймає погляд до Неба й кличе до Вседержителя: «Поклади, дай заставу за мене Ти Сам, хто ж то той, що умову зо мною заб'є по руках?» (Йов 17:3)

Наскільки наше становище сьогодні вигідніше за становище Йова! У нас є Церква Христова, яка молиться про нас. У нас є Христос — невтомний Заступник.

Носити, та ще й тягарі, — це праця. Але тягарі стають набагато легшими, якщо їх підхоплює багато рук.

Носити тягарі ближніх — це закон Христовий. Християни — законослухняні громадяни, і вони повинні виконувати закони своєї земної Батьківщини. Та одночасно являючись громадянами Неба, вони тим більше повинні виконувати закон, даний Богом.

Нехай Сам Христос благословить кожного з нас, наслідуючи Його приклад, молитися один про одного, носити тягарі ближніх своїх. Нехай Дух Святий надихне нас і Отець Небесний дасть любов та силу для виконання заповідей Його.

Василь Хіміч — голова Товариства християн-військовослужбовців України

Що робити, коли ти з кимсь не в ладах?

Джеймс Піттман

(Початок у ЄН № 3 за 2005 р.)

А що, як нічого не виходить?

Бог не спитає з нас за результати. Він спитає за те, що ми робили і як. Щодо сутичок та конфліктів, наш християнський обов'язок полягає в тому, щоб наслідувати Отця нашого Небесного і йти за Ним слідом. Якщо ми дійсно намагаємося чинити так, але конфлікт не вирішився і стосунки не налагодилися, то варто замислитися над таким:

Не потрібно винуватити себе. Псалмоспівець писав: «Довго душа моя перебувала собі разом з тими, хто ненавидить мир: я — за мир, та коли говорю, то вони — за війну!» (Пс. 120:6-7). Знайоме? Часом здається, що ти перепробував усе, що міг, аби помиритися, однак той, з ким ти посварився, продовжує на тебе нападати і обстрілювати всім, що потрапить під руку. І коли таке трапляється, потрібно просто робити те, що в твоїх силах, а інше віддати Господу.

Якщо між кимсь розладилися стосунки, докласти зусиль до їх відновлення повинні обидві сторони. На жаль, так буває не завжди. Дуже часто одна сторона намагається все владнати, а інша просто не бажає відповідати тим самим. Як у тому псалмі: ми за мир, а «вони — до війни». І провина тоді не на нас, а на тому, хто хоче не миру, а війни. Це він зриває процес мирних переговорів, зриває через злість, страх, гнів, сором, обурення або просто гордість. Але через що б він його не зривав, винен він, а не ми. Якщо ми зробили все, що могли, а стосунки як були натягнутими, так і залишилися, той, хто не хоче миру, буде відповідати перед Господом.

Довірте цю людину Богу. Апостол Павло дав Тимофію таку пораду: «А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим, що навчав би противників із лагідністю, чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати» (2 Тим. 2:24-25). Нам дуже потрібно прислухатися до цих слів. Коли хтось щось проти нас має, нам ніяк не можна починати суперечку. Потрібно виявляти м'якість і терпіння. Потрібно говорити зі своїм опонентом покірливо і ввічливо. І хоч наші зусилля можуть не привести до якихось змін, Бог може змінити і думки, і справи будь-якої людини.

Тому не будемо занепадати духом. Спочатку, може, нічого і не вийде, але пройде час, і хто знає, як воно все обернеться... Терпіння і молитва — ось що вимагається від нас. А Бог може змінити будь-кого.

Зверніться до кого-небудь за допомогою. Іноді, щоб помирити людей, потрібен посередник. Апостол Павло, знаходячись у в'язниці, став таким посередником у конфлікті між рабом Онисимом і його господарем Филимоном. Раб обдурив господаря і втік від нього. Через деякий час Онисим зустрівся з Павлом і став християнином. Павло написав Филимону і розповів про це. І, спонукуваний християнською любов'ю, Павло благає Филимона прийняти Онисима, і вже не просто як раба, але як брата у Христі. При цьому Павло виявив готовність відшкодувати весь збиток, який був заподіяний Филимону з вини Онисима (Филим. 16-18).

Нам, як Филимону і Онисиму, також може знадобитися посередник. Слід вибирати гідного, мудрого і доброго посередника. Це має бути людина, яка і нас зрозуміє, і у всій ситуації розбереться. Вона має бути неупереджена і об'єктивна в своїх думках. А найголовніше — ця людина повинна бути дуже чутливою до проводу Божого. Будь то пастор, душеопікун, просто хороший друг — посередник може зробити те, що не вдалося нам.

«Найкращий спосіб позбутися ворога — зробити його своїм другом» *(Авраам Лінкольн).*

Потрібно любити, незважаючи ні на що. Хоч у нас, можливо, часом і не виходить усунути причину конфлікту з іншою людиною, любити цю людину нам потрібно все одно. Ми повинні мати тверде бажання чинити з людиною правильно, незважаючи на те, як вона ставиться до нас і як чинить з нами.

У 13-му розділі 1-го Послання до коринтян апостол Павло говорить про те, якою повинна бути наша любов до людей.

Потрібно довготерпіти. Для цього необхідно свідомо і всупереч чому б то не було стримуватися від того, щоб відповідати злом на зло. Нам потрібно вчитися відповідати на образи по-християнськи.

Потрібно милосердствувати. Якщо ти звик робити людям добро, тобі легше відповісти на немилосердне ставлення милосердям. Часто кривдник просто розгублюється, коли зустрічає таку несподівану «відсіч»!

Потрібно не заздрити. Коли у наших ворогів справи йдуть добре, нам не потрібно заздрити їм. Хоч нам здається, що ці люди не заслуговують того, що отримують, все одно краще все віддати Богу.

Потрібно не величатися. Не можна ні за яких обставин говорити, що ми в чомусь кращі за тих, хто нас не приймає і не розуміє.

Потрібно не гордитися. Гордість ставить перешкоди на шляху до вирішення конфлікту. Вона не дає нам зійти до жертовності, а нічим не пожертвувавши, втраченої дружби найімовірніше не повернеш.

Потрібно не поводитися нечемно. Цілком зрозуміло, що вогонь не погасиш, якщо литимеш у нього бензин. Як вогонь від бензину, так само гнів спалахує від різких слів. Наскільки б боляче від образи нам не було, ніколи не можна відгукуватися про кривдника без поваги чи зопалу.

Потрібно не шукати свого. Потрібно, щоб нас хвилювали не тільки наші власні бажання і потреби. Потрібно привчати себе до того, щоб нас в рівній мірі цікавили [illegible]потреби тих, з ким ми не в найкра[illegible]их стосунках.

Потрібно не рватися до гніву. Чи потрібно нам розбити дощенту того, хто нас роздратовує? Богу це не бажано. Якщо хтось заводиться з півоберта, йому потрібно навчитися спочатку пускати у справу розум, а вже потім язик.

«Найважливіше не розгніватися тоді, коли інша людина вже втратила самовладання» *(Гарольд Сміт).*

Потрібно не думати лихого. Не вести чіткого обліку своїм образам і не думати лише про те, як би помститися своїм кривдникам.

Потрібно не радіти з неправди. Коли у нашого кривдника трапляється нещастя або з ним самим хтось обходиться несправедливо, нам не можна радіти.

Нам завжди потрібно тішитися правдою. Коли Слово Боже для когось авторитет і коли люди вирішують свої проблеми по-Божому, нам потрібно славити за це Бога і радіти.

Потрібно все зносити. Щира турбота про тих, з ким ми посварилися, не дасть нам винести на загальний огляд чужу «брудну білизну».

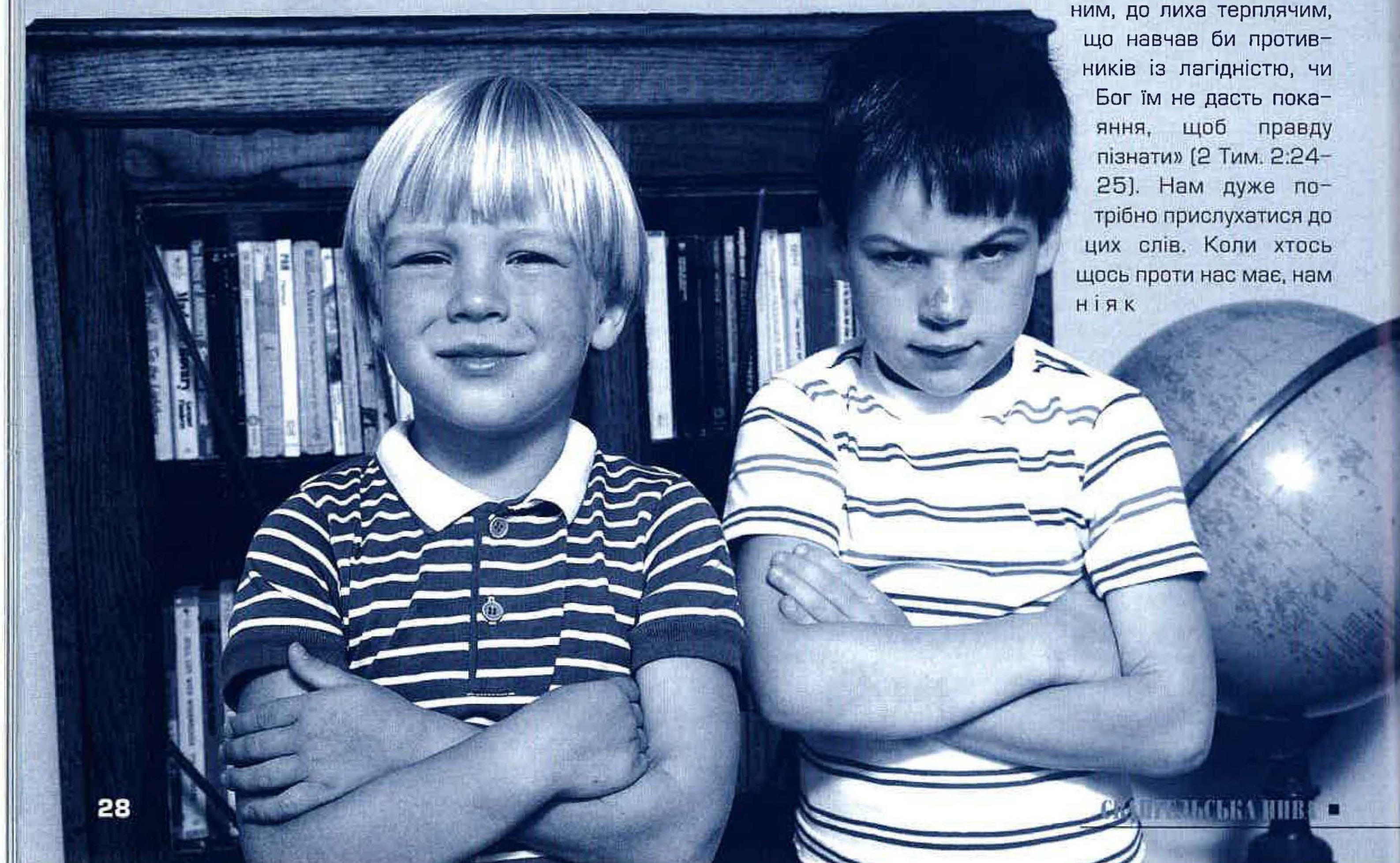
Потрібно вірити в усе. Справжня любов не чекає від людей найгіршого, не підозрює їх у всьому, в чому тільки можна, а може багато чого прийняти на віру.

Потрібно сподіватися всього. Любов завжди налаштована оптимістично, вірить у можливість примирення і чекає змін на краще.

Потрібно все терпіти. Любов не опускає рук, навіть коли стає дуже важко. Потрібно зберігати постійність в думках і справах щодо тих, з ким у нас конфлікт. Коли люди не хочуть з нами жити мирно, ми все одно повинні їх любити.

«Якщо ви страждаєте від несправедливості поганої людини, простіть її, а то буде дві поганих людини» *(Августин).*

Хоч ми, можливо, і намагалися налагодити з кимсь взаємини, але у нас нічого не вийшло, ці підказки все одно можуть допомогти нам. Не можна опускати руки. Бог довготерпить грішників, бажаючи, щоб усі люди відновили з Ним правильні

стосунки. Так само і ми, наслідуючи Його приклад, повинні залишати двері до примирення відкритими і робити все, що в наших силах, щоб це примирення відбулося.

Як підтримувати стосунки

Нікому не приносить задоволення розрив давніх і хороших відносин, який тільки завдає болю і вибиває тебе з колії. Нам набагато більше подобається, якщо в нас усе з усіма йде добре і рівно. Але щоб так було й далі, потрібно попрацювати, і не тільки нам, але й іншим. І якщо ми будемо чинити так, як потрібно, то більше шансів, що наші стосунки з іншими людьми будуть нормальними і стабільними.

Потрібно говорити відверто. Дуже важливо, щоб ми часто ділилися одне з одним своїми думками і почуттями. А якщо ми будемо ділитися, то навчимося краще розуміти людей. Ми зможемо краще пізнати одне одного і правильно реагувати на слова та вчинки одне одного.

Спілкування повинно бути чесним. Біблія вчить нас відкласти будь-яку підступність і лицемірство (1 Пет. 2:1). Ще у Біблії сказано, що нам не можна говорити неправди одне одному (Кол. 3:9). Тому потрібно все робити і говорити чесно. Тільки тоді ми зможемо довіряти одне одному, тільки так ми станемо одне одному ближче.

Потрібно поважати одне одного. Людині дуже потрібно, щоб її поважали. Ми не дуже впевнені в собі, поки нас не визнають інші. Ось чому нам так потрібні дружба та любов близьких людей. Вони допомагають нам самоствердитися. І коли ми так допомагаємо одне одному, нам простіше розкритися, прийняти одне одного. А підтримується така взаємна повага саме постійною взаємною пошаною (Рим. 12:10).

Конфлікти з проявом гніву слід розбирати якнайшвидше. У Біблії сказано: «Сонце нехай не заходить у вашому гніві» (Еф. 4:26). Слід того ж дня піти до свого кривдника та у всьому розібратися. Тоді не тільки спати будеш краще, але і з проблемами розбиратимешся раніше, ніж вони виростуть.

Потрібно мати терпіння. Нам не потрібно помічати всі чужі недоліки. Біблія нас учить бути терплячими і поблажливо ставитися до помилок одне одного (Кол. 3:13). І це сказано нам усім, тому що недоліки є у всіх. Не засуджувати і критикувати одне одного потрібно, а мати смирення і терпіння. Якщо вони у нас будуть, нам буде легше уживатися з людьми.

Потрібно ділитися своїми проблемами. Давайте подивимося правді в очі. Ми потрібні одне одному, особливо коли у нас проблеми. Так, звісно, свої проблеми кожен повинен вирішувати сам, але інколи настає час, коли нам потрібна буває допомога друга. Біблія навіть говорить нам, що, носячи тягарі одне одного, ми виконаємо закон Христа (Гал. 6:2). Коли ми ділимося з людьми своєю проблемою, то тим самим показуємо, що нам до них небайдуже, і наші стосунки стають міцнішими.

«Той, хто не вміє прощати інших, руйнує міст, по якому доведеться пройти самому» *(Джордж Герберт).*

Критика має бути конструктивною. У Біблії сказано, що відкрите картання краще, ніж таємна любов (Пр. 27:5). Нам не хочеться комусь в чомусь докоряти, але в такому ставленні може виявитися більше любові, ніж коли ми своїм мовчанням заохочуємо людину грішити і далі. Справжній докір в любові має на меті справжнє добро для того, кому докоряють.

«Коли ти комусь чесно докоряєш, лише одна твоя посмішка може опустити тебе на землю і підняти з землі того, кому ти докоряєш» *(Пилип Стайнметц).*

І хоч такі докори не минають безболісно, цей біль лише на користь дружбі. Допомагаючи в такий спосіб одне одному, ми показуємо, що нам небайдуже одне до одного. Конструктивна критика допомагає нам стати кращими. І наші стосунки в результаті також стають кращими.

Потрібно служити одне одному. Потрібно запитувати не «що ми з цього будемо мати», а «що ми самі можемо комусь дати». Нам потрібно прагнути догодити не собі, а іншим (Рим. 15:2). Адже егоїзм тільки знищує взаємини, а жертовність, навпаки, йде їм на користь. Коли ми служимо одне одному, наші стосунки стають від цього ще міцнішими, і всім від цього тільки краще.

Отже, дуже важливо зміцнювати наші взаємини. Виконання цих рекомендацій лише додасть їм міцності.

Конкретні приклади: як це буває в житті

Принципи, викладені тут, не просто красива і гладка теорія. Ці біблійні істини перевірені на практиці. І застосувати їх може будь-хто, варто тільки захотіти.

Декільком людям різних професій і занять поставили запитання, чи були в них у житті конфлікти з людьми і що вони робили в цих випадках. Нижче наведені відповіді цих людей. Що думаєте з цього приводу ви, виходячи з принципів, з якими щойно ознайомилися?

Чоловік і дружина. «Бувало таке, що нам здавалося: нашому шлюбу кінець. Одного разу між нами взагалі не було вже ніяких стосунків. А почалося все з образливих слів. Їх було сказано дуже багато. Будь-яке спілкування припинилося. Ми цілими днями зализували свої рани і не звертали одне на одного ніякої уваги. Врешті-решт ми вирішили почати все спочатку. Тепер ми вже не сваримося. Від сварок просто нікому краще не буде».

Підліток. «А кому вони потрібні, ці всі стосунки! Скільки б я не старався, все одно зірвуся — не з батьками, так з братом або сестрою, а не з ними, то у школі. Я там навіть і не намагаюся з усіма жити мирно. Хоч би тих друзів, що залишилися, не втратити. І з ними ми також іноді сваримося. Але потім проходить час — і все знову нормально. Напевно, все-таки ми одне одному і правда подобаємося».

Секретарка. «У мене була подруга, яка мене постійно критикувала. Коли я їй про це сказала, вона образилася, і ми посварилися. Потім ми знову зблизилися і почали товаришувати. Вона переді мною так і не вибачилася, але критикувати перестала. Незважаючи на все, що між нами було, мені вона дуже дорога, і я їй про це так і сказала».

Робітник заводу. «Стосунки між людьми, звісно, справа важлива. Але у мене й інших турбот вистачає. Потрібно сім'ю годувати, за рахунками платити. Звісно, мені б хотілося, щоб з усіма у мене все було нормально, але так не завжди виходить. Одного разу ми якось з начальником зчепилися. Потім я, правда, вибачився. Так воно у мене, в принципі, і виходить. Стараюся, щоб без конфліктів, але більше займаюся своїми справами».

«Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть» *(Мт. 5:9)*

Бізнесмен-керівник. «У будь-яких стосунках зрештою справа впирається в чесність. Ти дієш так, як вважаєш за потрібне. Якщо стосунки з кимсь дали тріщину, ти робиш те, що потрібно, аби їх поправити. Однак це виходить не завжди, принаймні, у мене. Одного разу мені по роботі довелося ухвалити неприємне для деяких співробітників рішення. Вони почали ображатися на мене. Я спробував все владнати, але нічого не вийшло. Тому іноді потрібно сприймати щось, як належне».

Пенсіонер. «Доживете до моїх років, будете цінувати кожну хвилинку з іншими людьми. Більшість моїх друзів і рідних померли. Тому я намагаюся ні з ким не псувати стосунків. Раніше я, звісно, таким делікатним не був. Просто дуже вже не хочеться стати таким, як мої деякі знайомі: вони так все заплутали, що всі від них тікають, як від вогню. І ось сидять вони тепер одні і на всіх сердяться».

Зробіть перший крок

У вас є з кимсь проблеми? І що ж ви з цими проблемами робите? Ви не звертали на них уваги, намагалися довести свою правоту, хитрували, зверталися за допомогою не до того, до кого потрібно, багато що робили невчасно і не до ладу, замовчували проблему або намагалися відмахнутися від неї?

Усього цього робити було не потрібно. А потрібно було вирішувати проблему інакше — наслідуючи Бога у Христі, любити, впокорювати себе, страждати, пропонувати мир і прощати.

«Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть»
Мт. 5:9

Якщо ви віруючий, Біблія вам заповідає наслідувати приклад Отця вашого Небесного (Еф. 5:1). Потрібно зробити правильні кроки, щоб відновити мир між вами і тим, з ким у вас зараз миру немає. Ні в кого немає відповідей на всі запитання, але якщо ми будемо чинити за Біблією, будь-яку проблему можна вирішити.

Якщо ж ви не вірите у Христа, вам спочатку потрібно замислитися про найголовніший конфлікт у своєму житті між вами і Богом. Один чоловік якось не послухався заповіді Бога, і внаслідок цього всі люди були відлучені від Бога (Рим. 5:12). Але Бог настільки полюбив світ, що вирішив відновити розірвані гріхом стосунки між Собою і людиною. Він послав у світ Сина Свого, щоб спасти грішників (1 Тим. 1:15). Ісус Христос, Син Божий, помер за наші гріхи і дав нам можливість повернутися до Бога. І тепер всі, хто вірою приймає Христа, отримують задарма, по благодаті, прощення гріхів, і в них починаються нові стосунки з Богом (Ін. 1:12).

Повірте в Нього просто зараз і владнайте свій конфлікт із Богом! Зробіть цей найважливіший перший крок.

Листи підбадьорення

Доброго ранку, друже!

Кілька днів тому я прочитав часопис «International Herald Tribune». Стаття на першій сторінці мала заголовок: «Нова потреба в зоні цунамі — душеопікуни». В статті висловлювалася подяка за гуманітарну та медичну допомогу, що була надана з усього світу. Але також зазначалося, що є велика потреба в психологічній допомозі для травмованих людей та їхніх сімей. Один чоловік з Індонезії сказав: «Приїхало занадто багато хірургів, а нам потрібні психологи». Дехто з нас у січні були в Бангкоку з психологічною і душеопікунською місією.

Це величезне цунамі 26 грудня назавжди залишиться у нашій пам'яті. Але сьогодні я думаю про інші цунамі, не такі величезні, про менші, індивідуальні — цунамі, які приходять до наших друзів, знайомих, сусідів. Часто ми про них чуємо, а час від часу самі їх переживаємо. На думку спадає місце з Писання: «На мене лягла Твоя лють, і Ти всіма Своїми ламаннями мучив мене...» (Пс. 87:8).

Як ми маємо діяти щодо одне одного в такі часи? Я хочу дати кілька порад.

Перша — говоріть. Дайте людям можливість виговоритися. Часто це лікує біль душі. Лі Хоткіс, наш новий співробітник, виділив кілька питань, які могли б допомогти іншим:

1. «Розкажи мені, як усе було». Дозвольте людям розповісти всі деталі.
2. «Як ти почувався?» Дайте їм можливість відкрити свої почуття, переживання.
3. «Що ти зрозумів для себе з цієї ситуації?»

Друга — джерело. Вкажіть оточуючим на найкраще джерело допомоги, на Того, Хто дійсно може допомогти — на Господа Ісуса Христа. Мені подобається визначення, яке дає Ларі Кребб терміну підбадьорення — підштовхнути до Ісуса, а отже допомогти іншим покладатися на Господа, а не на вас.

Коли я навчався в семінарії, Генрі Брант проводив у нас семінар з душеопікунства. Якось він розповідав про чоловіка, з яким розмовляв. «Не починайте мені говорити знову про Ісуса», — такими були слова цього чоловіка, на що д-р Брант відповів: «Тоді вам потрібно знайти іншого психолога. Я не бачу жодної надії без Бога. Мені більше немає, що сказати. Я не можу вам допомогти. Він може».

У душеопікунстві важливо поставити такі запитання: а що зробив би Ісус?

Один з прикладів ми читаємо у 4 главі Євангелії від Іоанна. Ісус розмовляв з самарянкою.

- Він поставив їй запитання. Вона розповіла свою історію.
- Він не направив її до джерела надії, бо Сам був тим джерелом.

Ісус показав нам приклад ефективного служіння нужденним людям. Нам також треба йти назустріч пригніченим людям.

Лері Ліндквіст,
3 березня 2005

Доброго ранку, друже!

Ми з Євою зараз у Пхукеті (Таїланд). Це одне з найбільш зруйнованих цунамі міст у 2004 році. Колишні президенти США Джордж Буш та Білл Клінтон були шоковані, коли побачили масштаби розрухи. Білл Клінтон казав, що перед приїздом дивився багато фотографій, але це не порівняти з тим, що він побачив на власні очі. Ми згідні. Наші віруючі друзі дали нам житло і весь час були нашими гідами.

Найбільша хвиля була висотою 12 метрів і рухалася зі швидкістю 800 км за годину. Вона знищувала села, не залишаючи й сліду від них, розбивала металеві огорожі, ламала навпіл будинки, перевертала дерева, вантажні й легкові автомобілі, поранила десятки тисяч людей, розривала сім'ї, залишаючи дітей сиротами, а батьків бездітними. Фактично зруйнувала узбережжя.

Я завжди пам'ятатиму:

Перше — силу смерті. Ми відвідали стіну пам'яті. За нами було 4000 мертвих тіл у вантажівках. На стіну вішали фотографії тих, кого люблять і ще мають надію знайти.

Друге — зруйновані залишки пляжу. Наша сестра-християнка проводила тут кілька днів свого відпочинку. Коли цунамі вдарило у готель, її понесло в море. Знайшли лише тіло її двоюрідного брата.

Третє — дивовижну знахідку трирічної дитини. Віруюча пара з маленькою дитиною були у воді, коли почалося цунамі. Дитина загубилася, та через деякий час мати відчула щось коло своїх ніг. То була їхня донечка, непритомна, але жива. З якою радістю вони це розповідали!

Як ми, християни, маємо поводитися у такі часи? На думку спадає одне слово — піклуватися.

Бог піклується про нас.

«Свого тягара поклади ти на Господа, і тебе Він підтримає, Він ніколи не дасть захитатися праведному» (Пс. 54:23).

«Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами» (1 Пет. 5:7).

Ми повинні піклуватися одне про одного. Апостол Павло виділив Тимофія як того, хто піклується: «Бо я однодумця не маю ні одного, щоб щиріше подбав він про вас. Усі бо шукають свого, а не Христового Ісусового» (Фил. 2:20-21).

Наш Отець Небесний є для нас прикладом у піклуванні. Ми маємо наслідувати Його в наших думках і на ділі. Тут, у Пхукеті, християни різних деномінацій об'єдналися разом під гаслом «Ми любимо Таїланд». Вони годували та напували нужденних, роздавали медикаменти, психологічно підтримували їх. Також брали участь у загальному прибиранні, будували човни для рибалок. Словом, вони живуть згідно Євангелії.

А як ти можеш допомогти? Молитва чи пожертва. Роби так і будеш благословенний!

Лері Ліндквіст,
4 квітня 2005

Доброго ранку, друже!

Книга Ріка Уорена «Цілеспрямоване життя» зайняла перше місце у списку бестселерів у Нью-Йорк Таймс і була перекладена різними мовами. Вона дає відповіді на такі запитання: Чи має Бог план для мого життя? Чи важливий я для Нього у великій схемі речей? Відповіді: Так і ТАК. Було продано більш ніж 20 млн. примірників цієї книги.

Автор книги запевняє, що ми дорогі для Бога. Так, Він має план для мого і твого життя.

Книга Ріка Уорена збудила в мені цікавість до подальшого вивчення Божої мети щодо нас, людей. Господь кликав і продовжує кликати кожного, називаючи на ім.'я: Мойсею, Мойсею (Вих. 3:4), Самуїле, Самуїле (1 Сам. 3:10). У кожному з цих випадків, після того, як приверне їхню увагу, Господь проголошує мету саме для них. У Нього є особливе завдання для кожного.

Новозавітні автори Петро та Павло навчають, що кожен з нас має місце в тілі Христа, особливо підготовлене Богом для конкретної мети. Ісус також навчав у притчах, що віруюча людина є розпорядником з особливим завданням.

На сторінках Старого Завіту:

- **Єремія:** «І прийшло мені слово Господнє, говорячи: ще поки тебе вформував в утробі матерній, Я пізнав був тебе, і ще поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народам» (Єр. 1:4-5).
- **Давид:** «...Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї, прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це! І кості мої не сховались від Тебе, бо я вчинений був в укритті, я витканий був у глибинах землі! Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоєї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було» (Пс. 138:13:16).
- **Ісая:** «І почув я голос Господа, що говорив: Кого Я пошлю, і хто піде для Нас? А я відказав: Ось я, пошли Ти мене» (Іс.6:8).

У Бога є детальний план на кожен твій день. Він має мету навіть для важких часів у твоєму житті. Давид знав це, коли переживав важкі часи: «Помилуй мене, Боже, помилуй мене, бо до Тебе вдається душа моя, і в тіні Твоїх крил я сховаюсь, аж поки нещастя мине! Я кличу до Бога Всевишнього, до Бога, що чинить для мене добро» (Пс. 56:2-3).

Павло в Антіохії проповідував і говорив про життя і смерть Давида: «Бо Давид, що часу свого послужив волі Божій, спочив, і злучився з отцями своїми, і тління побачив» (Дії 13:36).

З життя Давида ми бачимо, що воля Божа включає в себе й важкі часи. Також зрозуміло, що життя Давида не закінчилося, поки він не виконав волю Божу на землі.

Коли я був ще підлітком, у моєму житті стався один значний поворот. Доктор Боб Сміт, професор логіки та філософії у Бетел Коледжі, протягом п'яти днів «Тижня духовного зростання» проводив бесіди з нами. Він розробив тему-гасло «ЧОГО ТИ ВАРТИЙ». Упродовж тижня я, тоді високий худорлявий хлопчина з жахливою самооцінкою, ожив. Я побачив потенціал і мету для свого життя. Зараз, через багато років я щасливий, що Він у дванадцять років покликав мене до життя вічного, у двадцять один рік — до проповіді Слова Божого, у сорок дев'ять — для підбадьорення інших у служінні по всьому світу.

Будь чутливий до голосу Божого! Ти — частина Його плану. І тому ЗНАЙ і ПРАЦЮЙ до того часу, поки Він не покличе тебе «додому».

Лері Ліндквіст,
5 травня 2005

«Мне нужен только Иисус»

– ТАКУ НАЗВУ МАЛА МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ АННИ ГРЕМ-ЛОТЦ, ВЛАШТОВАНА ХРИСТИЯНСЬКИМ ЦЕНТРОМ «ВІДРОДЖЕННЯ», ЯКА ВІДБУЛАСЯ 15 ЖОВТНЯ У КИЇВСЬКОМУ МІСЬКОМУ ЦЕНТРІ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВА (ЖОВТНЕВОМУ ПАЛАЦІ)

Юлія Долматова-Агафонова

Анна Грем-Лотц, дочка всесвітньо відомого євангеліста Біллі Грема, народилася й виросла в м. Монтрит (США). Разом із чоловіком д-ром Дентоном Лотцом вони виховали трьох дітей, мають двох онуків.

Служіння Анни для жінок нараховує кілька десятків років. З 1976 по 1988 р. вона була викладачем у Товаристві вивчення Біблії. Її клас із вивчення Біблії в м. Ролі щотижня відвідувало більше 500 жінок. Сьогодні в Ролі діє десять таких класів, кожен з такою ж кількістю жінок.

У 1988 р. Анна заснувала некомерційну організацію «Служіння Анни Грем-Лотц», мета якої — нести біблійне вчення через виступи, аудіозаписи та книги. Чотири з книг А. Грем-Лотц — «Бачення Його слави», «Божа історія», «Мені потрібен тільки Ісус» та «Поклик мого серця» — отримали громадське визнання й були вдостоєні золотої медалі. Її перу належать також книги «Небеса: дім мого Отця», «Чому? Довіряти Богу, навіть коли не розумієш», «Денне світло». Остання книга Анни «Радість мого серця» (настанови на кожен день) була опублікована в 2004 р. Крім того, Анна видає журнали «Денне світло» і «Мені потрібен тільки Ісус».

Таку ж назву — «Мені потрібен тільки Ісус» — має програма, яку А. Грем-Лотц заснувала в 2000 р. Вона охопила 20 міст, таких, як Сеул (Південна Корея), Лондон (Англія) та Сан-Хуан (Пуерто-Ріко). У 2005 р. до них приєдналися Асунсьон (Парагвай), Фресно та Детройт (США). У середині жовтня з цією програмою Анна відвідала й столицю України.

Анна Грем-Лотц: «Я скажу лише одне слово — Ісус...»

Що ще ми знаємо про цю дивовижну християнку?

Анна Грем-Лотц — єдина жінка серед тих, хто виступав на Міжнародних конгресах благовісників в Амстердамі в 1983, 1986 та 2000 рр., у Московській школі благовісників у 1991 р. і на Всесвітній конференції християнських працівників у Сан-Хуані в 1995 р. Вона виступала на конференціях і семінарах, у церквах та університетах на всіх континентах. Анна має п'ять докторських ступенів. Вона у Раді директорів Євангельської асоціації Біллі Грема, у Раді членів правління Біблійної семінарії Гордон-Конвелла.

Мета всесвітнього служіння Анни — відроджувати серця народу Божого. Її послання незмінне протягом багатьох років — вона закликає людей до особистих стосунків із Богом. Саме про це Анна заявила на багатотисячній міжнародній жіночій конференції в Києві: «Я молюся про те, щоб як жінка з давньої Самарії, яка прийшла до криниці, ти могла бути наповнена до країв Самим Ісусом. Метою цієї зустрічі є не стільки твоє натхнення й підтримка, скільки твоє відродження!»

Християнки з різних країн — Росії, Білорусі, Молдови, Америки, Канади (разом близько 2000 учасниць!) — приїхали на цю конференцію, щоб зміцнити свою віру в Ісуса. Щоб поклонятися Йому в більшій чистоті, ходити ближче з Ним, працювати для Нього з більшою вірністю, любити Його з більшою ревністю.

Зазвичай такі заходи мають урочистий характер. І цього разу була чудова музична програма: бандуристка Валентина Юдицька, флейтист із Молдови Андрій Балтага, відома християнська співачка з США Денін Тьорнер-Александрофф прославляли Господа своїми талантами. Чудово співав хор церкви сел. Буча (Київська обл.) під керівництвом диригента Петра Луцишина. Та все це служило для того, щоб головна увага учасників була зосереджена на Ісусі. Побачити Його, зрозуміти, відчути й полюбити ще більше — до цього закликала головна ведуча конференції Анна Грем-Лотц.

Відкрив конференцію привітанням і молитвою благословіння Голова ВСО ЄХБ Григорій Іванович Комендант:

— Бог змилувався над нашою країною, коли в 1988 р. на тисячоліття хрещення Русі приїхав в Україну д-р Біллі Грем, і його проповіді зворушили серця українських людей. У Господа немає нічого випадкового. Минув якийсь час — і до Києва приїхала його донька Анна Грем-Лотц. Ви відчуєте цей дух, ви почуєте цю молитву, ви побачите цей зв'язок з Ісусом Христом. Я вірю, що ця зустріч матиме величезне значення для кожної з вас.

Після спільної молитви до сестер звернулася відповідальна за сестринське служіння в Україні Надія Данилів-на Комендант. Вона висловила щиру подяку місії «Відродження», яка організувала такий чудовий захід, а також вдячність особисто Анні Грем-Лотц за її служіння в Україні: «Ми дуже чекали й молилися про приїзд Анни в Україну. Слава Богу, що сьогодні ми разом». Надія Данилівна залишила на пам'ять сестрам вірш із Біблії: «Учитель тут, і Він кличе тебе!» А та <Марія>, як зачула, квапливо встала й до Нього пішла» (Ін. 11:28–29).

— Сестри, Ісус зараз тут. Послухайте, Він кличе вас. Жінки, матері, бабусі, чого ви потребуєте сьогодні для свого духовного життя? Можливо, спокою? Можливо, мудрості? Впевненості? Сили? Все це в Нього є, і Він з радістю поділиться з вами. Відкрийте свої серця й запитайте Його, чого Він очікує від кожної з вас.

Зустріч Анни Грем-Лотц та представництва ВСО ЄХБ (Григорій та Надія Комендант) з дружиною Президента України, Катериною Ющенко (у центрі).

Решту часу конференції проповідувала Анна Грем-Лотц. «Я скажу лише одне слово — Ісус», — такими словами вона почала свій виступ. У марноті мінливих днів, серед турбот і праці ми часто забуваємо про Христа. Та під час конференції була чудова можливість не просто послухати про Нього, але й поговорити з Ним і почути те, що Він говорить. У цей день звичні істини звучали по-особливому свіжо, виразно.

> ***У марноті мінливих днів, серед турбот і праці ми часто забуваємо про Христа...***

Крім семінарів, Анна провела практичне заняття з вивчення Біблії. Учасниці конференції ділилися на групи по 4—5 осіб і досліджували один біблійний уривок. Після цього вони могли поділитися з рештою, що саме Господь відкрив їм через Своє слово. Кожна учасниця конференції отримала в подарунок практичний курс вивчення Об'явлення Іоанна Богослова, розроблений Анною Грем-Лотц.

Не менш цікаво пройшов і другий день конференції, організований для сестер Київської області. Тема цього дня звучала так: «Небеса — дім мого Отця». Проповідь Анни — жива, полум'яна, виразна — нікого зі слухачок не залишила байдужою. Та й як інакше? Адже Сам Господь готує дивне, незбагненне, блаженне місце для тих, хто любить Його! Після проповіді Анни на цю тему багато жінок вставали, демонструючи тим самим бажання звернутися до Бога в молитві покаяння.

Безперечно, 15 жовтня 2005 р. увійде в історію українського баптистського братства як день, у який Господь зібрав біля Свого престолу саме жінок, відкривши перед ними всю велич, глибину, багатогранність Свого Сина Ісуса Христа.

Життя-посвячення

«Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається вінок праведности, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний; і не тільки мені, але й усім, хто прихід Його полюбив» 2 Тим. 4:7-8

Олександра Ковшенко

Віра Житник народилася у невеликому мальовничому селі Якимівка на Вінничині. Вона була третьою дитиною у великій християнській родині. Дівчинка росла спокійною і слухняною. З дитинства читала Біблію. Про Христа знала дуже багато, намагалася жити правильно, відвідувала богослужіння, молилася. Навіть коли у школі її принижували за віру в Бога, сприймала це спокійно. Усе вона робила так, як її вчили батьки. Але того життя, що дає Христос, у неї ще не було.

На порозі юності Віру все частіше стали відвідувати думки про те, що їй треба покаятися перед Богом. Вона відганяла їх, тому що вже вважала себе християнкою, але Дух Святий з великою силою викривав її через Біблію, через проповідників. Вона ж щоразу знаходила собі виправдання.

Настав 1977 рік. Того дня на богослужінні було дуже багато людей, і Віра весь час простояла в дверях Молитовного дому. Бог стукав у її серце, але вона все ще вагалася. У ній звучало немовби два голоси. Один говорив: «Тільки сьогодні», а інший: «Навіщо сьогодні? Ще встигнеш, адже дуже багато людей». Тоді Віра прийняла рішення не йти без покаяння. У цей час звільнилося місце. Вона пройшла вперед і сіла, тримаючись обома руками за стілець, щоб не піти.

Служіння закінчувалося. Підступний голос шепотів: «Почекай. Люди вийдуть, покаєшся потім». Але вона більше чекати не стала, звернулася до Бога в молитві покаяння і назавжди віддала Йому своє серце.

Безперечно, Господь знав те поприще, що належало пройти Вірі, і допустив у її житті через якийсь час серйозне випробування, що змусило дівчину ще раз переосмислити своє життя і прийняти дуже важливе рішення. Стався нещасний випадок. Повертаючись додому з весілля своїх друзів, Віра потрапила під колеса автомобіля. Більше місяця перебувала в комі. Лікарі вважали її безнадійною, і коли Віра вижила, погоджувалися, що це — Боже чудо.

У 1991 р. Віра вступила до Донецького біблійного коледжу на місіонерське відділення. Це був перший набір студентів, Віра була піонером місіонерського служіння. Тоді ж вирішила, що після його закінчення обов'язково поїде працювати туди, куди вкаже їй Господь, тому пропозиція від Християнського товариства «Місіонерське братство» (зараз Міжнародна суспільна благодійна християнська організація «Надія — людям») працювати в далекому Приморському краї сприйняла з радісною готовністю.

Одержавши благословіння батьків і церкви, у вересні 1992 р. Віра Житник приїхала на Далекий Схід. Усе своє подальше життя вона присвятила місіонерському служінню в Примор'ї. Немає нікого з приїжджих місіонерів, хто б працював на Божій ниві на приморській землі довше, ніж вона.

У Дальньогорську вона продовжила роботу, що почав брат Павло Яковенко, стала проводити позакласні навчання з

Віра Житник

дітьми в школах, розповідаючи школярам про Бога, Біблію, спасіння. Згодом організувалася дитяча недільна школа і дві групи з вивчення Біблії. Також Віра проводила недільні богослужіння з новонаверненими людьми та віруючими жінками старшого віку.

Звичайно, одній справлятися з таким обсягом роботи Вірі було не легко. Не завжди вона знаходила підтримку і розуміння в людей, але вірним і незмінним залишався Господь. Церковна група росла, і восени 1993 р. у Дальньогорськ приїхали брати Михайло Кучеренко і Ярослав Прихитько.

У 1996 р. Віра погодилася переїхати в Ольську церкву, в якій на той час було критичне становище. Місіонер, що служив там, поїхав. І Вірі знову довелося брати на свої плечі всю церковну роботу: богослужіння, зустрічі, спілкування, молодіжну роботу, недільну школу...

Господь поклав Вірі на серце особливу увагу звернути на молодь. Діти, підлітки дуже часто приходили до неї в гості, спілкувалися, пили чай. Віра завжди була дуже гостинною. Під час невимушеної бесіди вона допомагала людям порадою, добрим словом, часто грошима, залишаючи собі мінімум.

Коли довелося перевозити з Примор'я в Україну речі Віри, вони містилися в одній невеликій сумці. Вона не збирала собі скарбів на землі.

Три роки Віра була директором дитячого християнського табору «Надія». Діти і молодь любили Віру, тяглися до неї, а вона намагалася направити їх до Бога і молилася про кожного, поіменно. Ніколи не поспішала відповісти на запитання, дати пораду, тобто виявити себе, частіше говорила: «А ти молися про це, і Бог тобі обов'язково допоможе». Вона знала, що говорить, бо не раз випробувала це, адже жила Богом.

У 1999 р. в м. Ольга переїхала родина місіонерів Віталія і Марії Орлових. Незабаром церква доручила Віталію Орлову пасторське служіння. Звичайно, Вірочці стало легше, веселіше, але попереду був новий переїзд.

У 2001—2002 рр. Віра Житник жила в сел. Чугуївка, де займалася молодіжним служінням і роботою з жінками. У листопаді 2002 р. переїхала до Владивостока, щоб координувати жіноче служіння в Приморському об'єднанні місіонерських церков євангельських християн.

За короткий час Віра змогла об'єднати сестер у молитовному служінні за потреби одна одної та церкви. В її особі сестри знайшли ту людину, якій можна розповісти своє потаємне. За ініціативи Віри Житник у Приморському краї було проведено кілька загальних жіночих конференцій. Ці конференції принесли сестрам велику користь у вирішенні духовних питань, дали відповіді на особисті потреби, а також допомогли їм визначитися у своєму служінні. Надалі успішно поєднувалися дві форми роботи: загальні жіночі конференції та церковні зустрічі сестер.

Чи сумувала Віра за домом? Звичайно, сумувала. Вона дуже любила своїх батьків, братів, сестер. Любила своє село. Не раз говорила, що так хочеться справжнього українського яблучка. Але не почувала себе обділеною. Про багатьох віруючих родин у Примор'ї могла сказати: «Вони піклуються про мене, як про рідну дочку». Переїзд у Владивосток був пов'язаний також і з тим, що Віра відчула погіршення стану здоров'я. Необхідне було обстеження та лікування. Виявилося, що у Віри серйозне захворювання легень, є зміни в роботі серця. Лікування у Владивостоці, а потім в Україні (у Рівному та Києві) дало лише тимчасове покращення.

З початку 2005 р. хвороба стала різко прогресувати. Але навіть коли їй було вже зовсім погано (останні кілька тижнів), коли вона могла нормально дихати тільки лежачи чи сидячи, турбувалася за церкву, за сестер, в яких були проблеми, молилася за них, запрошувала до себе, спілкувалася з ними. Вона не скаржилася нікому, хоча часто повторювала: «Він знає, навіщо зі мною все так сталося». Жодного разу ця фраза не звучала у формі запитання. Повна довіра Господу та згода з Ним! Про це говорять усі, хто спілкувався з Вірою в цей час.

Віра зовсім не загострювала уваги на своєму фізичному стані, не хотіла створювати незручності для оточуючих людей. Вона просто жила, незважаючи ні на що, поводилася так, начебто нічого не відбувається, і багато молилася.

23 серпня 2005 р. у 00:20 хвилин Господь забрав Свою дочку у вічні оселі на небесах.

27 серпня в приміщенні Східної християнської церкви м. Владивостока відбулося прощальне зібрання. Саме прощальне, а не жалобне, бо ми віримо, що розлука з нашою сестрою тимчасова, що вона зараз радіє у присутності свого Бога і що ми обов'язково зустрінемося.

Потім тіло було перевезено в Україну і 31 серпня поховано в с. Якимівка Вінницької області.

Нехитрий скарб, що залишила після себе Віра, включав її щоденник і зошити з записами. Віра завжди любила все записувати: цікаві думки, якісь свої спостереження, молитовні потреби людей, з якими спілкувалася. Коли Віра вперше довідалася про свою хворобу, вона згадала і записала один зі своїх улюблених віршів «Я знаю — Бог не помиляється».

Слава Богу за життя і служіння місіонерки Віри Житник! (3. 08. 1960 — 23. 08. 2005)

Записи зі щоденника Віри Житник

«Після того, як Бог повернув мені життя, я зрозуміла, що Бог залишив мене на землі не для того, щоб я тільки раділа тому, що спасенна і маю життя вічне, але щоб я несла вістку про Бога всім людям. Разом із групою молоді ми працювали в районних селищах Вінницької області, розповідаючи людям про любов Божу. Але Бог від мене очікував більшого. Він продовжував хвилювати моє серце. Я довго молилася, щоб Бог використав мене для праці. Потім до мене приєдналися ще четверо людей, які мали бажання працювати. Ми навіть хотіли виїхати в такий район, в якому не було віруючих. Але Бог убачав інше».

м. Донецьк, 1991 р.

«Бог поклав на серце бажання організувати християнський табір для молоді. Ми дали йому назву «Надія», тому що сподівалися, що через нього Бог врятує багато молодих душ. Для організації цього табору коштів у нас не було. Помолившись, ми вирішили попросити кошти в ольжинських бізнесменів. Бог поклав на серце 10 чоловікам, які пожертвували все необхідне для табору. Цей табір був поштовхом для наступних таборів».

м. Ольга, 1997 р.

«Знання Бога впливає на життя і служіння християнина. Це діє в моєму житті і моя мета — спонукати віруючих самостійно виявляти і застосовувати те, як Бог відкриває Себе в Слові Божому. Показати, що це діє. І я бачу, що це те, що потрібно людям».

м. Ольга, 1999 р.

«Пригадуються слова одного пастора: «Якщо буде служіння, а не буде посвячення, не буде смерті і не буде сили — це не повноцінно. Якщо буде смерть, і буде сорозп'яття, радість у Господі, а не буде служіння — це теж

ненормально!» Цим усе сказано... Бог мене цьому навчає. Хочу, щоб ці слова були моїм життям. Це мій шлях, і я не хотіла б його змінити».

м. Ольга, 2000 р.

«Просто дуже важливо бути на своєму місці. Це теж моя молитовна потреба, щоб я завжди була на своєму місці й не займала чужого».

с. Чугуївка, 2001 р.

Я знаю — Бог не ошибается,
Я знаю — Бог творит, что нужно.
Пусть солнце мне не улыбается,
Пусть на пороге скорбь и ужас.

Не устрашусь судьбы изменчивой,
Могу ли Господу не верить?
Иду к Нему с мольбой доверчивой,
В знакомые стучу я двери.

Стучу с надеждой, без смятения,
Отцу вверяю боль и хлопоты.
Он не увидит огорчения
И не услышит слова ропота.

Я не посмею недоверием
Набросить тень на волю Вышнюю.
Бог полн любви и милосердия —
Он не пошлет страданья лишнего.

Я знаю — Бог не ошибается,
Я знаю — Бог творит, что нужно.
Что Им сегодня допускается —
Ко благу завтра мне послужит.

«Я люблю Бога і маю потребу в Ньому. Зараз я працюю серед жінок. Це милі, добрі сестри, що мають свої недоліки, свої проблеми, потребують уваги, щоб їх вислухали. Вони теж люблять Бога. Молюся, щоб Бог направив мене, як правильно допомогти жінкам».

с. Чугуївка, 2001 р.

«Я поставила перед собою таке завдання: відкривати сестрам велич, силу, владу, любов і доброту Божу, спонукувати довіряти Йому, нагадувати про безліч прекрасних обітниць Божих, направляти їхні погляди на вічні цілі. Продовжую жити в Молитовному домі. Мені здається, що я завжди хотіла цього (служити іншим)».

с. Чугуївка, 2002 р.

«Церква без сестринського служіння — це дім без матері, в ньому холодно і пусто».

м. Владивосток, 2003 р.

«Я побачила, як сестри змінюються, коли включаються у служіння. Молюся, щоб Бог учив нас служити одне одному».

м. Владивосток, 2004 р.

«10–11 грудня плануємо провести зустріч для неодружених братів і незаміжніх сестер. Часто ця тема викликає ніяковість чи просто замовчується. Іноді до неї ставляться зневажливо. Я думаю, що тому багато засмучених, зневірених і розчарованих у житті неодружених і незаміжніх людей».

м. Владивосток, 2004 р.

«У моїй душі живе найближчий і надійний Друг. Він прекрасно знає і розуміє мене. Це не означає, що ми ніколи не будемо переживати почуття самотності. Але самотність вже ніколи не зможе розтрощити наш дух. От і зараз я відчуваю таке почуття».

м. Владивосток, 2004 р.

«Переживаючи важкі часи, ми легко забуваємо Божу доброту. Молюся, щоб Бог навчив зберігати спокій і бути задоволеною за будь-яких обставин. Молюся, щоб ми навчилися в Нього».

м. Владивосток, 2004 р.

«Ми ніколи повністю не зможемо зрозуміти шляхів Божих і пояснити Його дії. Бог говорить: «Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої то не ваші дороги» (Іс. 55:8). І я можу бути певна, що на підставі того, який Бог, шляхи Його досконалі, незалежно від того, якою ситуація бачиться мені. І я дякую моєму Господу, що Він веде невідомими шляхами й учить мене довірятися Йому».

м. Владивосток, 2004 р.

«Я так хочу проїхати по церквах і провести в кожній церкві сестринські зустрічі, щоб підбадьорити сестер, допомогти їм почати у себе в церкві працювати самостійно».

м. Владивосток, 2005 р.

«У Псалмі 15:11 Давид говорить: «Радість велика з Тобою». Я часто думаю над цим місцем. Воно мені зараз дуже близьке: коли дивишся на себе і розумієш, що не можеш нічого робити, що людям ти така непотрібна. Як в одному вірші автор говорить, що «шлюпка вік свій ходила по хвилях, хазяїн, витягнувши на кручу, скаже: більше не потрібна». Як страшно, не хочу бути на місці цієї шлюпки. Дякую моєму Господу, що завжди перебуваю перед лицем Його. І перед Його лицем маю можливість випробувати всю повноту радості. Знаючи, що Бог завжди зі мною, я можу не боятися труднощів. Де б я не була, я маю Керівника, Захисника, Друга, Батька, Лікаря, Вчителя. Часто різні події в нашому житті розкривають нам сутність Бога. І я вдячна Йому, що в моєму житті Бог став ближче, я більше Його пізнала».

м. Владивосток, 2005 р.

«Бог дає надію, спокій, мир. Є один приклад. Дві жінки сиділи у в'язниці. І через тюремне вікно одна бачила бруд, тому, що вона дивилася на землю. Інша бачила небо, зірки, тому, що вона дивилася вгору. Нехай допоможе мені Бог дивитися в небеса, довіряти Йому, покладатися на Нього, тоді будь-яке Його рішення принесе мені радість».

м. Владивосток, 2005 р. ■

Пекельні ворота її не подолали

Юлія Долматова-Агафонова

Вона вже зовсім не молода, але роки тільки прикрашають її. Народжена в тяжкі роки, вона вижила. Сміливо пішла по життю, у випробуваннях та втратах набуваючи благословенного досвіду. З роками ставала сильною та мудрою. В молитвах знаходила підтримку й розраду. Зміцнившись, подарувала життя іншим, але, віддаючи своє тепло й любов, сама ставала сильнішою. Ніби турботлива мати, вона збирає своїх дітей під надійним дахом, радіючи й переживаючи успіхи й поразки кожного.

Цього ранку я побачила її, і вона була по особливому гарна! Сьогодні, 9 жовтня, у неї свято, день народження. Їй 100 років! Вона — моя церква.

«Аж доти допоміг нам Господь», — знайомі і навіть звичні слова. Та цього святкового дня вони, написані на плакаті в церковній залі, викликали сльози — сльози вдячності Богові за благословенні роки служіння Черкаської церкви.

З нотаток, зроблених під час ювілейного богослужіння

Історія

У 1785 р. вийшов Указ Катерини II, за яким до України запрошувалися іноземні колоністи, в основному німці. У середині 19 ст. у німецьких колоніях відбулося духовне пробудження. Німців-колоністів почали називати «штундами». Південь України став колискою народження баптизму. Реформа 1861 р. дала довгоочікувану волю кріпакам. Селянам потрібна була земля. Голод гнав їх найматися батраками до багатих людей, і ці пошуки приводили їх на південь України. У Таврическій губернії процвітали господарства переселенців-колоністів. Працюючи у німців, які пережили духовне народження, українці, дивлячись на їхнє благочестиве життя, стали замислюватися про своє життя. Багато хто з них навернулися до Господа. У країні почалося пробудження.
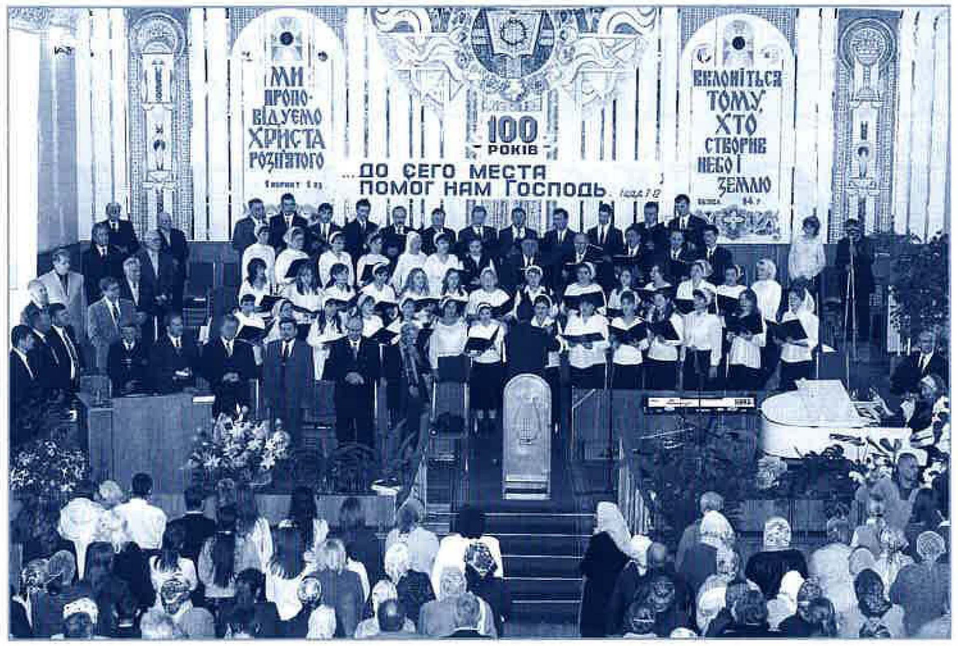
Наприкінці 60-х рр. 19 ст. Черкащина входила до складу Київської губернії, де також відбувалося духовне пробудження. У 1870 р. у с. Чаплинка відбулося перше навернення — до Господа прийшов житель села Лясоцький.

Євангельсько-баптистський рух набирав обертів. У середині 80-х рр. 19 ст. на Черкаській землі проповідував брат Іван Рябошапка. Він був призначений благовісником по Київській губернії. Церква с. Сагунівка вже тоді нараховувала близько 700 душ. У 1887 р. Рябошапка відвідав с. Ребедайлівка Каменського району Черкаської області, у м. Сміла хрестив 2 душі.

У 1890 р. почалися гоніння на християн, але пробудження не припинилося.

Початком служіння церкви євангельських християн-баптистів у м. Черкаси вважається 1905 р., коли з Конотопу до міста з Доброю Новиною приїхав брат Коломієць. Від нього її почув і прийняв вірою

Під час урочистого богослужіння

Клим Михайлович Вакуленко. Повірила і його дружина. Незабаром вони прийняли хрещення у Дніпрі.

Про пресвітерів Першої Черкаської баптистської церкви

К.М. Вакуленко був першим пресвітером у Черкасах. Незважаючи на гоніння на початку 20 ст., Черкаська церква зростала. Перші зібрання проводилися в домі К.М. Вакуленка. Згодом через переслідування брати й сестри почали збиратися у сторожці на міському цвинтарі, де Клим Михайлович працював сторожем. Про це дізнався православний священик, і Клима Михайловича звільнили.

У 1918 р. у громаду приїхав молодий брат Ф.Г. Гуменний, почав служити словом проповіді. У 1922 р. брата Гуменного обрали пресвітером Черкаської церкви, брат К.М. Вакуленко на той час уже відійшов у вічність. З 1937 по 1942 рр. служіння церкви проводилися неофіційно, по домівках, через те що християни суворо переслідувалися.

Яскравим в історії Черкаської церкви був 1955 р., коли було охрещено 22 душі. У 1962 р. брат Гуменний відійшов у вічність, і на пасторське служіння церква обрала О.А. Кучеренка. Він працював 12 років і звершував служіння з особливою ревністю. Кількість членів церкви зросла з 200 до 350. У 1977 р. пресвітерське служіння прийняв П.Г. Євтушенко і працював також 12 років. Він відрізнявся особливою акуратністю, пунктуальністю, благочестям, чуйністю. Після нього пресвітером обрали О.Г. Перепелицю. Під час його служіння побудували новий чудовий Молитовний дім, у якому сьогодні відбуваються богослужіння Першої Черкаської баптистської церкви. Згодом пасторське служіння в церкві також несли В.П. Євтушенко та М.В. Берендєєв.

Сьогодні у церкви два пастори — В.М. Кузін та О.Г. Костюнін. Церква нараховує 800 членів.

Гості про Першу Черкаську баптистську церкву

Пастор церкви м. Золотоноша В.О. Дєєв: «*Наші діди та батьки сіяли зі сльозами, а ми пожинаємо з радістю. Цю церкву створила Божа рука. Будьте мужні, будьте сильні, приділяйте увагу дітям і молоді, які в майбутньому продовжать справу, розпочату вами*».

Пастор церкви «Благодать» (м. Черкаси) В.П. Євтушенко: «*Нехай ваша церква залишить після себе добрий посів, щоб на нас не припинилося сіяння, але щоб наші діти жали після нас*».

Пастор тюремної церкви «Свобода» (м. Черкаси) А.Г. Перепелиця: «*Я вдячний Черкаській церкві за ті традиції, за устої, які вона донесла до наших днів через сто років. Я вдячний за її молитовне служіння і за благовісників, за хористів, які вже не часто зустрічаються в сучасних церквах. Я вдячний Господу, що ця церква міцно стоїть на Слові Божому*».

Старший пресвітер по Черкаській області В.М. Олійник: «*Для євреїв ювілейний рік був роком прощення. І ті, хто сьогодні приходять до Христа, також отримують прощення. Сьогодні в нашій церкві ювілейний день, і нехай він також стане днем прощення. Не чекайте його від когось, прощайте самі*».

Президент ВСО ЄХБ Г.І. Комендант: «*Надзвичайно приємно бути на такому святковому служінні. Чудово відчувати, що ми єдина родина дітей Божих. «Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, — усе через Нього й для Нього створено! А Він є перший від усього, і все Ним стоїть. І Він — Голова тіла, Церкви. Він початок, перворожений з мертвих, щоб у всьому Він мав першенство. Бо вгодно було, щоб у Нім перебувала вся повнота...» (Кол. 1:16–19). Церква Ісуса Христа є відображенням Церкви на небесах. Вона непереможна, тому що її глава — Христос, Якому належить першість в усьому. Це Він надихає вас на служіння, Він заохочує ваших старців і в останні дні життя молитися про церкву.*

Нехай Господь благословить вашу церкву бути живою водою, яка дає сили на посвяту Богу, благовістя і молитву».

Пастор Першої Черкаської церкви В.М. Кузін вітає церкву з ювілеєм

Про дочірні церкви

Пастор церкви «Дім Євангелії» В.А. Курат: «Для мене Черкаська церква — це важлива частина мого життя. Двадцять чотири роки тому роки тому я вперше переступив її поріг, і найбільші благословіння мого життя пов'язані з цією церквою. В ній я звершував молодіжне служіння, був рукопокладений на дияконське. І саме ця церква благословила мене на відкриття нової церкви, коли після перебудови настав час свободи.

Сто років — це солідний вік, та я бачу, що він не тяжіє над вами. Вірю і знаю, що ця церква спрямована в майбутнє, тому що в церкві багато молоді, багато дітей, вони із задоволенням прославляють Бога.

Перша баптистська церква, я хочу побажати вам бути першими в усьому. Ми, дочірні церкви, рівняємося на вас. Будьте першими у служінні, першими у молитві, благовісті. Ми, «Дім Євангелії», любимо і молимося про вас, радіємо вашим благословінням та успіхам. Ми — одна родина дітей Божих».

Пастор Другої баптистської церкви м. Черкаси А.Г. Скрипник: «В Об'явленні 2:10–11 записані такі слова: «Будь вірний до смерти, і Я тобі дам вінця життя! Хто має вухо хай чує, що Дух промовляє Церквам: переможець не буде пошкоджений від другої смерти». Ми радіємо, що Слово Боже поширюється, що ворог не зміг зруйнувати те, що створено Самим Богом. Згадуючи братів, героїв віри, які донесли нам чисте неспотворене Слово Боже, підбадьорімося вірністю нашого Господа, сміливістю і впевненістю наших батьків. Споглядаймо на Начальника й Звершителя віри, вірністю підхопимо стяг перемоги, адже нас чекає вінець правди. Тільки той, хто перемагає, не матиме шкоди від другої смерті».

Про подарунки

У свій сотий день народження ювілярка приймала подарунки. Григорій Іванович Комендант вручив від ВСО ЄХБ на честь сторічного ювілею почесне свідоцтво про належність Першої Черкаської баптистської церкви до Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів. Також він подарував чашу для Вечері Господньої — символ єдності всіх церков Братства.

Від церкви «Благодать» подарували чудову картину, на якій написані слова: «Господь — сила моя й пісня».

Символічними були подарунки від побратимської церкви «Spring lake park» штату Міннесота. Величезний букет білих лілей на підтвердження біблійних слів, що описують Божу Церкву: «Як лілея між тереном...» (П.П. 2:2). А декоративна пальма стане згадкою про те, що «зацвіте справедливий, як пальма» (Пс. 91:13). ■

Юлія Долматова-Агафонова — кореспондент журналу «Євангельська нива»

«І БУДЕШ ПАМ'ЯТАТИ ВСЮ ТУ ДОРОГУ, ЩО ГОСПОДЬ БОГ ТВІЙ ВІВ ТЕБЕ НЕЮ...»
ПОВТ. ЗАК. 8:2

Спогади про рідну Церкву

Михайло Шапошник

Народився я на півдні України, в селі Іванівка Миколаївської області Яланецького району. Вся моя родина — дід, батько, брати — родом із села Ломовате Черкаського повіту Київської губернії. На Миколаївщину вони переселилися в 1923 р. всі разом, великою родиною. Оселилися на новому, зовсім необжитому і незаселеному місці. Так виникло нове село, що назвали на честь діда Івана Олександровича Шапошника, Іванівкою. Про свого діда хочу сказати окремо. Це був дуже енергійний, цікавий та допитливий чоловік. Почувши Добру Новину, він щиро повірив у Господа, і зі своїм другом Чердаком Петром Івановичем заснував церкву в рідному с. Ломоватому. Переїхавши в Іванівку, Іван Олександрович організовує ще одну церкву. Збиралися в його хаті, спочатку тільки рідня, а потім почали заходити інші сільчани. В Іванівку приїздили й нові люди, і церква росла.

На жаль, у 1929 р. влада церкву закрила, зібрання не проводилися.

Війна почалася, коли мені було 8 років. Батька мого, Івана Івановича, забрали в армію. Він пройшов Чехословакію, Болгарію, Угорщину, Австрію. Війна для нього скінчилася 9 травня в Альпах. Бог оберігав його весь цей страшний час, додому він повернувся з невеликим пораненням. Повернулися також і четверо його братів. Господь чув молитви мого діда за своїх дітей. Я зі своєю мамою Марією Олександрівною також кожного дня молився за батька. Я бачив, що мати ніколи не починала ніякої, навіть хатньої роботи, поки не помолиться Богу. Це були перші класи у школі моєї віри.

У 1942 р., у розпалі війни, знову почала діяти наша церква в Іванівці. На зібрання я ходив з мамою. Мені дуже подобалося співати. Господь подарував мені добрий голос і, вивчивши в церкві псалми, я співав їх зі своєю сестрою Софією. Бувало, що на селі стояли німці, а я вилізу на вишню і співаю дзвінким голосом псалом:

Был в начале сад прекрасный,
древо жизни там росло.
В рай светило солнце ясно,
птицы пели весело.

Після відступу німців церкву не закрили, але людей збиралося зовсім мало.

У 1949 р. мати, батько, я і сестра Софія повернулися на рідну Черкащину. В Черкасах по вул. Ільїна діяла церква ЄХБ, що на той час налічувала 180 членів. Пресвітером був Фатенко Іван Михайлович. Молоді в Церкві було небагато, і він запросив мене, ще зовсім молодого хлопця, співати в хорі. Так почалося моє духовне зростання. Шлях мій до пізнання Бога був не простим, були і проблеми, і часи відчаю, та в 23 роки я прийняв святе водне хрещення і став членом Черкаської церкви.

Перед Іваном Михайловичем пресвітером церкви був брат Гуменний Федір Григорович, але його на 3 роки відсторонив від служіння уповноважений у справах релігії. У 1956 р. Федір Григорович повернувся на служіння, яке ніс аж до переходу у вічність, до 1962 р. Це був вірний слуга Божий, усі бачили в ньому зразок християнина. Йому були притаманні розсудливість, витримка, смирення та любов до людей. На його похованні Іван Якович Калюжний, тоді старший пресвітер по Черкаській області, сказав: «Федір Григорович відображав славний образ Ісуса Христа».

Регентське служіння в церкві несли брати Головко Петро Микитович та Сисоєв Олександр Федорович.

У 1954 р. Господь щедро благословив Черкаську церкву: з Умані приїхав брат Іван Михайлович Скирда. Пам'ятаю, як одного вечора під кінець співанки в церкву увійшов І.Я. Калюжний з братом Скирдою. Він відрекомендував нам його як хорошого регента. Іван Михайлович залишився працювати в нашій церкві, показавши Богом даний йому талант регента і композитора. Його твори знають багато хористів. Одні з найкращих його псалмів — «Плач Христа» та «Когда беда ужасней» — були написані в Черкасах. Іван Михайлович запрошував мене виконувати соло і робив це так: програвши псалом, запитував: «Михайле, тобі подобається?» Це був особливий час у моєму житті, час натхненного прославлення Господа. Я завжди любив і люблю хоровий спів і служіння хориста вважаю особливим, почесним і дуже важливим. Черкаський хор, що був заснований у 1926 р., існує і сьогодні. Люди, звичайно, в ньому міняються, та бажання славити Господа хоровим співом ніколи не припинялося.

У 1962 р. пресвітер Опанас Андрійович Кучеренко запропонував мені проповідувати. Я почав вчитися, досліджувати Слово Боже, робив перші кроки як проповідник. Також проповідували в церкві молоді брати Простибоженко Андрій Хомич, Джулай Василь Леонтійович, Ткаченко Сергій Павлович. Бажаючих вчив проповідувати старший пресвітер Суханов Василь Лукич.

Влада як могла, перешкоджала служінням. Пам'ятаю, у 1965 р. наш хор запросили в с. Головківку Черкаського району на свято Жнив. Коли завершилося святкове служіння, ми побачили, що біля Дому молитви стоїть закрита міліцейська машина. Цю машину всі добре знали. Міліціонери мали намір заарештувати нас, та їм це не вдалося: ми всі дружно стали ланцюжком, взявшись за руки. Нас не могли ні роз'єднати, ні зрушити з місця. Ми були одне ціле, ми не «воювали», ми просто стояли. Господь Сам вів боротьбу за нас. Наслухавшись образливих слів, ми поверталися в Черкаси, радіючи, що прийняли цю наругу ради Імені Господа нашого Ісуса Христа.

У 1968 р. заборонили дітей приводити в церкву, вчити їх Біблії. Моя дружина Любов Іванівна (нині вона вже у Господа) разом з сестрами Простибоженко Раїсою, Бєляєвою Лідією та іншими збирали діток по домівках, вчили їх Біблії, віршикам та псалмам. Така в наших дітей була тоді Недільна школа. У такий спосіб наші сестри виховували своїх діток для Бога. І ось який результат того виховання: діти, які навчалися в тій підпільній Недільній школі, сьогодні служителі церкви і добрі християни. Зерно посіяне зросло і дало плід.

«...сіється в неславу, — у славі встає, сіється в немочі, – у силі встає» (1 Кор. 15:43).

Бог приводив спасенних до Церкви, і церква в Черкасах зростала і налічувала в 1964 р. 350 членів. Це була велика, дружна сім'я дітей Божих. Після відходу у вічність Кучеренка Опанаса Андрійовича пресвітером церкви в 1977 р. був обраний Євтушенко Петро Григорович. Дванадцять років він ніс своє нелегке служіння. За цей час церква духовно зміцніла і зросла.

> ***«...сіється в неславу, — у славі встає, сіється в немочі, — у силі встає»***
> ***1 Кор. 15:43***

Оскільки церква в Черкасах вважалася центральною, обласною, до нас з'їжджалося дуже багато молоді на розбори Слова Божого з Руської Поляни, Хуторів, Червоної Слободи та інших сіл. Часто збирались по домівках, спілкувались, співали, молилися.

Влада суворо забороняла молоді збиратися, проводити гуртки та маївки. Та молодь палала бажанням служити Богу, вчитися та прославляти Його. Пройшовши суворі випробовування, рідко хто з молоді покидав служіння та церкву. Багато з теперішніх служителів — це ті, хто був у числі молоді в ті тяжкі часи.

У 1987 р. Господь приготував для мене новий труд — служіння в с. Сагунівка (воно ж Ломовате). Це село моїх батьків, моя батьківщина.

Які ж шляхи у Господа! Мій дід починав тут служіння, і чи думав я, що через багато років, мені випаде велика честь його продовжувати?

«Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь» (Іс. 55:8).

Після роздумів та молитов я дав згоду і був представлений церкві Сагунівки братами Духонченком Яковом Кузьмовичем та Комендантом Григорієм Івановичем. Рукопокладання звершував Старший пресвітер по Черкаській області брат Білоус Володимир Іванович. Пасторське служіння я звершував до свого сімдесятиріччя, потім передав його молодому служителю Бєляєву Юрію Веніаміновичу.

Особливим для нашої церкви було служіння за оркестром під керівництвом Ключника Григорія Петровича. Служіння за участю оркестру завжди чекали, це було для нас святом, а для невіруючих людей — євангелізацією. Григорій Петрович і сьогодні регент першого хору церкви.

Церква мала своє приміщення, але скоро воно вже не могло вмістити Божий народ. Потрібно було будувати нове. Ми молилися і отримали дозвіл на будівництво нового Молитовного будинку. З Божим благословенням дружно взялися до праці. Звичайно те, як будували Божий Дім — окрема розповідь. Але на одне хочеться все-таки звернути увагу: без стороннього фінансування, щедро жертвуючи, члени черкаської церкви змогли побудувати

Храм для Гопода. Керував будівництвом брат Микола Васильович Берендєєв. Пізніше він був обраний на пасторське служіння. У 1990 р. відбулося урочисте відкриття Дому молитви. Слава Божа наповнила Храм, Дух Святий торкався сердець, і того дня дуже багато людей навернулися до Бога. Пресвітером на той час був Перепелиця Олександр Григорович, після нього обрали брата Євтушенка Владислава Петровича — сина Євтушенка Петра Григоровича.

На сьогоднішній день церква оновилася, але так само впевнено йде Євангельським шляхом. У церкві є й молодіжний хор, ним керує молода сестричка Марина Шкаєва. Є третій хор, де співають старші за віком християни, під керівництвом Гусятіної Ніни Олексіївни. Керівник чоловічого хору — Кусюмов Віктор Володимирович — музично обдарований брат і душа хору. Він також несе в церкві дияконське служіння. Є і дитячий хор, ним керує Оля Лобода. Її мама, Лобода Валентина Василівна, довгий час служила словом проповіді в нашій церкві. В церкві багато молоді, і радісно, що її виховують у щирому християнському дусі. Керує молоддю брат Сергій Бровченко. Є і сестринське служіння, і недільна школа, і групи з вивчення Слова Божого. Дякувати Богу, є багато молодих обдарованих проповідників. Церква навчається, працює, зростає, нині налічує більше вісімсот членів.

Хочеться пригадати всіх, з ким довелося нести служіння, тих, хто витерпів усі випробовування і не залишив працю. Багато працівників черкаської церкви вже у Господа, в небесних Оселях. Досі несуть служіння брати Джулай Василь Леонтійович, Цебенко Андрій Харлампійович, Ковальов Микола Іванович, Буценко Василь Якович. На селі несе служіння брат Простибоженко Андрій Хомич. Усі вони та їхні добрі дружини можуть сказати разом з апостолом Петром: «Ти дороги життя об'явив мені, Ти мене переповниш утіхою перед обличчям Своїм!» (Дії 2:28).

Нехай же Бог береже свою дорогу вірну голубку — черкаську церкву до славного ПІДНЕСЕННЯ.

О Церква Божа, ти так стомилась,
Страждати мало тобі лишилось.
Тож попрацюй ти тут небагато,
Тебе жде в небі велике свято!

З церквою і для церкви

14 жовтня ц.р. відбулася зустріч керівництва Київського християнського університету з пасторами церков Києва та області, де проходять практику студенти даного закладу. Зустріч розпочав старший пресвітер по Київській області М.М. Андрашко словами Св. Писання: «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилих» (Рим. 15:1). Він наголосив на тому, що ми повинні служити один одному для збудування та зростання у вірі.

Ректор КХУ В.В. Козубовський коротко поінформував про життя закладу, місію, цінності, цілі та плани на майбутнє.

На сьогодні в університеті навчаються 45 студентів. КХУ готує спеціалістів-християн для сучасного суспільства. Насамперед звертається увага на набуття академічних знань, формування особистості та набуття практичних навиків.

Цінності навчального закладу ґрунтуються на трьох підвалинах, а саме:

- **позиція** — непохитна біблійна істина та християнські принципи;
- **відданість справі**, яку виконуєш, і Тому, для Кого виконуєш;
- **професійність** — рівень та якість, які відповідають сьогоденню.

Цілі університету полягають у якісному навчанні, створенні дослідницької бази для церкви, тобто які служителі потрібні сьогодні суспільству, допомозі церкві у досягненні її завдань та місії і впливі на суспільство від імені церкви

Що ж до формування служителя, то воно має відбуватися за схемою: церква — КХУ — церква.

Обговорюючи питання співпраці, пастори відзначили, що вона має починатися уже з першого кроку, тобто умов студентського набору — рекомендація пастора церкви має бути визначальною для прийому абітурієнта до навчального закладу. Це відразу ж зніме певні проблеми в закладі і створить оптимальні передумови для сумісного ефективного формування майбутнього служителя.

Керівництво КХУ висловило побажання, щоб пастори церков, де проходять практику студенти, якомога більше задіювали їх у практичному служінні, що дасть змогу студентам набути практичних навиків і сприятиме зміцненню зв'язку між церквою і студентом.

Кор. «ЄН».

Іван Неделай: «Те, заради чого варто жити»

Історія одного покликання

Цієї осені у рамках спільного проекту Союзів баптистів України та Казахстану, Південної баптистської конвенції, за підтримки Баптистської конвенції Міссісіпі до Казахстану, у м. Тімертау, відправився перший український посланець — Іван Неделай

Ольга Дорофеева

У Казахстані 15 млн. жителів. За своїми розмірами він у 4,5 рази більший за Україну. Тімертау — місто з близько 200 тис. населення. Тімертау стоїть у степу. Клімат різко континентальний: взимку дуже холодно, до –40° С, влітку до +40, протягом року сильні вітри. Сюди в 30-ті роки Сталін заслав багато менонітів, баптистів. Зараз тут протестантів залишилося близько 2 % (близько 30 тис.), серед них баптистів — 11 тис. Основні релігії — мусульманська (45–48 %) та православна (35–38 %). Є кілька харизматичних церков. У місті багато наркоманів. Це перспективне в економічному відношенні місто, тому що має великий завод, який був нещодавно викуплений багатим іноземним підприємцем. У Тимертау до приїзду нашого брата вже почав працювати місцевий місіонер, Анатолій Абдєєв, а тепер брати працюють разом. Вони почали працю зі створення малих та молитовних груп. Нову церкву планується відкрити в центрі.

Іван Неделай відчув поклик до місіонерської діяльності кілька років тому, коли пастор, В.К. Кульбич, на одному з служінь розповів про Казахстан і про те, що там потрібні місіонери. З тих пір думка про Казахстан не полишала його. І нарешті вона здійснилася.

Івану 29 років, не одружений. Увірував у серпні 1993 р., став членом церкви селища Буча, що під Києвом. Виявилося, що має хист до служіння недільної школи, а згодом почав брати участь у всіх видах служіння, пов'язаних з дітьми підліткового віку (клуб «Авана», табори, євангелізації). У 1999 р. закінчив Ірпінську біблійну семінарію з дипломом організатора християнської освіти, потім, у 2004-му — Київський християнський університет, факультет Пасторського служіння.

Про свій шлях до Бога розповідає: «До того, як мені виповнилося 12 років, ми з мамою жили благополучно і спокійно. Я понад усе любив читати. Але потім з'явився вітчим, через якого мій світ розколовся: вітчим багато пив, і взагалі, все, що він робив, було жахливо. Для мене було страшним відкриттям, що реальний світ — це світ підступу, зла і страху. Образи переросли в ненависть, і я вирішив, що любов — це ілюзія, надія для слабких. Сильною людину робить ненависть і зло, тому що ненависть — справжня реальність. Читання давно покинув. Але якось мені чомусь захотілося прочитати одну книгу. Її передав мені мій дядя, який сидів у в'язниці. Називалася вона, здається, «Життя Ісуса Христа», була написана простими словами й гарно ілюстрована. Поки я читав, у моїй душі відбувалася боротьба: мені не хотілося вірити, що існувала Людина, Яка мала таку любов до людей. Спочатку я дивився на Нього, як на слабака, і ненавидів Його, але нарешті не витримував і зривався, плачучи вголос. Я відчував, що від Нього надходить величезна сила — сила любові... Через деякий час нас із мамою запросили до бучанської церкви ЄХБ. Я відвідав два богослужіння, і мені дуже сподобалося. Наступне відбувалося на березі озера. Це було хрещення. Серед людей у білих вбраннях стояла дуже дорога для мене людина — моя мама. Знову проповідували про Христа, знову лунав заклик до покаяння. Та якщо раніше я боровся із собою і вагався, то тепер уже не мав сили протистояти, тому що Своєю любов'ю Господь полонив моє серце. Така любов — це те, заради чого варто жити».

Казахстан потребує місіонерської допомоги. Організатори проекту шукають бажаючих поїхати туди. В ідеалі це повинен бути християнин з базовою біблійною освітою, який має досвід у церковній роботі, можна з сім'єю. Головне — мати велике бажання й натхнення працювати на цій ниві.

Для контактів:
тел. 234-20-50,
моб.тел. 8 (050) 972-64-17
(Джо Рейган)
E-mail: joeraga@everyheart.net

НОВІ МОЖЛИВОСТІ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ

Світ навкруги стрімко розвивається. Здається ще так недавно з'явилися комп'ютери та мобільні телефони, а сьогодні дивишся — вони вже у багатьох. Дедалі більше часу люди, а особливо молодь, проводять за комп'ютером на навчанні, на роботі, вдома, а деякі в Інтернет-кафе. Адже сьогодні багато потрібної інформації подається в електронному вигляді, і тому багато людей часто використовують комп'ютер для роботи, навчання, читають також газети, журнали і книги, що доступні в Інтернеті.

Звичайно ж не всі мають можливість його придбати, або ж навчитися користуватися, але люди все більше цікавляться комп'ютером. Сьогодні ми бачимо своїм завданням відповісти на потребу часу і створити євангелізаційні програми через комп'ютер. Саме таку мету і поставили перед собою Біблійна місія у співпраці з Європейською місією, створюючи комп'ютерний клас у церкві м. Вишневого. Завдяки комп'ютерному класу всі бажаючі навчаться користуватися комп'ютером, набирати текст, складати таблиці та графіки, писати електронні листи. Паралельно із вивченням програм вони будуть проходити CD-курс Біблійної місії «Життя Ісуса Христа» та інші євангелізаційні курси. У розклад роботи комп'ютерного класу будуть включені щотижневі заняття з невіруючою молоддю та підлітками. Завдяки цьому вони не тільки почнуть регулярно відвідувати церкву, але і докладно дізнаються про життя Ісуса Христа, отримають відповіді на свої питання. Ми молимося, щоб через посіяне таким чином Слово багато людей навернулися до Бога.

Настав час відкриття. Після молитви старшого пресвітера ОЦ ЄХБ м. Києва та Київської області Михайла Андрашка про благословіння цього служіння, вже першого дня зібралося 10 дітей, які бажали навчатися.

Вони з цікавістю слухали, як користуватися комп'ютером, а потім попрактикувалися в написанні електронних листів одне одному, та спробували в комп'ютері малювати. Після закінчення уроку діти не хотіли розходитися, було видно, що їм подобається. Діти також запитували, коли можна привести своїх друзів. Це свідчить про те, що невдовзі з ними прийдуть ще багато їх однолітків.

Студенти Київського регіонального біблійного коледжу, що розміщується у приміщенні церкви Вишневого, які приїжджатимуть на навчання, зможуть оволодіти вмінням працювати з комп'ютером. Комп'ютери допомагатимуть також у духовному навчанні студентів. Використовуючи духовні книги та підручники в електронному вигляді, студенти зможуть краще підготуватися до служіння.

Моліться про цей проект, щоб Бог використав його для справи збудування церкви і для досягнення ще багатьох людей Євангельською вісткою.

Михайло Атаманський – директор Біблійної місії

ДЯКУЮ?!

«Вдячність — це справа серця, адже істинна вдячність не обмежується словами»
Паул Конрад

Дякую! Це слово ми не лише постійно чуємо у повсякденному житті, а й самі говоримо іншим. Дійсно, часто буває справжній привід, який спонукує нас висловити вдячність: її викликає й люб'язно сказане слово, і слово потіхи, і виявлена допомога, чи подарунок, що нам вручили... Правила пристойної поведінки також говорять, що потрібно подякувати, і тому на люб'язний жест чи на привітання ми відповідаємо словом «дякую!».

На жаль, гарне слово «дякую» для багатьох часто-густо є лише пустою фразою, якою вони користуються лише тому, що так прийнято. Іноді воно використовується не за своїм призначенням і з іншим змістом. Буває, людина каже: «Ну, дякую», хоча, по суті, вона хотіла сказати: «Ти не повинен був цього робити», або: «Я не потребую твоєї допомоги», або ж: «Я не хочу. Без мене!»

Отже, «дякую» не завжди означає виявлення справжнього почуття вдячності або бажання дотримуватися правил ввічливості. Таким чином, часто людина зловживає словом дуже глибокого змісту, і замість його справжнього значення, вживає слово «дякую» для висловлення негативних емоцій. Слово «дякую» у даному випадку говорить про відмову або про грубе відштовхування.

Давайте ще поміркуємо над словом «дякую» і його істинним змістом.

Я обрав тему вдячності саме зараз, адже у ці дні ми святкуємо Різдво, пригадуючи події двотисячолітньої давнини, час, коли людство отримало найбільший подарунок за всю його історію. Цей подарунок впливав і впливає на долю кожного, подарунок, який викликає почуття вдячності у тих, хто прийняли його не тільки на словах. Людина, що приймає від Бога цей подарунок, розуміє, від чого вона звільнена і для чого покликана. Особисто відчувши присутність Ісуса, відроджений християнин висловлює вдячність Богу всім своїм життям.

Моє бажання, щоб усвідомлення того, що ми придбали, прийнявши цей подарунок, відродило в нас нове почуття вдячності не тільки на словах, а й на ділі. Звичайно ж, тут ідеться не про пусті слова вдячності за конкретні дари, і не просто про ввічливість. Ідеться про вдячність Богові.

Ми не говоримо про вдячність, як про щось інстинктивне чи автоматичне, а говоримо про почуття, що дав нам Бог. Це почуття вдячності Він поклав у наші серця для того, щоб ми були здатні відчути Його любов і милість до нас.

Вдячність — це справа серця, це стан, у якому має перебувати віруючий. Вона є відгуком душі на милість Бога до нас. Тому у відповідь на незаслужені дари Бога ми повинні дякувати Йому. Він дає нам почуття вдячності для того, щоб спонукати нас до дії, а дія через вдячність приносить благословіння ближнім і ніколи не може привести до того, щоб завдати іншим зле.

Біблія говорить, що нашою вдячністю ми можемо служити Господу: *«Хвалитиму Господа усім серцем своїм, розповім про всі чуда Твої! Я буду радіти, і тішитись буду Тобою, і буду виспівувати Ймення Твоє, о Всевишній»* (Пс. 9:2–3).

Стан вдячності для християнина — вираження Божої волі про нас у Христі Ісусі: *«Подяку складайте за все...»* (1 Сол. 5:18).

Жити та діяти через вдячність — це принцип Бога. Люб'язно сказане слово, старанна праця, підбадьорююча посмішка, підтримка у скрутну хвилину, подарунок — усе це і є виявом вдячності в житті. Щодня в роботі нашої місії ми бачимо таких людей і радіємо, що вони цим служать Господу. *«Дякую Богові при кожній згадці про вас»* (Фил. 1:3).

Від імені всіх співпрацівників Біблійної місії, від імені всіх тих людей, яким ми допомогли, дякуємо Богові за церкви України, за багаторічне спільне служіння на ниві Божій. Ми вдячні вам за вашу підтримку не просто з ввічливості, а щиро, від усього серця і душі.

Вальдемар Шредер – Президент Біблійної місії

МІСІОНЕРСЬКІ ВЕЛОПРОБІГИ

по Україні

Євангельський Християнський Центр (США, президент Олександр Хенкель) працює в Україні за посередництва місіонерського служіння «Наступне покоління». От уже 2 роки ця організація проводить місіонерські велопробіги. Директор «Наступного покоління», Микола Пономарев, розповів про те, як вони провели це літо.

Цього року ми зробили два велопробіги: у червні — Брянською областю (Росія), у серпні — Закарпаттям. Метою цих велопробігів була допомога церквам, особливо новим і сільським, у справі благовістя.

Уся команда поділялася на шість відділів: душеопікунський, дитячого служіння, музичний, візуальної репрезентації Євангелії, соціальний і технічний.

Ось і залишилися позаду кропітка підготовка до велопробігу, знайомство команди, тренування, інструктажі нашого тренера з Росії Володимира Сковпеня — майстра спорту, чемпіона СРСР з велогонок і просто благословенного брата, серце якого цілком віддано справі благовістя. Уранці перед стартом ми всі зібралися в церкві. «Господи, що ми можемо зробити без Тебе? Прийди і благослови нас!», — звучать слова молитви, і команда відправляється в дорогу.

Нашим завданням було не тільки розповідати людям про любов Христа, але й показувати цю любов на ділі. Наприклад, соціальний відділ був оздоблений усіма необхідними інструментами (бензопилою, молотками, сокирами тощо) і надавав фізичну допомогу нужденним, удовам, самотнім. Комусь допомагали в ремонті будинку, забору, даху, комусь будували туалет або заготовлювали дрова на зиму. Роздавали гуманітарну допомогу.

У всіх містах і селищах, через які проходив маршрут велопробігу, обов'язково проводилися зустрічі з представниками місцевої влади. На цих зустрічах також були присутні пастори помісних церков. Ми представляли нашу програму, розповідали про служіння, дарували Біблії і християнську літературу, запрошували на богослужіння.

Український велопробіг проходив по мальовничих закарпатських місцях. Наша міжнародна команда складалася з 28 чоловік: 8 — із США, сестра з Німеччини, 2 брати з Росії, всі інші — з України.

Мукачеве — саме звідси почався наш велопробіг по Закарпаттю. Нас гостинно зустріли брати і сестри та розмістили в християнському коледжі. Увечері, під час служіння в центральній церкві, брати-служителі звершили молитву благословіння на велопробіг.

За програмою, від ранку до обіду ми в дорозі, незалежно від погоди й обставин. А після обіду починається наша робота в населеному пункті.

Ми у Сваляві. Команда велосипедистів проїхала містом, роздаючи запрошення на вечірнє служіння. Спеціально обладнана підсилювальною апаратурою машина під прапором України і велопробігу, протягом 2—3 годин також їздила по місту і повідомляла про вечірнє служіння. Два дні ми проводили евангелизацію в центрі міста. Сотні дітей і дорослих та перегляду фільму — бесіди, молитви, спілкування.

Жденієво — мальовниче селище, з усіх боків оточене горами. З ранку йде сильний дощ. Гори закутані туманом, і місцеві жителі говорять, що цей дощ на цілий день. Але дощ вщухає. Воістину, «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Збираємося в центрі селища. Струмочками починають стікатися люди. Як завжди, перші слухачі — діти. Дощ знову починається,, і ми запрошуємо всіх до актового залу школи. Усього зібралося близько 200 дітей і дорослих. А за вікном ллє дощ. Він сьогодні щедро напував вологою землю. Господи, нехай дощ Твоєї благодаті втамує спрагу і цих стражденних душ! Роздаємо літературу, запрошуємо в церкву і прощаємося.

Міжгір'я. Після трьох днів євангелізації — відпочинок. Зупиняємося на галявині біля ріки, ставимо намети і розводимо багаття. Під'їжджають два чоловіки. Виявляється, вони з райадміністрації. Запитують, чим можуть допомогти, що нам необхідно, пропонують охорону нашого наметового містечка. Іще з'ясувалося, що територія, на якій ми розмістилися, належить санаторію. До нас прийшли відпочиваючі санаторію. Знайомимося з людьми, роздаємо літературу і запрошуємо ввечері на християнський фільм. Увечері, зібравшись командою на молитву, щиро дякуємо Господу за таке прекрасне місце відпочинку і можливість знову благовістити про Христа.

У Нових Лучках після великого євангелізаційного зібрання ми звершили хрещення. Три молодих чоловіки, присвятивши себе Господу, вступили з Ним у завіт.

Воловець, Міжгір'я, Берегове, Виноградове, Свалява, Хуст, Нові Лучки, Кайданове. У малих і великих селищах збиралося від 100 до 600 чоловік.

«Я посадив, Аполлос поливав, Бог же зростив, тому ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить!» (1 Кор. 3:6–7)

Семінарії не існують для себе, їх покликання – служити Церкві.

Анатолій Прокопчук
Ректор Київської
богословської семінарії

Ми надаємо тобі інструменти, необхідні на шляху служіння Христу протягом усього життя.

СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ БАКАЛАВРА БОГОСЛОВ'Я:

БІБЛІЙНІ НАУКИ
ЗАСНУВАННЯ ЦЕРКОВ
МОЛОДІЖНЕ СЛУЖІННЯ
ХРИСТИЯНСЬКА ОСВІТА

КИЇВСЬКА БОГОСЛОВСЬКА СЕМІНАРІЯ
Україна

вул. Горлівська, 75, Київ, 02091, Україна
тел. (044) 563-2499; 563-9527
e-mail: info@kts.org.ua
www.ktsonline.org

1995 - 2005

Старт

Навчальний посібник для малих груп

Нова програма для церковного навчання. Розрахована на тих, хто шукає істину або починає своє життя з Богом. Курс «Старт» складається з 13 уроків: вступ, три базових уроки про Біблію та огляд усієї Біблії, який ґрунтується на вивченні життєвого шляху дев'яти ключових осіб.

Матеріал викладено зрозумілою і живою мовою. Курс допоможе зрозуміти та запам'ятати важливі євангельські істини. Зацікавить не лише молодь, але й усіх, хто щойно приєднавшись до громади, прагне до навчання й пізнання.

Курс складається з двох книг: одна — для керівника групи, в якій є корисні методичні поради й рекомендації, а друга для того, хто навчається.

Старт: Навчальний посібник для малих груп. – Ірпінь: Біблійна церква ЄХБ, 2005. – 240 с.

ЦХЖУ, вул. Пушкінська 56а, м. Ірпінь, 08200

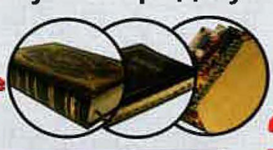
Триває КОНКУРС

на кращу публікацію в журналі «ЄН» з таких номінацій:

- духовна стаття
- нарис
- оповідання
- репортаж
- інтерв'ю
- поезія
- свідоцтво

Прохання до авторів надсилати разом із матеріалами своє фото

Переможці конкурсу нагороджуються:

1-ше місце

Ювілейна Біблія, Біблія з позолоченим обрізом та покажчиком біблійних книг, річна передплата журналу «ЄН»

2-ге місце

Навчальна Біблія з коментарями Джона Мак-Артура, річна передплата журналу «ЄН»

3-тє місце

Річна передплата журналу «ЄН»

Матеріали надсилати на адресу редакції: ВСО ЄХБ, «Євангельська нива», вул. Л. Толстого, 3-Б, Київ – 4, 01004, Україна, з позначкою «КОНКУРС»
E-mail: evniva@i.com.ua

Для отримання ЖУРНАЛУ

надсилайте поштовим переказом добровільні пожертвування в сумі 20 гривень за адресою:
ВСО ЄХБ «Євангельська нива»
вул. Л. Толстого, 3-Б, Київ-4, Україна, 01004
або на
ВСО ЄХБ *р\р 26007031255641*
у Старокиївському відділенні Київської міської філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 322012, код 14357313.
На квитанції зробіть позначку:
«Добровільне пожертвування на журнал ВСО ЄХБ «Євангельська нива».
Вкажіть мову видання *(українську чи російську).*
Свою адресу пишіть, будь ласка, чітко і бажано друкованими літерами.

Редакція журналу «ЄН»
Правління ВСО ЄХБ